

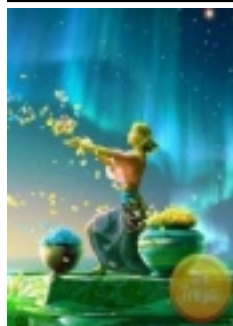
Thiên Đường Quá Xa, Nhân Gian Thì Gần

Contents

Thiên Đường Quá Xa, Nhân Gian Thì Gần	2
1. Chương 1: Thâm Mến Người Đàn Ông Lạnh Lùng	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	70
27. Chương 27	73
28. Chương 28	75
29. Chương 29	80
30. Chương 30	84
31. Chương 31	90
32. Chương 32	95
33. Chương 33	100
34. Chương 34	105
35. Chương 35	109
36. Chương 36	114
37. Chương 37	118
38. Chương 38	123
39. Chương 39	128
40. Chương 40	133
41. Chương 41	137

42. Chương 42	137
43. Chương 43	142
44. Chương 44	148
45. Chương 45	151
46. Chương 46	156
47. Chương 47	160
48. Chương 48	163
49. Chương 49: Ngoại Truyện	170
50. Chương 50: Ngoại Truyện 2	175
51. Chương 51: Ngoại Truyện 3	178
52. Chương 52: Ngoại Truyện 3 Tiếp Theo	181
53. Chương 53: Ngoại Truyện 3 Tiếp Theo 2	183

Thiên Đường Quá Xa, Nhân Gian Thì Gần

Giới thiệu

Cô tên là Miêu Uyển một cô nàng làm bánh ngọt dễ thương, trên người cô luôn toát ra mùi thơm ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-qua-xa-nhan-gian-thi-gan>

1. Chương 1: Thầm Mến Người Đàn Ông Lạnh Lùng

Một ngày nào đó.

Tất cả sự cố trên thế giới này đều phát sinh trong một ngày, một ngày rất bình thường không có gì lạ, nhưng mà khi quay đầu nhìn lại, thấy cảnh xuân minh diễm, sắc thu dễ chịu, đồng thời bạn cũng đã quên ngày đó là cái ngày gì. Có đôi khi hồi ức rất đẹp, chỉ là vì bạn muốn cho rằng hồi ức về một người nào đó rất đẹp mà thôi. Khi đó, Miêu Uyển cảm thấy chỉ cần Trần Mặc cười với nàng một cái, nàng sẽ nhìn thấy trên thế giới này nở đầy hoa.

Có một ngày bình thường khi người đó chưa xuất hiện, bầu trời của phố cổ luôn luôn sáng sủa, mang một lớp màu của than chì, Miêu Uyển làm việc tại một quán cà phê tại một góc phố cổ Đông Nam, cách chỗ ở phân đội của cảnh sát vũ trang một con phố, sáng sớm sẽ nhìn thấy những nhóm tân binh non choét chạy vòng vòng bên ngoài. Miêu Uyển và Mạt Mạt nói đùa với ông chủ, nói rằng mở quán ở chỗ này có phải rất yên tâm hay không?

Về mặt ông chủ say mê ngửi hương cà phê, nói: Đương nhiên, còn chưa kịp gây rối, con em quân đội nhân dân đã tới giải cứu rồi.

Miêu Uyển cũng cười vô tư. Thật ra mở quán cà phê cũng đâu phải mở quán bar, làm gì có nhiều kẻ gây rối chứ.

Buổi chiều thứ bảy, lúc ánh mắt trời ảm áp chiều xuống là lúc sức sống tốt nhất trong quán cà phê. Ánh nắng vàng chiếu khắp vào kính của các cửa sổ, trong không khí tràn ngập mùi bánh ngọt.

Phong cách trang trí của quán cà phê này cũng rất khác với những nơi khác, không có màu sắc ảm đạm như những quán cà phê được yêu thích khác, tên gọi cũng rất đơn giản “Nhân Gian.”

Bởi vì ông chủ nói: Thiên đường quá xa, Nhân gian thì gần.

Miêu Uyển đứng trong quầy pha chế của “Nhân Gian” hòa tan chocolate, chiếc bát thủy tinh trong suốt chứa nước nóng, bọt khí từ đáy bát bốc lên nhẹ nhàng, Miêu Uyển khuấy chất lỏng màu nâu sẫm bằng thìa inox, mùi vị chocolate ngọt ngào say lòng người lan tỏa trong không khí.

Mặt Mặt đi ra đi vào nóng lòng muốn thử, tiện tay lấy một miếng bơ cho vào miệng.

“Ừm” Cô kinh ngạc nhú mày.

“Ăn ngon không?” Mặt mày Miêu Uyển hớn hở.

“Giống như nước đá bào.” Mặt Mặt lấy cái thìa hình trái tim múc một muỗng vào ly cà phê.

“Đây là bơ động vật, không giống bơ sữa chúng ta hay ăn bình thường.”

“Động vật! Có béo không...” Mặt Mặt khấn trương.

“Cậu cho là ăn bơ thực vật không béo hả? Thử cái này coi.” Miêu Uyển thần bí đưa bình rượu trong tay.

Mặt Mặt ngửi thấy mùi rượu ngọt ngào.

“Rượu mơ của ba tôi ngâm.” Miêu Uyển nhướn mày vui vẻ, đổ một chút vào chén nhỏ, thử nếm một ngụm rượu. Chua chua ngọt ngọt, có chút cay, mùi vị đậm đà, chiếc lưỡi đã nếm qua vô số thứ, quả nhiên là vật tốt, rượu ngon làm cho phụ nữ uống đến mê say.

“Cậu muốn làm gì?” Mặt Mặt bưng thức ăn ra ngoài.

“Chút nữa cho cậu xem.” Miêu Uyển nháy mắt đắc ý.

Chocolate hòa tan với nước nóng trong nồi, bỏ thêm bơ, bỏ thêm sữa đặc, màu nâu dần dần nhạt xuống, trộn vào như hoa văn cẩm thạch, sau đó từ từ hòa hợp, Miêu Uyển nâng ly rượu thêm vào, trong không khí tỏa ra mùi hỗn hợp say mê, giống như hoan lạc, Miêu Uyển cảm thấy hưng phấn khác thường.

Đổ chocolate vào bơ, lấy máy đánh trứng đánh tan ra, phát ra tiếng vù vù, Miêu Uyển cho thêm một chút đá vào bát bơ. Đây là thời điểm vui vẻ, tay nàng rất ổn định, bát thủy tinh nghiêng một góc thích hợp, Miêu Uyển thành kính đợi chờ tác phẩm của nàng, giống như chờ đợi một đứa bé được sinh ra, hết lòng mong chờ bánh ngọt có thể khiến cho người khác vui vẻ.

“Sao rồi?” Miêu Uyển khấn trương nhìn Mặt Mặt, bơ sữa đem ra mềm nhũn, giống như một đám mây đau thương.

Mặt Mặt chớp chớp mắt, mặt không chút thay đổi, nàng làm cho không khí căng thẳng. Miêu Uyển cũng chớp mắt, bộ dáng khấn trương dễ bị trêu đùa, Mặt Mặt muốn trêu chọc nàng một chút. Nhưng chuông gió ở cửa kêu vang, cái chuông đồng xưa đó là do ông chủ mang về từ phố cổ, theo bản năng, Miêu Uyển nhìn ra phía sau của Mặt Mặt.

Giây phút đó bỗng nhiên ngừng lại.

Muốn biết cái gì gọi là nhất kiến chung tình không?

Vấn đề này, hỏi Miêu Uyển là thích hợp nhất, người bạn học ngồi cùng bàn mượn cô nửa cục tẩy thời tiểu học, bàn tay xinh đẹp cầm phấn viết chữ môn số học lúc sơ trung, học trưởng cao lớn luôn mặc áo sơ mi trắng và áo khoác màu đỏ lúc trung học...

Nhân gian luôn luôn tràn ngập kỳ tích, chỉ trong một cái nháy mắt lại rung động với một người nào đó, có thể vì một cái mỉm cười, một cái cúi đầu, hoặc là một cái nhú mày. Tất cả những thứ đó đều không có lý do, nhưng trong đầu óc lại nổi lên điên cuồng, khiến cho thần kinh hoạt động mạnh, máu được chuyển đi mỗi lúc một nhanh hơn, biến hóa này làm cho thân thể bắt đầu nóng bừng, bay bổng giống như trên mây.

Vì thế lý trí hoang mang hỏi tình cảm: Ta làm sao vậy?

Tình cảm khó xử trả lời: Người yêu rồi.

Đúng vậy, Miêu Uyển nghĩ thầm, rằng: Mình yêu rồi.

Trong ánh mắt hiện lên một trái tim lại một trái tim màu hồng.

Trần Mặc là một người lính, tay súng bắn tỉa, quân hàm thiếu tá. Anh đã từng đi bộ đội nên có chút lạnh lùng, đóng quân tại một nơi không tìm ra được trên bản đồ, hồ sơ nhiệm vụ muốn đọc phải có mật mã, trực thuộc vào một quân khu nào đó có phiên hiệu hơi kỳ quái, bọn họ ở thời bình hiếm khi trực tiếp đối mặt với tử vong. Trần Mặc tên cũng như tính, khiến anh nửa ngăn cách với sự náo nhiệt của thế giới bên ngoài.

Anh thích nơi đó.

Mười tám tuổi thi vào trường quân đội, hai mươi hai tuổi tốt nghiệp, hai mươi ba tuổi anh tranh thủ cơ hội đến phân đội. Bây giờ, anh ba mươi mốt tuổi, chức vụ là phó trung đội trưởng, là thời kỳ phong độ cao nhất, kinh nghiệm và sức khỏe ngang bằng nhau, mà bây giờ anh lại đang suy nghĩ rời khỏi như thế nào. Rất nhiều lần, cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài, thân phận cũng ngăn cách với người khác, cha anh bị bệnh nặng, khiến anh không thể không đối mặt với hiện thực: Anh là con của người nào đó với người nào đó!

Hiện tại người đó và người nào đó muốn anh về nhà.

Vì thế, đội trưởng của anh - Hạ Minh Lãng bất ngờ nhận được một báo cáo điều động rất kỳ lạ. Ngay lúc đó, Hạ Minh Lãng 34 tuổi, kiêm nhiệm chức vụ phó đại đội trưởng, đang chuẩn bị cuối năm chính thức giao quyền lại cho Trần Mặc. Nhìn báo cáo điều động, Hạ Minh Lãng nhốt mình trong phòng làm việc hút thuốc suốt một đêm, ngày hôm sau lúc vị phó trung đội trưởng Lục Trần đến, trong phòng giống như mới vừa bị cháy. Có người ở chung phòng với Trần Mặc chạy đến báo cáo nói không thấy anh, Hạ Minh Lãng vẫy vẫy tay nói: Đi tìm đi.

Đây là một căn cứ rất lớn, xung quanh cao ốc màu xám trắng là từng mảnh sân huấn luyện công năng khác nhau: truy kích trong rừng cây, chống khủng bố thành thị, mang 400 cân gạo chạy việt dã vượt chướng ngại vật, sân tập bắn bia di động, sân tập bắn cự ly xa...

Hạ Minh Lãng tìm được Trần Mặc ở sân huấn luyện bắn súng cự ly xa, anh ta theo tiếng súng mà tìm tới, tốc độ đạn siêu âm rít trong không khí, như tiếng than thở của tử thần. Trần Mặc quỳ rạp trên mặt đất ngược nhìn đội trưởng, ánh mặt trời chiếu thẳng đằng sau lưng của Hạ Minh Lãng đến đôi mắt anh, khiến cho đôi mắt có thần của anh không hiểu vì sao mỗi một, rất lâu sau Trần Mặc mới hiểu được, thì ra đó là cảm giác muốn khóc.

Hạ Minh Lãng vênh mặt đập anh một cái: “Mẹ nó, cậu có biết hay không, cậu làm lộn xộn toàn bộ kế hoạch. Tôi vốn nghĩ cậu vẫn còn ngốc ít nhất năm năm nữa.”

Trần Mặc nằm một hồi, nói “Tôi lo ba tôi sống không được năm năm.”

Hạ Minh Lãng đứng bên cạnh anh thật lâu, chầm chậm ngồi xuống, Trần Mặc ngồi bên cạnh hắn, trên núi hoang vắng, hai bóng lưng bụi bặm ngồi kề nhau.

Qua thật lâu, Hạ Minh Lãng nói “Lúc tôi còn nhỏ, có đọc một tờ báo, nói có một nữ ca sĩ, hình như là biểu diễn khen ngợi chiến sĩ thi đua gì đó, dù sao thì cũng là biểu diễn văn nghệ, có một lần cô ấy đi biểu diễn liên hoan, trước khi lên sân khấu, nhà cô ấy gọi điện thoại đến, nói là con của cô ấy bị bệnh cực kỳ nguy cấp, kêu nàng về đi về. Sau đó đương nhiên là do dự, đau khổ.... Cuối cùng cô ấy cũng dứt khoát kiên quyết lên sân khấu, nói không thể phụ lòng người đến xem.”

Trần Mặc yên lặng nhìn Hạ Minh Lãng, giờ phút này, biểu tình trên gương mặt vô cùng sinh động phong phú, anh ta dường như đã không còn tức giận nữa, tuy nhiên Trần Mặc không hề hiểu rõ đây là vì cái gì.

“Việc này trôi qua đã lâu, tôi vẫn nhớ rất rõ, lúc ấy tôi đã nghĩ, tôi muốn là con của cô ấy, để cô ấy nhớ rõ, cả đời này ta cũng không tha thứ cho cô ấy. Cái này gọi là cái gì? Là điển hình không có nhân tính.” Hạ Minh Lãng cười một cái, tay quàng qua vai Trần Mặc: “Dù sao theo tôi nhìn thấy, cho dù có mười vạn

người xem, cũng không quan trọng bằng con mình đang nguy hiểm cận kề cái chết, chỉ là ca hát thôi, có ai thiếu ai mà không được? Cho nên, được... Tôi đồng ý, cậu đi đi.”

“Đội trưởng?” Trần Mặc tức cười.

“Yên tâm, trung đội thiếu cậu cũng không sao, một quốc gia lớn như vậy thiếu đi chiến sĩ như cậu cũng không sao, như cha cậu chỉ có một mình cậu là con, tôi thả cậu đó.” Hạ Minh Lăng chống vai Trần Mặc đứng lên, chấp tay sau lưng, từng bước đi xuống triền núi, không ai có thể nhìn thấy, lúc đó mắt Hạ Minh Lăng ngấn lệ, nhưng mà, không hề có thương cảm và tiếc nuối.

Tám năm qua, đủ để cho hai người xa lạ kết thành thân thiết, huống chi bọn họ là chiến hữu, cùng sinh tử trên tuyến đầu.

Hạ Minh Lăng vẫn nhớ rõ bảy năm trước, lần đầu tiên Trần Mặc tham gia nhiệm vụ thực chiến, trong băng đạn QBU88* có mười viên, vận khí Trần Mặc không tốt, nhắm hướng bọn cướp đang tháo chạy, vì thế anh một phát một phát bắn vào những trái tim và ấn đường khác nhau, một băng đạn gần như đều bắn hụt. QBU88 cũng không phải loại súng tốt nhất, cho dù tay súng thiện xạ xuất sắc như Trần Mặc cũng cần phải có cự ly 400m mới có thể nhắm chuẩn xác, Hạ Minh Lăng có thể tưởng tượng lúc ấy Trần Mặc nhìn thấy gì.

Sau khi trở về, toàn bộ tâm lý trong nhóm như gặp đại địch, đúng là Trần Mặc chưa từng đăng môn bái phỏng, báo cáo tâm lý vài lần đánh giã bình thường, bình thường đến mức ít ỏi.

Sau khi đó, Hạ Minh Lăng lập tức nhận định, tiểu tử Trần Mặc này từ nhỏ nên làm ngành này, trầm tĩnh lạnh lùng, khắc chế trấn định, nhắm rõ mục tiêu, vũ khí trời sinh. Nhưng hiện tại, cái vũ khí này nói phải về nhà, cha bệnh nặng, anh ta lo lắng sẽ lỡ mất thời khắc sau cùng, Hạ Minh Lăng rất đau lòng, thở dài một hơi.

Tuy không có bất cứ ai ở trước mặt anh biểu đạt ám chỉ tương tự, nhưng mà Trần Mặc kiên trì cho rằng đây là phản bội, mới đầu anh có ý đồ để mình bị tổn thất rất lớn, nhưng dưới sự trợ giúp của Hạ Minh Lăng và Lục Trăn, anh mới được điều đi trôi chảy.

Mấy tháng sau, Trần Mặc thuận lợi thi vào học viện quân sự, ra sức học đến hàm thạc sĩ quân sự, cũng mượn việc này mà đi vào cảnh sát võ trang nhân dân. Quê Trần Mặc ở Tây An, cha mẹ anh ở trong thành phố cũng có một số quen biết, xuất thân từ bộ đội đặc chủng, lại học thạc sĩ, Trần Mặc trở thành miếng mồi ngon của trung đoàn cảnh sát võ trang muốn tranh đoạt. Vì thế, chức vụ và đãi ngộ của anh cũng khá tốt, tốt đến mức làm lòng anh áy náy.

Về lại thành phố quê nhà, trở về gần cha mẹ, trở lại cuộc sống nhạt nhẽo, Trần Mặc từ thiên đường rớt xuống nhân gian, bắt đầu cuộc sống mới.

Ngày đó, lúc Trần Mặc đi vào quán cà phê Nhân Gian, cũng chưa cảm giác được, cho dù nơi này đã từng là quê nhà, cho dù anh đã trở lại chỗ này hơn nửa năm, nhưng đối với vùng đất này anh lại cực kỳ xa lạ, cuộc sống trường kỳ của bộ đội đặc chủng đã biến đổi anh từ trong ra ngoài. Mẹ anh nói, anh nên mau chóng hòa nhập với cuộc sống người dân bình thường, anh cực phản cảm với vấn đề này, nhưng cũng không có lý do phản đối thích hợp.

Ba mươi hai tuổi, tầm thường một chút thì kêu là trưởng thành, nghiêm trọng một chút là phạm vào điều thứ 3 của tội bất hiếu là chưa có con nối dõi, nói bí ối một chút là, buổi trưa hôm nay, chỉ đạo viên vừa mới hợp tác không lâu - Thành Huy cập cổ hấn nói “Người anh em, tìm một người đi, cậu đã đến tuổi này mà còn độc thân, khiến cho người khác lo lắng đó.”

“Tại sao lo lắng hả?” Trần Mặc quay đầu bình tĩnh nhìn Thành Huy, nhếch khóe miệng vô cùng bình tĩnh, ánh mắt trong trẻo khiến Thành Huy đoán không được.

Thành Huy cười gượng, không nói thêm cái gì.

Trần Mặc phát hiện bóng dáng cô độc của lão Thành có chút hiu quạnh, anh cúi đầu yên lặng suy nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi mình có chỗ nào không hiểu sao? Không có à... Trần Mặc vô tội liếc kè.

Thứ nhất, anh trả lời.

Thứ hai, anh nói chuyện nhìn vào mắt đối phương.

Thứ ba, anh còn dùng nghĩ khi trợ từ.

Cho nên, bà mẹ nó, còn muốn anh thế nào nữa? Vì thế, đồng chí Trần Mặc bình tĩnh xoay người rồi đi, nhưng khi anh quay người đi, mơ hồ nghĩ đến quá khứ, ở một mùa đông giá lạnh ẩn núp trong tuyết, Lục Trần khóc thét nói: Trời ạ, tôi tuyệt đối không muốn cùng tổ với Trần Mặc, trời đã lạnh lắm rồi, nhìn thấy Trần Mặc, nhiệt độ trong không khí có thể giảm xuống 3 độ nữa đó.

Trần Mặc thật sự phân tích so sánh, thành khẩn nhận định, trình độ nhiệt tình kết giao với người khác bây giờ cũng đã hơn trước rất nhiều, nhưng mà anh cũng đồng thời so sánh với Phương Tiến, Lục Trần, Từ Tri, so sánh với tất cả anh em vào sinh ra tử với anh, anh nhớ tới trước lúc lên xe, Hạ Minh Lăng vỗ bờ vai anh nói: Trở về có tốt có xấu, nhưng cho dù có chuyện gì, nơi này vĩnh viễn là nhà của cậu.

Một binh lính vừa mới xuống ca trực đi đến trước mặt Trần Mặc, Trần Mặc thành thạo cười đáp lễ, sau khi binh lính hạ bàn tay đang chào xuống, bọn họ mới phản ứng kịp là đội trưởng mặt lạnh từ thần rõ ràng đang cười, tên lính hoảng sợ quay đầu nhìn Trần Mặc, không cẩn thận cắm đầu ngã vào trong bồn hoa.

Trần Mặc mang theo hồi ức mỉm cười bước vào Nhân Gian, Miêu Uyển đứng sau quần ngơ ngác nhìn anh, bộ đồ cảnh sát vũ trang mới ôm lấy cơ thể anh, vải màu xanh lá cây đậm được cắt may chỉnh tề thể hiện sự cao lớn oai phong của anh, vẻ đẹp trai này thỏa mãn tất cả ảo tưởng của thiếu nữ.

Bên cạnh Miêu Uyển đang hóa đá, Mạt Mạt anh dụng bước ra dẫn Trần Mặc đến sofa gần cửa sổ, cô đặt thực đơn lên, đi lấy một ly nước chanh qua. Lúc trở lại quầy, Miêu Uyển mới thôi dờ dẫm, lấy cánh tay đang chống cằm của mình vỗ vỗ lồng ngực loạn nhịp.

“Rất đẹp trai, rất đẹp trai, rất đẹp trai... Cậu có nhìn thấy không, làm sao có thể đẹp trai như vậy...” Trái tim Miêu Uyển đập loạn xạ.

Mạt Mạt nhắm mắt nhớ lại gương mặt của Trần Mặc, ặc... Trên cơ bản, đẹp trai, có một chút, nhưng mà...sao ta?

“Chẳng lẽ cậu không thấy được anh ấy đẹp trai như thiên thần sao?” Miêu Uyển kích động lên án.

A..... Trên cơ bản, Mạt Mạt gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

“Không biết thưởng thức.” Miêu Uyển ném ra một cái nhìn khinh bỉ, quơ lấy khăn trải bàn, sử dụng bước đi tao nhã đi đến trước mặt Trần Mặc.

A, không phải đâu...

Mạt Mạt vỗ trán, cô nương, cậu xác định hiện tại cô không muốn từ từ bắn ra tia X quang với người kia chứ? Tại sao tôi cảm thấy, người đàn ông đó đã bị cậu bắn đến toàn thân nổi da gà, giống như gặp phải vật có tính phóng xạ.

Cô cực kỳ khẩn trương.

Phản ứng của Trần Mặc khi Miêu Uyển đến gần đó là, cô rất khẩn trương.

Nụ cười trên mặt mất tự nhiên, ánh mắt chần động, ngón tay run run, câu chữ không rõ ràng, dường như Trần Mặc phản xạ có điều kiện là đứng dậy nhìn nàng, trong nháy mắt, ánh mắt bao phủ toàn thân Miêu Uyển, đồng thời thân mình cũng ở trạng thái tấn công.

Miêu Uyển cà lăm, hồi lộn xộn “Tiên, tiên sinh, anh muốn... muốn uống... cái gì?”

Trần Mặc sững sốt hai giây, bỗng nhiên cười rộ lên, cô gái này chỉ là một cô bé mà thôi, hoặc là một nhân viên mới bắt đầu đi làm, đang lo lắng không ứng phó được khách hàng, cho nên nhìn người ta khẩn trương sợ hãi. Trần Mặc biết rằng mình mang đến áp lực cho người bên cạnh, chắc là tại ánh mắt lạnh lùng của mình khiến cho cô ta sợ. Vì vậy, anh cố gắng tươi cười nhẹ nhàng, ôn hòa thông thả nói “Tôi xem trước đã.”

Miêu Uyển im lặng đứng bất động bên cạnh anh.

Trần Mặc hơi liếc cô một cái, anh nhìn thấy ánh mắt cô như một con thỏ hoảng loạn, tận đáy lòng Trần Mặc thở dài, có chút xấu hổ giải thích. “Tôi không uống cà phê...”

“A...” Miêu Uyển thốt ra.

Loại thất vọng này quá khoa trương, dường như làm cho người khác có cảm giác tội lỗi, Trần Mặc đoán chẳng lẽ thật là nhân viên mới, hay là mới bị ông chủ mắng?

“Tôi không uống cà phê, có thể giới thiệu thức uống khác không?” Trần Mặc bỏ tay xuống, cố gắng nhe răng cười, cố gắng, cố gắng...

“Uống chocolate nóng không? Chúng tôi có một món mới.” Miêu Uyển nhỏ giọng đề nghị.

“Được.” Trần Mặc gõ tay, nếu cô không đi, tôi thật sự muốn trở mặt.

Miêu Uyển trở về giống như mộng du, Trần Mặc nhìn ra ngoài, nhàm chán chờ đợi đối tượng xem mắt, anh ấn mi tâm có chút đau đầu, nhớ lại một chồng ảnh lớn như bộ bài poker trên tay mẹ anh. Chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy một cô gái cũng tạm được, ít nhất có thể để cho Thành Huy nhìn mình bằng ánh mắt bình thường, tuy nhiên, anh cảm thấy bản thân mình cũng hết sức bình thường. Thật đó.

Miêu Uyển dường như chạy như bay vào quầy, Mạt Mạt túm chặt lấy cô, nói: “Ôi, khuê nữ, cậuGi từ từ thôi.

“Giúp tớ một tay.” Tay chân Miêu Uyển luống cuống đem khối chocolate ném vào nồi nước.

Chocolate nóng ở Nhân Gian là 13 đồng một ly, giá như vậy nhất định là nó không được nấu, nó chỉ có thể ngâm mềm, nhưng mà Miêu Uyển cho rằng Trần Mặc nên uống thứ chocolate tốt nhất trên tay nàng. Khối chocolate thông thả tan trong bát thủy tinh, Miêu Uyển mở khối bánh bông lan mật ong ra, lấy một con dao, trét Chocolate mới chế biến ra vào, trét đều các đường viền, dính một bông hoa vào, sau cùng rải bột hạt dẻ lên, Mạt Mạt ở bên cạnh chặt lưỡi. “Cậu bán được bao nhiêu tiền chứ?”

Miêu Uyển tha thiết cầu xin. “Đừng nói lớn.”

“Phá sản đó.” Mạt Mạt nhéo lỗ tai cô một cái, Miêu Uyển xoa lỗ tai ửng đỏ cười ngốc, giống như chocolate ngọt ngào ấm áp.

Bây giờ cái bánh ngọt chocolate này cũng không khác gì với mấy cái chocolate đặt trong tủ. Vì thế, không ai biết nàng đã làm gì bên trong, cô hòa tan chocolate nguyên chất, cho thêm bơ và phô mai tốt nhất, bên trong còn có rượu mơ mà cha cô để lại, và một trái tim thiếu nữ đang đập loạn của cô.

Miêu Uyển lấy cán dao chuyển bánh ngọt qua đĩa sứ trắng, tay cô vững vàng, không hề dao động, việc làm này khiến tâm tình cô bình tĩnh, cô lại hòa tan chocolate Riga với bột sữa, sau đó dùng một cây tăm vẽ hình chiếc lá lên mặt.

Cố gắng làm cho hoàn hảo hơn, việc chúng ta làm cho người trong lòng, luôn luôn tỉ mỉ như thế nào cũng cảm thấy không đủ.

“Nên uống lúc còn nóng.” Miêu Uyển cầm mâm ở trước ngực, nhỏ giọng nhắc nhở.

Trần Mặc gật đầu.

Sau một phút, Trần Mặc nhảy cảm, cảm thấy ánh mắt của cô gái này luôn nhìn vào mình, anh hoang mang nhìn đến góc phòng xa xôi, Miêu Uyển chỉ vào cái chén của anh, dùng khẩu hình nói “Nên uống lúc còn nóng.”

Cô gái này có phần quá chuyên nghiệp.

Trần Mặc khép hờ mắt, cầm ly lên uống một ngụm, rất ngọt, rất trơn mịn, giống như một tia xúc cảm lướt qua cổ họng, Trần Mặc nghi ngờ liếm môi trên, Miêu Uyển khẩn trương nhìn anh, nhưng một dáng người con gái cao gầy ngồi trước bàn Trần Mặc chặn lại tầm mắt của cô. Mạt Mạt đi tới kéo góc áo Miêu Uyển, nói nhỏ “Người ta có bạn gái rồi.”

Miêu Uyển thất vọng nhếch miệng, mắt mắt nói “Hình như là.”

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, tình yêu trải qua chỉ có 30 phút nhỏ nhoi. Phá kỷ lục thê thảm. Miêu Uyển tựa đầu lên vai Mạt Mạt nói “Bạn yêu, ta thất tình rồi.”

Mạt Mạt im lặng sờ trán Miêu Uyển, nghĩ thầm: Không có sốt nha!

2. Chương 2

Vương Chính Nam, 28 tuổi, cao 1m70, cân nặng 55kg, có giấy phép luật sư, làm việc tại tòa án, cha là phó thị trưởng, được coi là hậu phương vững chắc. Trần Mặc lần đầu tiên gặp mặt, trong đầu liền chiếu ra toàn bộ tư liệu đối phương, bối cảnh là mẹ anh cho biết, đánh vào một tờ giấy A4, chiều cao và cân nặng là anh vừa mới ngắm. Lúc Trần Mặc nhìn phần lý lịch sơ lược tựa như tư liệu, liền có một loại cảm xúc kỳ dị. Người con gái tươi cười rạng rỡ giống như trên ảnh chụp, nhưng không giống như anh đang tìm vợ, mà là tìm một đối thủ tranh đoạt, hai bên cảnh giác phòng bị lẫn nhau. Gia thế cô nàng này hơn người, điều kiện ưu việt, quả nhiên rất giống người mà mẹ anh sẽ sắp đặt cho anh gặp đầu tiên.

Trần Mặc phát hiện anh rất khó kiềm chế tầm mắt mình chuyển động từ mi tâm đến vùng lân cận trái tim đối phương, nhìn đến những điểm mấu chốt này hoàn toàn bại lộ phạm vi không chế của anh khiến cho anh an tâm.

Lần này tuyệt đối không phải là tôi biến thái, Trần Mặc nghĩ thầm, khí thế của cô nàng này quá hùng hổ dọa người.

Trần Mặc thích quan sát đối thủ, nếu thời gian cho phép, mỗi lần tập kích anh đều thích quan sát đối thủ, bởi vì điều này làm cho bọn họ bắn vô cùng chính xác.

Anh nhìn Vương Chính Nam vừa ngồi xuống liền bắt chéo hai chân lại, lưng hoàn toàn dựa sát trên ghế. Đây là một dáng ngồi cực kỳ tự tin, chứng minh đối phương có thể hoàn toàn khống chế toàn cục, hoặc nói là dự đoán được hết. Anh nhìn cô lật thực đơn, khi cô nhìn chăm chăm thật lâu vào vết bẩn trên trang giấy, sau đó nhăn mày lại, kiên quyết lật tờ giấy qua, điều này nói rõ cá tính của cô không hề hiền hòa, chấp nhất nhỏ nhặt, hơn nữa chưa từng trải qua khốn khổ. Anh nhìn gương mặt cô trang điểm tinh tế, từ phần lót đến màu mắt màu môi, tuy nhiên theo góc độ kỹ thuật trang điểm thì rất là tinh vi, nhưng với khoảng cách gần như vậy, đối với thị lực tinh anh của Trần Mặc, anh thật muốn lôi cô đi rửa mắt.

Trần Mặc thích kiểu người liếc mắt một cái có thể cho anh thấy rõ ánh mắt.

Đương nhiên, Trần Mặc liếc sơ một cái cũng đã có được toàn bộ tin tức, đồng thời cảm giác rõ là cô nàng này cũng đang đánh giá kỹ anh, nhưng mà anh cũng xác định được đối phương cũng không nhìn ra được cái gì.

Nếu nói tình yêu là một loại bệnh, dù sao Vương Chính Nam cũng cảm thấy mình hẳn là đã sớm thành lương y, nhiều chiêu thức tới tới lui lui như vậy, 36 kế, 72 biến, thật ra hôm nay lý do đơn giản để cô đồng ý đi xem mắt với Trần Mặc là, thiếu tá trẻ tuổi cảnh sát võ trang, mẹ là trưởng phòng bảo hiểm xã hội, cha công tác tại cục thuế, gia cảnh như vậy hoàn toàn không tệ, nhưng chẳng đủ để ánh mắt Vương Chính Nam khựng hoảng.

Thật sự làm nàng cảm thấy động lòng chính là kinh nghiệm trước đây của Trần Mặc, cô nghe nói Trần Mặc đã từng đảm đương qua chức vụ phó trung đội trưởng ở trong quân khu bộ đội đặc chủng, mấy năm gần đây cái gì cũng là giả, quan quân tiêu chuẩn cũng tốt xấu lẫn lộn. Nhưng con trai cứng xuất thân từ một gia đình tốt đẹp lại lựa chọn khảo trường quân đội làm bộ đội đặc chủng chịu tháng ngày cực khổ, điều này khiến cho cô rất tò mò. Hiện giờ tâm huyết của đàn ông càng lúc càng mờ nhạt theo niên đại, nhưng bản năng của phụ nữ là gần gũi anh hùng. Nhưng sau khi gặp mặt, cô bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy hoang mang, thái độ Trần Mặc quá kỳ quái, hoặc nói là, không tỏ ra thái độ, cô cảm thấy được trước mặt mình là một bức tường, thấy cái gì qua đều lọt vào trong, kể cả dấu vết cũng không còn.

Vương Chính Nam đã nghe quá nhiều là: không phải, không biết, rất khó nói... Cuối cùng tính khí không nhịn được, thò người ra hỏi “Anh ghét tôi phải không?”

Trần Mặc chú ý chân cô đã đặt ngang, mũi chân chuyển đổi phương hướng ra cửa, cô muốn chạy.

“Không phải.” Trần Mặc nói.

“Vậy anh có thích tôi hay không” Vương Chính Nam hỏi.

“Không thích” Trần Mặc nói.

“Vì sao? Lý do?” Vương Chính Nam rất tức giận, cô chưa từng bị ai không nể mặt như vậy, điều nay làm cho cô cảm thấy bị sỉ nhục.

“Không có lý do gì hết.” Trần Mặc yên lặng nhìn cô.

Lý do? Chán ghét mọi người cần lý do, thích một người cũng cần lý do. Đúng là tôi không thích cô, còn phải có lý do sao? Ai có thể cho anh một cái lý do nhất định phải thích một người trong vòng 30 phút?

Wương Chính Nam vỗ bàn, cả giận nói “Anh bị bệnh.”

Bàn ở quán cà phê Nhân Gian đều là bàn tròn, vốn là chênh vênh, Vương Chính Nam lại vỗ mạnh xuống bàn, cái bàn liền ngã, ly cà phê trượt ra bên cạnh, Trần Mặc nhanh tay lẹ mắt ngăn cản. Vương Chính Nam đứng lên phát hiện ra Trần Mặc hoàn toàn không có ý muốn giữ lại, cắn răng xoay người rời đi.

Đúng là gặp quỷ, cô quyết định vài tuần tiếp theo cũng sẽ không gặp quân nhân nữa.

“Đi rồi...” Miêu Uyển kinh ngạc nhìn ra cửa.

“Bay đi rồi?” Mạt Mạt cầm khăn trải bàn trở về quầy.

“Chia tay rồi?” Miêu Uyển suy đoán khó hiểu, tiếp tục bắt đầu làm cà phê.

“Không phải chứ...” Hai cô nàng không hề mà đồng loạt đưa mắt nhìn Trần Mặc, Trần Mặc cảm giác được có người nhìn anh, quay đầu, nhìn Miêu Uyển giống như hoảng sợ chỉ vào cái chén của anh.

Cô gái này cũng quá chuyên nghiệp rồi, Trần Mặc bắt đầu dè dặt, xem ra thủ đoạn của ông chủ này rất lợi hại.

Chocolate đã lạnh, mùi hương nồng nàn đông lại cùng một chỗ, sền sệt, lướt qua khoang miệng mang theo xúc cảm làm cho vị giác run rẩy, quá đậm đặc, dường như là một loại kích thích, làm cho người ta thở không nổi. Trần Mặc uống một hơi cạn sạch, anh gật đầu với Miêu Uyển, ý bảo, có thể dừng nhìn tôi nữa.

Miêu Uyển vội vàng đi ra hỏi: “Anh còn cần gì không?”

“Không cần.”

“Hương vị... có được không?”

Trần Mặc bắt đầu nhớ tới tư vị nồng nàn, thành khẩn gật đầu “Rất ngon.”

Miêu Uyển lập tức nở nụ cười, tuổi trẻ luôn luôn tốt, tuổi trẻ là ánh mặt trời của con gái, bộ dáng mỉm cười giống như buổi sớm mùa xuân. Miêu Uyển hết sức phấn khởi rời đi, Trần Mặc nhìn nàng mừng rỡ giống như trong lòng nở hoa, không hiểu được, cũng cảm giác được tâm tình mình không tồi. Nếu một câu khen ngợi có thể làm người ta vui sướng đến như vậy, vậy thì có gì tiếc rẻ mà không khen.

“Anh ấy nói uống rất ngon.” Miêu Uyển bước ngắn bước dài tròn vào trong quầy.

Mạt Mạt sờ trán cô, quả nhiên phát sốt.

Miêu Uyển trốn ở góc quầy lén lút nhìn Trần Mặc, bạn gái anh mới sắp cửa bỏ đi, nhưng hiện tại xem ra anh rất trấn tĩnh, người đàn ông bình thản như núi, Miêu Uyển thở dài: Thật vừa mắt nha, càng nhìn càng vừa mắt. Cô gái kia tại sao lại ném anh ngồi một mình bỏ đi như vậy?

Mạt Mạt đưa mặt đến gần nói “Nhìn đủ rồi.”

Mặc Uyển đá cô, nhìn không được à.

Người ta có bạn gái rồi.

Miêu Uyển bưng trái tim thủy tinh: Tôi nhìn một chút không được à.

Ánh mặt trời chiều rất tốt, Trần Mặc liền ngồi cạnh cửa sổ như vậy, nhìn từng chiếc lá rơi xuống, anh ngắm nghía rất lâu, vẫn chưa tới giờ, chẳng muốn quay về.

Đương nhiên, anh cũng không suy nghĩ cái gì, anh chỉ ngắm người, cuộc sống bây giờ so với lúc trước giống như đang nghỉ phép, nhưng mà lần này có vẻ sẽ lâu dài chẳng có dừng lại, không biết giết thời gian như thế nào khiến anh cảm thấy có phần trống trải.

Trống trải, Trần Mặc cười khổ một cái, nghĩ thầm, anh đã học được cái từ này.

Trái lại Lão đại Trịnh Giai rất thích khi chuyển về địa phương, đại khái là anh ta có nguyên do là vì gia nghiệp. Cuộc sống làm ọi người trở nên bận rộn vất vả.

Mây đã rời khỏi rồi, Trần Mặc thầm nói với chính mình, cho nên cố gắng thích nghi đi.

Từ đầu đến cuối, Trần Mặc vẫn cảm giác có người nhìn anh, ánh mắt dai dẳng, dường như đứt quãng bất định, Trần Mặc tóm được ánh mắt của Miêu Uyển tại quầy ở góc phòng, Miêu Uyển xấu hổ cười cười với anh, chỉ chỉ trước bàn anh. Trần Mặc cúi đầu nhìn cái bánh nho nhỏ màu nâu sẫm, hình thức bình thường, nhà nào cũng có loại chocolate này. Trần Mặc cầm lấy đĩa, múc một miếng bỏ vào trong miệng.

Miêu Uyển khần trương chớp chớp mắt.

Nhưng mà....

Trần Mặc quay đầu đi, bất ngờ đẩy dĩ bánh ngọt ra, trong chiếc bánh mềm mại có sữa, mùi vị nồng nàn, nhưng không đơn giản chỉ có vậy, còn có một mùi vị khác, có cay một chút, hơi kích thích cảm giác, ngọt ngào ngậy ngất.

Là rượu!

Trần Mặc đối với tất cả mùi kích thích đề rất mẫn cảm, cho nên anh cũng không uống rượu và cà phê.

Trần Mặc theo bản năng liếm môi dưới, khuấy một miếng bơ bỏ vào miệng. Vào miệng là tan, kéo dài khẩu vị làm cho người ta giống như rơi vào giấc mơ, hương nồng chocolate ở trong mùa đông khiến cho người ta ấm áp, rất nhiều đàn ông đều bài xích đồ ngọt, nhưng mà ngọt chính là sinh mệnh của chúng ta lúc bắt đầu nhớ lại hạnh phúc trong ký ức.

Chỉ có bị kích thích quá độ thì vị giác mới có thể dùng chua cay thay thế ngọt ngào.

Miêu Uyển nhìn gương mặt Trần Mặc lộ ra nét cười dịu dàng, cô cảm thấy mỹ mãn xoay người sang chỗ khác.

3. Chương 3

Chiếc bánh ngọt hình vuông có nhân chocolate, mặt trên có rắc một lớp bột ca cao. Lấy ba mũi nhọn của cây tăm cột lại, tạo hình dấu móng chân con gà trên mặt cacao. Còn nửa phần bánh màu trắng, Miêu Uyển do dự một chút, dùng bơ viết lên hai hàng chữ. “Thiên đường quá xa, nhân gian lại gần.”

Miêu Uyển nheo mắt lại nhìn sản phẩm của mình, chậm rãi thở dài một hơi, dùng cán dao chuyển bánh ngọt qua khay sứ trắng, bỏ vào tầng cao nhất của tủ lạnh thủy tinh, tác phẩm hoàn hảo nhất, luôn luôn hi vọng có nhiều người sẽ đến nhìn.

Lúc Trần Mặc đi có để ý nhìn vào tủ lạnh, anh không tìm được loại anh ăn, loại bánh ngọt thông thường đều đặt trong tủ, anh không rành cho lắm, cho nên anh chú ý đến Thiên đường và Nhân gian. Miêu Uyển hiểu lắm là anh muốn cái đó, liền lấp bắp giải thích là bánh ngọt chúc mừng tiệm khai trương tròn 1 năm, là hàng không bán.

Cô không nhìn thần sắc thất vọng của Trần Mặc, cho nên có chút ảo não.

Trần Mặc gạt đầu, đẩy cửa đi ra, chuông giá trên cửa phát ra âm thanh êm tai.

Miêu Uyển cảm thấy buổi chiều này rất tuyệt vời.

Trên thế giới này, có người nhìn trẻ mới sinh khóc to, bởi vì biết sau cùng bọn họ sẽ già đi, trên mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn thể hiện mình là người từng trải; cũng có người nhìn những con đường bằng phẳng thẳng tắp mà đau buồn, bởi vì biết phía trước sẽ xuất hiện chỗ rẽ...

Nhưng chúng ta vẫn sẽ yêu ai đó hết lần này đến lần khác, có đôi khi cầu không được, có khi cầu đến lúc tự mình phai nhạt, có đôi khi bạn còn muốn duy trì nhưng người khác lại ra đi, chúng ta bị tổn thương, đồng thời cũng làm tổn thương người khác, nhưng ánh mắt vẫn không thể không chế.

Hoặc là, yêu một người là bản năng, nếu như trong lòng không vương bận, nó sẽ đi tìm mình.

Cho nên chúng ta vẫn yêu, chẳng qua là hiểu rõ, tất cả tình yêu cũng sẽ có ngày biến mất, tất cả những người yêu nhau cuối cùng cũng phải chia ly, người thường không thể chống được sự thay đổi của thời gian.

Như thế thì đã sao chứ?

Miêu Uyển huyết sao vui vẻ trong ánh hoàng hôn chiếu vào cả phòng đầy mùi cà phê và cacao, cho dù không lâu dài, cho nên trước khi nó biến mất hãy vui vẻ hưởng thụ đi.

Buổi tối kỷ niệm một năm cực kỳ náo nhiệt, tất cả nhân viên của cửa hàng chi nhánh đều đến, sản phẩm mới của Miêu Uyển nhận được rất nhiều lời khen ngợi, ông chủ vui hơn hở cầm bánh ngọt nói, Tiểu Miêu, có đặt giá hay chưa?

Miêu Uyển đảo mắt, cho ra một cái giá rất cao.

Ông chủ mang trái tim vỡ nát rời khỏi.

Đó chút tư tâm của Miêu Uyển, vào lúc cái bánh ngọt này ra đời đã in lại ký hiệu của người kia, vì thế cô hy vọng vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ làm ột mình anh ăn, ít nhất là trong khoảng thời gian đặc biệt này. Một người đặc biệt làm cho cuộc sống tràn đầy niềm vui, giống như yêu một đóa hoa sinh trưởng tại một ngôi sao, như thế lúc bạn nhìn lên bầu trời sẽ cảm thấy hạnh phúc, giống như tất cả ngôi sao trên bầu trời đều nở hoa.

Miêu Uyển chào tạm biệt với các đồng nghiệp, vui vẻ đi về căn phòng mình thuê, cô cố gắng đem một hòn đá nhỏ ven đường về nhà, không khí ban đêm trong lành lạnh lẽo khiến ũi cô khó chịu, đây là một thành phố lớn xa lạ, cô giang cánh tay ra xoay người vòng vòng, nhìn đèn đóm của hàng ngàn ngôi nhà trong bóng tối.

Mới đầu, vì thành phố này quá lớn, quá cổ xưa, Miêu Uyển lại chỉ ở trong một góc phòng nho nhỏ nên không thể hòa hợp với miền đất này.

Cô suy nghĩ, tại sao mình phải ở lại nơi đây chứ? Nơi này có gì đặc biệt đâu? Tại sao tôi không thể rời đi?

NHưng hôm nay, toàn bộ đều trở thành có ý nghĩa, nếu bạn có một người đặc biệt ở trong thành phố này, khi nhìn thấy đèn đóm của hàng ngàn ngôi nhà bạn sẽ mỉm cười, tưởng tượng anh đang ở đằng sau một cái cửa sổ nào đó, ngồi trước một ngọn đèn nào đó.

Hôm nay, hình như anh với bạn gái cãi nhau, chỉ hi vọng chocolate có thể mang lại cho anh một chút vui vẻ.

Bởi vì điều đó làm cho ánh mắt cô tỏa sáng, tiếp cận tư vị tình yêu là mỹ vị trời ban.

Sau ngày thứ bảy đó vài ngày, Trần Mặc cũng không có xuất hiện, nhưng mà tâm tình Miêu Uyển vẫn vui vẻ, cảm giác yêu đương làm cho cuộc đời trở thành màu hồng, trong phút chốc đó, axit amin khuấy động trong thân thể, sau đó thì từ từ nhạt dần.

Bỏ thêm đường cát vào lòng đỏ trứng gà đánh đều, phô mai Mascarpone đã tới nhiệt độ thích hợp, Miêu Uyển đổ hỗn hợp lòng đỏ trứng có đường với phô mai và bơ sữa, khuấy đều vào nhau. Nghe khách quen nói, gần đây Tiramisu trong tiệm hết rất nhanh, Miêu Uyển mỉm cười, đó là bởi vì...

Tiramisu, xin dẫn ta đi!*

Không biết anh và bạn gái có hòa hảo chưa, nếu không thì... Miêu Uyển đem hỗn hợp cà phê và rượu bôi lên bánh bích quy, sau đó thành kính cầu nguyện: Cô gái thân mến, nếu cô đã không thích anh, xin dứt khoát bỏ anh đi, tôi sẽ giúp cô an ủi linh hồn bị thương, xin ngàn lần đừng có cảm giác tội lỗi, đừng miến cưỡng ở bên cạnh anh nha.

Sau khi bánh hấp thụ rượu và cà phê thì trở nên mềm nhũn, Miêu Uyển cắt nó thành từng cục nhỏ để vào chén plastic trong suốt, sau đó đổ sốt phô mai vào.

Gần đây cô làm cái gì cũng rất thành công, nguyên nhân là biết yêu.

Miêu Uyển biết đó là lần gặp gỡ quý giá, trong cuộc đời chúng ta, bỗng nhiên có người xuất hiện, sau đó lại đột ngột rời đi, bọn họ để lại một cảnh tượng tuyệt mỹ khiến chúng ta luôn luôn tưởng nhớ.

Còn ai nhớ rõ cảm giác yêu thầm không?

Luôn luôn vụng trộm nhìn người kia, chú ý mỗi câu nói, mỗi biểu tình của anh, thấy anh liền vui vẻ, nghe được tiếng nói của anh thì tim đập rộn lên. Vì anh mà ngây ngốc si mê, không dám nhìn thẳng vào hai mắt anh, nghe anh gọi tên mình, sẽ cảm thấy máu trong người chảy mạnh.

Mỗi chiều sau khi tan học, đặc biệt vui vẻ chạy nhanh xuống lầu, chỉ vì đứng ở trước cổng trường nhìn thấy một bóng dáng không biết tên. Nghe nói vừa gặp đã yêu là một loại duyên phận, có thể gặp nhưng không thể cầu, Miêu Uyển thường tiếc nuối thời thanh xuân của cô gần như là một cô gái chỉ lo học hành chăm chỉ, bây giờ xem như thượng đế bù cho cô một người trong thời gian tuổi trẻ cuối cùng của cô sao?

Miêu Uyển nghe chuông cửa vang lên, ngẩng đầu, cô thấy Thượng đế đang cười gian xảo.

Thần nói: Cô gái thân mến, cô phải tin tưởng ta, ta còn muốn cho cô nhiều hơn nữa.

Thiên thần Trần Mặc trực tiếp đi đến quầy nói với cô “Chocolate nóng.”

Miêu Uyển ngơ ngác gật đầu, sau đó xoay người chui vào phòng trong làm việc.

“Giúp tớ một chút.” Cô một bên luống cuống tay chân đem chocolate bỏ vào bát thủy tinh, một bên cao giọng kêu Mạt Mạt.

Mạt Mạt lắc đầu thở dài “Cậu nói xem, nuôi con gái có gì tốt đâu, chỉ tổ phá sản.”

Nhưng mà, không có rượu.

Miêu Uyển gấp gấp quay qua quay lại, rượu gia truyền của cha đã bị cô mang về nhà trọ, nhưng rượu rum hay rượu cà phê lại không thể thay thế mùi vị này được.

Miêu Uyển đem chocolate nóng ra cho Trần Mặc.

“Bánh ngọt, tạm thời hết rồi.” Cô nhìn mắt anh, cố tìm xem trong đó có thất vọng hay không.

“Được rồi.” Trần Mặc bình tĩnh gật đầu.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vẫn ấm áp như vậy, dưới ánh mặt trời, con người trong mắt mỗi người cũng không còn đen thẳm, Miêu Uyển nghĩ thầm, người đó thật giống Chocolate nguyên chất, nồng nàn, sung mãn, nhan sắc lộng lẫy.

Anh có thất vọng không? Hay là không thất vọng?

Hoặc là nói, cô hi vọng anh thất vọng sao? Miêu Uyển, cô hi vọng là anh thất vọng.

“Giúp tớ một chút.” Miêu Uyển đem bơ ủ vào nước đá, mặc áo khoác lao ra cửa.

Mạt Mạt bắt đấm dĩ thở dài, Trần Mặc nghe chuông cửa nhẹ vang lên, anh không quay đầu lại, nhưng mà thấy cái bóng của cô bé kia vội vã đi ra ngoài.

Vẫn còn là một cô bé. Hành động tùy hứng, Trần Mặc nghĩ thầm.

Lúc Miêu Uyển cầm bình rượu quay trở lại, nhìn thấy đối diện Trần Mặc có một bóng lưng yếu điệu duyên dáng. Cô chưa kịp nhìn kỹ, bơ đã được đánh xong đưa đến, Mạt Mạt nhìn nàng không vui, Miêu Uyển cần thận hồi lộ. “Chút nữa tớ cho cậu ăn món gì ngon được không? Tớ sẽ cho cậu ăn một món rất ngon rất ngon.”

Mạt Mạt nói: “Tớ không cần cái gì hết, tớ chỉ muốn cái này.”

Về mặt Miêu Uyển cầu xin, Mạt Mạt rất đặc ý nói cho cô biết, thì ra cô gái này không phải cô gái tuân trước, Miêu Uyển kinh ngạc ngừng tay, vừa lúc nhìn thấy cô gái kia không quay đầu sập cửa bỏ đi.

Cái này, cái này... Vì thế...

“Chắc là anh ta đi xem mắt.” Mạt Mạt khẳng định.

Miêu Uyển giật mình há to miệng.

4. Chương 4

Lần thứ 2 liên tục, có người trong vòng 30' đã đập bàn bỏ đi. Trần Mặc nhìn lá thu ngoài cửa sổ đã sắp rụng hết, còn lại vài chiếc bay nhẹ trong gió, thật lâu mới rụng một chiếc. Hiển nhiên, anh tiếp tục ngăn người, hôm nay chocolate nóng đã uống xong từ đâu, uống lúc còn nóng quả nhiên hương vị tốt hơn rất nhiều, nhưng lại dán vào cổ họng khiến mình khó thở đến nỗi mất hết cảm giác.

Có người nói, nếu một người không để ý đến anh, thì đó là sai lầm của người đó, nếu mười người cảm thấy anh có vấn đề, thì đó cũng không phải là anh có vấn đề.

Trần Mặc không quan tâm mình có vấn đề hay không, anh chỉ biết chuyện hôm nay sẽ truyền đến tai mẹ anh rất nhanh, sau đó, dường như anh có phần tò mò, lần sau, bà sẽ cho anh gặp người phụ nữ như thế nào.

Đánh giá một hồi, ung dung thản nhiên, tuy không nóng lòng, nhưng vẫn áp lực khẩn trương, thực là gia đình anh từ nhỏ đến lớn vẫn như vậy.

Anh còn nhớ rõ lúc nhỏ, cha luôn luôn nói, đừng chọc mẹ còn, khi đó anh còn nhát gan, còn có thể lùi bước.

Sau đó lại không nhún nhường nữa, vì vậy cha anh bắt buộc phải nói: Con trai, lùi một bước trời cao biển rộng.

Phải không? Cha làm sao biết lùi một bước là trời cao biển rộng mà không phải là vách sâu vạn trượng? Trần Mặc cảm thấy nhất định dòng máu đang chảy trong mạch máu của mình phần lớn là máu của mẹ anh, cho nên mẹ anh và anh mới có cá tính cường ngạnh như nhau. Đương nhiên, làm con không thể mình đao mình thương* với mẹ của mình, vì vậy... Anh nhớ rõ Lục Trần từng nói qua, Trần Mặc là một tên máu lạnh bạo lực nhất thế giới này.

Nhưng mà, lần này không phải là anh sai, câu đầu tiên mà người phụ nữ đó ngồi xuống đó là “Tương lai tôi muốn xuất ngoại.”

Trần Mặc có phần buồn cười nhìn nàng, anh trả lời “Tương lai tôi chắc chắn không xuất ngoại.”

Vì thế hai người đều nhẹ nhàng thở ra, đều là bị người nhà bắt đi xem mắt, lại có phần đồng bệnh tương liên*. Trần Mặc định sẽ kết hôn với người bạn gái đầu tiên, nhưng mà chuyện này lại dẫn đến chỗ không thể vấn hồi.

Học thạc sĩ tài chính, quá kiêu ngạo, quá tin tưởng lực lượng kinh tế thị trường, thích ca ngợi nhân quyền dân chủ tiên tiến, thích tự mình là người nộp thuế. Trần Mặc nhớ rõ năm đó lúc họ làm dự án chống khủng bố, đã từng phân loại một đám người, mà những người này thật sự là một đám người quá kêu gào lại không quan tâm đến bất cứ thứ gì. Bởi vì dường như bọn họ không có tín ngưỡng, rất khó thu phục, cho nên họ không chân chính hy sinh vì bất cứ sự nghiệp gì.

Về phần trung thành thôi.

Trần Mặc có chút nhàm chán nhìn cô gái mang vẻ mặt nghiêm túc đang trình bày với anh nào là cơ quan quốc gia và công cụ chính trị, cô nói: nói đến cùng các người cũng bắt quá là vì phục vụ chính trị, là công cụ tuyệt đối nguyện trung thành. Chiến tranh tựa như một ván cờ, mất đi quân cờ nào cũng không sao, quan trọng là... Muốn thắng ván cờ này, người chơi cờ thì cao hứng chúc mừng, mà anh chỉ là một quân cờ, đương nhiên, mỗi người đều có những theo đuổi khác nhau, nếu anh cho rằng anh rất tự hào, anh cứ việc tự hào đi.

“Không phải.” Trần Mặc suy nghĩ, gần đây mình thật sự quá nhàm chán, mình lại còn có thể đi phản bác cô, người này thật sự quá tầm thường rồi.

“Không phải cái gì? Vậy anh nói các anh nguyện trung thành ai?”

“Nhân dân.”

Cô lộ ra vẻ khinh thường, tươi cười “Nhân dân? Cái từ nhân dân này quá hư ảo rồi, căn bản nó không hề tồn tại.”

Trần Mặc rũ mắt xuống nói “Cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.”

Cô sưng sốt một chút, lại thay đổi một biểu tình khác, cười nói “Anh làm sao vậy? Có cần vậy không? Nhỏ mọn vậy, chúng ta chỉ là bất đồng quan điểm thôi.”

Trần Mặc ngẩng đầu lườm nàng một cái, nói “Đi.”

Trái tim lạnh lùng trong nháy mắt, lạnh từ đầu đến chân, cô gái dường như có chút run run cầm túi, cũng bỏ đi không hề quay đầu lại.

Nhân dân sao? Cái gì là người dân?

Trần Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, cách đó không xa có những bà cụ đang ngồi quạt bên hồ nước nhân tạo, có người đọc sách dưới tàng cây, mà xa chút nữa có một đám học sinh vừa tan học. Nhân dân sao? Đường nhiên chính là bọn họ, bọn họ yêu nhau rồi kết hôn, sống chết lại ly hôn, bọn họ bị lợi dụng, bị bảo hộ, bị hy sinh. Bọn họ chẳng có mục đích, mù quán trường thành, bọn họ yếu đuối vô năng trước những cường thế, nhưng đến sau cùng, bọn họ vẫn có thể lựa chọn phương hướng lịch sử.

Bọn họ giống như bùn đất, nhưng khi gặp đúng người trồng thì cũng có thể nở ra hoa xinh đẹp. Bọn họ tồn tại, tất cả những tên tuổi vĩ đại sẽ được lưu lại khi chết đi, chỉ có bọn họ vĩnh viễn sống.

Cho nên, cô xem, cái từ nhân dân này không hư ảo một chút nào, chỉ là nói cho cô nghe, cô cũng không hiểu.

Trần Mặc nghĩ thầm, anh vĩnh viễn nhớ lời nói của Hạ Minh Lăng: Chúng ta lựa chọn cầm súng, là bởi vì không muốn nhìn thấy một ngày, vào buổi sáng mẹ của chúng ta tỉnh lại, sẽ nghe được tiếng súng nổ thật sự. Chỉ đơn giản là một việc này mà thôi.

Miêu Uyển nhìn Trần Mặc một mình ngồi yên lặng, nhiệt độ trong không khí đã hạ xuống, ánh mặt trời cũng không còn sáng như trước, nhưng vẫn ấm áp chiếu vào người anh.

Rất sạch sẽ, phi thường sạch sẽ. Miêu Uyển nhìn mái tóc đen ngắn và đồng phục gọn gàng của anh, trong lòng nảy mầm.

Những năm gần đây, đàn ông có phẩm vị đều không còn nữa, bọn họ bôi gel bóng bẩy và nhuộm đủ màu tóc, bọn họ ăn mặc quần áo không thoải mái cũng không thỏa đáng, sở lỗ đủ thứ trên người, đeo trang sức đầy mình. Bọn họ chắc không hiểu rõ bộ dáng một người đàn ông bình tĩnh mà yên ổn rất khiến người ta động lòng đến cỡ nào.

Miêu Uyển cẩn thận đem bánh ngọt đặt trên bàn anh, cô cố gắng phi thường, không để mình gây ra tiếng động, Trần Mặc không quay đầu lại chỉ nói một tiếng rất nhẹ “Cảm ơn, làm phiền em rồi.”

Miêu Uyển kinh ngạc trong chốc lát “Quấy rầy anh hả?”

“Không có.”

“Em ... sau này em sẽ cẩn thận một chút.” Miêu Uyển đỏ mặt.

Trần Mặc quay đầu nhìn cô một cái, thành khẩn nói “Thật sự không có.”

Miêu Uyển như bị điện giật, chỉ cảm thấy máu dâng lên, choáng váng.

Được rồi, Trần Mặc nhìn bóng lưng kích động kia cảm thấy buồn cười, nhân dân đại khái bao quát như vậy, cô bé nông nổi lúng túng, các cô vẫn chưa hiểu biết gì, nhưng lại đơn thuần ấm áp, cười rộ lên rất đáng yêu, đáng để bảo vệ.

Kỳ thật, cho dù Miêu Uyển cẩn thận như thế nào cũng không có tác dụng, khi nàng đến gần tự nhiên Trần Mặc sẽ biết, tiếng bước chân khác đại biểu cho người khác, mà mùi cao nồng nàn đại biểu cho chiếc bánh quen thuộc, tất cả thông tin này làm cho anh không cần quay đầu cũng có thể biết được, bởi vì đây từng là bản năng sinh tồn của anh. Trịnh Giai nói trở lại địa phương lâu, cảm giác sẽ bị mài mòn, nhưng Trần Mặc thấy được anh sẽ không như vậy, anh cảm thấy được như vậy rất tốt, anh thích vậy. Có đôi khi Trần Mặc cho rằng trời sinh anh đã có được cảm giác phán đoán nhạy cảm, tuy lúc mới vào khảo trường quân đội chỉ là vì muốn rời khỏi chuyên chế của gia đình, nhưng sau khi anh ở đó mới phát hiện phương hướng cuộc đời mình.

Trên thế giới này có vô số con đường, luôn luôn không giống nhau, con đường thích hợp nhất với mình, có người tìm được, có người không.

Tựa như trên thế giới này có vô số người, cũng không ai giống ai, người thích hợp với mình, có người tìm được, kêu là vợ họ.

Miêu Uyển đi tới đi lui trong quầy, thỉnh thoảng quay đầu lên nhìn đến phía kia một cái, nàng nhìn Trần Mặc im lặng từng chút từng chút ăn hết chiếc bánh ngọt độc nhất vô nhị do mình làm ra, trong lòng cảm thấy ấm áp, dường như có chút mềm mại.

Hai tuần tiếp theo, Miêu Uyển thấy Trần Mặc xem mắt hai lần nữa, một lần có vẻ bình thường, cô gái đó kiên trì được một giờ, lễ phép rời khỏi, tuy nhiên nhìn biểu tình kia cũng biết sẽ không có chuyện tiếp theo. Còn một người khác, tán gẫu lâu hơn một chút, lúc Miêu Uyển đi dọn bàn nghe được cô ấy nói, bạn trai tôi bla bla bla....

Miêu Uyển tròn mắt, cảm thấy những năm gần đây, cha mẹ thật sự không đáng tin.

Thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Mạt Mạt tìm hiểu nhiều nơi, rốt cuộc từ chỗ anh họ đang làm cảnh sát hình sự biết được tung tích người kia.

Trần Mặc, xuất thân từ đại độ đặc chủng, bộ đội đặc chủng hàng thật giá thật, là con ách chủ bài của tay súng bắn tỉa, kỹ năng huấn luyện và quân sự đều cực kỳ tài giỏi, hiện tại chuyển tới quân đội cảnh sát võ trang, lãnh đạo chi đội đã rất coi trọng anh, đưa anh làm đội trưởng đội quân tinh nhuệ nhất.

Tốt... Đẹp trai.

Miêu Uyển chớp chớp mắt, phát ra tia X-Quang mạnh mẽ.

“Được được được, hẳn giống như ông chú vậy, cho dù cậu muốn manh nha, cũng đừng thật sự ngớ ngẩn làm như vậy.” Mạt Mạt nhìn đôi mắt long lanh đang nở hoa kia cảm thấy không đáng tin.

Miêu Uyển đỏ mặt, liền cãi lại “Anh ấy đâu có giống ông chú chứ.”

“Những năm gần đây, ba năm đã là một khoảng cách.” Mạt Mạt trịnh trọng nhắc nhở nàng.

Miêu Uyển choáng vàng, thật sự, có rất nhiều rất nhiều khoảng cách, quá nhiều quá nhiều khoảng cách...

“Mà còn, tớ nói cho cậu biết, bộ đội bọn họ đều là người sao hỏa, lần trước anh tớ giới thiệu cho tớ một tên lính, tớ đi hát Karaoke hẳn cũng không vui, nói mình muốn làm hoạt động thanh sắc, cậu phải tin tớ, tớ... Nói, nha đầu, hẳn làm cho cậu cảm thấy được bản thân mình không phải đang ở trái đất...” Mạt Mạt nhìn ánh mắt Miêu Uyển đang lạc vào cõi thần tiên, lắc đầu bất đắc dĩ. Hiểu ra tại sao thế hệ trước không thích sinh con gái nha, đúng là sinh ra một khuê nữ như vậy thật không đáng tin cậy.

5. Chương 5

Lúc đầu Trần Mặc nghe lính gác gọi điện thoại nói có người tìm còn tưởng là ai, nhưng lúc chuyển qua góc nhìn đến một hình dáng cao gầy, trong khóe mắt liền cảm thấy ấm áp một chút. Lục Trần một tay để trong túi áo măng tô nghiền đầu hút thuốc, đồng phục lục quân khác với đồng phục cảnh sát võ trang, cái khác biệt này khiến gió lạnh thổi vào mặt Trần Mặc đau rất.

Anh em của mình. Anh suy nghĩ, tuy là hiện tại những người này cũng là anh em, nhưng cũng không giống cùng nhau đổ máu, cùng nhau sinh tử.

Lục Trắng nhìn thấy anh từ xa liền vẫy tay khoa trương, dúi tàn thuốc ném vào thùng rác ven đường.

“Ôi, nhìn một cái... Trần đội trưởng...” Lục Trần giang hai tay, tươi cười như ánh mặt tháng năm trời sáng lạn.

Trần Mặc không tự giác đi đến gần, Lục Trần hơi ngạc nhiên, trong trí nhớ của anh, Trần Mặc chưa bao giờ chủ động tiếp xúc thân thiết với ai, nhưng mà anh cũng phản ứng nhanh, kìm nén vỗ vỗ bả vai Trần Mặc “Đã lâu không gặp.”

“Ừ” Trần Mặc cảm thấy hôm nay thực lạnh, cái lạnh mùa đông khiến xoang mũi sứt sùi, anh cúi đầu hỏi “Có việc gì?”

“Tôi đi lên phương Bắc, đội trưởng kêu tôi trên đường mang cho cậu vài thứ.” Lục Trần cười hì hì chỉ vào hộp giấy bên chân.

“Cậu đi đến chỗ nào của phương Bắc?”

“Ặc, Bắc Kinh. Bí mật, không thể nói.”

“Thứ gì vậy?” Trần Mặc nhìn anh ta, tiện đường.

“Ôi, Trần đội trưởng, cậu chờ một chút mới kiểm hàng, trước tiên chúng ta kiểm chỗ ngồi một chút được không? Nơi này gió lớn, cậu đang huấn luyện kháng lạnh à.” Lục Trần khom lưng ôm cái hộp lên, Trần Mặc nghĩ nghĩ, dẫn anh ta đến quán cà phê Nhân Gian.

Đây là lần đầu tiên không phải thứ 7 mà Miêu Uyển gặp được anh, điều đó giống như một món quà bất ngờ, khiến cô mừng rỡ không thôi.

Trần Mặc dẫn Lục Trần ngồi vào chỗ quen thuộc, Lục Trần nhìn nhìn xung quanh, cười “Thật là biết thưởng thức ha, biết đến quán cà phê uống cà phê. Đúng rồi, cậu không phải không uống cà phê sao?”

Miêu Uyển vừa đem thực đơn tới, Trần Mặc trực tiếp đưa qua cho Lục Trần, nói khẽ “Chocolate nóng.”

Lục Trần phì cười ra tiếng, hơi nghiêng mình quay đầu nhìn ánh mắt Miêu Uyển nói “Expresso.”

Anh ta nhìn đôi má ửng hồng của Miêu Uyển, trong ánh mắt cô có chút khó xử, cười títt mắt, lại nói thêm một câu. “Cô bé, làm ngon một chút tôi mới có thể đến nữa nha.”

Miêu Uyển “a” một tiếng, tươi cười ngọt ngào.

Lục Trần nhìn người đối diện cực kỳ vừa lòng, bị mình nhốt vào rừng sâu núi thẳm xa cách giang hồ nhiều năm, công lực vẫn còn, sức hấp dẫn vẫn chưa mất, thật đáng mừng.

Miêu Uyển trở về thì thắm to nhỏ với Mạt Mạt.

“Tớ cảm thấy người kia rất đẹp trai đó. Cười rộ lên thật đẹp mắt.”

“Có phải không, vẫn là Trần Mặc đẹp trai hơn.”

“Cắt, cậu nói Trần Mặc đẹp trai hơn anh ta ở chỗ nào, lông mi, mắt, mũi, miệng....?”

“Người cũng có thể cắt thành từng khối ra so sánh sao, tớ cảm thấy được, anh ấy có khí chất, khí chất hiểu không? Khí chất.” Miêu Uyển nắm tay.

.....

“Thứ gì vậy?” Trần Mặc lấy mũi chân đụng vào hộp giấy.

Lục Trần nở nụ cười giả tạo, mở ra hai con lông trắng tròn tròn.

“A?...”

“Tháng trước Phú Quý* sinh, đội trưởng cho tôi mang một con đi, tiện đường cũng mang cho cậu một con.” Lục Trần cười rộ lên “Nhìn thấy không. Đó là sự tha thiết mong chờ của đội trưởng đối với chúng ta, hai người chúng ta, sinh là chó của căn cứ, chết cũng là chó của căn cứ.”

Trần Mặc khom lưng nhìn, tay ve vuốt “Con nào của tôi?”

“Một đực một cái, tự mình chọn.”

Trần Mặc chọn đúng là một con chó đực nhỏ, nâng lên trong tay “Vậy thì con này đi.”

“Vừa khéo, tôi cũng thích cô nương xinh đẹp.”

Miêu Uyển vừa bung cà phê và Chocolate đến, liếc mắt thấy được, “Y” một tiếng, vẻ mặt dịu dàng vui vẻ.

Lục Trần đùa với cô “Đáng yêu hen.”

Miêu Uyển gật đầu “Nó tên là gì?”

Lục Trần sững sốt, quay đầu hỏi Trần Mặc “Tính đặt tên gì?”

Trần Mặc nghĩ nghĩ, không tự giác nhếch môi cười “Hầu gia.”

Thiếu chút nữa Lục Trần phun cà phê ra “Cậu cẩn thận, nó cắn cậu đó.”

“Nó không dám.” Trần Mặc từ từ nói “Nó cũng không dám cắn cậu.”

Lục Trần tốn hơi thừa lời nhìn trời, nghĩ thầm: Cậu chờ đi.

Vì thế Lục Trần chép miệng tiếc nuối giống như oán giận “aizzzz, tôi vốn chỉ cậu cái chó sữa đường cái này.”

Trần Mặc chẳng hiểu gì cả. (Hix, mình cũng không hiểu)

Lục Trần bỗng nhiên vui vẻ, cười như hoa nở “Bởi vì tôi tính kêu nha đầu kia là Minh Minh à.”*

Trần Mặc mờ mịt như cũ, trái lại Miêu Uyển lập tức bật cười, Lục Trần như nhặt được của quý “Cậu xem không có văn hóa rồi, tiểu cô nương nhà người ta còn hiểu biết hơn cậu.”

“Nhưng mà, hai con này không phải cùng một mẹ sinh à?” Miêu Uyển lo nghĩ “Vậy là loạn luân đó.”

Lục Trần choáng váng nhất thời, Trần Mặc không rõ chân tướng, nhưng vẫn mỉm cười, Miêu Uyển bị bộ dáng Trần Mặc nhếch môi kia khiến cho trái tim nai con đập loạn.

Trần Mặc nhìn Lục Trần lấy thuốc lá trong túi ra, do dự nhìn bộ dáng anh ta, vì thế bất ngờ nói “Khi nào thì bắt đầu hút thuốc, nghiện hả?”

Lục Trần cười miễn cưỡng một chút “Lâu rồi, cậu không phát hiện thôi, cũng có lúc muốn bỏ, nên chỉ ngửi hương vị cũng được.”

Trần Mặc phiền muộn, khoát tay nói “Cậu hút đi.”

Lục Trần cười “Vậy ánh mắt cậu?”

“Không sao cả, hiện tại cũng không quan trọng như vậy.”

Hai Đại lão gia ngồi hồi tưởng lại chuyện cũ, nghiêng đầu 45 độ nhìn lên trời, cắn răng nghiêng lợi muốn thời gian quay ngược lại, tình cảnh như bây giờ cũng có phần chán ngán, nhưng nếu như anh thật sự đã từng đi lính, vậy thì sẽ biết cảm giác lão chiến hữu gặp lại là gì, bồn chồn, oán giận, cảm khái, hoài niệm.

Một quãng đời nhiệt huyết, đầy đắng cay chua ngọt.

Lục Trần phát phát tay, lại ồm ồm “Người anh em, nghe nói chuyển chính thức rồi.”

“A” Trần Mặc không quá quan tâm chuyện này.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, chỉ đáng tiếc anh Giai, cả đời làm đội phó.”

“Vậy còn đội trưởng đâu.”

“Thì đó.” Lục Trần vỗ đùi “Tiểu tử Hạ Minh Lăng kia, chiếm hầm cầu không rời, lúc cậu đi càng ác liệt hơn, chiếm hai cái hầm cầu không rời.”

Trần Mặc vươn người vỗ vai của anh ta nói “Không có gì, hiện tại thân thể của cha tôi không tổn, ở gần bên ông một chút, tôi mới yên tâm”

“Cũng đúng.” Lục Trần đảo mắt một vòng, cười ra hai hàm răng trắng xinh đẹp “Vậy thì, cậu là chủ ở đây, hôm nay hai chúng ta không say không về.”

“Cậu muốn tôi không say không về vẫn quá dễ dàng mà.” Trần Mặc bất đắc dĩ.

Miêu Uyển mang bánh ngọt đến, bất ngờ nhìn Trần Mặc vỗ bàn, chân mày dương lên, giống như là đang giận nhưng thật ra là cười.

“Cô bé, cô bắt công rồi, tại sao tôi không có?” Lục Trần trêu ghẹo Miêu Uyển.

“Cái này.... Là trong phần của anh ấy, anh muốn thêm một phần sao?”

Mặt mày Lục Trần hơn hở “Được đó, được đó”

Miêu Uyển lấy một phần trong tủ lạnh cho Lục Trần.

“Thì ra cậu thích ăn đồ ngọt à.” Lục Trần trộn bánh ngọt của mình, nhìn Trần Mặc giống như phát hiện sự kiện mới.

“Rất ngon mà.” Trần Mặc cũng không có xác nhận, thật ra mà nói, anh không quan tâm cái này, cảm thấy ngon thì ăn, không thể ăn thì sẽ không ăn.

“Cái này, rất ngon à?” Lục Trần chán ghét vứt đĩa qua một bên “Còn không bằng căn tin trong căn cứ.”

Trần Mặc trầm mặc đem miếng cuối cùng bỏ vào miệng, từ từ nhắm nháp, bỗng nhiên hiểu rõ, người này so với mình càng không nở rời khỏi nơi đó.

Miêu Uyển cảm thấy tuy là buổi chiều nhưng vẫn có ánh mặt trời sáng lạn ở đây, ánh nắng vàng tỏa ra lung linh, nhẹ nhàng ấm áp. Hai thanh niên trung tá lục quân và thiếu tá cảnh sát vô trang ngồi đối mặt với nhau, nụ cười trên gương mặt, trong mắt lóe ra ánh sáng, trong lúc tuổi trẻ, kích động chí lớn. Một nụ cười rõ lên cực kỳ sáng lạn, gần như thấy không rõ mặt mũi, chỉ có đôi mắt lấp lánh tỏa sáng. Cái miệng kia chỉ mấp máy một chút, nhưng Miêu Uyển lại cảm thấy vui sướng của anh không hề ít chút nào.

Lục Trần lặng lẽ kéo góc áo Trần Mặc. “Aizz, Phát hiện không? Cô gái đó sao cứ nhìn cậu vậy?”

Trần Mặc nghĩ nghĩ “Đại khái là nhìn bánh ngọt của cậu không ăn hết.”

Lục Trần nghiêng đầu một chút, đem phần bánh ngọt còn lại toàn bộ bỏ vào trong miệng.

“Buổi tối phải mời tôi đi ăn đó.”

“Được.” Trần Mặc nhìn sắc trời không còn sớm, thu dọn đồ đạc đứng dậy “Muốn ăn gì cũng được.”

“Tôi ở chỗ nào đây?” Tôi cho cậu nghe, năm sao mới được, ở nhà khách quân khu rất là chán ngấy đó.” Lục Trần cười tí mắt.

“Được” Trần Mặc rõ ràng dị thường.

Lúc Lục Trần ra khỏi cửa lại chú ý đến tầm mắt của Miêu Uyển, vì thế anh ta xoay người khoát tay “Bye Bye, Cô bé.”

Trần Mặc liền theo anh ta hơi gật đầu với Miêu Uyển một cái, xem như tạm biệt.

Miêu Uyển đỏ mặt, cảm thấy hai tai nóng lên.

6. Chương 6

Trần Mặc không biết tâm mẹ anh đã tàn với anh hay không, hoặc là việc xã giao trong thành phố này lớn như vậy, anh liền tiếp gay gắt với bốn nữ tình anh, tin tức truyền ra khiến mẹ anh giảm đi danh dự. Dù sao cha anh gọi điện thoại bảo anh chủ nhật về nhà ăn cơm, buổi trưa đó mẹ nhìn anh bằng ánh mặt lạnh hơn bình thường, nhưng không có nói thêm gì hết.

Trần Mặc nhớ ra bọn họ cho đến bây giờ vẫn ít khi nói chuyện với nhau, giữa hai người trao đổi duy trì trình tự đơn giản nhất.

Cái này, mẹ cảm thấy được, con nên làm thử đi.

Sau đó, được, hoặc là không được.

Một câu trả lời, nói ra cũng không có cải biến gì, trao đổi giữa hai người luôn luôn giống như hai tảng đá đụng nhau, mỗi người đều ngang ngạnh. Trần Mặc nhìn cha anh nhìn cha anh luôn luôn nhìn hai người cười khổ bất đắc dĩ hoặc lắc đầu, đúng là đại gia có chút bất lực đối với việc này. Hôm đó sau khi ăn cơm xong, Ba Trần lôi kéo cánh tay Trần Mặc nói “Mẹ con cũng là quan tâm con, con đừng trách bà ấy.”

Trần Mặc nói “Con biết.”

Nếu con không biết, tại sao lại để ẹ ở trước mặt con nói nên hay không nên chứ? Trần Mặc nghĩ thầm, chuyện này đã là thỏa hiệp lớn nhất của mình.

Buổi chiều khá là rảnh rỗi, đã xin phép theo thói quen, hiện tại không có chỗ nào để đi, Trần Mặc cúi đầu, khoác áo bành tô của mình lên chậm rãi rồi đi. Kỳ thật, ngày Lục Trần đến, hơn 11h đêm xe đi thẳng đến Bắc Kinh, căn cứ thần bí của bọn họ là luôn sẵn sàng đón quân địch, năm đó bọn họ đã chứng minh rằng bọn họ có tư cách ở lại trong con mắt khủng hoảng của Hạ Minh Lăng. Vì thế, nói cái gì là khách sạn năm sao chẳng qua là nói giỡn thôi, Trần Mặc vốn tính dẫn Lục Trần đến nhà hàng cao cấp nhất ở Tây An, nhưng mà Lục Trần đứng ở cửa cười nói “Người anh em, bào ngư đi cá kiếp trước tôi đã ăn đến ngán rồi, tôi nghe nói ở chỗ mấy cậu có một cái phố ăn vặt của người Hồi?”

Vì thế Trần Mặc chỉ có thể lên xe dẫn anh ta đi phố Đại Mạch.

Đêm thành phố vừa mới bắt đầu, than lửa trong bóng đêm nướng thịt bò, thịt dê tỏa khói nghi ngút, tất cả phố thị đều ánh sáng hồng hào, cũng là khói lửa nhân gian.

Trần Mặc và Lục Trần đi đến một quán nhỏ ven đường mua một chút thịt nướng, hai xâu thịt dê, hai xâu thì cừu, vừa đi vừa ăn, Lục Trần vừa ăn vừa nói thầm, chưa đủ vị, chưa đủ vị. Trần Mặc bất giác nghĩ đến năm đó Lục Trần và Phương Tiến vì một cục thịt dê nướng mà đánh nhau, té tới té lui ở trên thảm cỏ, đội trưởng ngồi ở phía sau lò lửa cười mắng “Có thịt ăn thì đã ngăn không nổi miệng các cậu.”

Đường như chỉ mới là hôm qua.

Lục Trần tửu lượng rất khác, đa số mọi người không thích uống beer, đương nhiên là Trần Mặc không bằng, mà anh cũng thích uống loại thức uống chua cay, vì thế một người uống rượu để một người uống nước lọc. Đêm dài trăng sáng, sắc mặt Lục Trần càng uống càng trắng, bánh bao thịt dê căng mềm, trên mặt nước canh có vài lát ớt, hai người đều ăn đến bốc khói trên đầu.

“No rồi.” Lục Trần ôm bụng cười cực kỳ thỏa mãn.

Trần Mặc lau miệng, lái xe dẫn Lục Trần đi đến tường thành cổ. Đó là một thành phố ngày xưa, mấy năm nay thay đổi rất nhiều, mà chỉ còn một đoạn này vẫn còn lưu lại vết tích xưa. Ở góc tường thành có hai người già lưng khòm, rất xa có vài tiếng mõ gõ, nghe thê lương ngút trời.

Gió lớn, Trần Mặc nhìn Lục Trần cài nút áo bành tô của mình lại từng bước một đi về phía trước, đi tới đi lui cũng không có cười, trong bóng đêm thanh tịch anh nghe Lục Trần ca thì thầm, điệu nhạc tình tế, nhưng đến khi nghe rõ, mới biết được thực sự không phải như thế.

“Có lẽ tôi từ biệt, sẽ không quay trở về nữa. Cậu không lý giải, cậu không hiểu được...”

Trần Mặc hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo tiến vào trong khoang mũi, chua xót, anh nhìn Lục Trần dựa vào tường thành cổ ngàn năm ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời lấp lánh trong màn đêm.

“... Có lẽ cậu ngã xuống, sẽ không còn đứng dậy. Tôi vẫn không thể vĩnh viễn chờ mong...”

Trần Mặc đi qua đứng kế anh ta, nhẹ giọng hát hai câu “... Có lẽ tôi hôn mê, cũng không thể tỉnh lại, cậu không tin ta hóa thành dãy núi...”

“Trần Mặc” Lục Trần khịt khịt mũi, cười hì hì “Có phải tôi là người đặc biệt không có tiền đồ hay không?”

“Chắc chắn không.” Trần Mặc đưa tay khoác vai Lục Trần.

Có lẽ ánh mắt của cậu, không còn mở ra... Cậu không lý giải được tình cảm trầm mặc của ta.

Nếu là như thế, xin đừng bi ai, trong mảnh đất của đất nước có tình yêu của chúng ta.

Nếu là như thế, cậu đừng bi ai, trên cờ của đất nước có máu của chúng ta.

.....

Trần Mặc nhớ đêm đó Lục Trần im lặng khóc trên vai anh, anh ta nói: Tại sao tôi vô dụng như vậy chứ? Hiện tại tôi bắt đầu khó chịu, Trần Mặc, cậu có nhớ bọn họ không?

Trần Mặc... Trần Mặc... Cậu nhớ bọn họ hay không?

Trần Mặc nhắm mắt một chút, xung quanh mờ mịt, lại phát hiện bất tri bất giác chạy đến cửa “Nhân gian”, anh đẩy cửa đi vào.

Mạt Mạt nghe tiếng chuông cửa vang lên, theo bản năng nói “Hoan nghênh đến thăm”, Trần Mặc đảo mắt không thấy Miêu Uyển, liền nói với Mạt Mạt “Chocolate nóng.”

Mạt Mạt gật đầu, khuấy leng keng vào vách chén, một lúc lâu sau, cô rót một chén chocolate nóng, lấy phần bánh ngọt trong tủ lạnh ra. Kỳ thật, Trần Mặc chưa ăn cũng đã phát hiện có điều không đúng, nếm một chút đã xác nhận được. Mạt Mạt nhìn anh từ xa, nghĩ thầm, tôi đếm đến 10, nếu anh phát hiện, tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật.

Nhưng mà Trần Mặc chỉ thoáng nhú mày một cái, theo quán tính ăn hết cái bánh trước mặt, nếu như anh từng đói đến bụng chảy máu, bản năng sẽ không lãng phí bất cứ thức ăn gì. Mạt Mạt có phần nhục chí, nhưng đối với cô bé này có khi dễ dàng bị thất bại lại khơi lên được tâm huyết, bỗng nhiên cô nổi lên dũng khí ngồi đối diện với Trần Mặc.

“Anh có phát hiện bánh ngọt hôm nay có gì lạ không?”

“Cái này cũng không giống.” Trần Mặc gõ cái chén một cái “Các cô đói đầu bếp?”

“Chúng tôi không có đói đầu bếp, chỉ là cái anh ăn từ đó đến giờ đều khác với người khác.” Mạt Mạt cực kỳ kích động nói.

Trần Mặc kinh ngạc nhếch mày lên.

Mạt Mạt hưng phấn giảng giải, căn cứ vào lập trường bạn tốt, cô hoàn toàn tô điểm cho đẹp hành vi si tình của Miêu Uyển, đem đóng gói lại cô thiếu nữ trong tưởng tượng, ngưỡng mộ nhân vật anh hùng, loại ngưỡng mộ này là thuần khiết, trong trẻo, vô dục vô cầu, cho nên tình cảm đó là tán thưởng và quan tâm.

CHo nên, Trần Mặc, chẳng lẽ anh không muốn hỏi báo cô ấy một chút sao?

Mạt Mạt nói vòng vo một hồi, mà Trần Mặc rất bình tĩnh lấy tinh hoa sở tại trong câu nói của cô. Bỗng nhiên anh cảm thấy rất thú vị, làm một người đàn ông hẳn có lòng tự trọng, làm một quân nhân hẳn có cảm giác vinh dự, mà một người đàn ông lạnh lùng cũng sẽ thích bị một cô gái trẻ đáng yêu ngưỡng mộ si mê.

Mạt Mạt ghi địa chỉ phòng thuê của Miêu Uyển cho Trần Mặc, Trần Mặc uống sạch phần chocolate nóng còn lại, cầm tờ giấy đi ra ngoài. Mạt Mạt hưng phấn trong lòng, hao tâm tổn sức, hoàn thành một kỳ tích gặp nhau tốt đẹp bao nhiêu.

Miêu Uyển lăn tót lăn lúi trên giường như chiên bánh, mùa đông ở thành phố này thật là lạnh, khác với nơi cô đã sinh ra và lớn lên, sau khi vào đông thân thể Miêu Uyển vài lần thất thường, rất cuộc cũng ngã bệnh. Đang là khách tha hương, bình thường không cảm thấy tịch mịch cô đơn, nhưng đến khi bị bệnh lại trở nên rõ ràng dị thường. Miêu Uyển than ngắn thở dài, ai oán hôm qua cô nên đến bệnh viện kiểm tra, nếu cô không dây dưa kéo dài ảo tưởng thân thể mình khỏe mạnh, thì bây giờ cô cũng đã tốt rồi, có thể cười tít mắt đứng ở sau quầy của Nhân gian mà ngắm nhìn Trần Mặc.

Cô đau thương tưởng tượng, không biết phẩm chất của bánh ngọt và chocolate sáng nay cô làm có thể ngon hay không? Phải biết là bệnh cảm sẽ khiến cho vị giác con người thoái hóa, mà Trần Mặc, không biết có nếm được sự bất đồng trong đó hay không? Đầu lưỡi người làm bánh ngọt cho anh bị vô cảm, không nếm được mỹ vị.

Cô nằm trên giường miên man suy nghĩ, bỗng nhiên cúi đầu bật cười.

Miêu Uyển, thực tế một chút, nếu hôm nay anh có thể phát hiện sự vắng mặt của mình, cũng đã thấy vui mừng rồi, không nêu yêu cầu quá nhiều.

Mạt Mạt gọi điện tới hỏi cô đang ở đâu.

Miêu Uyển không chút khách khí làm nũng, mãnh liệt yêu cầu quần chúng nhân dân phải hỗ trợ tinh thần hữu ái, nên vì cách mạng tiên phong, thân thể khỏe mạnh mới có thể cống hiến cho nghiệp lớn.

Mạt Mạt cười hì hì, nói, đại lễ, tớ tặng cậu một đại lễ.

Miêu Uyển cảnh giác: Cậu lại ăn vụng thứ gì đó của tôi? Tôi nói cho cậu nghe, tôi giấu ở trong ngăn tủ...

Mạt Mạt cười không thở nổi trong điện thoại.

Bỗng nhiên giọng Miêu Uyển dịu dàng hỏi han: “Hôm nay Trần Mặc có đến không?”

Mạt Mạt nói “Đến rồi.”

Miêu Uyển a một tiếng, lại hỏi “Cô gái hôm nay trông như thế nào?”

“Hôm nay không có cô gái nào hết.” Giọng nói Mạt Mạt mang theo ý cười.

“A...” Miêu Uyển bắt đầu ai oán.

Cốc cốc cốc.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa thập phần chính tề.

“Ai vậy?” Miêu Uyển lên tiếng ở trong phòng, phát hiện cổ họng mình khàn khàn, nói không được cao giọng, Miêu Uyển khoác áo đứng lên, đoán rằng chẳng lẽ chủ nhà đến thu tiền thuê nhà?

Trong trí nhớ của Miêu Uyển, ánh mặt trời buổi chiều mùa đông giống như tháng 7, thuần khiết trong suốt, óng ánh sáng chói, mà khi cô mở cửa, vừa nhìn thấy Trần Mặc đã cảm thấy được như vậy, quân trang màu xanh lá cây dưới ánh mặt trời nổi bật, vì thế gương mặt ngược lại mơ hồ.

Miêu Uyển trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

7. Chương 7

Địa chỉ thật không dễ tìm được, con ngõ hẹp càng đi càng sâu, lúc Trần Mặc đến cửa có chút do dự. Anh thử gõ gõ thăm dò, bên trong cánh cửa vang lên một tiếng nói khàn khàn, anh nghe rõ, vì thế mới yên tâm đứng ở cửa.

Cửa mở có phần hơi mạnh, Trần Mặc nhìn bụi cuốn trong ánh sáng và trong phòng, một người con gái đầu tóc rối tung híp mắt đứng ở cửa.

“A... Miêu Uyển...” Trần Mặc nhóm người định đi vào trong.

Phịch một tiếng, cửa bị đóng chặt lại.

Trần Mặc nhanh chóng nhảy lùi một bước, kinh ngạc, may là mình được huấn luyện qua, bằng không chắc cái mũi cũng khó giữ được.

Miêu Uyển dựa lưng vào cửa hít thở dồn dập, sao lại thế này ??

Nằm mơ ư? Trúng tà ư? Mình còn chưa tỉnh ngủ ư? Oán niệm của mình trở thành thật ư?

Miêu Uyển véo mạnh vai đùi mình một cái, đau quá... Cô lấy mu bàn tay đặt thử lên xem nhiệt độ trên trán mình, nóng quá, vì thế... Trời ạ! Miêu Uyển lại xoay người cẩn thận mở cửa ra một khoảng nhỏ...

Trần Mặc nhìn đôi mắt to đen lúng liếng lộ ra phía sau khe cửa.

“Đồng của em, nói với anh là em bị bệnh.” Trần Mặc nói.

Mắt nai chớp chớp, ầm một cái, cửa lại đóng lại.

“Em, em chải đầu trước đã...” Một tiếng nói hốt hoảng vang lên phía sau cánh cửa.

Trần Mặc hé môi cười, yêu cầu này dường như cũng rất hợp lý.

Miêu Uyển lập tức cảm thấy mình không còn bị bệnh gì hết, xông thẳng vào phòng tắm với tốc độ gấp ba lần bình thường, nếu không phải lo rằng Trần Mặc không kiên nhẫn chờ ở bên ngoài, nàng thật muốn tắm rửa một cái.

Rốt cuộc Trần Mặc cũng được cho vào nhà, phát hiện trong phòng đã được thu dọn gọn gàng, chỉ là nhà đã cũ lâu năm không có tu sửa, trong không khí luôn luôn có chút bụi, cổ kính mà êm ấm. Miêu Uyển đỏ mặt đi theo bên cạnh anh, chân tay luống cuống vô cùng.

Nếu như bạn vừa bị bệnh, lại ngay thời khắc yếu ớt nhất, nhớ tới người đó, mà người đó lại xuất hiện, vì bạn.

Đó là cảm giác gì?

Miêu Uyển cảm thấy thời khắc này rất không chân thật, mỗi chân đều giống như đi trên mây, tung bay lung lay, trong lòng có mùi kẹo hương thảo màu hồng ngọt ngào.

“Không cần trò chuyện với anh, em lên giường nằm đi.” Trần Mặc nhìn bộ dáng Miêu Uyển ngỡ ngàng cảm thấy thú vị.

Miêu Uyển gật đầu, thuận theo nền đất leo vào trong chăn.

“Sốt hả?” Trần Mặc ngồi xuống ghế dựa bên cạnh giường, nhìn gương mặt Miêu Uyển đỏ như trái táo, ánh mắt long lanh.

Miêu Uyển gật đầu, công năng ngôn ngữ tạm thời đánh mất.

Đứa bé gái này tuyệt không phải là người thích gây sự, nhìn bộ dáng giống như một con mèo mềm mại, không công kích, không có ác ý, không có ý đồ gì, người như vậy khiến cho Trần Mặc cảm thấy cực kỳ yên tâm.

“Đồng nghiệp của em nói với anh là em bị bệnh, cô ấy nhờ anh đến thăm em, anh của cô ấy quen biết với anh, là lão Tần trong đại đội cảnh sát hình sự.” Trần Mặc sắp xếp ngôn từ để giới thiệu bối cảnh vì sao mình xuất hiện ở đây. Nhưng mà xem ra cái này không quan trọng lắm, trong mắt Miêu Uyển vẫn không có tiêu điểm, mờ mịt ngu ngốc nhìn anh rất lâu, mới từ từ nói ra một chữ “Ồ”

Sau đó cúi đầu, ngay cả cổ cũng bắt đầu đỏ lên.

Không khí vô cùng tế nhị, Trần Mặc không quen nói chuyện, không biết còn có thể nói tiếp như thế nào, anh nhìn một quả táo đỏ đặt trên ngăn tủ kế bên giường, liền cầm lên hỏi “Ăn không? Dao ở đâu?”

Trong phòng bắt đầu có hơi ẩm, khô hanh mà ẩm áp, sau khi Trần Mặc vào cửa thì đã mở cúc áo thường phục ra, Miêu Uyển vì không dám ngẩng đầu nhìn mặt anh nên không thể tránh né nhìn trên eo anh treo cái chìa khóa còn có một con dao màu đỏ.

Trần Mặc cúi đầu nhìn theo tầm mắt nàng, ấn đường thoáng chau lại một chút, nói “Dao này không sạch sẽ.”

“Ồ” Miêu Uyển cực kỳ trịnh trọng gật đầu, leo xuống giường tìm thấy con dao gọt trái cây đang cuộn trong giấy, nâng hai tay đưa cho anh.

Bỗng nhiên Trần Mặc cảm thấy rất buồn cười, gần như muốn lấy tay sờ sờ đầu nàng, nhưng khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn nghiêm trang kia, lại cảm thấy người bạn nhỏ này không thể khi dễ được, cho nên chỉ cầm lấy cán dao, dùng ngón cái thử xem lưỡi dao, vẫn còn bén, chắc là mới mua.

Miêu Uyển đặc biệt nhìn Trần Mặc gọt quả táo, mới đầu là vì nàng không thể nhìn mặt Trần Mặc, trong khoảng cách gần như vậy rất kích thích, cô lo rằng mình sẽ ngất đi, nhưng mà nàng phát hiện ra rất nhanh tay nghề Trần Mặc gọt trái cây càng kích thích hơn, anh gọt cực kỳ nhanh, vỏ trái cây rất mỏng mà còn không bị đứt đoạn. Trên ngăn tủ có lọ vệ sinh sạch sẽ, Trần Mặc gọt xong quả táo, nhanh nhẹn cắt mấy cái, lưỡi dao cắt qua hạt táo, bỏ ra từng góc đều nhau.

Miêu Uyển kinh ngạc nhìn anh, trong lòng nói thầm tuyệt vọng, đại ca, vì sao anh còn tới với tôi.

“Ăn đi.” Trần Mặc không tìm được cây tăm, ném dao gọt trái cây vào trong hộp đồng thời đưa táo đến.

“Anh... luyện qua chuyên môn này hả?” Miêu Uyển ăn táo, hoàn toàn nếm không ra hương vị.

“Ừm”

“Vì sao luyện cái này.” Miêu Uyển nghĩ thầm, để lừa gạt những cô gái trẻ sao.

“Nhằm chán.” Lúc đó tiêu khiển nhằm chán, thuận tiện luyện tập cảm dao và độ linh hoạt của ngón tay.

Trong lòng Miêu Uyển nhỏ máu, trong lúc nhằm chán luyện gọt táo thật là một người đàn ông tốt ời là tốt.

Miêu Uyển liền hỏi “Hôm nay anh không đi xem mắt hả?”

“Ừm”

“Muốn, muốn tìm bạn gái như thế nào vậy?” Miêu Uyển cúi đầu, thiếu điều chỉ muốn vùi mình vào cái lò vi sóng kia.

“Thuận mắt là được.”

“Vậy anh, cảm thấy em... em thuận mắt không?” Miêu Uyển lấy hết ra mười hai ngàn lần dừng khí, ngược mắt nhìn Trần Mặc.

Trần Mặc kinh ngạc nhú mày một chút, Miêu Uyển thay đổi quá nhanh, cúi đầu cũng quá mau, không thấy được Trần Mặc chột có chút mỉm cười.

“Cũng được.” Trần Mặc nói.

Hả ??? Miêu Uyển sáng mắt lên.

Bỗng nhiên Trần Mặc nhói đến, nếu tất cả mọi người cảm thấy hẳn thật sự trưởng thành, nên muốn tìm một người bạn gái, vui vẻ bên cạnh nhau, có cơ hội thì lập gia đình, như thế, vì sao phải phí công sức đi lục soát cả bộ bài poker chứ?

Cô gái trước mắt này cũng rất tốt mà, ít nhất anh thấy nàng rất nhiều lần, nhìn đến quen rồi, rất thuận mắt.

Ít nhất là anh cũng thưởng thức qua tay nghề của cô, rất tốt, ăn rất ngon.

Ít ra cô gái này cũng thích anh, ngay từ đầu đã không có thảo luận đề tài sắc bén với anh, quốc kế dân sinh, mà còn, khi nào anh thăng chức, khi nào sẽ chuyển nghề, anh có nhà hay không, có xe hay không, khi nào thì có nhà, khi nào thì có xe...

Dù sao thì cô gái này so với những người mẹ anh giới thiệu càng đáng tin hơn, tình yêu là gì, tương lai chúng ta sẽ cùng ai sống chung, Trần Mặc thừa nhận mình không đủ kinh nghiệm. Nhưng mà, cho dù anh lấy kinh nghiệm tương đối đó nhìn cô, cũng biết cô và anh sẽ không phòng bị này nọ, không có căm ghét lẫn nhau trong lúc sống chung.

Nếu nói cuộc sống là một chiến trường, có người là phe mình, có người là phe địch, cho nên... Chúng ta ai cũng muốn sống chung với người cùng phe mình.

Trần Mặc nghĩ ngợi một chút, cầm điện thoại ra “Anh có thể chụp hình em được không?”

“Hả? Vì sao?” Miêu Uyển chẳng biết tại sao.

“Mẹ anh buộc anh xem mắt, cuối tuần nào cũng bắt anh đi hết, anh cũng thấy phiền, nhưng mà hôm nay bà nói nếu anh có thể tự mình tìm được một người, bà sẽ không quản chuyện của anh nữa. Cho nên anh phải chụp hình em cho bà xem, em không phản đối chứ?” Trần Mặc dùng ánh mắt vô cùng chân thật nhìn Miêu Uyển, chuyên chú, thành khẩn.

“Ồ... Chuyện đó, chuyện đó...” Miêu Uyển cảm thấy mình mau chóng hôn mê, trên đỉnh đầu bốc lên hơi nóng, linh hồn thâm cười trộm bay mất.

“Được.” Miêu Uyển nắm tay chặt lại thành quyền “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Tiện tay mà thôi. Mỗi ngày làm một việc thiện đi. Mình là người tốt Miêu Uyển mà.

Nhưng mà, nhưng mà... Bạn học Miêu, không nên né tránh, không nên phủ nhận, thật ra bạn đang cười trộm đúng không? Thật ra bạn sẵn sàng muốn chết phải không? Theo đuổi được rồi nha, nhanh lên đuổi mama của anh đi. Nói đúng rồi, không cần phải đi tìm những cô gái không đáng tin đến xem mắt, người đàn ông tốt như vậy nên để anh từ từ tìm.

“Ồ, chuyện đó, em muốn đi trang điểm lại một chút.” Bỗng nhiên Miêu Uyển khẩn trương.

“Không cần, hiện tại rất đẹp rồi.” Trần Mặc tìm một góc độ tốt nhấn nút chụp.

Anh ấy khen mình đẹp. Miêu Uyển hưng phấn đỏ mặt.

“Vậy, vậy chuyện đó, anh xem, em giúp anh một chuyện lớn như vậy, không phải là anh nên mời em ăn cơm sao?” Trong lòng nai con Miêu Uyển đập loạn.

“Có thể, muốn ăn gì, chờ em hết bệnh rồi anh mời em đi.” Trần Mặc nghĩ thầm, cô gái này thay đổi tâm tình thật nhanh.

Wao, Wao. Trong lòng Miêu Uyển hưng phấn vô cùng. Nếu anh mời mình ăn cơm, lần sau mình có thể mời anh ăn cơm, tiếp theo Bạn học Miêu Uyển mau hết bệnh đi, nhanh dần thân vào sự nghiệp cách mạng vĩ đại theo đuổi anh chàng đẹp trai thôi.

Cách mạng là gì, cách mạng là mời khách ăn cơm...

8. Chương 8

Người có việc vui tinh thần sảng khoái, Miêu Uyển cảm thấy chỉ cần nhìn Trần Mặc thì toàn thân đều nóng lên, máu sôi sùng sục, đương nhiên cái đó có thể bởi vì nàng ăn mặc chỉnh tề chui vào trong chăn nên toàn thân đều xuất mồ hôi. Vì thế sau khi đổ mồ hôi xong, nàng liền cảm thấy thân thể mình kỳ tích khỏe lên nhiều.

Trần Mặc ngồi một lúc lâu, phát hiện mình thật xấu hổ, mà cô gái kia càng xấu hổ hơn, nên đi ra tiệm cơm ngoài ngõ mua một phần cơm chiều cho Miêu Uyển, chăm sóc cho nàng ăn nhiều một chút. Trên cơ bản, khái niệm chăm sóc người bệnh của Trần Mặc chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp ăn no mặc ấm của chủ nghĩa xã hội khoa học, mà đồng thời, quảng đại quần chúng nhân dân cũng là một mệnh lệnh quan trọng đối với vị anh trai này, chúng ta không thể yêu cầu quá cao, may mà Miêu Uyển là một cô gái dễ thỏa mãn bản thân, thế nên vào thời điểm ăn cơm buổi tối, trong lòng cô vô cùng mỹ mãn, chỉ có điều bị sắc ớt mà thôi.

Vừa rạng sáng ngày thứ 2, Mạt Mạt nhìn Miêu Uyển khỏe mạnh như rồng hổ xuất hiện tại cửa tiệm, nhất thời kinh ngạc không thốt nên lời, sức mạnh ái tình quả nhiên thật vĩ đại.

Mạt Mạt ngẩng đầu 45 độ nhìn lên trời, khiến dòng nước mắt nóng hổi của nàng xuôi thành sông.

Miêu Uyển ngượng ngùng không được tự nhiên, cọ cọ bả vai Mạt Mạt “Buổi tối mình mời cậu ăn cơm ha.”

Khóe mắt Mạt Mạt chớp một cái, ra ám hiệu như là “Biểu lộ tình ý rồi.”

Mặt Miêu Uyển càng đỏ hơn, cơ hồ có thể ép ra nước, lặng lẽ gật gật đầu không tiếng động.

“Có cảm giác gì?”

Miêu Uyển nhìn trời “Phỏng chừng, không khác lắm với chuyện Chu Động tự mình đứng dưới lầu cậu hát tình ca.”

“Woa, khoa trương vậy hả? Nào, nói cụ thể một chút, tiến tới một bước kia chưa?” Mạt Mạt giả bộ mượn công việc kẻ sát vào.

“Trao đổi điện thoại, sau đó, anh ấy đồng ý mời mình ăn cơm.”

Mạt Mạt khinh thường “ôi” một tiếng.

“Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến... Không nên gấp gáp, không nên gấp gáp...” Miêu Uyển cầm ngón tay vẽ vòng tròn trên đỉnh đầu

Mặt Mạt lé mắt “Cậu từ từ làm hòa thượng đi.”

Miêu Uyển không vội buồn bực, đem bơ rót vào, bắt đầu đánh.

Điện thoại di động im lặng ở trong túi, bị nhiệt độ cơ thể ủ đến nóng lên, Miêu Uyển suy nghĩ đến số điện thoại Trần Mặc đang nằm trong điện thoại của mình, trong lòng liền thấy yên ổn đặc biệt. Xã hội hiện đại cũng có chỗ tốt của xã hội hiện đại, thời xưa mới gặp đã yêu, lại bị chia cách đôi nơi mười năm sinh tử mệnh mang, bạn nói xem nếu như có điện thoại di động, thì có biết bao nhiêu nam nữ đâu cần oán thán cô đơn chứ.

Có một số việc định là như vậy, cho dù mình không đi làm, ngấm lại cũng tốt, tựa như mình thu nhập bảo bối thiên cổ cất giữ ở nhà, cho dù là mắc thể nào cũng cảm thấy mỹ mãn.

Trên cơ bản, bây giờ bạn học Miêu Uyển đối với dãy số di động của Trần Mặc cũng là một kiểu tâm tình, cho dù là không gọi, ngấm lại cũng cảm thấy vui vẻ, ông chủ đến nhìn thấy Miêu Uyển sống sót một lúc lâu, nghĩ thầm, chẳng lẽ cô gái này sống đến gần người? Một nha đầu rất thông minh, tại sao lại ngây ngô cười chứ?

Vì thế nha đầu thông minh ngây ngô cười vui tươi hơn hử cọ cọ vào ông chủ trước mặt, mè nheo cực kỳ chuyên nghiệp “Ông chủ, trời bắt đầu đông rồi.”

Ông chủ gạt đầu, đúng vậy, rất lạnh.

“Mùa đông là cơ hội đó. Ông xem đi, ngày lễ từng bước từng bước đang tới, tiết Cầm Tứ, lễ giáng sinh, Nguyên đán...”

Ông chủ tiếp tục gạt đầu, nghĩ thầm, làm sao vậy?

“Cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian đẩy sản phẩm mới, thừa dịp ngày lễ...” Hai mắt Miêu Uyển phóng quang, lấp lánh tỏa sáng.

Ông chủ mỉm cười, vỗ tay một cái “Thật tốt quá, chính là thích bộ dáng đầy nhiệt tình này của cô, lúc này mới đúng, tuổi trẻ phải có tinh thần đổi mới. Mặt Mạt, ngoan ngoãn học hỏi Tiểu Miêu.”

Miêu Uyển cười hì hì, Mặt cô nương kiên trì bắt khuất ngẩng đầu liếc mắt khinh bỉ.

Đây là hành vi gì chứ, đây là lấy việc công làm việc riêng rõ ràng, đây là nền tảng lấy chủ nghĩa xã hội khoa học, nhổ lông cừu chủ nghĩa xã hội khoa học !!

Miêu Uyển và cô liếc nhau tóe lửa khắp nơi, truyền ra ý tứ: Đừng lăm lăm. Ăn thịt người miệng ngắn*! Tôi sẽ giúp miệng cậu ngắn lại. (*Ăn thịt người miệng ngắn: ý là được đồ của người khác thì phải nhún nhường.)

Nhân cầu của Mặt Mạt xoay một vòng, giòn giã nói với ông chủ một tiếng, nè!

Ông chủ vui tươi hơn hử rời đi.

Tựa như lúc còn nhỏ, luôn luôn để viên chocolate ngon nhất ăn sau cùng, Miêu Uyển cả ngày nhìn nhìn điện thoại di động, rốt cuộc chống đỡ đến lúc đóng cửa tiệm mới gọi cho Trần Mặc, đáng tiếc, không ai bắt máy. Miêu Uyển thất vọng một hồi, trong lòng dấy lên trăm ngàn tâm tư, cực kỳ ảm đạm bỏ điện thoại vào trong túi áo.

Ban đêm ở phố cổ, an tĩnh thê lương, Miêu Uyển lấy khăn quàng cổ lớn quấn lên đầu mình, mang bao tay da, đi ra ngoài.

Chuông điện thoại vang lên trong yên tĩnh, điệu nhạc nhẹ nhàng, Miêu Uyển nghe xong khúc nhạc dạo mới phát hiện ra là điện thoại của mình đang kêu, vất vả vụng về lấy cái vật nhỏ đang run trung túi áo ra, vừa nhìn thấy dưới ngọn đèn, thiếu chút nữa làm rớt bể.

Rõ ràng hai chữ – Trần Mặc, đang nhấp nháy trên đó.

Miêu Uyển vui vẻ cắn cái môi tê tê vì lạnh của mình, tiếp theo, dùng một giọng nói dịu dàng nhất “Alo”

“Vừa rồi trong đội tắt đèn điểm danh, điện thoại để trong văn phòng không có nghe thấy.” Giọng nói Trần Mặc bình tĩnh, nhưng Miêu Uyển không hiểu, chỉ cảm giác giọng nói của anh cũng có nhiệt độ, những gì thuộc về Trần Mặc, đều là 41 độ không dư không thiếu, ấm áp lòng người.

Miêu Uyển xấu hổ nói “Thật ra cũng không có việc gì, chỉ là muốn nói cho anh biết em hết bệnh rồi.”

Trần Mặc ừ một tiếng, nói “Hôm nay anh cũng vội quên, không hỏi bệnh em sao rồi.”

Miêu Uyển nheo mắt cười cười “Chút nữa anh còn có công việc sao? Em không quấy rầy anh nữa.”

“Không có, nghỉ rồi.” Trần Mặc nghĩ nghĩ, đơn giản nói thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình, khi nào thì làm việc, khi nào thì có thể nghỉ ngơi, khi nào thì nhất định cô không tìm được, khi nào thì có thể chờ điện thoại của cô.

Miêu Uyển nghe ba chữ “chờ điện thoại” thì tim đập thành thịch, cho dù biết rõ người không nhìn thấy, vẫn lại cực kỳ ngoan cường đỏ mặt trong gió rét, ấp úng hỏi “Về sau em có thể thường xuyên gọi điện thoại cho anh không?”

Trần Mặc nghe ra tiếng nói đó đang lo lắng, cả cười “Đương nhiên có thể rồi. Sau mười giờ là anh rảnh.”

Miêu Uyển phấn chấn cao hứng, ngẩng đầu, nhìn sao trên bầu trời như nháy mắt với nàng.

Trần Mặc cúp điện thoại, nán lại vài giây, trông lòng rất quái lạ, có tư vị nói không nên lời, cái này có thể xem như là yêu đương ư? Mỗi buổi tối hằng ngày sẽ có người gọi điện thoại nói chuyện vô thưởng vô phạt với mình, bắt đầu muốn học hỏi lo lắng ột người, nhớ rõ cô có khỏe lại chưa...

Trần Mặc di chuyển đầu ngón tay trên di động một hồi, kiểm ra một dãy số bấm vào.

Tiếng nói của Lục Trần viễn viễn đều mang theo ba phần cười, bên ngoài vọng vào tiếng va chạm vô cùng náo nhiệt “À, Schiko.”

“Ừ, có rảnh không?” Trần Mặc ngả lưng vào ghế tựa.

“Có, tôi còn chưa chính thức giữ trạng thái bí mật mà, việc công hay việc tư? Cứ nói tự nhiên.”

“Chuyện riêng.”

“Trần Mặc, tôi không nghe lắm chứ, cậu cũng có việc riêng?”

Trần Mặc nhất thời , Lục Trần đợi một hồi không nghe tiếng đáp lại, thành khẩn nhận lỗi “Mặc Gia, tôi sai rồi được chưa, chuyện gì, ngài cứ nói. Nói một nửa giữ lại một nửa, làm lòng tôi ngứa ngáy.”

“Tôi, có bạn gái.” Trần Mặc vốn tưởng rằng phía bên kia sẽ phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nhưng mà đợi một hồi lại không có, sau khi im lặng một hồi, Lục Trần nói một câu sâu sa “Trần Mặc, hoan nghênh trở lại trái đất.”

Vì thế, Trần Mặc cười vang lên.

“Khoa trương như vậy sao?”

“Tuyệt đối có, bằng không cậu thử đem tin tức này nói cho đội của chúng ta, tôi cam đoan, ngày mai Phương Tiến có thể chạy đến ngay.”

“Đừng mà, cậu đừng nói với cậu ấy biết, còn chưa coi bát tự mà.”

“Như vậy.” Lục Trần đồng tình “Thì tính hán vốn nôn nóng, cho dù ngày mai không chạy nhanh đến thì cũng sẽ thúc giục các cậu viên phòng... Sẽ nói cho cậu ba tháng, phải có con để cho bọn tôi đùa giỡn.”

Trần Mặc không trả lời, yên lặng , vì thế, Lục Trần hoa lệ lẳng lẳng suy nghĩ lệch hướng, mọi tiếng kêu sợ hãi “Trần Mặc, cậu hẳn không viên phòng rồi chứ.”

Trần Mặc liền đỏ mặt, vỗ bàn rống lên “Cậu nghĩ cái gì vậy?”

“À, à... không, không có gì, cậu cũng biết đức hạnh của tôi mà, no ám suy nghĩ dâm dục, cậu đừng chấp nhất với tôi.” Lục Trần nghĩ thầm, mình đùa hơi quá rồi, Mặc Gia then thùng, anh ta liền giải thích, lòng đầy tà niệm “Cái đó, Trần Mặc à, cuối cùng là cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“À... Cũng không có gì.” Trần Mặc khàn giọng, thật ra anh cũng đúng là không có chuyện gì, chỉ là kích động muốn tìm người nói ra hết thôi.

9. Chương 9

Lục Trần cảm thấy được, azzzz, cậu nói chuyện gì, ở trong đại đội vài năm, nhất là sau khi anh Giai đi, cho dù là chuyện vặt vãnh gì trong đội, mọi người ai cũng mời anh tham dự, cậu nói tôi cũng nghiêm chỉnh một chút, thích chọc người khác một chút, ửng xử tào lao một chút, cũng không cần như vậy chứ!

Lục Trần suy nghĩ làm sao để cho tên Trần Mặc bí ẩn kia nói nhiều một chút.

“Vậy cô gái đó đang làm gì?” Lục Trần quyết định bắt đầu chung chung.

“Làm bánh ngọt.”

“À... Không sai, công việc tốt, vậy nhìn như thế nào? Có xinh đẹp như chị Giai không?”

Trần Mặc nhớ về bà xã của Trịnh Giai xinh đẹp ngồi ngồi, rồi suy nghĩ đến ánh mắt như mèo con của Miêu Uyển, thở dài “Làm sao có thể so sánh với chị dâu được chứ.”

“Cũng phải, Trịnh lão Đại đó đúng là vận cứt chó.” Lục Trần lờ lời.

“Nhưng mà thật ra cũng rất xinh đẹp.” Trần Mặc đáp lại một câu không suy nghĩ.

“Ừm, mình nhìn được là được, tính tình ra sao?”

“Rất ngoan.” Trần Mặc nghĩ nghĩ “Rất thích nói chuyện, có vẻ hơi dài dòng.”

“Tốt rồi.” Lục Trần vỗ đùi “Trần Mặc, thật tinh mắt, tôi cảm thấy cậu nên tìm một người như vậy.”

Trần Mặc chần chờ “Cậu thật sự cảm thấy như vậy là tốt hả?”

“Tuyệt đối, cậu nghĩ xem, hai cái pháo đốt ở chung với nhau thì đồng thời nổ chung, hai cái đầu gối ở với nhau thì sinh ra tể nhạt. Quê tôi có một câu chuyện, một ổ bánh mỳ nối với ổ bánh ngọt, y như cậu bây giờ.” Lục Trần kích động liền nói nhảm, nói liên miên không ngắt, nói xong lau mồ hôi nghĩ thầm, muốn tôi để ý như vậy để làm gì chứ?

Vì thế Trần Mặc lâm vào thế suy nghĩ trầm mặc, Lục Trần mặc dù nói không đầu không đuôi nhưng lại làm anh tin tưởng rất lớn, bỗng nhiên anh cảm thấy được chuyện này quả thật không sai.

“Trần Mặc?”

“Hử?”

“Tôi nói cho cậu biết, bây giờ các cô gái có tính tình dễ thương, cậu phải dỗ dành một chút, đừng mất hứng rồi không thèm để ý đến người ta...” Lục Trần dừng một chút “Không phải, cậu mà không cao hứng giống như giết người vậy, phải nói là, cho dù cậu có cao hứng hay không, thì cũng đừng nói ra, hiểu rõ chưa? Lời này nói hơi khó nghe... dù sao cậu cũng phải tiếp thu, nghe tôi không có sai đâu.”

Trần Mặc ngượng ngùng “Nói như cậu có kinh nghiệm lắm vậy.”

“Có kinh nghiệm hơn cậu, không biết phân biệt.” Lục Trần tốn hơi thừa lời mãi.

Trần Mặc hàm hồ nghe theo, Lục Trần còn muốn nói thêm hai câu nữa, nhưng Trần Mặc đã cúp máy.

Lục Trần trừng mắt nhìn điện thoại thờ phỉ phỉ, nghĩ thầm, nếu cạm dấm mang bạn gái cậu đến đây, bảo đảm cậu sẽ bị trêu chết thì thôi. Tội, con mẹ nó, thật là tức giận, không nhắc nhở cậu. Khí thì quay về khí, một gương mặt tươi cười thì không thể nào nghiêm được.

Vì thế anh bắt đầu dĩ cảm khái: Lục Trần à Lục Trần, người ta tìm bạn gái kết hôn sinh con, cậu cao hứng như vậy làm gì? Mặc mớ gì đến mình chứ?

Đúng vậy, lẽ ra là không có liên quan chút gì đến anh, nhưng mà, vẫn không ngăn được mừng rỡ ngây ngất trong lòng.

Lục Trần do dự cầm điện thoại, hiện ra một loạt số thuộc lòng trong đầu, không lý do liền nghĩ đến vẻ mặt đáng đánh của Hạ Minh Lăng nhìn hẩn vui vẻ "Cậu xem, loại chuyện này đâu chỉ có mình cậu chứ? Tôi đã nói rồi, bản thân cậu như vậy, cũng không thể nào oán Thượng đế được.

Dựa vào.

Lục Trần trong lòng bực bội than ngắn thở dài, cúp ống nghe xuống.

"Được rồi, kết thúc công việc." Lục Trần đứng lên, kêu lớn lên phía ngoài "Hôm nay tâm tình tốt, đi ra ngoài ăn khuya, tôi mời."

"Woa, woa" Hơi thở nóng hổi đều đổ qua, Lục Trần cảm thấy trong lòng yên ổn trở lại.

Mặc kệ mọi người có chấp nhận hay không, mùa đông vẫn vô cùng náo nhiệt đến đây, trời lạnh, ngược lại lòng người lại nóng, cầm một cái bánh được bao bằng lá, chen lấn đi trên đường, mặt mũi đều bị lạnh mà đỏ lên, nhìn thấy sao cũng lộ ra vẻ vui mừng. Gần đây Miêu Uyển nhiệt tình chiến đấu, cô định ra một kế hoạch chế biến một sản phẩm mới, không sai biệt lắm thì thứ 2 thứ 3 là thời điểm quán không đông khác có thể nghiên cứu cách làm, ăn thử, thứ 3 thứ 4 mở bán thử, thứ 5 thứ 6 định giá, thứ 7 là có thể chính thức lên quầy.

Miêu Uyển kết thúc vòng tuần hoàn vào thứ 7, bởi vì thứ 7 là ngày Trần Mặc sẽ xuất hiện.

Hiện giờ, cứ đúng 9h40 mỗi tối là cô sẽ gọi điện thoại cho Trần Mặc, vừa đúng lúc cô kết thúc công việc trên đường về nhà, lúc mới đầu cô còn cảm thấy ngại ngùng, nhưng từ từ phát hiện Trần Mặc cũng không nói nhiều lắm, vì thế chỉ có thể đơn phương tác chiến, cũng may Trần Mặc nhanh miệng, lỗi tai lại rất hòa nhã, cho nên đến bây giờ cũng không ngại phiền.

Cô quật khởi nói, đem toàn bộ tình hình gần đây của mình nói ra hết. Nói trong tiệm đùa vui với khách hàng, nói những điều mắt thấy tai nghe mỗi ngày, nói món mới của mình làm ra gần đây được mọi người khen, nói... Trần Mặc à, thứ bảy này anh có đến không? Em mời anh ăn bánh ngọt.

Miêu Uyển trầm mặc, không yên lòng chờ đợi.

Trần Mặc nói "Được"

Miêu Uyển nhìn phòng trọ ở ngay trước mắt, lưu luyến nói tạm biệt.

Mình bị thuần hóa rồi.

Miêu Uyển ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường, cô nghĩ đến nghiên cứu về loài chó của Ivan Petrovich Pavlov*, cô cảm thấy hiện tại chính là mô hình "phản xạ có điều kiện". Mỗi ngày vào lúc 9h đêm cô sẽ bắt đầu chờ mong, ngọt ngào lẫn lo âu, nhìn đám khách rời đi, nhìn kim đồng hồ lách cách đi qua, những người khách quen sẽ trêu ghẹo cô : Cô gái à, gần đây sao cô nhìn chúng tôi tính tiền liền vui vẻ như vậy hả?

Miêu Uyển cúi đầu cười, trên mặt hồng hồng.

Kỳ thực còn chưa có ăn cơm với nhau, chỉ lắc lắc chuông một cái, con chó đáng thương này đã chảy nước miếng rồi.

Tôi là con chó ngốc, vậy anh là cái gì đây? Miêu Uyển dùng ngón tay chọc vào hình ảnh trên màn hình di động.

Tôi thích anh, mà anh lại không biết.

Anh nói xem cái này gọi là cái gì?

Anh chính là đồ ngốc đó.

Vì thế con chó ngốc đặt ảnh chụp đồ ngốc ở chiếc gối bên cạnh, làm một giấc mơ có liên quan đến con chó ngốc và đồ ngốc cùng mô hình con chó "phản xạ có điều kiện" của Ivan Petrovich Pavlov.

Trần Mặc biết đây chính là lần hẹn hò đầu tiên trong cuộc đời anh, bởi vì nếu muốn tìm về chuyện trước đây, vậy thì phải đi ngược dòng năm tháng . Mười năm trước? Mười lăm năm trước? Được rồi, không thể không thừa nhận lúc anh ở trung học cũng không phong lưu gì.

Nhưng là lần đầu tiên hẹn hò phải làm cái gì? Ăn cơm, dạo phố, xem phim? Nói thật, đối với chuyện này Trần Mặc cũng rất đau đầu, vì thể có thể lấy nguyện vọng của Miêu Uyển an bày, anh thật cảm ơn trời đất quá tốt, tựa như Lục Trần nói, ai biết con gái bây giờ trong lòng muốn gì? Còn không bằng làm theo lời cô nói. Chẳng qua, Trần Mặc cảm thấy nếu như ở trong tiệm, rõ ràng Miêu Uyển còn phải tiếp những người khách khác, như vậy, anh ngồi đó chờ đợi vô ích thật ngốc. Vì thế, sau khi Trần Mặc nghĩ tường tận, mang theo vài tờ giấy, đánh trước bản nháp chuẩn bị tổng kết cuối năm.

Lần này Miêu Uyển chuẩn bị chiếc bánh Soufflé gồm mút cam và chocolate, một khối hình tròn nhỏ nhỏ được cắt ra, trên mặt bánh màu vàng, ở giữa thì là chocolate, trang trí trên bánh là hai lá bạc hà. Miêu Uyển dùng một chút rượu cam brandy làm mùi vị, chiếc bánh mềm mại tinh tế cực kỳ ngào ngạt, bởi vì có hơi ngọt quá, nên đồ uống chung phải là Hồng Trà bá tước.

Miêu Uyển ngồi đối diện Trần Mặc, ánh mắt khẩn trương chờ mong, bỗng nhiên Trần Mặc bản thân mình bị áp lực quá lớn, thật lo lắng nếu như cơ trên mặt không chịu nghe theo lý trí mà tỏ ra biểu cảm không ngon, may mà miếng thứ nhất sau khi bỏ vào miệng, đáy lòng Trần Mặc liền buông lỏng, không cần diễn, thật là cực kỳ ngon.

“Ăn ngon không?”

“Ừm.” Trần Mặc gật đầu, liếm bánh còn dính lại khóe miệng.

Hu.... Miêu Uyển phát hiện bản thân mình vô sỉ lại đỏ mặt tim đập, thôi, trốn.

Cô vội vàng bỏ lại một câu, ăn ngon là tốt rồi, nhanh như chớp bỏ đi.

Trần Mặc trầm mặc ba giây, tự đáy lòng cảm giác được con gái bây giờ rất kỳ quái, anh cẩn thận ăn sạch bánh ngọt, đem giấy ra bắt đầu viết bản nháp.

Miêu Uyển đi đến giúp anh châm 1 lần trà, hồng trà bá tước đắng nhưng thật ôn nhuận, Trần Mặc phát hiện thì ra đầu lưỡi của anh vẫn có thể thích ứng rất nhiều đồ ăn trên thế giới này, thực ra anh cũng không có nhiều cảm kỳ như tưởng tượng ban đầu của mình.

10. Chương 10

Ăn tối, nó chính là một vấn đề mà.

Trần Mặc trong lòng phỏng đoán Miêu Uyển hôm nay gọi anh đến đây, chẳng lẽ cũng chỉ là vì muốn mời anh ăn một cái bánh ngọt?

Ăn tối à, ăn tối, mà đúng thật là một vấn đề.

Miêu Uyển nhìn Trần Mặc miệt mài, nghiêm chỉnh viết và viết, cảm thấy, chẳng lẽ hôm nay anh không tính mời mình ăn cơm sao?

Miêu Uyển ngẩng đầu nhìn đồng hồ, Mạt Mạt gõ gõ ngón tay nhắc cô, muốn làm gì thì làm lẹ đi, bằng không, không cho cậu thay ca, Miêu Uyển hít sâu một hơi, lên đến trước mặt Trần Mặc “Trần Mặc, anh đói bụng không?”

Nếu anh đói bụng, cùng lắm thì tôi mời anh ăn tối được không?

Miêu Uyển có chút ít xót xa nghĩ.

“Muốn đi ăn ở đâu?” Trần Mặc ngẩng đầu vui mừng, đóng nắp bút lại, nếu em không nói, tổng kết của tôi cũng viết xong rồi.

“Ặc... Chúng ta đi ăn bánh bao thịt dê đi.” Miêu Uyển hứng trí bưng bưng đề nghị, vì thế Trần Mặc kinh ngạc hiếm thấy.

Ban đầu, Trần Mặc luôn luôn suy nghĩ xem lần đầu tiên mời bạn gái ăn cơm phải đi đâu, nhưng mà nghĩ nửa ngày cũng không có được kết luận gì, vì thế, anh tính triệt để ủy quyền, tùy cho Miêu Uyển muốn đi nơi nào cũng được. Vì chút nữa không muốn nghèo rớt mồng tơi, buổi trưa khi anh ra khỏi cửa đi rút ATM lấy 500 đồng, sau đó cô nàng vô cùng nhiệt tình nhìn anh nói: Em muốn đi ăn bánh bao thịt dê.

(* 1 đồng Nhân dân tệ = 3200 đồng Việt Nam, tính theo giá tháng 9/2012)

Ý đồ của Trần Mặc muốn tìm trong mắt của cô có chút nói đùa nào không, nhưng mà không có kết quả. Nói cách khác, đó là một thỉnh cầu chân thật, cô thành tâm thành ý muốn để anh mời cô đi ăn bánh bao thịt dê!! Vì thế, Trần Mặc thở dài, nghĩ rằng, được rồi, cung kính không bằng tuân mệnh. Tuy rằng Miêu Uyển luôn luôn được xưng là không phải người địa phương, cho nên muốn ăn món ăn chính tông nhất của bản địa này, cho nên ngụ ý, cô muốn đi ăn những món ăn khi Trần Mặc còn nhỏ đã ăn qua, nhưng Trần Mặc vẫn lái xe đưa cô đến Đồng Thịnh Tường, dù sao hồi nhỏ anh cũng rất thích cửa tiệm này, thật sự hơi thô tục một chút, cũng có chút dơ bẩn, lần trước lúc dẫn Lục Trần đến đây, anh cũng không dám đặt tay lên mặt bàn.

Nhưng đúng vào giờ cơm, bên trong Đồng Thịnh Đường có tiếng người ồn ào, toàn bộ đều mang khẩu âm khắp đất nước, Trần Mặc chọn 2 cái bánh bao, vốn định chọn một đĩa rau xào, Miêu Uyển giật mình nhìn anh nói, nếu anh sợ ăn không đủ no, em có thể chia cho anh một chút, em ăn một chén cũng không hết.

Trần Mặc nghĩ một chút, cho dù, thật ra rau xào ở đây có chút mắc tiền, cũng không có ngon, mấu chốt là, ăn cũng không ngon.

Hai cái bát, bốn cái bánh bao, mỗi người dùng ngón tay ngắt bánh bao, Miêu Uyển nói chút nữa anh có việc gì gấp không?

Trần Mặc nói không có.

Vì thế Miêu Uyển cao hứng phần chần nói, chúng ta từ từ ăn đi.

Việc bẻ cái bánh này nếu không vội, hai cái bánh bột bắp có thể phải bẻ nửa giờ, trong lòng Miêu Uyển dắc ý, vì sao muốn ăn bánh bao chấm thịt dê? Bởi vì có thể bẻ bánh bao thôi. Tuy rằng hay tán gẫu trong điện thoại, nhưng dù sao cũng không giống bây giờ, một người rõ ràng ở trước mặt, biết nói biết cười.

Bên ngoài trời lạnh, bên trong ấm áp, mùi thịt dê bay khắp Đồng Thịnh Tường, xung quanh bao phủ một tầng khói trắng và hơi nước, có chút mờ ảo, người rất đông, thật náo nhiệt, mọi người lớn tiếng nói chuyện, hai tai nghe đầy khẩu âm phức tạp Đại Giang Nam Bắc. Trần Mặc nghĩ, anh vốn phải không thích như thế này, những năm huấn luyện gần đây đều dạy anh hưởng thụ tịch mịch thế nào, anh có thể ngồi một mình ngây ngốc trên cánh đồng tuyết bát ngát yên tĩnh một ngày một đêm, chỉ vì phân biệt mục tiêu để nả một phát súng, mà thậm chí mục tiêu đó không nhất định sẽ xuất hiện.

Đối với anh chuyện này từng phi thường thuận buồm xuôi gió, nhưng hiện tại... Anh nhìn Miêu Uyển cười tủm tỉm cúi đầu bẻ bánh, gò má hơi ửng đỏ, ánh mắt cô long lanh, nói một chút chuyện cười cũng không có đề tài trọng tâm gì.

Bỗng nhiên trong lòng Trần Mặc có chút dao động, khói lửa nhân gian, đích thực, thật muốn thay đổi cuộc sống bình thường như vậy.

Bẻ xong bánh rồi, Trần Mặc lấu bát đi múc thêm nước canh, Miêu Uyển nhìn thoáng qua thăm dò, thán phục, sao anh bẻ cái bánh ra từng phần đều như vậy chứ?

Từng khối nhỏ 5mm, tất cả hình dạng cũng không khác nhau lắm, tự Trần Mặc nhìn cũng cảm thấy rất buồn cười, thói quen thôi, tham gia quân ngũ đã lâu, thói quen theo quy tắc làm cái gì cũng phải ngay ngắn chỉnh tề mới hài lòng.

“Nhìn những mảnh em bẻ nhất định ăn không ngon bằng của anh.” Miêu Uyển rất hâm mộ.

Trần Mặc ừ một tiếng.

Lúc đem đi nấu xong, Trần Mặc chọn một chén cho Miêu Uyển, mấy viên bánh bao đều nhau, Miêu Uyển nếm một miếng không phải của mình bẻ, dắc ý trong lòng dâng lên. Nhìn trúng người đàn ông này, nhân phẩm thật không sai. Cho dù là hạt tiêu, đường tỏi mà Trần Mặc bỏ vào thức ăn, Miêu Uyển thật sự thỏa mãn ăn bánh bao.

Trong mấy ngày tiếp theo, Miêu Uyển luôn tiếc nuối, vì gần đây anh cũng khá bận rộn. Gần đây Miêu Uyển hay thất thần, đồ cái này, thêm cái kia, nướng đại cái nào cũng ra mỹ vị, Mạt Mạt rơi lệ nói : Cô gái à, tên của cô là tình yêu.

Miêu Uyển chỉ cười, lười trả lời nàng.

Cuối năm, trong đội Trần Mặc có cuộc đấu võ, Miêu Uyển có ý tưởng nói em cho anh một đồng bánh ngọt làm phần thưởng nha. Trần Mặc cảm thấy cái này cũng không có gì, đồng ý, Miêu Uyển dùng hai hộp giấy lớn bỏ vào 5 cái bánh chocolate, nhưng cô sai lầm không đoán được số người trong đại đội, một đám người trẻ tuổi ngồi ngay ngắn chỉnh tề, vốn là không tính được số binh lính ưu tú nhiều như vậy, cho dù cắt thế nào cũng không đủ, vẫn chừa lại một đám người buồn bã chảy nước miếng.

Có một số chiến sĩ nói ngọt, kêu to cảm ơn chị dâu, Miêu Uyển kinh hãi, quay đầu nhìn Trần Mặc, chỉ nhìn thấy anh chuyên tâm nói chuyện với người khác, trên mặt bình bình đạm đạm, không có phản ứng gì, lúc có người muốn ồn ào, chỉ đạo viên liền đứng lên nói chuyện.

Miêu Uyển quay về lôi kéo cánh tay đang đưa của Mạt Mạt: Cậu nói xem hẳn là anh ấy đã biết rồi, đã biết rồi... Anh ấy nhất định biết mình thích anh ấy, bằng không ai lại rảnh rỗi đối tốt với anh ấy vậy chứ. Nhưng mà vì sao anh không có tỏ vẻ gì hết?

Mạt Mạt thận trọng suy xét: “Cậu có nghe nói qua một loại đàn ông ba không chưa? Không chủ động, không cự tuyệt, không chịu trách nhiệm.”

Miêu Uyển há hốc mồm “Không thể nào”

“Vậy cậu tìm cơ hội buộc anh ta một chút.”

Miêu Uyển cúi đầu do dự không thôi.

Nếu thực là tên ba không, vậy cũng chỉ có thể trách ánh mắt mình đen đui, nhưng Miêu Uyển thấy Trần Mặc không giống vậy, hoặc là, giá của người đàn ông lớn tuổi rất lớn, làm người ta rất ngại ngùng không dám chủ động, Miêu Uyển nghĩ rằng, chắc có lẽ nên bức anh một chút.

Được thì được, không được thì không được, cho dù cuối cùng không phải là món ăn trong chén của anh, không thành công cũng có thể rút lòng lại được.

Miêu Uyển vạch kế hoạch, cảm thấy bản thân sao lại xót xa vậy?

Miêu Uyển chọn ngày, trước giờ cơm gọi điện thoại đến, đợi một lát không ai nhận, trái tim cũng trở nên lạnh đi. Cũng may trước khi trái tim hạ xuống 0 độ Trần Mặc cũng bắt máy.

“Buổi tối có rảnh không?” Miêu Uyển khụt khà khụt khịt, trong lúc rối rắm quên mặc áo ấm.

“Không.” Trần Mặc trả lời rõ ràng.

“À...” Miêu Uyển tuyệt vọng.

“Em có việc tìm anh hả?” Trần Mặc phỏng đoán.

“Ừm” Miêu Uyển gật đầu, cô cảm thấy mình sắp khóc.

“Để anh tìm người giúp anh một chút.”

Nước mắt Miêu Uyển bốc hơi thần kỳ trong không khí.

“Bây giờ em ở đâu?” Trần Mặc cầm di động đi tìm Thành Huy.

“Ở ngay cửa đội của anh.” Miêu Uyển đi qua đi lại ở ngoài tường đại đội cảnh sát võ trang.

“Vậy em tìm chỗ nào tránh gió chờ đi, anh lập tức tới ngay.”

Miêu Uyển nhìn di động mình sưng sốt vài giây, thở dài một hơi, sờ sờ ngực, nói đúng rồi, Đẳng ta quân ta nhiều năm kinh nghiệm giáo huấn cho chúng ta, tất cả phái phản động, đều là hồ giấy. Muốn dưng cảm, có gan, cầm lấy vũ khí lên chiến đấu. Trong báng súng ra chính quyền.

Miêu Uyển vùng hai tay biểu hiện quyết tâm, Trần Mặc từ cửa chạy ra liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang gợn tay múa chân trong gió.

Thực sự nhiệt tình, ngày lạnh như vậy. Trần Mặc ngần lẩn cảm khái.

“Chuyện gì?”

Mặt Miêu Uyển cứng đờ, lúc quay lại đã thu hồi kiêu ngạo, cô dùng đôi mắt đặc biệt chờ mong, đặc biệt ủy khuất nhìn Trần Mặc, giọng nói yếu mềm “Hôm nay là sinh nhật em, anh có thể ăn bánh ngọt cùng em không?”

“Hôm nay sinh nhật em à.” Trần Mặc ảo não, xong rồi, anh chưa chuẩn bị gì hết.

Hai ngày trước, đội trưởng đại nhân tiền nhiệm của anh gọi điện thoại đến dạy anh, phàm là nàng dâu, đều phải dụ dỗ, hơn nữa quan trọng là phải dỗ có trình độ, cho nên cậu có thể xem nhẹ 362 ngày trong năm, nhưng chỉ có ba ngày, cậu nhất định phải biểu hiện cho tốt, đó là: Lễ tình nhân, lễ giáng sinh, còn có sinh nhật của cô ấy. Dù sao chủ ý của tiểu tử Lục Trần kia không được việc, nghe tôi là được rồi, tôi có thể nhìn cậu tốt, Mặc tiểu đệ.

Trần Mặc nghĩ, ngài nhìn tôi tốt cũng vô dụng, tôi nhất định lỡ mất cơ hội biểu hiện đầu tiên rồi. Tuy rằng anh cũng không nghĩ đến anh có thể biểu hiện thế nào.

11. Chương 11

Kế hoạch của Miêu Uyển thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng, thậm chí Trần Mặc không quay lại lấy áo bánh tô, trực tiếp mặc thường phục đi theo cô về.

“Không lạnh hả?” Miêu Uyển rút mình vào trong áo lông.

“Không sao.” Thật ra, gió như vậy thì tính gì, bên trong thường phục còn có áo len.

Thân thể thật tốt. Miêu Uyển kinh thán.

Máy sưởi trong phòng Miêu Uyển đã mở, căn phòng nhỏ được thu dọn đặc biệt chỉnh tề, Trần Mặc không tự giác nghĩ đến lần đầu tiên anh đến xem chút làm cho người ta làm vỡ mũi mình. Đó là một căn nhà nhỏ gồm một phòng ngủ và một phòng khách, trên vách mới được quét vôi, nhưng mà quét rất thô, có thể nhìn thấy nước sơn trắng bị đọng nước lâu năm phía dưới, chỉ một tầng mỏng, giống như phấn thủy trầu tượng, trên mặt đấy là một tấm thảm plastic dày, dẫm xuống thật mềm, đủ để ngang cách khí hậu khác nhau ở từng khu vực.

Trong phòng không có nhiều đồ trang trí, một cái sofa hoa không lớn lắm và một bàn trà gỗ khéo léo, Trần Mặc được an bày ngồi ở sofa. Anh nhìn Miêu Uyển dè dặt cẩn trọng lấy một cái bánh ngọt trong tủ lạnh ra. Nho nhỏ, tròn tròn, mấy cái bánh bích quy nhỏ được viền xung quanh, trên mặt là màu nâu ca cao, trên đó vẽ hoa văn hoa hồng màu trắng.

Miêu Uyển nín thở tập trung đến gần, đem bánh ngọt đặt trên bàn trà.

Tiramisu, dẫn tôi đi!

Hy vọng ám chỉ này đủ rõ ràng, nếu như còn chưa đủ, Miêu Uyển nhất định sau khi ăn bánh ngọt xong sẽ đem chuyện câu chuyện Tiramisu nói lại lần nữa.

“Ăn cơm chưa?” Miêu Uyển hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, nín thở nhìn bánh ngọt, anh chỉ nghe thấy hương vị ca cao thoang thoảng: “Em không thối nên sao?”

Miêu Uyển cười cười đắc ý, diễn trò đương nhiên là có nguyên do. Cô tắt đèn, ánh nến nhỏ chiếu trong bóng đêm, trong nháy mắt cảm giác như chân thật, không biết là có thể dự chi nguyện vọng sinh nhật hay không: Tôi thích anh, tôi muốn ở cùng với anh.

Ngọn nến sinh nhật mau chóng cháy hết, giọt nến chảy xuống phía dưới, dính vào màu nâu ca cao.

Miêu Uyển lấy ngọn nến ra, chuyển một cái thìa cho Trần Mặc “Cùng nhau ăn đi”

Cô không muốn cắt bánh ngọt ra, cùng với anh ăn một cái Tiramisu có một ý nghĩa đặc biệt. Chiếc thìa bạc sáng như tuyết xấn vào bột ca cao mịn màng, xuyên qua sắc bơ vàng cùng với rượu cà phê của bánh bích quy.

Trong phút chốc, đủ loại mùi lan tỏa trong không khí, rượu nguyên chất, hương cà phê, ca cao nồng nàn, còn có hương vị ngọt ngào của Mascarpone đặc hữu mịn màng.

Mới đầu Trần Mặc cảm thấy mùi rượu hơi nồng, nhưng rất nhanh, hương cà phê và mùi bơ nồng nàn lại bao phủ, tư vị ở đầu lưỡi đưa đến từ thiên đường.

“Ăn ngon không?” Miêu Uyển cắn thìa, trong mắt chờ mong.

“Ngon” Trong nháy mắt Trần Mặc hoảng hốt, ánh mắt luôn sắc bén trở nên dịu dàng, đây là tương lai của anh sao?

Tương lai là cô gái này sẽ làm đủ loại bánh ngọt cho anh, dùng ánh mắt chờ mong như vậy nhìn anh, sau đó...

Tựa hồ nhưng không có gì không tốt cả. Dù sao tuổi trẻ của anh cũng đã qua, đoạn thời gian đó tuy rằng gian khổ và cuộc sống hùng vĩ cũng đã qua rồi. Mỗi người đều có cực điểm của bản thân, có được loại pháo hoa huy hoàng chói mắt như vậy, đủ để cắt qua tất cả màu đen trong trời đêm, bọn họ chảy mồ hôi, bọn họ hy sinh, bọn họ khóc nhưng bọn họ tự hào.

Nhưng thời gian như vậy cũng đã qua rồi, chúng ta muốn bắt đầu thói quen bình thường của cuộc sống, ngày càng dài dòng kiên định.

“Cái này làm như thế nào?” Trần Mặc nhẹ hỏi, bỗng nhiên anh muốn biết cái bánh tuyệt vời đó sinh ra như thế nào.

Ánh mắt Miêu Uyển tỏa sáng, cô dùng một giọng điệu tự hào giới thiệu với Trần Mặc, phô mai khuấy ra sao, lòng đỏ trứng từng cái từng cái thêm vào, bánh bích quy không thể trực tiếp tẩm trong rượu, dùng bản chải nhỏ thấm ẩm, lần lượt quét lên...

Đây là công việc dài dằng dặt mà vụng vật nhất, cần cẩn thận và nhẫn nại rất nhiều, cho nên trong lòng cần phải vô cùng yêu thích.

Trần Mặc nhớ lại tiêu khiển mà anh thích nhất năm đó, anh thích đem súng của mình tháo ra để trên lớp da nỉ, JS 7.62mm, QBU88, Hắc tinh 92, sau đó cẩn thận lau từng cái từng cái, cuối cùng nhắm mắt lại, lắp ráp lại chúng nó, lúc làm việc này, anh cảm thấy một loại cảm giác yên tĩnh tuyệt đối, dương dương tự đắc, tự thành nhất phái.

Cho nên lúc muốn rời khỏi đơn vị, Trần Mặc không muốn gì hết, chỉ là hỏi có thể mang theo súng hay không, câu trả lời đương nhiên là không được, Phương Tiến nói tôi giúp cậu giữ, cậu viết tên lên đó, về sau không bao giờ đưa cho người khác dùng. Trần Mặc nghĩ rằng anh thật sự không bằng Hạ Minh Lãng, chỉ vĩnh viễn bắn được chính xác bằng súng của mình, không giống đội trưởng, tùy tiện lấy một cây nào đó cũng có thể dùng được. Hạ Minh Lãng nói Trần Mặc, người này không có bao nhiêu tình cảm, cho nên không bị phân tâm, vậy Hạ Minh Lãng thì sao?

Trần Mặc lắc lắc đầu, đem đoạn ký ức ngăn ngui phân tán trong đầu.

Miêu Uyển phát giác thần sắc Trần Mặc lang mang, giọng nói ảm đạm một chút “Thật nhàm chán hả?”

“Không có, rất thú vị, bản thân thích là tốt rồi, không cần quan tâm người khác có cảm thấy ý nghĩa hay không.”

Miêu Uyển đỏ mặt lên, đưa một miếng bánh vào trong miệng, gương mặt đầy tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, cả gương mặt ửng hồng, môi là màu hồng nhạt, không có bôi son, da thịt mỏng manh gần như thấy được máu lưu động phía dưới, khiến người khác muốn chạm vào xem thử, có ngọt ngào và mềm mại như tưởng tượng hay không.

Bỗng nhiên Trần Mặc thấy tim mình đập có chút nhanh, vật thể trước mắt lung linh, máu gia tốc, anh cúi đầu có chút xấu hổ, làm cho bản thân chuyển tâm ở thức ăn. Được rồi, có một số việc anh biết nên làm thế nào, nhưng mà bắt đầu như thế nào, nếu như cô cự tuyệt, thì phải ứng phó làm sao, Trần Mặc cảm thấy trong lòng có chút rối.

Trần Mặc ăn thật chuyên tâm, cơ hồ cũng có chút mạnh, Miêu Uyển dở khóc dở cười, một bên tự hào tay nghề của mình quả nhiên tiến lên một bước, một bên tinh thần chán nản người đàn ông này trì độn không hiểu phong tình.

Tiramisu! Tiramisu!

Người này đến cùng là có muốn dẫn tôi đi hay không.

Miêu Uyển trơ mắt nhìn miếng bánh ngọt cuối cùng bị Trần Mặc cuốn đi, chớp chớp mắt im lặng ba giây, rốt cuộc vẫn là ngọt ngào mỉm cười, nói “Trần Mặc, anh có biết câu chuyện về Tiramisu không?”

“Hả?”

“Nghe nói, chiến tranh thế giới thứ 2, có một người lính muốn ra chiến trường, vợ của anh ta liền đem tất cả thứ có thể ăn ở trong nhà làm một cái bánh ngọt để anh ta mang đi, vì thế, người lính kia mỗi lần ăn bánh ngọt đều sẽ nhớ tới vợ của mình ở nhà, sau này người lính đó về lại quê nhà, vợ của anh ta nói cho anh ta...” Miêu Uyển tận lực để tiếng nói của mình nghe giàu tình cảm.

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên Trần Mặc cắt ngang cô “Em, bỏ rượu vào trong này hả?”

“Ừ, có, có bỏ...” Miêu Uyển ảo não, thời khắc mấu chốt mà, anh lại cắt ngang tôi? Có ý?

“Bỏ bao nhiêu?”

“Một phần ba chén” Miêu Uyển mờ mịt.

“Cụ thể một chút”

“Đại khái là hơn 80ml một chút”

Trần Mặc dùng sức nháy mắt một cái, lại mở ra, tận lực kiềm chế tầm mắt để bản thân tập trung chú ý, nhưng mà không có kết quả, vì thế suy sụp nói “Anh say rồi.”

Miêu Uyển sửng sốt một phút, cả kinh nhảy dựng lên “Hả?”

Không thể nào.

“Anh, anh, bây giờ anh như thế nào?” Miêu Uyển quẩn bên người Trần Mặc.

“Anh mãi cảm với cồn, tìm một chỗ để anh nằm một chút, sẽ không có sao.” Trần Mặc cảm thấy quả thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ thật sự giống Trịnh Giai nói, ở chỗ ngủ lâu sẽ bị thoái hóa, có thể uống đến say cũng chưa phát hiện, hoặc là, anh không có cảnh giác với cô gái này, không phòng bị cô cho anh thứ gì.

Miêu Uyển hốt hoảng dẫn Trần Mặc vào trong phòng, lấy chăn ra để anh nằm xuống, dưới ánh đèn khoảng cách quá gần mới nhìn thấy đồng tử của Trần Mặc quả nhiên có chút rời rạc, cảm giác tầm mắt không có tiêu điểm, mờ mịt. Miêu Uyển hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này có thể làm hỏng việc, ngồi ở mép giường dở khóc dở cười, Trần Mặc nhắm mắt lại, ấn lên bàn tay của cô nói “Yên tâm, rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Miêu Uyển khóc không ra nước mắt, tôi không thấy ai uống say rất nhanh sẽ hết.

Rượu mạnh rất nhanh phát tác, trên mặt Trần Mặc dần dần đỏ lên, mi tâm nhăn lại, bộ dáng không thoải mái. Miêu Uyển nghĩ rằng, điều này thật là khảo nghiệm lớn ý chí của người ta, lại gốc phạm phải sai lầm, thôi, vẫn là đi ra ngoài bình tĩnh lại một chút. Cô ra ngoài dọn dẹp, rửa sách ba lần cái đĩa thủy tinh, ngón tay cứng ngắc, cảm thấy hẳn là đã bình tĩnh rồi, đi vào phòng tắm lấy khăn nóng, lại một lần nữa quay lại giường.

Ngọn đèn thật sự mờ tối, không khí khô ráo có ít bụi bay lượn, mà Trần Mặc lại yên tĩnh ngủ ở đây, Miêu Uyển cảm thấy trái tim cô mềm mại.

Vì sao?

Vì sao anh luôn khó hiểu xuất hiện trước mặt em, khiến em cho rằng có thể đến được.

Miêu Uyển vươn ngón tay theo lông mi của Trần Mặc dời xuống ấn đến trên môi.

12. Chương 12

Miêu Uyển như đi vào cõi tiên, rất lâu sau, đột nhiên bừng tỉnh, hạ quyết tâm dùng sức đẩy đẩy Trần Mặc, thử kêu một tiếng “Trần Mặc?”

Trần Mặc dường như vẫn còn ngủ mê, không có chút phản ứng.

Bỗng nhiên Miêu Uyển nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng cơ thịt đang căng thẳng xuống, tim đập càng ngày càng chậm, hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng, Miêu Uyển cởi giày nằm kế bên Trần Mặc.

Cũng tốt. Ngón tay Miêu Uyển thăm dò, cách làn da Trần Mặc 1 cm, phác họa hình dáng của anh. Tuy rằng mục đích trong dự đoán không đạt được, nhưng mà bây giờ cũng thật thần kỳ, không phải sao? Luôn thấy bộ dáng của anh gọn gàng như vậy, giống như thật xa lạ, khoảng cách rất xa, không giống như người thật, gọn gàng như anh không mang theo gì bên người, nhưng hiện tại anh cứ nằm kế bên như vậy, hơi thở yên ổn, giống như thuộc về cô.

Miêu Uyển bỗng nhiên cười lớn, nghiêng mặt gối lên khuỷu tay mình, dùng ngón tay nhẹ chạm vào mặt anh, nói thầm nho nhỏ “Em thích anh, anh có biết hay không? Có biết hay không hả? Anh thật là đồ ngốc. Lần đầu tiên thấy anh em đã thích anh, từ nhỏ em đã thích đàn ông mặc quân trang, nhưng anh là người mà em thấy mặc đẹp nhất. Anh có biết ngày đó anh vừa bước vào cửa, đồng phục quân trang, sạch sẽ thần thánh, cười êm ái như vậy, lễ độ ít nói.... Hix hix, em chỉ biết nói đây là ông trời đặc biệt phái tới khắc chế em, nhưng mà... Anh có thích em hay không?”

Miêu Uyển nâng nửa người cẩn thận nhìn mặt Trần Mặc, trong gian phòng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe được tiếng tim đập.

Mũi Trần Mặc thật cao, đường cong gọn gàng linh hoạt, môi anh rất mỏng, cho nên lúc mím lại sẽ có chút lạnh lùng nghiêm khắc, mà giờ phút này, hình dáng trong bóng tối cửa ngọn đèn mờ, mất đi góc cạnh sắc bén dưới ánh mặt trời. Miêu Uyển liếm môi, bộ dạng bây giờ của Trần Mặc làm cho trong lòng Miêu Uyển nảy ra ý nghĩ táo bạo, nó điên cuồng làm tim cô khó nhin được, rốt cuộc cô nhắm mắt lại, dứt khoát kiên quyết chạm xuống.

Thật ra, cô chỉ suy nghĩ, dù nói thế nào, anh là nam, em là nữ, anh đường đường là thiếu tá, em là một thiếu nữ, chắc là anh sẽ không đi thừa em cường gian.

Lông mi Trần Mặc hơi chút giật giật, mở ra lại nhắm lại, chỉ là trong mắt chợt lóe lên mơ hồ và bất đắc dĩ.

Đương nhiên, anh tỉnh, chỉ vì uống say nên mới muốn tỉnh, đây là một lại huấn luyện bản năng. Chỉ là động tác rất thân mật lúc đầu của Miêu Uyển, anh sợ cô gái này sẽ xấu hổ, vì thế cứ giả vờ tiếp, nhưng mà... bây giờ...

Miêu Uyển nhẹ nhàng hôn anh, giống như một con mèo âu yếm liếm đồ ăn, động tác êm ái cẩn thận, đôi môi mềm mại ngọt ngào như trong tưởng tượng của Trần Mặc, mang theo hương rượu thoang thoảng, còn có hương vị sữa đặc hòa tan, giống như cái bánh ngọt mới vừa ăn kia, ngọt ngào mà say lòng người.

Trần Mặc do dự có nên ôm lấy cô hôn sâu vào hay không, nhưng chỉ nghiêng đầu một chút, dường như Miêu Uyển hoảng sợ rời khỏi anh, vì thế Trần Mặc nhắm mắt lại, chuyển tâm giả bộ ngủ.

Thôi, đừng nên dọa cô.

Miêu Uyển hoảng hồn nhìn Trần Mặc, chờ đợi rất lâu mới rốt cuộc xác định Trần Mặc là vẫn còn ngủ say, vỗ vỗ ngực, an ủi trái tim nhỏ đang hoảng hốt.

“Anh dám làm em sợ. Cẩn chết anh.” Miêu Uyển nhe răng hù dọa Trần Mặc.

Trần Mặc suy nghĩ mông lung, cho rằng, cô gái này nếu như cần thiết, mình không thể nào không tính.

Nhưng cảm giác rằng cô chạm vào da vô cùng nhẹ và mềm, gò má sột soạt trên cổ, hơi thở dồn dập bên tai, êm ái, cảm giác ấm áp. Giống như một con thú hoang nhỏ nằm sấp trên con mồi của nó, răng nanh mới mọc không cắn được gì, lại sợ bản thân ăn không đủ. Rốt cuộc Trần Mặc không thể nhin được nữa, xoay người lại, anh có chút bi ai phát hiện cô gái này không có kinh nghiệm bằng anh, ít nhất, cô không biết làm đến một bước kia thật sự nên dừng lại, bằng không, tiếp tục giả bộ, thì rất xạo rồi.

Dù sao Miêu Uyển vẫn sợ anh tỉnh dậy, huống chi đang làm chuyện xấu, cũng là anh thu tay lại, bằng không, vui quá hóa buồn là không tốt. Cô đắp một cái chăn lên người Trần Mặc, dựa vào trên đầu giường kiểm đại một quyển sách giở ra xem, vui vẻ giờ từng trang từng trang, nhưng cũng xem không hiểu được.

Miêu Uyển như đi vào cõi thần tiên rất lâu, quay đầu lại liếc nhìn Trần Mặc một cái, thở dài, mò xuống kiểm một quyển khác dưới gầm giường, truyện lần này thật nhàm chán, Miêu Uyển nhìn thoáng qua đã mông lung. Trần Mặc nghe hơi thở của Miêu Uyển thay đổi, liền ngồi dậy. Miêu Uyển bừng tỉnh, đôi mắt buồn ngủ nửa tỉnh nửa mê ngẩng lên “Ủm? Anh tỉnh rồi?”

Trần Mặc gật đầu.

Thật ngại qua, cà phê trong tiệm có pha rượu, em hay dùng rượu brandy của mình.” Miêu Uyển cúi đầu dụi mắt.

“Không sao.” Trần Mặc nhìn cô cúi đầu, ánh mắt mê mẩn mờ mịt có chút ủy khuất, điều này làm anh nhớ tới lời cô vừa nói nhỏ bên tai anh “Em thích anh, anh có biết không? Anh thật là ngốc...” Cô nói, Trần Mặc, anh có thích em hay không?

Trần Mặc nghĩ mình chắc là làm không được tốt, bằng không, cũng không đến mức làm cho con gái người ta khó nghĩ như vậy. Trong lòng bỗng nhiên dâng lên nhiệt huyết muốn đi đến gần hôn cô, lại cảm thấy trường hợp bây giờ, dường như thật sự có chút ý đồ bất lương, vì thế lời dạy bảo của đội trưởng Hạ Minh Lãng vang lên bên tai anh.

“Lẽ giáng sinh em có rãnh không?” Trần Mặc hỏi.

“Noel hả...” Đôi mắt Miêu Uyển sáng lên, lại thốt nhiên tối sầm xuống “Không có rãnh.”

Ngày lễ ngày tết là lúc ngành dịch vụ bận nhất.

“Anh muốn mời em đi chơi sao?”

Trần Mặc gật đầu “Em muốn đi đâu?”

Miêu Uyển nhướng mắt nở nụ cười, xem ra, anh thật say rồi... Thật thông suốt, Miêu Uyển quyết định lần sau bỏ nửa ly rượu brandy vào.

“Khi nào đi? Noel khẳng định là không rãnh, nhưng mà trước Noel em có thể xin nghỉ phép...” Cõi lòng Miêu Uyển đầy chờ mong nhìn Trần Mặc.

Trần Mặc cảm thấy vui mừng, giọng nói càng dịu dàng “Khi nào cũng được.”

“Vậy... Vậy thì ngày mai đi.” Rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp thắng truy kích, thừa dịp soái ca mềm lòng thì bắt hần. Miêu Uyển hơi chột dạ “Cái này, cái này, càng về sau em càng bận...”

Trần Mặc tính qua thời gian trực ban, đáp ứng kiên quyết.

“Anh đi trước, ngày mai đến đón em.” Trần Mặc nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn sớm, lại không có ý đồng không lương thiện, vừa rồi đi ra ngoài, ánh mắt Thành Huy nhìn anh hơi gian, trở về muộn quá, anh lo ngay cả cả lính gác cửa cũng sẽ nhìn anh bằng một ý vị thâm trường.

Nhưng mà, nhưng mà Trần Mặc... Khi nào thì mày bắt đầu quan tâm đến ánh mắt lính gác chứ?

Quả nhiên là sa đoạ, Trần Mặc ngửa mặt lên trời thở dài.

Vì thế Miêu Uyển vội vàng đi theo phía sau nói muốn tiễn anh, nhưng vừa mở cửa ra, một trận gió tuyết thổi thẳng vào, Miêu Uyển bị lạnh co rụt lại, tròn sau cánh cửa, lạnh run rẩy.

“Đề em tìm một cái ô cho anh.”

“Không cần, anh chạy về liền là được rồi.” Tay Trần Mặc cản cô lại, lúc rút tay về, bàn tay xoa xoa trên tóc cô.

Thân mình Miêu Uyển run lấy bầy, cũng không biết có phải đông lạnh không, cô nhìn bóng lưng màu xanh lá cây đậm của Trần Mặc chạy đi trong gió rét, hạnh phúc vuốt ve môi, cảm thấy xã hội này thật rất hài hòa nha....

13. Chương 13

Tuyết rơi một đêm, buổi sáng Miêu Uyển nhìn thấy toàn bộ thành phố Tây An đều màu trắng, ghé trên cửa sổ neho mắt nói thầm “Nhìn tuyết rơi không tốn tiền.”

Lúc sáng sớm, tuyết ngừng rơi, trên bầu trời không có một áng mây, xanh trong, bầu trời thành cổ vĩnh viễn đều có màu lót xanh biếc như vậy, Miêu Uyển rất ít khi để ý thời tiết buổi sáng, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, hơi thở phả trên cửa sổ tạo thành một màn sương đọng, cô vươn ngón trở về nên một nụ cười mỉm.

Trần Mặc tới rất sớm, đại khái là do thói quen, cũng may Miêu Uyển thức dậy cũng sớm, vì thế, may là cô không để người ta thấy mình còn bộ dạng ngái ngủ. Vốn muốn trang điểm, nhưng nghĩ lúc trước Trần Mặc nói cô để mặt mộc rất đẹp, cho nên chỉ thoa má hồng, dùng son nước thoa một lớp, lần đầu ra ngoài hẹn hò, vẫn nên bảo thủ một chút, Miêu Uyển ẩn giấu một chút tâm tư cho bản thân.

Trần Mặc mặc thường phục, mới đầu Miêu Uyển nhìn thấy có chút thất vọng, bắt quá đi chơi ăn mặc chói mắt cũng không tốt. Chỉ có thể điều chỉnh tâm lý theo góc độ đi thưởng thức, từ từ, lại nhìn thấy có chút đẹp trai, đàn ông chân dài vai rộng mặc gì cũng đẹp, ngay cả áo khoác trên người anh cũng mặc đẹp hơn người khác. Miêu Uyển lui một bước nhìn lưng Trần Mặc, lại cảm thấy dường như thân hình này không mặc gì cũng không thành vấn đề, còn có khí thế, lưng Trần Mặc luôn luôn thẳng như vậy, động tác không nóng vội, người ta nhìn vào thấy yên tâm vô cùng.

Miêu Uyển thở dài một hơi, cảm thấy thật vừa lòng với ánh mắt mình.

10h khu vui chơi mở cửa, Trần Mặc dẫn Miêu Uyển đi ăn sáng trước, đúng vậy, thở dài, khu vui chơi....

Miêu Uyển suy nghĩ cả đêm, suy xét hôm nay muốn đi đâu chơi, Trần Mặc gốc thường thuận theo cô, không chừng anh cũng sẽ không phí sức suy nghĩ, tám chín phần là đến lúc đó chỉ nói một câu: Em muốn đi đâu?

Miêu Uyển quyết định cô nên suy nghĩ trước cho tốt.

Nhưng mà đi đâu đây?

Dạo này, ngay cả KTV cũng là nơi khu đèn đỏ, còn có địa phương gì thuần khiết chứ? Hôm nay trời rất lạnh, cũng thể đi dạo thành cổ được. Miêu Uyển càng nghĩ, nhớ lại lúc cô còn vị thành niên, cùng với cậu bạn học hẹn hò đều đi đâu, rốt cuộc làm cô nghĩ đến một nơi thuần khiết giành cho người từ 8 tuổi đến 80 tuổi đó là: Khu vui chơi.

Quả nhiên, lúc cô nói ba chữ kia, khóe miệng Trần Mặc giật giật, Miêu Uyển vốn mong chờ hi vọng Trần Mặc sẽ không thích cái nơi quá ngây thơ này, không nghĩ tới Trần Mặc chỉ nói với cô 1 chữ “được”. Miêu Uyển rầu rĩ thở dài một hơi, cảm thấy đứa bé này tính tình quá tốt, tốt đến mức khiến bọn họ không thể suy tàn.

Dọc theo đường đi, Miêu Uyển vốn định ngồi xe công cộng, chen tới chen lui cũng là tình thú, nhưng Trần Mặc liền giơ tay chặn lại, Miêu Uyển rầu rĩ ngồi xuống. Vừa thấy cửa khu trò chơi, oa oa, ở đây rất đông người, trời lạnh như vậy mọi người đều đến đây tìm nhiệt huyết, tâm tình Miêu Uyển nhất thời trở nên mê mông, nhưng tâm tình mê mông kia ở trên tay cô vô số lần mượn danh đám đông chật chội dưng vào tay Trần Mặc, liền trở nên trôi tuột đi đâu.

Trần Mặc tự giác đi xếp hàng mua vé, Miêu Uyển chỉ hơi nhắc tới trò chơi ít cảm giác mạnh một tí, dù sao vẫn là tính trẻ con, có được chơi đã vui vẻ.

Vì thế Trần Mặc cũng rất yên lặng không nói gì nghe người bên cạnh gào khóc thảm thiết, hét hò kinh hoàng chói tai, từ Yun-night speed chạy xuống, khuôn mặt Miêu Uyển hưng phấn đỏ bừng, làm bộ như vô ý bắt lấy tay Trần Mặc nói “Chơi vui không? Kích thích không?”

Trần Mặc gật đầu đứng mực, trong lòng chẳng có chút gợn sóng. Nếu một người từng đã treo ngược ở vách núi đen cao 40 thước một buổi tối, từng liên tục vượt qua cả trăm km quanh co xem chút làm thân mình bay ra ngoài, từng đã trên xe xoay chuyển liên tục ngay cả giọt màu cuối cùng trong bụng cũng phun ra, như vậy... Giống như loại Yun night Speed và thuyền hải tặc này, cũng chỉ là nhàm chán mà thôi.

Miêu Uyển nhìn biểu cảm Trần Mặc lạnh nhạt, cảm thấy thất vọng, người này, người này... Hix.

Khi nào mới có biểu cảm một chút như người bình thường chứ? Cuối cùng là anh thích cái gì, anh nói đi, anh không nói làm sao em biết làm gì. Thật là, muốn ép chết người mà.

Miêu Uyển áp lực đi về phía trước, Trần Mặc không biết vì sao cô gái này là mất hứng, vừa nhớ lại cử chỉ và lời nói của bản thân vừa đi theo phía sau. Bỗng nhiên Miêu Uyển đứng lại, chỉ vào một hướng nói “Em thích con thỏ kia.”

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn lên, thấy cách đó không xa có một chiếc lều, một đám người vô cùng náo nhiệt vây quanh, mái lều phần lớn đều treo những con thú bông, trong đó có vài cái là con thỏ, từ lớn tới nhỏ, đều có mã số, lớn nhất cao chừng nửa người.

“Được. Em muốn cái bao lớn?” Trần Mặc cúi đầu lấy ví tiền.

Trên mặt Miêu Uyển hiện lên một nụ cười “Không phải mua, phải thắng điểm trong trò chơi.” Trong lòng cô đặc ý, cho anh tìm chút chuyện làm, đỡ cho anh cả ngày không yên.

Chơi trò chơi? Hai mắt Trần Mặc tối lại.

Đoán đồng xu?

Lắc đầu.

Bắn bi?

Lắc đầu

.....

Lắc đầu lại lắc đầu, gần như Miêu Uyển tuyệt vọng, đại ca, anh thật sự không đùa em chứ?

Bang bang bang, vài tiếng giòn vang lên, Trần Mặc quay đầu, ánh mắt sáng ngời “Cái đó anh có thể chơi”
Hoan hô, được rồi.

Miêu Uyển lười quan tâm cái kia rốt cuộc là cái gì, liền đi theo Trần Mặc qua đó.

Kỳ thật đây là một trò chơi ném bao cát đơn giản, trong lều có mấy tầng giá gỗ, mỗi tầng đều đặt một loạt cây cột nhỏ màu đỏ, ném trúng có thưởng, trúng nhiều thưởng nhiều. Trần Mặc đến gần mới phát hiện ra, trong cái lều này không có loại thú bông Miêu Uyển thích. Trần Mặc xin lỗi định rời đi, Miêu Uyển vội vàng kéo anh lại, tùy tay chỉ vào một cái nói “Em muốn cái này.”

Cái này à. Trần Mặc nhìn cái xấu xí kia, nghĩ rằng, cô bé này khẩu vị biến đổi nhanh thật.

Người chủ trẻ coi quán nhìn ra cửa, đi lại nói “Chơi đi. Anh bạn, 5 đồng tiền, mười bao cát, anh ném trúng một cái là có thưởng, vợ anh muốn cái này, ném trúng ba cái là anh có thể lấy được. Rất đơn giản, đặc biệt dễ trúng.... Anh nhìn đi, tôi làm mẫu cho anh.”

Người chủ trẻ tay nâng bao cát lên, vươn tay, một bao cát bay ra, cột gỗ theo tiếng ngã xuống đất.

“Wow” Ánh mắt Miêu Uyển sáng lên vỡ tay.

Người bạn bên cạnh khinh thường quẹt miệng.

“Ném trúng ba cái là được.” Trần Mặc đưa tiền, cầm mấy bao cát thử cân nặng.

“Đúng đó, ba cái” Người chủ trẻ cúi đầu đưa bao cát cho Trần Mặc.

“Được rồi, không cần phiền phức, cậu cho tôi ba cái là được.” Trần Mặc đứng thẳng nhắm khoảng cách và góc độ, người chủ trẻ kinh ngạc ngẩng đầu, bao cát đầu tiên của Trần Mặc bay ra.

Phốc.... Bùm....

Hai cái, rõ ràng, người chủ trẻ vội vàng quay đầu nhìn, nhất thời choáng váng.

Miêu Uyển bị người khác che tầm mắt nên trong lòng cảm thấy khó chịu, khi tầm mắt không còn vật cản thì ván cuối cùng cũng đã kết thúc, đám người vây xem vỗ tay hoan hô, hai giây sau lập tức yên lặng, tiếp đó là tiếng rì rào bàn tán. Miêu Uyển sốt ruột, dùng sức gạt những người xung quanh ra để chen lên, không cẩn thận bị mất thăng bằng nên ngã về phía trước, Trần Mặc vội vàng đưa tay ra đỡ cô. Miêu Uyển bị anh đỡ ở lưng, trong lòng còn chưa kịp nhận nhận, đầu vừa ngẩng lên, cả người choáng váng.

Trên giá gỗ nhỏ trước mắt, thật không tin nổi là ở giữa hiện ra một khoảng hình trái tim, thì ra là lúc này Trần Mặc dùng bao cát để làm điều này.

“Thích không?” Trần Mặc hỏi thăm bên tai cô.

Miêu Uyển chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt thêm mấy cái nữa, nước mắt không thể ngừng được, đành chà chà quẹt quẹt một chút, hít hít cái mũi nói: “Thích!”

“Em thích là tốt rồi!” Trần Mặc không thích làm tiêu điểm ọi người, quya sang chủ gian hàng câu cá gặt đầu một cái xem như lời chào hỏi, rồi một tay nắm tay Miêu Uyển một tay dùng sức gạt mọi người sang hai bên để mở đường.

Chủ gian hàng trợn mắt há hốc mồm đứng một bên, nhìn bóng lưng của Trần Mặc, rồi lại nhìn đám đông quần chúng đang vây xem, nhìn qua nhìn lại một hồi. Bỗng nhiên trên mặt xuất hiện một nụ cười rất nhiệt tình, cao giọng hét lớn: “Ai! Mọi người đến đây xem chút đi. Rất đơn giản , rất dễ trúng. Mọi người hãy nhìn đi, anh bạn kia vừa mới ném trúng bao nhiêu là cộc! Mười đồng tiền mười bao cát, đến thử một chút nào, cố gắng tạo ra một đóa hoa, vợ của mình sẽ thất thích đó!”

Chủ gian hàng câu cá cười khổ lắc lắc đầu, tranh thủ lúc chủ gian hàng kia chưa kịp sắp xếp lại lấy di động ra chụp một tấm hình.

Miêu Uyển đi được hơn 200m mới ngẩng ra, a một tiếng: “Em quên chụp lại rồi!” Cô phụng phịu, ảo não cúi đầu.

Trần Mặc đứng trước mặt cô, tươi cười thản nhiên : “Cũng không phải việc gì khó, nếu em thích lần sau anh sẽ làm lại lần nữa.”

Miêu Uyển thật muốn dậm chân gào lên: anh không hiểu!!

Cô không biết làm sao cô có thể đụng trúng một người trong ngoài bất nhất như anh chứ? Từng chút từng chút một sự ngọt ngào lên vào trong cô, rốt cuộc là phải làm sao để có thể từ bỏ anh? !

Trần Mặc không hiểu vì sao còn đang bình thường mà cô đã dựng lông lên chỉ trong chớp mắt, nhìn xung quanh mới phát hiện bọn họ đã tới quảng trường trung tâm, trước mắt là một loạt các gian hàng điện tử sắp thành hàng, đủ các loại rạp dây màu sắc rạp mà lúc mới vào Miêu Uyển đã nói là có con thỏ tai dài cô thích. Trần Mặc đoán đại khái là vừa rồi anh chơi đồ đồng cộc gỗ nhưng không đòi phần thưởng, cho nên Miêu Uyển mất hứng, vội vàng ôm bả vai Miêu Uyển đẩy nhẹ cô về phía những gian hàng kia: “Không phải là em muốn con thỏ kia sao? Anh giúp em thắng được nó.”

Miêu Uyển buồn buồn gạt đầu, lúc này cô chỉ muốn túm lấy Trần Mặc hỏi thẳng, rốt cuộc thì đối với anh cô là gì! Nhưng bây giờ xung quanh ồn ào, thảo luận những chuyện đó lúc này không tốt chút nào. Trần Mặc nhìn cô vô thanh vô thức đi theo sau mình, vùi đầu xoắn cái bao tay, xoắn đến mức nhăn nhúm không ra hình thù gì nữa.

Trần Mặc thở dài trong lòng, quả nhiên phụ nữ là loại sinh vật làm cho người ta khó hiểu .

Anh cho rằng Miêu Uyển mất hứng đại khái cũng vì vừa lúc này không để cho nàng chụp hình trái tim kia, đương nhiên khả năng phần thưởng cũng là một nhân tố quan trọng, con gái mà, ai lại không thích những món đồ chơi nhỏ nhỏ đây lông. Trần Mặc hít sâu, tự nói với mình phải cố gắng kiên nhẫn. Tuy rằng trước giờ anh chưa xem heo chạy cũng đã ăn qua thịt heo, bình tĩnh mà xem xét thì cô nàng này tính tính tính khá tốt .

Trước mặt chính là sạp chơi điện tử khá hoành tráng, trên đất dựng một tấm bạt rất lớn, mặt trên treo đầy bong bóng đủ màu sắc, nếu bắn trúng thì sẽ như một cây phi tiêu đâm thủng quả bóng, phát ra tiếng bùm bùm rất vui tai, giống như pháo hoa mừng năm mới vậy.

Trần Mặc dẫn Miêu Uyển chen vào, nói: “Ông chủ, cho tôi hai trăm phát.”

Ông chủ nghe sững sốt, nhưng ngay sau đó mặt mày hớn hởi: “Được rồi!”

Lại là một người tiêu tiền như rác để bạn gái được vui rồi! Ông chủ nhìn xa xăm lên mái hiên, trong lòng âm thầm đắc ý.

Ông chủ đưa súng, giảng giải làm thế nào để nổ súng, làm sao để nhắm bắn, đang định nói tiếp cho Trần Mặc về quy cách thưởng phạt thì anh đã giơ tay nhất chỉ con thỏ lớn nhất kia: “Làm sao để có được nó?”

“Ôi, cái này rất khó đó, đầu tiên là phải bắn trúng 50 phát, sau đó trong 50 phát tiếp theo cũng phải trúng 47 cái, nếu không thì trẻ con cũng làm được.” Chàng trai bên cạnh chép miệng.

Trần Mặc gật gật đầu, giơ tay lên bắn một phát chính giữa.

Sau phát đầu tiên, Trần Mặc phát hiện súng này khá giống với chiếc M16, đương nhiên cũng chỉ là na na nhau ở vẻ bên ngoài, mặt khác súng này không rãnh, nòng súng cũng không chuẩn, không có gì cả, trên thực tế nó hoàn toàn không có đạn, cũng không phải là một khẩu súng hoàn toàn, chỉ là súng hơi, cho nên không có đạn đường vòng cung, không có tốc độ gió không có tầm ngắm, chỉ đơn giản là bắn, bắn trực diện.

Ở phát đạn thứ hai Trần Mặc đã canh được chính xác khoảng cách cần đứng. Bình thường du khách đều nghĩ đến việc rút ngắn nhất khoảng cách có thể, tất nhiên là không phải đứng sát mà bắn rồi, nếu không mở cửa buôn bán làm gì, đưa luôn phần thưởng cho rồi!

Sau năm phát, Trần Mặc bắt đầu liên kích, bang bang bang liên tục, tiếng bóng bay vỡ vang lên liên tục, những mảnh vụn đầy sắc màu rơi lả tả như tuyết trong các bộ phim truyền hình, chủ gian hàng kinh ngạc trở mặt nhìn, một quả lại một quả qua đi, ngay lúc Trần Mặc bắt đầu công kích qua tầng bóng thứ 2 Miêu Uyển lập tức hiểu ra anh đang làm gì.

Vì thế, trên mặt lúc trắng lúc hồng.

Tất cả mọi người xung quanh bị hấp dẫn, ngay cả người đang bắn bên cạnh cũng không chơi nữa, toàn bộ quây xung quanh nhìn Trần Mặc bắn.

Chữ “Miêu” vừa xuất hiện cả đám người vỗ tay hoan hô như sấm động, Miêu Uyển nghe được những gì người ta thảo luận bên cạnh: chính là người này, là người mà đã ném bao cát phái bên kia.

Bò. Rất trâu bò rồi.

Xem kia, chắc là bạn gái anh ta vui lắm đây. Này cậu nhóc nếu muốn theo đuổi con gái thì đây cũng là một kỹ xảo đấy.

Miêu Uyển đứng ở bên cạnh nghe, cả người cũng giống như bị ai sỉ vả một trận, trong lòng trống rỗng, cảm giác lâng lâng bỗng bồng bềnh không chân thật. Sau khi Trần Mặc tạo xong hai chữ “Miêu Uyển”, thấy bên cạnh còn dư mấy chục quả bóng, anh lại bắn tiếp, tạo thành một hình trái tim nhỏ.

Lần này thật đẹp, từng góc cạnh đều tròn , chỉ là phía góc cuối hơi méo một chút.

“Được rồi! Không tức giận nữa chứ?” Trần Mặc trả súng, bàn tay xoa xoa đỉnh đầu Miêu Uyển.

Miêu Uyển ngẩng mặt lên nhìn anh, sắc môi đỏ tươi, ánh mắt sáng lấp lánh. (Di: nhìn như cún ý =)))

“Không phải là em muốn chụp ảnh sao? Nhanh một chút! Nếu không lát nữa người ta thay bóng mất.” Trần Mặc hối thúc cô, không biết vì sao cô gái này lại choáng váng rồi.

Miêu Uyển ngơ ngác đem di động ra, rốt cục có người phát hiện sự tồn tại và thân phận của cô, vài cậu nhóc bắt đầu ồn ào: hôn đi, hôn đi. Đến khi cả hiện trường đều âm ỹ gào , ngày tốt thế này, Như Hoa mỹ quyền, tình đầu ý hợp như thế này mọi người đều thích xem, nhân dân Trung Quốc thiện lương nhiệt tình đều rất thích làm mai cho người ta.

Miêu Uyển được nhiều người tiếp sức cho như vậy, liền nhét di động vào tay một người, ước lượng rồi nhón chân vút lấy cổ Trần Mặc, nhẹ nhàng chạm một cái vào khoe miệng anh.

Trần Mặc có chút kinh ngạc, sau đó cúi đầu cười dịu dàng với cô.

Ở bên trong chúng ta, luôn luôn có một vài khoảnh khắc không làm chủ được mình, bị bao giữa đám người sẽ quên tất cả chuyện xung quanh, chỉ nghe được tiếng tim đập thành thịch của mình .

Vì thế bỗng nhiên hiểu được, thì ra là mình còn còn sống, thì ra là còn sống có thể gặp được người đó, thật tốt biết bao!

* [Chú thích: Dương Trữ không phải là Dương Trữ trong đội của Trần Mặc trước kia, chỉ là tất bao đồng của tôi lại tái phát, luôn cảm thấy hổ thẹn với tên loại nước tương này, cho nên mới dùng trùng tên trùng họ để tưởng niệm mà thôi.

Mặt khác tôi cảm thấy Trần Mặc không lười cũng chẳng ngốc, chỉ là anh ta không muốn. Không thể tưởng được.

15. Chương 15

Lúc Trần Mặc định lấy phần thưởng, về mặt chủ gian hàng như sắp khóc đến nơi, giật nhẹ cánh tay của Trần Mặc thì lương hỏi: “Người anh em, cậu làm ơn đừng chơi nữa!”

Đôi mắt của Miêu Uyển trở nên hồng hồng, vịn vào góc áo nói: “Anh cho chúng tôi món quà lớn nhất là được rồi, đưa nhiều quá chúng tôi cũng ôm theo không nổi.”

Chủ gian hàng nhẹ nhàng thở phào, vào phía sau ôm một chú thỏ tai dài to xấp xỉ Miêu Uyển ra, lúc con thỏ này được để trên kệ trưng bày thấy cũng bình thường, nhưng đến khi ôm lại gần mới hết hồn, Miêu Uyển vừa thấy đã choáng váng, lơ ngơ giang tay ra ôm, một cô gái đáng cũng coi như là chuẩn, bị một con thỏ to hơn che hết cả người chỉ còn thấy mỗi cái đầu. Trần Mặc rảnh rỗi cười giữ chặt tay cô, Miêu Uyển dựa vào ngực anh cười nhẹ nhàng mà sung sướng.

Con thỏ lớn như vậy thật sự không thể mang theo suốt được, cuối cùng vẫn phải thương lượng gửi lại chỗ ông chủ, vì Trần Mặc không có ý định chơi tiếp nên ông chủ rất biết ơn, không cần nói hai lời đã giữ con thỏ lại, sau đó nhắc họ khi về đừng quên nó.

Hôn cũng đã hôn qua, quà cũng đã được tặng, thế nào gọi là hạnh phúc, chính là đây!

Trong lòng có cảm giác bỗng bình trên mây, Miêu Uyển cố ý đi chậm lại vài bước sau lưng Trần Mặc, lén bỏ bao tay ra để ấy ngón tay trở nên lạnh lạnh , sau đó tiến lên phía trước đặt mấy ngón tay vào lòng bàn tay Trần Mặc, quả nhiên anh dừng lại nhìn cô: “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Miêu Uyển cười lắc đầu, cô không khỏi đắc ý mà nghĩ, cuối cùng cũng biết nên làm thế nào để dụ dỗ ông cụ non này rồi, đối với những tên đàn ông đáng chết chỉ biết giữ im lặng như thế này, thì không thể mong chờ anh ta chủ động được!

Trần Mặc bọc ngón tay của cô trong bàn tay mình rồi chà xát, Miêu Uyển nói: “Em vẫn còn lạnh.” Trần Mặc nhìn cô một cái, nắm tay cô bỏ vào trong túi áo, Miêu Uyển lập tức cười rất vui vẻ như đứa bé vừa thực hiện được gian kế, ngón tay cong cong khêu khêu phía trong túi của anh, cười tủm tỉm lấy lòng: “Trần Mặc, chúng ta đi du quay đi!”

Yêu cầu này rất hợp lý, đương nhiên Trần Mặc không có ý định từ chối.

Trong không gian nho nhỏ, hai người được nâng lên chậm rãi, thành phố như bị dẫm nát dưới chân, vậy giờ có thể làm gì?

Gian tình! Miêu Uyển nắm chặt hai tay.

Cô nhớ lại vài năm trước đã từng xem qua một quyển sách, chàng trai tỏ tình trong một cabin thủy tinh trong suốt trên cao đạt được thành công rực rỡ. Nghĩ lại thì, ở trong một góc nhỏ trên không trung, từng ngôi sao cùng những bóng đèn đường phản chiếu tạo thành một dải ngân hà, mọi người ôm hôn nhau trong hư không, thật là đặc biệt và lãng mạn chết đi được!

Hai tay Miêu Uyển bám lên thanh chắn cửa sổ thủy tinh nhìn chằm chằm ra bên ngoài, một ngày trước toàn bộ thành phố Tây An bị phủ một tầng tuyết trắng xóa, đơn giản mà xinh đẹp. Giữa trưa ánh mặt trời rực rỡ phía chân trời, ánh sáng chiếu xuống mặt đất phản chiếu lại, tạo thành hiện tượng phản quang rực rỡ.

Cái cảm giác lênh bênh trên mây lại đến nữa, đẹp tới mức không thật.

Miêu Uyển có thể cảm giác được Trần Mặc ngồi phía sau cô, hô hấp của anh rất nhẹ, như thể không phát ra tiếng, nhưng lại vương nơi má của cô. Bọn họ càng lúc càng lên cao, Miêu Uyển lo lắng chờ đợi, cô mong chờ Trần Mặc nhẹ nhàng xoay gương mặt của cô sang, sau đó liên tục hôn lên môi cô. Cô mong rằng cái hôn đó có thể xóa tan đi những nôn nóng và bất an trong lòng.

Nhưng khi cabin của hai người dần dần lên đến đỉnh cao nhất rồi bắt đầu hạ xuống, Miêu Uyển nghe được tiếng đập mạnh mẽ của trái tim mình, hô hấp dồn dập gay gắt, cảm nhận được sâu sắc sự ngọt ngào trong lòng, cô ai oán quay đầu, Trần Mặc hạ tầm mắt xuống nhìn thẳng cô.

Vẫn luôn là đôi mắt bình tĩnh này, giống như nước, ngay cả một gợn sóng nhỏ cũng không thấy, nhưng vẫn làm tim người ta có cảm giác lồi nhịp.

Giờ thôi, chờ bay bay, hay là lòng của tiểu hòa thượng cô đang rung động? (Di: thiết chứ câu này ta chém =,=)

Miêu Uyển có chút tuyệt vọng cắn cắn môi, cô suy nghĩ, cô nhìn không ra, một chút cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Cô muốn nhắm mắt lại, mong là Trần Mặc sẽ hiểu, hôn cô giống những cảnh phim trên TV, nhưng nếu anh không làm thì sao?

Miêu Uyển khẽ quay đầu lại, ngẩng lên một chút, Trần Mặc hơi kinh ngạc cúi đầu xuống, vì thế hai người đều dừng lại, Miêu Uyển uất ức mím môi, cô cảm giác được những suy nghĩ của mình đang trào ra nơi khóe mắt, cô sắp khóc, thật sự, thật sự, sắp khóc, bỗng nhiên Trần Mặc cúi người, hôn cô.

Ánh mắt đang bị bao phủ bởi một tầng hơi nước bỗng nhiên mở to, sau đó chậm rãi khép lại, những giọt nước lặng lẽ rơi xuống, lặng yên thấm ướt sợi tóc nhỏ.

Một cái hôn, lúc đầu là mềm mại như thể đang vuốt ve thăm dò thật cẩn thận, không biết nên liếm láp như thế nào.

Miêu Uyển run run người muốn chạy trốn, Trần Mặc ép chặt cô lại, phía sau lưng dán lên vách tường bằng thủy tinh trong suốt, cô bị khóa lại, không thể trốn hay thoát ra được. Trong nháy mắt Miêu Uyển cảm thấy mất hết sức lực, cô mê mang mở mắt ra, trước mặt là một ánh mắt trong suốt, sáng ngời như ánh mặt trời mang theo chút gì đó lạnh lẽo nhưng cũng rất ấm áp.

Cuối cùng Trần Mặc cũng không thăm dò nữa, dùng đầu lưỡi mở đôi môi của cô, thân mật tiến vào, cố gắng kiềm chế khiêu khích, cực kỳ cẩn thận dụ dỗ, Miêu Uyển run rẩy nghênh đón anh tiến vào, giật mình khi đầu lưỡi của mình chạm vào của anh, cảm nhận được sự khẩn trương khi anh ôm eo của cô.

A. Miêu Uyển cúi đầu rên rỉ, ngón tay nắm chặt góc áo của Trần Mặc.

Hôn môi là như thế nào? Khi nào thì mới đủ? Vì sao khi môi chạm môi lại có cảm giác say lòng không khống chế được?

Chẳng lẽ là, là thế này sao?

Trần Mặc chợt phát hiện anh tìm không được đáp án, tất cả cảm giác đều biến mất, chỉ có xúc cảm là rõ ràng nhất, không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả cái cảm giác hai đầu lưỡi treu chọc nhau, nhưng như vậy còn chưa đủ hay sao? Anh còn muốn gì nữa, thế nào mới được xem là đủ?

Anh lại tiếp tục xâm nhập, thay đổi góc độ, độ mạnh yếu cũng trở nên khác biệt, ở trong miệng đối phương do dự, lúc dịu dàng lúc thô bạo. Anh dùng sức mút lấy đầu lưỡi mềm mại của đối phương, đầu lưỡi của anh cũng lướt qua khắp khoang miệng của cô. Miêu Uyển giãy giụa trong lòng ngực anh, dường như đang cố gắng đẩy anh ra, nhưng ngón tay lại níu càng lúc càng chặt hơn, rốt cục cũng phát ra tiếng rên rỉ.

Trần Mặc dừng lại, nhìn thấy Miêu Uyển mở to hai mắt đang mờ mịt, trong đôi mắt không nhìn thấy tiêu cự, miệng hé ra thở dốc, thân thể nhỏ bé mềm mại trong lòng anh run rẩy, giống như một chú thỏ bị sợ hãi, ánh mắt ướt sũng, lộ ra vẻ mê mang ngượng ngùng.

Trần Mặc nhẹ nhàng dán cái trán của mình vào trán cô, ôm cô vào lòng, nhiệt độ cơ thể và tiếng hô hấp lại quấn lấy nhau.

Bỗng nhiên Miêu Uyển bưng tỉnh, giật giật áo của Trần Mặc nói: “Trần Mặc, anh thích em à?!”

Trần Mặc nói: “Đương nhiên.”

“Vậy em là bạn gái của anh phải không?!”

“”Đúng vậy!” Trần Mặc cười khỏ, bây giờ mới hỏi vấn đề này hình như hơi muộn?

Miêu Uyển cúi đầu sững sờ, một lát sau, yếu ớt nói: “Trần Mặc, vậy từ nay về sau anh gọi em là Miêu Miêu được rồi!”

Trần Mặc gật gù đầu, cúi đầu gọi thử một tiếng, đột nhiên có cảm giác hình như mình nuôi mèo?

16. Chương 16

Ôm một con thỏ lớn đi trên đường cái, nhìn thì thấy rất thích nhưng thực tế thì con thỏ kia rất nặng, tuy vậy nhưng Miêu Uyển nhất quyết không chịu để cho Trần Mặc ôm giúp cô, bởi vì nếu Trần Mặc ôm con thỏ, vậy thì ai ôm cô. Miêu Uyển nhìn tay Trần Mặc khoác trên vai mình, cười như thể đang đón gió xuân về.

Vì đã đồng ý sẽ mua cho Mạt Mạt một cái bánh ngọt làm quà cảm ơn, cho nên sau khi ra khỏi công viên trò chơi liền đi đến Đại Bì Viện, nơi đây rất nổi tiếng, phải xếp hàng rất lâu. Miêu Uyển ôm con thỏ cùng Trần Mặc nói chuyện phiếm, thời gian nhanh chóng lướt qua. Bánh ngọt được đưa ra, vừa nóng lại vừa thơm, giống như một trái tim đang yêu tràn đầy nhiệt huyết. Cơm chiều cũng ăn luôn ở Đại Bì Viện, món ăn ở đây được nấu bằng nồi đất, nổi tiếng nhất là đuôi trâu tiềm thuốc bắc, món này được nấu như mà không nát.

Trần Mặc phát hiện Miêu Uyển rất dễ nuôi, lượng cơm ăn cỡ hai con mèo (Di: ý ảnh là 2 chén -, -), anh còn đang lo lắng ăn như vậy sẽ không no, nhưng khi quay đầu nhìn những cô gái ngồi mấy bàn cạnh đó chỉ ăn được cỡ một con mèo hoặc nửa chén, thì anh cảm thấy bình thường trở lại. Ưu điểm lớn nhất của Miêu Uyển chính là không kén ăn không so đo, Trần Mặc nhớ trong đội của hắn có một người đang hẹn hò, nghe nói cô bạn gái của cậu ta chỉ thích ăn cao lương mỹ vị, khiến cho tiểu tử này toàn phải chạy đi vay tiền mọi người xung quanh. Trần Mặc nghĩ như vậy, trong lòng có chút không nở, đưa tay lên vuốt ve mặt Miêu Uyển, hỏi: “Còn muốn ăn gì không?”

Miêu Uyển ngẩng đầu cười meo meo: “Em no rồi!”

“Vậy à? ” Trần Mặc thất vọng: “Anh biết ở gần đây có một tiệm thịt nướng khá ngon.”

“Vậy. Chuyện này. ” Miêu Uyển ôm bụng trịnh trọng nói: “Em vừa mới sắp xếp lại, phát hiện trong dạ dày vẫn còn chỗ chứa, giống như bột biển ý, chen qua chen lại một hồi là có chỗ liền.”

Trần Mặc nhìn cô cười, thanh toán tiền, tiện tay xách con thỏ lên, không ngờ Miêu Uyển hùng hổ bước lên giật lại, Trần Mặc kinh ngạc, anh đâu có ý định tranh giành nó với cô.

Mùi thịt sẽ không sợ ngò nhỏ và sâu, cho nên quán thịt nướng nằm chen chúc trong con ngõ vừa tối vừa hẹp. Miêu Uyển nhìn con thỏ bông trắng bóng do dự, Trần Mặc đứng ở đầu ngõ cười cô: nơi đây hơi bẩn.

Miêu Uyển ngẩng đầu muốn nói, Trần Mặc đã nhanh chóng cướp lời: “Thịt này ăn rất ngon đó!” Miêu Uyển nhú mày, cố gắng đấu tranh tư tưởng.

Trần Mặc xoa tóc cô cười không ngừng, cuối cùng nói: “Anh vào mua rồi mang ra cho em ăn!”

Miêu Uyển cắn cắn khóe miệng nhìn bóng lưng Trần Mặc biến mất trong ngõ sâu. Thật là tốt! Giống như mối tình đầu vậy.

Hai tay Miêu Uyển đều ôm thỏ, nhìn thấy thịt đưa đến cũng chỉ có thể há mồm, thịt nướng này khá non, ướp rất vừa miệng, mùi tanh của thịt dê cũng không thấy. Trần Mặc quên hỏi khẩu vị của Miêu Uyển đành mua một bó thịt dê to, rồi hai người đứng ở đầu hẻm ăn.

Trăng 12 rất sáng(Di: trăng ngày 12 âm lịch là gần tới rằm nên cũng khá tròn và sáng), hơn sáu giờ trời đã bắt tối hẳn, bầu trời ban đêm rất sáng, sao chi chít như cát lấp lánh.

Trần Mặc đứng trước mặt Miêu Uyển để che gió cho cô, tạo ra một khoảng không gian ấm áp nho nhỏ. Miêu Uyển ăn thịt xong cảm thấy rất mãn nguyện, các giác quan đều bị mùi thịt dê nướng bao quanh, đây là lần ăn thịt sướng nhất đời, cô hạnh phúc ngất.

Ác quỷ nhỏ phía sau lưng dùng cái chóp đuôi hình tam giác chọc cô một phát, cô gái nhỏ, mới có ít tuổi, dùng tùy tiện nói cả đời.

Đáng tiếc là Miêu Uyển mặc quá dày, không cảm nhận được gì.

Trên đường trở về thấy có người đang bán rượu Hoàng Quế, từng bát lớn vừa nóng lại ngọt, uống vào rất ấm. Miêu Uyển cố gắng uống một ngụm để khiêu khích, nhưng Trần Mặc vẫn kiên trì bắt khuất, Miêu Uyển đành quán chặt lấy, Trần Mặc nói uống rượu say thì phải làm sao bây giờ? Miêu Uyển cười tủm tỉm, uống rượu say thì em công anh về, đúng lúc có thể cường bạo anh!

Trần Mặc quay đầu cười đầy thâm ý, đột nhiên trong lòng Miêu Uyển giật thót, có tật giật mình nên đành cười khan hai tiếng, không dám nói nữa.

Trời rất lạnh, Trần Mặc cũng không thể trở về quá muộn, vì thế nhanh chóng đưa Miêu Uyển về nhà. Cô ôm con chó đứng ở cửa nhả nhỏ, thắc mắc không biết từ lúc nào mà chỗ này điểm danh tắt đèn như thế. Trần Mặc nói 9 giờ rồi rồi nhưng cô làm như không nghe, còn giả vờ chớp mắt như con nít nói bên ngoài rất lạnh hỏi anh có muốn vào phòng ngồi chút không?

Miêu Uyển đun nước sôi làm chocolate nóng, còn có bột ca ca GODIVA siêu đắt, năm đó Miêu Uyển bị động kinh nên mới mua trên mạng, từ đó tới giờ vẫn không dám uống. Hai người cầm chén sứ ngồi trên sofa nhỏ, con chó thẳng được lúc chiều ngồi ở giữa, nhìn vào có cảm giác không thực.

Miêu Uyển hỏi muốn xem TV không? Trần Mặc nói có. Vì thế đủ mọi hình ảnh, đồ vật trong phòng đều bị phủ một tầng ánh sáng kỳ lạ. Trên TV đang chiếu một bộ phim thần tượng ngàn năm không đổi, ba diễn viên với số tuổi cộng lại vượt quá một trăm đang cùng nhau ôn lại chuyện xưa. Tình tiết chuyện xưa là như vậy, một nữ chính rất bình thường, thậm chí người khác cũng cho rằng cô rất bình thường bị hai người đàn ông thập toàn thập mỹ toàn tâm toàn ý theo đuổi. Cô thiện lương, cho nên anh ta do dự, cô cao ngạo, cho nên anh ta vừa giúp đỡ vừa cảm thấy bị xúc phạm.

Trần Mặc nghe nội dung bộ phim câu được câu không, trong chuyện xưa nữ chính dùng giọng lạnh lùng thỉnh cầu người nào đó đem một nửa gia sản đưa cho cô để đi cứu bạn trai, hai người kia bày ra vẻ mặt vừa đau khổ vừa tuyệt vọng, phun ra vài câu thoại rất văn nhả công kích lẫn nhau. Tâm hồn Miêu Uyển đang treo ngược cành cây, cho nên mặc dù đáng về cô ngồi xem TV đặc biệt chuyên chú, Trần Mặc vẫn thấy được ánh mắt nai con ngơ ngác của cô, nhìn rất đáng yêu, nhìn không được cười hỏi: "TV đang nói về chuyện gì thế?"

"À Thì là, người đàn ông kia là một thiếu gia rất có tiền, lại rất thích cô gái này, bọn họ yêu nhau một thời gian, sau đó cậu ta bị nữ chính bỏ rơi. Thật ra trước giờ cô gái kia chưa từng thích cậu ta, bởi vì khi đó cuộc sống không có lối thoát nên mới ở lại bên cạnh cậu ta" Miêu Uyển lấp bắp miêu tả.

"Vậy bây giờ thì sao?"

"Hiện tại nam chính đã xảy ra chuyện, là do. do bạn trai mới của nữ chính ! Cậu ta bị xã hội đen đuổi giết, cần tiền cứu mạng, cho nên nữ chính đến cầu xin bạn trai cũ của mình." Miêu Uyển thở dài: "Haiz, kỳ thật em cảm thấy cậu thiếu gia đó vẫn thích cô ấy, chỉ là đang trả thù thôi, sao bây giờ cậu ta lại trở nên như vậy nhỉ? Em cảm thấy cậu ta rất giỏi, nhưng làm như thế chỉ đẩy nữ chính ra xa mình thôi."

Trần Mặc nhìn không được muốn cười, một cô nhóc khờ khạo, anh nhìn ánh mắt của cô: "Cậu ta thiếu cô ta cái gì hay sao mà, nhất định phải giúp cô ta cứu người?"

Miêu Uyển cứng họng, sững sờ nửa ngày mới ngượng ngùng nói: "Cũng đúng! Chắc là, chắc là. Cô ấy cũng cho rằng cậu ta thích cô ấy."

Thật ra cũng không có gì, Trần Mặc nghĩ, hầu hết các cô gái đều tin tưởng trên thế giới này sẽ có một thiếu gia si tình, tin rằng sẽ có người yêu các nàng tha thiết, tin rằng mình có quyền được kiêu ngạo tùy hứng, làm sai cái gì cũng sẽ được tha thứ.

Bởi vì có cái gọi là một cô gái bình thường X người đàn ông xuất chúng, cho nên các cô gái ngây thơ có quyền mơ mộng, chỉ như vậy thôi.

Nhưng vấn đề là, nếu cô ấy áp đặt loại tiêu chuẩn này lên người mình. Trần Mặc cảm thấy đầu hần hơi đau rồi. Trong TV, nam xướng gia tài bạc vạn còn đang lôi kéo nữ chính kể lể không ngừng. Nghe nói gần đây các bà vợ thường thích xem phim thần tượng Đài Loan, thường lấy đó làm tiêu chuẩn, khiến cho các đức ông chồng cảm thấy rất phiền, nhưng hình như Miêu Uyển đang chăm chú xem phim trước mắt cũng không khá hơn chút nào. Trần Mặc đau khổ tưởng tượng, nếu có một ngày Miêu Uyển cũng hi vọng anh có xe thể thao mặc đồ hiệu, si ngốc mong chờ cho dù cô không thèm ngó, lấy hư vinh để thỏa mãn lòng tự trọng trẻ con của mình. Vậy, vậy. Vậy làm sao anh chịu nổi đây?!

“Em rất thích xem loại phim này à?” Trần Mặc chợt dạ hỏi.

“Lúc nào thấy chán thì xem thôi!” Miêu Uyển cảnh giác, có cảm giác không tốt, vẫn nên đề phòng.

“Em có muốn được gặp người như vậy không?” Trần Mặc chỉ vào nam chính.

Miêu Uyển cười ngất: “Điều này sao có thể, người như thế cũng chỉ có trên TV thôi, trong thực tế làm sao tồn tại được!”

Trần Mặc thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, tốt quá rồi.

“Trần Mặc? Sao thế.” Miêu Uyển thấp thỏm trong lòng.

“Cũng không còn sớm, anh phải đi.” Trần Mặc vươn tay xuyên qua con thỏ vô vai của cô.

Miêu Uyển gật đầu, lưu luyến.

Cho nên.

Trần Mặc nhìn thấy vẻ mặt lưu luyến của Miêu Uyển, khóe môi mờ mờ sáng hơi nhếch lên, đúng lúc trên TV đang diễn tới cảnh..., vai nam chính đang từ biệt muốn đi. Trần Mặc nghĩ, thật ra chuyện này anh có thể làm được, hơn nữa hình như cô cũng không ghét, không phải sao.

Lúc Miêu Uyển còn đang ngơ ngác không biết anh định nói gì, Trần Mặc đã tiến đến hôn cô. Nụ hôn này ngắn hơn lúc ban ngày, đầu lưỡi mềm mại lướt qua một vòng, chậm rãi rút ra ngoài, cả khuôn mặt Miêu Uyển đỏ bừng, trên đỉnh đầu bốc hơi nóng, ánh mắt như đang bị thiêu cháy.

“Anh đi đây.” Trần Mặc cười nói.

Miêu Uyển gật đầu lung tung, quên luôn cả việc đưa tiễn.

Cửa chính kéo kẹt mở ra, rồi bịch một tiếng khép lại, ngay lập tức Miêu Uyển vô lực ngã vào sofa, trên TV đôi nam nữ đang vào lúc cao trào, vẻ mặt buồn rầu ảm đạm sát vào nhau, tiếng khóc nức nở phát ra: anh hãy nghe em giải thích.

Miêu Uyển rất không phúc hậu cảm thấy hai người này diễn như đang ăn mừng vậy.

17. Chương 17

Ngày hôm sau, Miêu Uyển ôm bánh ngọt vào cửa hàng lấy lòng Mạt Mạt, đồng thời kể lại cuộc hẹn như mơ mà cô được trải qua. Mạt Mạt nghe xong cười không ngừng, nói cuối cùng thì mây mờ đã qua trăng lại tỏ, Miêu Uyển cười tít mắt.

Tả Tự Lâu bên cạnh mới khai trương năm ngoái, vì quán cà phê nhanh chóng sinh lời, cho nên ông chủ tuyển thêm một đầu bếp nhỏ đến trợ giúp. Một cậu nhóc hai mươi tuổi mới ra đời lặn lội, tên là Mễ Lục, khuôn mặt tròn trịa nhìn rất đáng yêu, chuyên làm các món cơm. Mới đầu Mạt Mạt và Miêu Uyển còn giả vờ làm thực nữ vài ngày, nhưng nhanh chóng phát hiện thì ra toàn là cùng một giuộc với nhau cả. Thật ra

Mế Lục là một cậu nhóc nhiều chuyện từ trong xương tủy, vì thế mọi người nhanh chóng kết thân, đối với việc sử dụng ám hiệu cũng rất quen thuộc, cuối cùng còn cùng nhau gắn bó keo sơn trên mặt trận chống ông chủ.

Trường học dạy quá tốt, mọi việc đều có hai mặt của nó, chủ nghĩa Mác trong triết học luôn thể hiện tính chính xác của nó từng ly từng tý một thông qua cuộc sống. Đối với Miêu Uyển mà nói, giấc mộng quá lớn trong lần đầu hẹn hò đã làm cho cô càng lúc càng hy vọng cao hơn, vì thế qua thêm mấy ngày, Mạt Mạt lại bắt đầu nghe cô nương này oán giận.

Cậu nói xem vì sao chưa bao giờ Trần Mặc chủ động gọi điện thoại ỉn chứ?

Cậu nói xem vì sao tới bây giờ Trần Mặc không chịu gửi một tin nhắn xem hiện giờ mình đang làm gì, ở đâu chứ?

Cậu nói xem lúc không gặp mình Trần Mặc có nghĩ tới mình không?

Cậu nói xem Trần Mặc có biết là mình luôn nghĩ tới anh ấy hay không?

Cậu nói xem mình có nên nói cho Trần Mặc biết mình luôn nghĩ về anh ấy không?

Cậu nói xem nếu Trần Mặc biết mình luôn nghĩ về anh ấy như vậy, anh ấy có nghĩ là mình quá trẻ con hay không.

Cậu nói. Trần Mặc.

Mạt Mạt ngửa mặt lên nhìn trời, cô có cảm giác mình cũng sắp sùi bọt mép rồi!

Nếu cậu thấy nhớ anh ta thì mau đi nói cho anh ta biết đi!

“Mình không muốn!” Miêu Uyển dùng hai tay ôm đầu: “Người ta là con gái mà, vì sao luôn là mình chủ động chứ, anh ấy chủ động gọi điện thoại ỉn thì sẽ chết à?!”

“Mình cảm thấy anh ta sẽ không chết!” Mạt Mạt ngọt ngào nhìn Miêu Uyển: “Mình cảm thấy nếu cứ kéo dài như vậy, cậu sẽ chết, nói nhiều quá nên chết, ngay cả mình cũng chết, vì bị cậu làm phiền quá nên chết.”

Miêu Uyển khẽ thở dài, tình yêu này, thật là làm cho người ta vừa vui mừng vừa lo sợ!

Rốt cuộc thì tình yêu là làm cho người ta vui mừng hay làm cho người ta lo lắng, loại câu hỏi ngàn năm không có đáp án này tạm thời mặc kệ nó, Mạt Mạt cảm thấy chuyện yêu đương này, hoặc là mình trở nên thận trọng, hoặc là mình phải đứng giữa ngã ba đường, nếu ngay cả năng lực chọn đường giữa ngã ba và tính thận trọng cũng không có, thì người chịu tổn thương chỉ có bản thân mình, rồi tất cả mọi người cùng khó chịu.

Miêu Uyển rưng rưng nước mắt hỏi: “Mạt Mạt, vậy cậu cảm thấy mình thuộc loại nào?”

Mạt Mạt đưa mắt đánh giá một phen, nhiệt tình cầm tay Miêu Uyển nói: “Bảo bối, thật ra thà vui mừng đứng giữa ngã ba còn hơn khiến người ta thương hại tính trẻ con của cậu!”

Miêu Uyển cắn răng!

Kỳ thật Mạt Mạt nói rất có đạo lý, cô cũng biết, tốt nhất là nên chủ động, thật ra tính tình Trần Mặc cũng khá tốt, rất cưng chiều cô, nhất định phải làm cho cái tính dửng dưng của Trần Mặc biến mất, phải khiến cho anh cũng biết khẩn trương khẩn và đau lòng. Bây giờ không phải lúc để cô tính toán chuyện được mất, hay chờ mong, cô cũng không thể không chờ đợi, chuyện này thật là rối rắm. Tâm tình luẩn quẩn lòng vòng, thật khó hiểu.

Vì sao các cô gái thường hay gửi gắm mơ mộng của mình vào thơ?

Không phải thơ đều có chút rối rắm, không có dinh dưỡng lại làm cho người ta không hiểu hay sao?

Cô rối rắm một mình ở bên này, bên kia Trần Mặc cũng chẳng tốt đẹp hơn khi sa vào những công vụ bận rộn cuối năm. Vào khoảng thời gian này các nhân vật quan trọng thường cố gắng móc nối vì sự nghiệp thăng tiến của mình, đi lại đi lại tạo ra các mối quan hệ, vì thế chỉ khổ cho đám cán bộ công chức như bọn họ, hết tiếp đãi quan khách rồi lại điều tra, cuối cùng thu về được một mớ vụn vặt, một mớ vô cùng. Trần

Mặc quản lý năm đội được xem như là tinh nhuệ, lãnh đạo chi đội vừa giờ hoàng bài ra, một đám người chỉ muốn biến mất luôn, bị ép buộc từ trên xuống dưới ai mà chịu nổi.

Trần Mặc là người khá ngay thẳng, không biết đùa đả, có một số việc khá mất mặt mũi, việc phải làm chông chông lóp lóp, cũng không phải là người làm bằng sắt, cũng sẽ có lúc mệt, trời lạnh khiến vết thương phát tác, phần gân nhượng (Di: dây chằng nối giữa bắp và gót chân) bắt đầu đau âm ỉ. Buổi tối lúc Miêu Uyển gọi điện thoại, Trần Mặc đang xoa bóp bắp chân, cô hỏi bây giờ anh đang ở nhà phải không, Trần Mặc nhanh chóng nói vài câu, Miêu Uyển liền để bụng.

Miêu Uyển học môn Sinh không giỏi, nghiên cứu nửa ngày cũng không biết gân nhượng là bộ phận nào, chỉ đành phải dựa theo những gì ông cha xưa đã nói đau đầu chữa đầu đau chân chữa chân. Sáng tinh mơ đi chợ mua một cái móng giò và nửa cân gân bò, rồi lại ra tiệm bỏ vào cái nồi hầm cách thủy nấu, đương nhiên còn bỏ thêm vài thứ đậu gì đó làm nguyên liệu. Lúc trước cô vớt cái nồi này ở trong tiệm, mục đích là để nấu cháo ăn khuya, ai ngờ lúc hầm móng giò với đậu lại thơm như vậy, bị khách tới dùng cơm trưa hỏi, trong tiệm chuẩn bị cho ra món mới hay sao?

Miêu Uyển ngượng ngùng không dám thừa nhận đây là đồ mình nấu riêng, chỉ có thể mặt dày nói bậy bạ là chuẩn bị một chút canh vì lễ Giáng Sinh. Nấu hơn ba tiếng, nước lèo bắt đầu đặc lại, sôi ừng ực, bọt khí nổi lên liên tục, giống như sữa. Đúng lúc Miêu Uyển phát hiện ra hộp kem bơ mà Mễ Lộ không cẩn thận bỏ ngoài ngăn đông lạnh, lúc lấy ra thì thấy hộp kem bơ đã chảy nước, bỗng nhiên Miêu Uyển có một ý tưởng đột phá, bỏ vào 1 ít, khuấy rồi lại khuấy, cảm thấy chưa đủ, lại bỏ thêm một ít quả Hương Thảo, vì thế, mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn.

Nấu đến lúc ăn cơm tối, nồi nước kia lại bắt đầu trở thành ác mộng, một người khách thật sự chịu không nổi, chạy tới hỏi. Cái gì thơm vậy, không quan tâm bao nhiêu tiền, cho anh ta một chén thử.

Miêu Uyển sưng sốt mở to mắt nhìn khác, vô cùng khó xử chưa biết nên làm gì, Mạt Mạt đã vung tay lên đoạt quyền làm chủ, cứng rắn cướp đi nửa nồi.

Mạt Mạt và Mễ Lộ vừa liếm sạch chén vừa thở dài thỏa mãn, Mạt Mạt nói: “Miêu Miêu à, thật ra cũng có lúc mình rất vừa ý Trần Mặc không tìm không phổi nhà cậu, hay là ngày mai cậu cũng bồi bổ cho anh ta đi?”

Miêu Uyển buồn rười rượi giờ dao cắt bánh ngọt lên, nhắm thẳng phía trước xông tới! Mạt Mạt vừa cười vừa trốn phía sau Mễ Lộ.

Miêu Uyển thấy không thể nấu lại nồi nữa, hơn nữa trong hang ổ tất cả đều là sói, vội vã đổ hết số canh còn lại vào một cái bình giữ ấm, sau đó chạy trốn chết, Mạt Mạt đuổi tới cửa cười: “!”

Mễ Lộ cũng ồn ào: “Miêu Miêu, chị cũng thử suy nghĩ một chút xem có nên thay đổi suy nghĩ mà cưới em hay không nha!”

Miêu Uyển nghiêng răng nghiêng lợi, từ xa quay lại cho bọn họ một ngón giữa dựng lên, Mạt Mạt cười đến thở không nổi, tay phải giơ lên, cho cô một dấu OK, Miêu Uyển thấy thế cười ngất.

Hôm nay gác cửa là một binh lính đã từng ăn bánh ngọt của Miêu Uyển, miệng cực ngọt gọi chị dâu rồi giúp đỡ cô gọi điện thoại cho đội trưởng. Giọng nói của Trần Mặc trong điện thoại có chút vội vàng, hỏi có chuyện gì không, anh sắp phải họp, tất cả mọi người đang đợi.

Trong lòng Miêu Uyển có chút trống rỗng, chỉ có thể nói là cô mang tới chút đồ cho anh ăn, anh ra ngoài lấy một chút là được, cô lập tức đi ngay.

Trần Mặc nhanh chóng nói được, lách cách một chút rồi cúp điện thoại.

Miêu Uyển nắm ống nghe sưng sốt ba giây, sự nhiệt tình trên đường tới đây tắt mất một nửa.

Trần Mặc tới rất nhanh, bởi vì lo chạy vội, cho nên trên trán lấm tấm mồ hôi, Miêu Uyển đưa bình giữ ấm cho anh, nói nếu anh có việc thì hãy đi trước đi! Trần Mặc gật gật đầu, thấp giọng nói câu cảm ơn rồi xoay người rời đi, Miêu Uyển đứng ở cửa rướn cổ lên nhìn vào bên trong, thấy Trần Mặc chạy vào trong tòa nhà rồi cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Anh không quay đầu lại, Miêu Uyển buồn bã.

18. Chương 18

Trần Mặc vội vàng là vì phải trở lại khai mạc hội nghị, giống như là một cách tổng kết cuối năm vậy, tuy việc này chẳng liên quan cho lắm tới bộ phận anh phụ trách, nhưng dù sao thì chất lượng của kế hoạch huấn luyện sang năm vẫn là một vấn đề lớn, phải do anh công bố. Trần Mặc mở bản báo cáo ra, ngay cả khi là trưởng nhóm vẫn không khỏi nhíu mày, lần huấn luyện này yêu cầu không quá nặng, nếu không cố gắng hoàn thành mục tiêu thì có khi ngay cả thành tích lúc trước cũng có thể bị giảm sút. Trần Mặc thừa nhận là anh đã nhượng bộ rất nhiều, luôn chú ý cố gắng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể lui lại từng bước, tuy rằng cuối cùng cũng đạt thành hiệp nghị, nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc khó giải.

Tan họp, Thành Huy khoác vai Trần Mặc đi về văn phòng, vừa đi vừa khuyên giải. Cậu là chính trị viên lão thành cho nên kinh nghiệm phong phú, luôn cố gắng giúp đỡ Trần Mặc về chuyên môn lãnh đạo. Tuy bề ngoài Trần Mặc nhìn rất kiêu ngạo, nhưng thật ra khi ở chung mới biết tính tình rất tốt, Thành Huy luôn cố gắng giúp đỡ anh.

Trần Mặc nghe xong thành khẩn nhìn Thành Huy nói: “Mình cảm thấy kế hoạch huấn luyện này không nặng.”

Thành Huy cười khổ: “Cậu không thể so sánh như vậy, đây không phải chỉ là công việc nuôi dạy trẻ, hơn nữa này công tác huấn luyện là cách để nâng cao khả năng tiếp thu và truyền thụ của mình, không thể thô bạo hay làm theo khuôn sáo. Ví dụ như vậy, nếu một chiến sĩ sợ đạn, lúc lên đạn đã muốn trốn, làm sao có thể bắt ép người ta được, mình phải từ từ làm công tác tư tưởng.”

“Cái này dễ thôi mà!”

Thành Huy kinh ngạc.

“Cậu chỉ cần cột cậu ta vào bia ngắm, sau đó bắn liên tiếp một trăm phát, chắc chắn cậu ta sẽ không sợ nữa.” Trần Mặc thần nhiên nói. =))))

Thành Huy trừng mắt nhìn anh với vẻ mặt không thể tin được: “Cậu, cậu không được nói bậy bạ như thế .”

“Mình không nói bậy, thật sự là như vậy mà.”

Thành Huy ngẩn ra, im lặng một lát, bỗng nhiên nóng nảy gào lên: “Trần Mặc, mình cảnh cáo cậu, ở chỗ này cậu trăm ngàn lần không được làm như vậy, cậu phải biết rằng hiện giờ binh lính rất quý giá, đều là những tên tiểu tử mới hai mươi tuổi, trong nhà là con trai độc nhất, nếu cậu chữa lợn lành thành lợn què, cha mẹ họ không tha cho chúng ta đâu.”

Trần Mặc cười khổ gật đầu: “Mình biết, mình biết.”

Thành Huy vẫn không yên lòng, đi theo sát anh vào văn phòng, chống hai tay lên bàn làm việc của Trần Mặc trình trọng tuyên bố: “Trần Mặc, cậu nhất định phải tuân theo nguyên tắc vốn có, có một số kỹ năng sinh tồn cậu không thể thực hiện ở đây.”

“Mình biết, biết rồi.” Trần Mặc ảo não, nói lỡ nhất thời lại chọc trúng tổ ong vò vẽ, ánh mắt lóe lên quét qua cái bình giữ ấm màu lam nhạt, vội vàng ngắt lời: “Cậu muốn ăn canh không? Bọn gái của mình nấu .”

Thành Huy sững sốt: “Tiểu tử cậu thực sự có bạn gái?”

“Đúng vậy, lần trước đã vào đây, cậu quên rồi à?” Trong văn phòng không có bát, Trần Mặc cầm cái nấu hộp nấu mỳ ăn trong lò vi sóng ra, xoay tròn nắp bình mở ra, một mùi hương thơm ngát tỏa ra xung quanh, hai người đàn ông đều sững sờ một chút.

“Có phải là cô bé đưa bánh ngọt đến lần trước không?” Thành Huy húp một muỗng canh, xuyết xoa không thôi.

“Đúng!”

“Được lắm, tiểu tử, mình còn đang lo lắng là tính tình như cậu khó tìm được ai, không ngờ rất biết chọn, bộ dáng chính tề, tay nghề lại tốt.” Thành Huy chẹp chẹp khen ngợi.

Trần Mặc tìm cái thìa múc nước canh húp từ từ, canh này đã ninh cả một ngày, toàn bộ lạc cùng đậu tương đều đã nhừ ra, nước canh hơi đặc ngào ngạt hương sữa, trong nhà Trần Mặc thường là do bảo mẫu nấu cơm, người dân Quan Trung (Di: ở lưu vực Sông Vị, ở tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc) nhiệt tình nhanh nhẹn, khi nấu cơm cũng rất dứt khoát gọn lẹ, chưa từng có người như Miêu Uyển dùng một khoảng thời gian dài để hầm cho anh một nồi canh.

“Ôi, nàng dâu tốt như vậy sao lại bị cậu lừa được cơ chứ?” Thành Huy trêu đùa, trả cái chén không lại cho anh.

“Lượm được .” Trần Mặc cười nói.

“Xem kìa , tại sao mình lại không có may mắn như thế nhỉ?” Thành Huy khoát tay: “Khi nào về nhà, nói với em dâu, vì mình đã uống một chén canh này, cho nên mình nợ cô ấy một ân tình, sau này nếu cậu dám khi dễ cô ấy, mình sẽ không tha cho cậu.”

Trần Mặc bật cười.

Trần Mặc cầm di động cầm trong tay có chút do dự, nếu tính thời gian thì chắc là giờ này Miêu Uyển đã ngủ, bây giờ gọi điện thoại không biết là có đánh thức cô hay không. Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên, một tin nhắn được gửi đến, Trần Mặc mở ra thì thấy.

“Trần Mặc, anh có ăn được hay không thì cũng phải nói với em một tiếng chứ!”

Còn chưa ngủ cơ à? Trần Mặc lười nhấc lại, gọi thẳng luôn.

Miêu Uyển nằm lật tới lật lui trên giường cả tiếng rồi, tức giận đến mức ngủ không được, vừa cắn răng nhấc một tin qua, không ngờ điện thoại đã vang lên, trong lòng Miêu Uyển đang bốc lửa, không phải là anh rất hay sao, không phải là di động luôn ở bên cạnh anh à, anh chủ động gọi điện thoại cho em báo tin một chút thì chết người chắc!!

Miêu Uyển tức giận nghe điện thoại: “Alo ! Tìm ai?”

Tên đàn ông chó chết!! (Di: chị ý chứ chứ ta ko thêm bớt gì đâu *mặt vô tội*)

Người ta nói chó cắn người sẽ không kêu, anh đâu phải là không biết nói chuyện, anh đi chết.

Trần Mặc bị lửa giận của cô làm cho sừng sốt, đành phải hạ giọng dịu dàng gọi: “Miêu Miêu?”

Miêu Uyển hồi hận, lập tức hạ giọng xuống: “A, có chuyện gì vậy?”

Miêu Uyển hung hãn núp sau lưng cô ló đầu ra, khinh bỉ: cô thật là vô sỉ!

Miêu Uyển dịu dàng thì co rúm lại : Thì tại, thì tại.

Miêu Uyển vung tay lên, đuổi hai đứa Miêu Uyển nhỏ đi: “Canh uống có được không?”

“Được!”

“Ngon không?”

“Ngon!”

“Nếu ngon thì sao anh không nói với em một tiếng, gửi một tin nhắn có cần mất nhiều thời gian như vậy không, anh không biết là em đang chờ sao, em. Em còn tưởng rằng anh uống không được nên đổ rồi. không dám nói với em.” Miêu Uyển cảm thấy uất ức, câu cuối cùng trở nên ghen ngào.

Trần Mặc cười : “Anh, vừa mới hớp xong, cũng vừa uống xong, thật sự là rất ngon, vừa rồi Thành Huy còn nói trước giờ chưa từng được ăn canh nào ngon như vậy! Thật đấy!”

“Anh chia cho cậu ấy?” Miêu Uyển nhìn không được nước mắt lạch cạch rơi xuống, cô ninh cả một ngày, mình cũng không dám uống, vốn định làm nhiều một chút, để buổi tối Trần Mặc uống một chút, ngày mai còn một chút, không ngờ quay người lại đã chia cho bạn tốt một nửa.

“Đúng vậy, đúng lúc cậu ta ở đó, nên chia cho cậu ta một nửa, Miêu Miêu em nói xem vì sao lại khóc, em tặng đồ thì sao anh lại không thích? Ai tặng đồ cho anh anh đều thích cả, huống chi là em, đúng không?” Trần Mặc không hiểu còn có ý đồ khuyên giải, đương nhiên không biết mình đang đổ thêm dầu vào lửa.

Miêu Uyển nghe trong đầu càng lúc càng lạnh, cúp điện thoại, nhào vào giữa giường oa một tiếng khóc lớn.

Trần Mặc chết tiệt, Trần Mặc thói tha, rõ ràng là anh xem người ta như người qua đường! !

Ngày hôm sau, Miêu Uyển xách theo cặp mắt sưng húp vào trong tiệm kể lể, sáng tinh mơ không có khách, ba người thích tám chum đầu lại cạnh nhau, Miêu Uyển tỉ mỉ nói, hai người kia vừa nghe vừa gật đầu không ngừng, thút thít không thôi, cuối cùng đưa ra kết luận là trong quá trình theo đuổi Miêu Uyển quá nhiệt tình lại chủ động, cho nên khiến cho tên đàn ông chó chết sinh ra ảo tưởng, luôn khinh thường cô, trên phương diện chiến thuật mà nói: con gái không thể quá vội vàng.

“Mặt Mạt, cậu nói xem có phải Trần Mặc rất quá đáng hay không! ” Miêu Uyển nắm tay.

“Đương nhiên !” Mạt Mạt cũng nắm tay.

“Cho nên bây giờ mình phải cho anh ta một bài học, cho anh ta biết bỏ qua mình sẽ phải trả giá rất nhiều đúng không !” Miêu Uyển gơ tay lên.

Mạt Mạt và Mễ Lục vô cùng chân chó vỗ tay: nữ hiệp cố lên.

Vì thế vấn đề khó khăn như vậy đã được giải quyết gọn ghẽ.

Buổi tối đầu tiên trong lúc Trần Mặc đang xem văn kiện thì di động đặt trên bàn, đến lúc anh xem xong mới phát hiện đã muộn. Trần Mặc hoang mang nghĩ, chẳng lẽ vẫn chưa nguôi giận?

Buổi sáng ngày hôm sau, Trần Mặc đi giám sát binh lính huấn luyện, do dự một chút vẫn nhét di động vào trong túi quần, hình như Miêu Miêu rất tức giận, nếu gọi điện thoại lại không có người nhận chỉ sợ càng giận thêm, nhưng hôm đó lại là một ngày này sóng êm gió lặng. Đến tối Trần Mặc bắt đầu do dự không biết có nên gọi điện thoại hay không, nhưng vừa nghĩ tới việc Miêu Uyển đang tức giận thì anh đau đầu, đối với những người tức giận anh chưa từng có kinh nghiệm khuyên giải, nói chi là phụ nữ tức giận, điểm chết người là bạn gái của mình, theo như lý luận thực tế mà nói thì anh phải biết dụ dỗ, cưng chiều, không để cho cô khổ sở thương tâm.

Trần Mặc cảm thấy, coi như đã hết, không nói chuey65n thì sẽ bớt tranh cãi, đợi cô hết giận thì tự nhiên sẽ liên lạc .

Vì thế, cứ kéo dài như vậy đến cuối năm, công tác an toàn phải chặt chẽ, các chiến sĩ nhớ nhà, Trần Mặc không...để ý đến chuyện vụn vặt này, nhưng lại trốn không thoát, tâm tư bị việc vặt vãnh chiếm hơn phân nửa, mà thời gian để nghĩ tới Miêu Uyển thì càng thiếu, công việc hai ba ngày gộp lại, nhaoáng cái đã không còn thời gian.

Mà lúc này đây, Miêu Uyển đáng thương đã tự leo lên đài cao rồi!

Cô tự làm bộ dạng kiêu căng phách lối lên tận trời, treo rơ cao, vốn định làm bộ làm tịch cho đã nghiền, không ngờ Trần Mặc cũng không thềm chú ý, hiện giờ đã leo quá cao, quay đầu nhìn lại thì cái thang cũng mất!

Miêu Uyển khóc không ra nước mắt.

19. Chương 19

Áp suất thấp, chắc chắn là áp suất thấp, toàn bộ nơi này!

Gần đây tất cả nhân viên làm việc ở “Nhân gian” đều cảm thấy Miêu Uyển đang có tâm trạng không vui, mỗi ngày Mạt Mạt đều phải nói hai lần là nha đầu Miêu Uyển à, hôm nay đã đủ lạnh rồi, đừng bắt mình chịu họa vô đơn chí nữa được không?

Khách quen trong quán thường xuyên hỏi một câu, vì sao gần đây bánh ngọt hơi khó ăn?

Miêu Uyển thở dài một hơi, Mễ Lục và Mạt Mạt đều run lên, không hẹn mà cùng nghĩ, chuyện này nghiêm trọng hơn rồi.

Mễ Lục dè dặt đi qua chỗ Miêu Uyển thương lượng, nói cậu nhớ mang máng có một người bạn thời trung học đang tham gia quân ngũ, là người bản địa, hay là để cậu đi thiết lập lại quan hệ, tìm hiểu thông tin?

Miêu Uyển ngậy ngốc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt rất phức tạp, nhìn Mễ Lục sững sốt nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần, không biết đây là chuyện tốt hay không tốt, Mễ Lục đành phải quay đầu liếc mắt cầu cứu Mạt Mạt, Mạt cô nương cũng đành bất lực nhún vai.

Việc buôn bán khá tốt, nguyên liệu cũng sắp hết, Mễ Lục muốn tìm pho mát để làm mà không có, bột mì của Miêu Uyển cũng có nguy cơ sắp hết, thật ra chuyện mua đồ này nọ thường để đám đàn ông con trai đi, nhưng xét thấy tâm trạng Miêu Uyển có vấn đề, Mạt Mạt làm ra vẻ độ lượng nói rằng chỉ cần một người trông tiệm là được, để cho Miêu Uyển đi ra ngoài giải sầu, dù sao lúc trước cái quyết định rùng mình ngu xuẩn cô cũng từng hăng hái ủng hộ, điều này làm cho trong lòng Mạt cô nương thiện lương tràn đầy cảm giác tội lỗi.

Hai người chen chúc trên xe buýt công cộng, dọc đường đi Miêu Uyển bị người ta đẩy vô số lần, lúc dừng vào Mễ Lục lần thứ n, Miêu Uyển hoảng hốt, âm thầm tủi thân vì chưa bao giờ cô được chen chúc trên xe buýt với Trần Mặc. Vất vả lắm mới đến được Walmart, Miêu Uyển kinh ngạc phát hiện hôm nay Maaß Carpenter giảm giá đặc biệt, 59 đồng 9 một hộp, giá thấp nhất từ lúc xuất hiện tới nay, tâm trạng Miêu Uyển khá lên không ít, cô dũng cảm đi thường mua mười hộp, quyết định nhân dịp lễ Giáng Sinh làm bánh Tiramisu để bán ...

Đương nhiên, thừa dịp này nọ cô cũng mua inh một hộp, nhưng mà, nhưng mà, một người làm Tiramisu, hơn nữa lại dùng Maaß Carpenter như vậy không lãng mạn Miêu Uyển bỗng nhiên cảm thấy chua xót .

Khóe miệng Mễ Lục co giật nhìn Miêu Uyển cầm trong tay một hộp pho mát lớn ngẩn người, trên mặt lúc vui lúc buồn, ngẩng đầu chéch bốn mươi lăm độ nhìn trời, lúc rục rở khi lại ưu thương. Cũng may chuyện ngẩn người này không giống với chuyện động dục, không cần quan tâm, tới đúng thời điểm sẽ tự giác chấm dứt. Khi Miêu Uyển đã bình tĩnh trở lại, hai người ôm bao lớn bao nhỏ ra khỏi cửa, Miêu Uyển nhìn thấy vài cảnh sát bên kia đường, không tự chủ được dõng theo, tuy rằng không phải là cùng một người, nhưng cũng là đồng phục, Miêu Uyển bị phần ý thức được rằng hiện tại cô đã trở thành một người cuồng đồng phục này.

Từ góc độ này nhìn sang, hình như ở góc đường đó thật sự có vài người mặc trang phục quân nhân đứng đó, Miêu Uyển do dự một chút, rốt cuộc không kiềm chế được lòng hiếu kỳ chạy sang, Mễ Lục vừa đảo mắt một cái đã lạc mất người, vừa khiêng túi pho mát lớn vừa chạy đi tìm, vất vả mới thấy bóng người, nhanh chóng đuổi theo. (Di: Giải thích chút. Chỗ này lúc cảnh sát, lúc quân nhân là có lý do, dọc xuống dưới sẽ hiểu ^^)

Chạy sang tới nơi, vòng ra con hẻm phía sau trung tâm mua sắm, có mấy người mặc vũ quân trang đang đứng bên cạnh giải phân cách, Miêu Uyển định đi tới hỏi thăm, bị người ta lạnh lùng trừng mắt, sợ hãi rút về. Mễ Lục đuổi tới nơi thấy không đành lòng, ánh mắt liếc qua một cái bỗng vui hẳn lên, người bạn thời trung học kia, buổi sáng mới nhắc tới, bây giờ lại đứng trước mặt, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng! (Di: nghĩa là chỉ cần có duyên thì cách xa vạn dặm cũng sẽ gặp lại)

Những tên nhóc mới lớn thường thích khoe khoang trước mặt con gái, vì thế Mễ Lục nhanh chóng lôi Miêu Uyển lên làm quen .

Bạn học cũ gặp lại đương nhiên là vui mừng, Mễ Lục mới hàn huyên hai câu đã bắt đầu hỏi thăm, người bạn trung học làm ra vẻ thần bí hạ giọng nói: “Bên trong có người cột thuốc nổ bắt cóc con tin.”

Hả. Mễ Lục và Miêu Uyển đồng thời há mồm.

“Không ngờ chứ gì, hai người thấy đó, ở nơi này, mọi người đều vây quanh để xem, cho dù mình chặn bên này thì họ lại vòng sang bên kia . Nhưng dù sao thì mấy con phố bên ngoài đều phong tỏa, chỉ có vào chứ không có ra, tin tức không thể lan rộng được, nếu không toàn bộ thành phố đã chấn động rồi .” Cậu bạn trung học có chút kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Có chuyện gì thế.” Một đám người nhiều chuyện lập tức chụm đầu vào.

“Bọn mình cũng không rõ là chuyện gì, hình như là giết người yêu, nghe nói lừa tài lừa sắc gì đó, tình hình cụ thể không rõ.” Cậu bạn trung học đang hạ giọng thì thầm quanh mấy cái lỗ tai, chợt nghe phía sau có tiếng hét to: “Tùy Ba, cậu đang làm gì ở đây hả!”

Cậu bạn trung học Tùy Ba sợ hãi đứng nghiêm, lắp bắp trả lời: “Không, không, không có gì ạ!”

Miêu Uyển và Mễ Lục ai oán nhìn người râu rậm đang chậm rãi đi tới, đồng loạt khinh bỉ người đàn ông quấy rầy bọn họ nhiều chuyện, không ngờ người râu rậm vừa nhìn thấy Miêu Uyển lập tức thay đổi sắc mặt, lập tức trở nên thân thiết và khách sáo, đầy nhiệt tình kêu một tiếng: “Chị dâu!”

Miêu Uyển không hiểu gì nhìn cậu ta, không biết từ lúc nào mình có một cậu em uy phong như vậy.

Râu rậm cười nói: “Chị dâu không nhớ em à, lần trước lúc chị đến đội đưa bánh ngọt, em ở bên cạnh giúp chị cắt bánh, chị còn đặc biệt để cho em phần lớn nhất đó!”

“Hả hả.” Miêu Uyển làm như thể đã hiểu ra: “Thì ra là cậu, cậu.”

“Đúng vậy!” Râu rậm vui mừng nở nụ cười.

Miêu Uyển nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm, thật ra cô vẫn không nhận ra, nhưng mà cô vẫn cố gắng giả bộ, làm ra vẻ quan tâm hỏi: “Vậy sao mọi người lại ở chỗ này?”

“Là như vậy, nói đơn giản một chút, cụ thể thì em cũng vậy không rõ lắm, trên lầu có một cặp đang yêu đương, mà tên đàn ông kia đã có vợ, vợ anh ta đại náo làm gà bay chó sủa muốn tự sát, sau đó việc buôn bán của người đàn ông kia cũng không tốt, người yêu kia cũng không cần anh ta, tóm lại là cửa nát nhà tan.”

“Sau đó thì sao?” Đột nhiên trong lòng Miêu Uyển có cảm giác thông cảm với tên bắt cóc.

“Bọn em nghi ngờ anh ta muốn tự tay xử lý cô gái kia, không may là cô ta không ở nhà, thuốc nổ trên người anh ta bị bảo vệ phát hiện, bây giờ đã tóm được mấy con tin, hình như điên rồi, bắt bọn em phải đưa cô gái kia đến cho anh ta.” Râu rậm nhún mày: “Nghe cảnh sát hình sự nói có người đã không còn thở nữa.”

Miêu Uyển cảm thấy lòng mình lạnh đi, sự cảm thông đối với tên bắt cóc tan thành mây khói.

“Đây không phải là vụ án hình sự à, sao mọi người lại ở đây?” Mễ Lục khó hiểu.

“Anh ta có thuốc nổ, cho nên biến thành vụ chống khủng bố đó, bọn tôi là đội phản ứng nhanh, nếu không sẽ không qua đây” Râu rậm không giấu vẻ tự hào trên mặt: “Đội trưởng còn đang họp ở bên trong cùng với đội trưởng đội cảnh sát hình sự, đầu năm nay, bạo lực tràn lan, ngông cuồng tới mức này chỉ sợ không muốn sống rồi.”

Miêu Uyển đang háng hái nghe, bỗng nhiên ý thức được Trần Mặc của cô còn đang ở bên trong, cảm thấy căng thẳng hơn.

Hai sĩ quan cảnh sát mặc thường phục đi ra từ trong hẻm, đi đến chỗ bả vai râu rậm, ba người nói qua loa vài câu, cảm thấy bất đắc dĩ, vẻ mặt nghiêm trọng, Miêu Uyển càng thấy lo lắng hơn, đứng run rẩy trong gió lạnh, nhưng cũng không chịu đi, Mễ Lục đứng bên cạnh vừa oán thán vừa dậm chân.

Bỗng nhiên râu rậm kêu một tiếng: “Đội trưởng?”

Miêu Uyển lập tức ngẩng đầu nhìn, Trần Mặc đi ra từ trong hẻm cùng vài người mặc cảnh phục, định qua bên tòa nhà bên cạnh, Miêu Uyển vội vã vẫy tay, lớn tiếng kêu to: “Trần Mặc!”

Trần Mặc nghiêng đầu nhìn sang bên này, bước lên phía trước hai bước nói vài câu với người kia, sau đó xoay người chạy tới.

“Sao em lại ở đây?” Trần Mặc đứng đằng sau giải phân cách.

“Em đi mua đồ.” Miêu Uyển giơ mấy cái túi trong tay ra trước mặt anh.

“Ừ, ở chỗ này đi, đừng có chạy lung tung.” Lạnh quá đi, Trần Mặc khẽ thở dài, cầm bàn tay của Miêu Uyển bọc trong tay mình khẽ xoa.

Trong nháy mắt, mắt Miêu Uyển nóng lên, ghen ngào: “Anh sẽ không sao chứ!”

“Không có việc gì đâu, em yên tâm, ở chỗ này nhé, đừng có chạy lung tung.” Trần Mặc chỉ đại vào một binh lính đứng cạnh đấy: “Coi chừng cô ấy, đừng cho cô ấy chạy lung tung.” Anh quay đầu nhìn râu rậm: “Vừa đúng lúc, cậu theo tôi ra đây.”

Miêu Uyển nhìn theo bóng lưng Trần Mặc biến mất ở cầu thang.

“Tôi không thể vào sao?” Miêu Uyển cầu xin lính gác.

Cậu binh lính chỉ nhìn Miêu Uyển cười cười, Miêu Uyển chán nản ngồi xổm cạnh góc tường, đợi trong chốc lát, thì râu rậm mới gặp lúc này lao nhanh ra, Tùy Ba hỏi với theo sau lưng: “Có chuyện gì vậy Tam Bài Trường!”

“Đi lấy súng, giúp đội trưởng đi lấy súng.”

Tùy Ba và vài binh lính bên cạnh đồng loạt sững sốt, Miêu Uyển sợ tới mức nhảy dựng lên.

Súng? Vì sao Trần Mặc cần súng?

Lúc trở lại râu rậm ôm theo một cái hộp dài mảnh, Miêu Uyển nhìn chăm chăm vào món đồ chơi đó mãi cho đến khi nhìn không thấy nữa, Miêu Uyển lo lắng, hoang mang xoay vòng vòng tại chỗ, Mễ Lục dùng sức vỗ hai cái lên bả vai Miêu Uyển, thở dài.

Chỉ chốc lát sau, phía trước truyền đến một tiếng súng vang lên, hình như mang theo một chút bi thương lan ra trong gió.

Miêu Uyển hoảng sợ bật dậy.

Tùy Ba chịu không nổi, ngang nhiên xông qua an ủi cô: “Chị yên tâm, kỹ thuật bắn súng của đội trưởng rất điêu luyện, anh ấy bách phát bách trúng, chuyện này sẽ được giải quyết nhanh thôi.”

Hả. Miêu Uyển mờ mịt, cái này, cái này là giải thích, lúc này Trần Mặc vừa mới giết người à?

Đột nhiên cô có cảm giác việc này không phải sự thật.

20. Chương 20

Trong ngõ nhỏ có nhiều người xuất hiện hơn, mặc dù loại đồng phục chạy qua chạy lại, Miêu Uyển bị bọn họ dồn vào chân tường, cô đỡ đầu nhìn một đám người mặc đồ trắng lúc ẩn lúc hiện phía trước, xe cứu thương dừng nơi đầu ngõ, có mấy người mang vè mặt kính hoàng được cảnh sát điều tới bên cạnh xe cứu thương, đương nhiên, cũng có người bị khiêng ra.

Miêu Uyển nghe được hai người mặc thường phục bên cạnh vừa hút thuốc nói chuyện.

“Đó à, là cái tên đó sao?”

“Đúng đúng, đó đó, thấy không? Người bị khiêng ra thứ hai, một phát bắt ngờ, xong luôn, quá tuyệt!”

“Tên chồng đó. đang bị cảnh sát trông coi, nhìn mặt hắn kia, haha, đúng là ngu ngốc!”

“Mỗi nhà mỗi cảnh mà, nghe nói là ở lại phía tây, năm năm.” Người nọ dừng một chút, làm tư thế cầm dao chém: “Hơn hai trăm.”

“Khoác lác à. Cậu hù con nít đấy à?” Tất nhiên là người kia không tin.

“Haiz, đừng nói không tin chứ!”

Miêu Uyển không tự chủ được xoay người lại nhìn tiếp, người thứ hai được khiêng ra, đúng lúc đi ngang qua cô, trên băng ca vương vài máu, óc vỡ toang.

Sắc mặt Miêu Uyển trở nên trắng bệch, chống tay vào tường nôn diên cuồng.

Râu rậm vừa mới ra khỏi sân được mấy bước, Tùy Ba vội vàng túm lấy cậu ta truy hỏi: “Tam Bài Trường, bên trong có chuyện gì thế?”

Tam Bài Trường hưng phấn tới mức giọng nói có chút run run: “Các cậu biết không, đội trưởng của chúng ta, tôi đã nói với các cậu là vô địch mà, phía bên công an phải ba tay súng bắn tĩa, không dám nổ súng, kẻ điên đó có thể đội chắc? Chó cùng rút giậu mà. Sau đó, sau đó đội trưởng của chúng ta đi qua, mượn súng của người ta nghiên cứu chút tại chỗ, ngay cả áo khoác chống đạn cũng không thêm mặc, sau đó nói không thành vấn đề. Tàn đội trưởng bên cảnh sát choáng váng, nói Trần đội trưởng không cần đùa. Các cậu không thấy vẻ mặt của đội trưởng đâu, nói một tiếng chắc chắn, bảo tôi lấy thanh súng kia tới, nói dùng súng của mình tuyệt đối không thành vấn đề. Sau đó tôi đưa khẩu súng qua, 10 phút, nhiều nhất là ngắm 10 phút, một phát! Đội trưởng bắn xong đứng lên, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm làm, nói không có vấn đề gì rồi, mọi người có thể qua!”

Mặt đám người Tùy Ba đều hiện lên vẻ sùng bái, trong khi đó mặt Miêu Uyển trắng bệch như một tờ giấy lấy di động ra gọi điện thoại, điện thoại vừa kêu được hai tiếng đã ngắt.

Tam Bài Trường thấy thế lập tức tới giải thích: “Đội trưởng vừa mới bị cảnh sát bên kia lôi đi, có lẽ là còn chút chuyện phải xử lý, chị dâu đừng vội, nếu không thì theo bọn em về đội đi, đội trưởng làm xong việc nhất định sẽ trở về.”

Trong đầu Miêu Uyển trống rỗng, chỉ muốn gặp Trần Mặc, bây giờ chỉ cần ai cho cô một lời chắc chắn, cô sẽ đi theo người đó, cho nên mơ mơ màng màng bị túm lên xe. Chờ đến cửa cô mới tỉnh lại, nhất quyết không chịu vào bên trong..., tình nguyện viên ở vọng gác ngây ngốc, không có lý do gì cả, chỉ là cô muốn nhìn thấy Trần Mặc sớm một chút, nếu anh trở về còn có chuyện khác phải đi thì sao? Nếu anh còn có chuyện khác phải làm, vậy cô ngồi ngay cửa đội chờ anh.

Miêu Uyển ngồi trong vọng gác, ngón tay cứng ngắc cố gắng nhấn cho Trần Mặc một tin: Khi nào anh trở về, em đang ở cửa đợi anh.

Qua một hồi lâu mới có tin hồi âm, Miêu Uyển kích động, ngón tay run rẩy mở tin nhắn ra đọc, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Trần Mặc nói: ngay bây giờ.

Loại đàn ông chó chết cũng có ưu điểm của họ, ví dụ như, bọn họ chưa bao giờ nói dối, cũng chưa bao giờ nói cho có lệ, cho nên khi Trần Mặc nói ngay bây giờ, có nghĩa là ngay lập tức sẽ tới nơi. Mấy phút sau Miêu Uyển nhìn một chiếc xe cảnh sát lóe đèn đang vượt ngã tư. Trần Mặc xách súng xuống xe, người ngồi ghế trước vẫy tay chào, còn chưa kịp xoay người, Miêu Uyển đã xông lên ôm anh.

Trần Mặc bị cô làm cho sững sốt, giang hai tay ra, chần chờ một chút mới xoa xoa đầu cô, thông thả vỗ về: “Sao vậy? Không có chuyện gì cả.”

Trần Mặc nghĩ rằng, chắc hẳn là cô sẽ sợ hãi, chợt phát hiện bạn trai của mình là một tên đao phủ, là một người cầm súng, trên tay nhuộm máu, thậm chí vừa mới giết một người, cô phải sợ hãi mới đúng.

Xe cảnh sát phía sau bấm kèn inh ỏi, sĩ quan cảnh sát quay cửa kính xe xuống nhìn anh cười man rợ.

Trần Mặc đá một phát vào cửa xe, phát ra tiếng vang nặng nề.

Miêu Uyển ngẩng đầu lên nhìn anh, trong hốc mắt ngập nước, nhìn rất ngây thơ và vô tội. Trần Mặc im lặng vuốt mặt cô, Miêu Uyển giữ tay anh lại.

“Trần Mặc.” Miêu Uyển không chớp mắt nhìn anh.

“Sao vậy? Có chuyện gì chúng ta.” Trần Mặc cảm thấy không thoải mái, tên cảnh sát chết tiệt còn chơi xấu đứng bên cạnh xem kịch vui không chịu đi, lính gác trước cửa lớn cũng không nhận được, tò mò nhìn qua đây.

“Trần Mặc, em thấy, em thấy là. Bây giờ anh muốn ăn cái gì, em làm cho anh.” Miêu Uyển nói không thêm suy nghĩ.

Hả? ! Trần Mặc ngạc nhiên.

“Em vừa mới nhìn thấy. người kia, thật là ác độc, chắc chắn là anh rất khó chịu, đám cảnh sát kia sao lại vô dụng như vậy chứ, em nộp thuế nuôi bọn họ mà ngay cả súng cũng không chịu dùng, còn bắt anh.

. . . .” Suy nghĩ của Miêu Uyển quay lại, lập tức tức giận nói không ngừng, Trần Mặc nghe được phía sau có tiếng lốp xe ma sát với mặt đường, vị sĩ quan cảnh sát xem kịch vui kia đã buồn bã rời đi.

“Trần Mặc, anh muốn ăn gì không? Em vừa mới mua được một loại pho mát đặc biệt ngon, em sẽ làm bánh ngọt cho anh ăn, chúng ta đi ăn mấy món ngon. Sau đó sẽ tốt hơn, anh đừng sợ hãi.” Miêu Uyển phát hiện Trần Mặc này giờ không nói gì, chậm rãi hạ giọng: “Trần Mặc, không phải là em nói sai gì chứ.”

“Không phải.”

Trần Mặc cúi đầu nhìn cô gái cau mày lải nhải, đối với anh mà nói, câu Trần Mặc anh đừng sợ hãi, là một sự việc quá hoang đường, khiến cho anh phải giật mình thất thần.

Cô đang thương xót anh, cô nói nói cô đã cảm thấy ghê tởm như vậy thì chắc chắn anh càng khó chịu hơn, nàng nói những người đó thật vô dụng, lại còn đuổi người ta đi, cô rất tức giận, vừa đau lòng vừa thương xót. Trần Mặc nhẹ nhàng ho một tiếng, đây là một cảm xúc xa lạ, anh chưa từng gặp được, điều này khiến cho anh không biết phải làm gì.

Miêu Uyển lập tức giật mình: “Trần Mặc, anh bị lạnh à?”

“Đi theo anh!” Trần Mặc cầm tay cô, kéo Miêu Uyển đi về phía ký túc xá.

Đó là một khoảnh khắc rất thần kỳ, Trần Mặc nghĩ thầm trong lòng, bàn tay của anh luôn cầm súng, chỉ cần khẩu súng đó bắn ra một viên đạn là có thể lấy mạng một người, bây giờ đổi thành nắm một cô gái, ngây thơ và tốt đẹp, trong đời cô chắc chắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chết chóc.

Lúc này anh còn dùng hai bàn tay của mình xoa đầu cô, một cảm xúc kỳ lạ tuôn trào trong lòng, khiến cho anh kích động muốn làm một việc.

Miêu Uyển bị Trần Mặc lôi đi, Trần Mặc đi rất nhanh, cô theo không kịp, cảm giác ngón tay bị Trần Mặc nắm chặt rất bình yên, cô đang chạy trốn cùng anh. Trần Mặc vừa đi tới cửa phòng ký túc xá đã quay lại ôm vai cô, hơi thở ấm nóng phả vào tai.

Anh nói: “Anh nghĩ là anh muốn ôm em một cái.”

Miêu Uyển khiếp sợ, cứng họng.

“Được không?” Trần Mặc nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Đột nhiên Miêu Uyển có cảm giác người như bị hôn mê, trong đầu trống rỗng, lắp bắp nói: “Trần, Trần Mặc, anh không biết là, chuyện này, quá nhanh sao?”

“Không được sao?”

Giữ vững ý chí! Giữ vững ý chí!!

Miêu Uyển bắt buộc mình phải tỉnh táo, nhưng chân cứ như nhũn ra, ngực rục rịch, ánh mắt chuyên chú của Trần Mặc giống như có thể nuốt sống cô, Miêu Uyển yếu ớt gật đầu: “Được.”

Trần Mặc bế ngang người cô lên, Miêu Uyển sợ chết khiếp, suýt kêu ra tiếng, hai tay ôm lấy cổ Trần Mặc.

Thân thể mềm mại, ấm áp đang phát run, ôm vào trong ngực, giống một con chim bồ câu, hay là, một trái tim.

Đi tới cửa, Trần Mặc lấy chìa khóa mở cửa, nhấc chân đá văng cửa ra, mũi chân Miêu Uyển vừa chạm đất đã bị anh kéo lại, ôm vào trong ngực hôn, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại.

Không có lý do gì, cũng không có nguyên nhân gì, giống như ngoài chuyện này không còn chuyện khác để làm, phiền môi lạnh lẽo, vì thế trong cổ họng càng tăng lửa nóng, đầu lưỡi Trần Mặc tiến vào, linh hoạt và mạnh mẽ, dây dưa trần trọc, Miêu Uyển theo không kịp, cố gắng giãy dụa, rồi sau đó thuận theo, ngay cả linh hồn cũng bị hút đi.

21. Chương 21

Có rất nhiều ký ức chợt hiện ra, môi và đầu lưỡi truyền đến xúc cảm ấm áp mềm mại, mang theo hương bánh, ngọt ngào vô cùng.

Trần Mặc nhớ lại lần đầu tiên anh thực chiến nhiệm vụ, đám người buôn lậu súng ống đạn dược phản kháng mạnh hơn những tên tội phạm bình thường rất nhiều, Trần Mặc không biết anh gặp may mắn hay là bị gì mà được sắp xếp vào một góc, khi đối phương bị đánh cho tan tác, toàn bộ đám còn lại vọt tới bên chỗ anh núp tìm đường thoát.

Anh làm một phát hết cả băng đạn, lần đầu trải qua chuyện này, người mới trở về có rất nhiều phản ứng, có người mất ngủ, có người nôn mửa, có người tinh thần bất an, chỉ có anh bình tĩnh, Trịnh Giai hỏi anh có cảm giác gì, Trần Mặc nói anh không biết, anh chẳng biết gì cả?

Từ đó trở đi, Hạ Minh Lăng đã nói anh là đồ đầu đen tâm lạnh, mục đích rõ ràng, ông trời đã lường trước được chuyện đi này.

Thỉnh thoảng nhớ lại, Trần Mặc phát hiện đúng là anh không biết thật, anh luôn luôn chậm hơn người khác, cảm xúc cũng vậy, lại càng cố gắng nhẫn nại, bởi vì không biết nên làm như thế nào mới tốt, vì thế chỉ có thể tỉnh táo, thờ ơ lạnh nhạt. Nhiều năm đã qua chưa từng có ai hỏi anh: Trần Mặc, cậu có sợ không?”

Trần Mặc, anh có sợ không?

Có người vì mình đau lòng, có người không hề nghĩ mình là vũ khí, có người không hề cho rằng rằng là chuyện mình phải làm.

Cô nói, cô làm đồ ăn ngon cho anh, sau đó, anh sẽ cảm thấy tốt hơn trước.

Đồ ăn ngon, cảm giác ấm áp, chúng ta có cần gì hơn thế nữa?

Đầu lưỡi lướt qua phiến môi bóng loáng, dùng sức mút đầu lưỡi mềm mại, anh nghe được tiếng nước nở rất nhỏ.

Rất muốn ăn luôn em.

Trần Mặc mơ hồ mà nghĩ.

Miêu Uyển cảm thấy choáng váng, trong đầu thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cô thở hổn hển, mặt đỏ tim đập, lúc Trần Mặc buông cô ra cũng cảm thấy mình choáng váng, một tay anh chống tường, một tay ôm Miêu Uyển vào trong ngực.

Thân mình xinh đẹp đang run rẩy, trong phòng không mở hệ thống sưởi, cho nên rất lạnh, tình cảm mãnh liệt giảm bớt cộng thêm nhiệt độ thấp làm cho người ta chịu không nổi, Trần Mặc bật hệ thống sưởi lên mức cao nhất, ngồi trên sàn dựa lưng vào tường, anh cởi áo khoác bọc Miêu Uyển vào.

Miêu Uyển từ từ lấy lại tinh thần, ánh mắt ngập nước, giật giật áo của anh thấp giọng nói: “Trần Mặc. . .”

Trần Mặc đặt một ngón tay lên môi cô.

Im lặng, đừng nói chuyện, đừng nói gì cả.

Ngôn ngữ không phải sở trường của anh, anh không biết nên nói gì hay không nên nói gì lúc này, bây giờ anh không muốn nói chuyện.

Trần Mặc ghé đầu Miêu Uyển vào ngực mình, kéo chiếc áo ngay ngắn bọc chặt cô.

“Ngoan, để cho anh ôm thêm một chút nữa.” Trần Mặc nói.

Miêu Uyển sưng sốt, vươn tay ôm lấy Trần Mặc dưới lớp áo khoác.

Trần Mặc nhắm mắt lại, trong mắt ánh lên một tia máu. Có lẽ là già rồi, trước kia khi nhắm mắt lại là anh có thể quên đi chuyện xảy ra lúc đó, nhưng bây giờ, anh đã nghĩ ba lần rồi. Cũng có thể là vì đã hơn một năm không có đụng qua súng rồi, cho nên anh có cảm giác không quen.

Miêu Uyển im lặng tựa vào trong ngực anh, giống như một con mèo, ngực dựa vào rất gần, anh có thể cảm giác được nhịp tim của cô, bùm bùm rất náo nhiệt, đó là một khuyết điểm của người lười biếng không rèn luyện.

Hệ thống sưởi đã làm hết phận sự của mình, trong phòng ấm dần lên, trên mặt Miêu Uyển đã hồng hào trở lại, giống một quả táo chín mọng.

“Trần Mặc?” Cô không an phận cố gắng ngo nguậy, ngẩng mặt lên.

“Sao vậy?” Trần Mặc khoác cánh tay qua cổ của cô, vươn người ra hôn, Trần Mặc phát hiện anh rất thích làm chuyện này, đúng lúc, đây là quyền lợi và nghĩa vụ của anh, cho nên rất hài lòng.

“Á.” Miêu Uyển bị anh dây dưa trong chốc lát, chặt vật giấy giữa, mặt nàng ửng hồng: “Trần Mặc, không phải, chắc không phải là, anh.”

“Sao vậy?” Trần Mặc lấy tay cọ mặt cô, nhìn thấy bên ngoài đã tối đen mới kịp phản ứng: “Em đói bụng à? Có muốn anh dẫn em ra ngoài ăn không?”

Hả? ? ! !

Miêu Uyển chỉ ngây ngốc nhìn anh.

“Anh, không phải là anh nói muốn. muốn ôm em sao?” Miêu Uyển đột ngột chuyển đề tài.

“Không phải là anh vẫn đang ôm em à?” Trần Mặc cười cọ cọ cái mũi của cô: “Choáng váng à, anh làm cho em choáng váng phải không?”

“Không phải.” Miêu Uyển kinh ngạc: “Anh thật sự không biết là, ...”

Chết rồi! Làm ơn dẫn em đi nhanh dùm! Trời ạ, mất hết mặt mũi rồi! Mặt Miêu Uyển lại đỏ ửng lên, Trần Mặc nâng mặt của cô lên, hoang mang: “Em làm sao vậy? Rất nóng à?”

Hu hu.

Miêu Uyển chui đầu vào trong lòng Trần Mặc, trời ạ, a a, làm sao mình có thể sai lầm như thế, đón gió rơi lệ, giống như mộng ảo, mình cũng mất hồn!!

“Sao vậy, sao vậy?” Trần Mặc luồn tay vào tóc giữ cô lại.

“Không có gì!” Miêu Uyển cố giả bộ bình tĩnh.

“Sao nào?”

“Không có gì, một chút hiểu lầm.”

“Anh muốn ôm em thì có gì mà hiểu lầm ?”

Hai mắt Miêu Uyên tối sầm, lập tức thông minh chuyển sang đề tài khác: “Trần Mặc, em đói bụng.”

Quả nhiên Trần Mặc trúng kế: “Được rồi, em muốn ăn gì nào?”

“Em muốn ăn bánh bao chấm thịt dê lần trước.”

Trần Mặc bất đắc dĩ nhìn trời, nói: “Em không có chút tiến bộ gì cả!”

Miêu Uyển ngượng ngùng: “Thật ra chủ yếu là em muốn uống rượu Hoàng quế nhà họ.”

Trần Mặc nhìn cô đầy cảnh giác.

“Anh có thể uống chung với em được không?” Miêu Uyển có ý đồ định liếc mắt đưa tình để mê hoặc anh.

“Không được.” Trần Mặc bình tĩnh cự tuyệt.

“Chỉ uống một ngụm thôi, thật ra rượu đó chẳng giống rượu chút nào.” Miêu Uyển cố gắng không bỏ cuộc.

“Nhìn anh choáng rất vui à?” Trần Mặc cố ý trừng mắt.

Miêu Uyển cúi đầu xoắn tay của mình, sau một lúc lâu, không sợ chết gật đầu: “Phải!”

“Vậy sao!” Trần Mặc ôm Miêu Uyển đứng lên, nhìn cô cười cười: “Vậy thì càng không cho em uống.”

Miêu Uyển chớp chớp mắt, sưng sốt nửa ngày, anh anh anh, Trần Mặc. . . . Anh dám trêu chọc cô?

Trần Mặc trả súng, đưa Miêu Uyển ra ngoài kiếm đồ ăn, cuối cùng bánh bao chấm thịt dê mua, rượu Hoàng quế cũng mua, đương nhiên Trần Mặc vẫn kiên trì không uống, tất nhiên mọi chuyện không dừng lại ở đó, bọn họ lái xe đi Nhất Chân lâu ăn bánh mì hấp. Miêu Uyển thán phục trước cái bụng không đầy của Trần Mặc, Trần Mặc bình tĩnh ho khan một tiếng, nghĩ thầm bây giờ không bằng ngày xưa.

Vì thế, một trận chiến tranh lạnh, một tình huống chưa rõ ràng đã bị đình chỉ, Miêu Uyển ngẫm lại cảm thấy mình thật ngốc, không có việc gì lại kiếm chuyện rắc rối, tự mua dây buộc mình, người ta còn không lo chuyện này, thật ra cũng chỉ vì tính khí nóng nảy của mình mới xảy ra chuyện này.

Miêu Uyển kéo tay Trần Mặc đi vào trong hẻm nhỏ ở Tây An, hai bên là các quán ăn gia đình, mùi mì, phở và thịt nướng tương trưng cho không khí hạnh phúc bình dị. Miêu Uyển nhìn thấy phía trước có người đang xếp hàng, hứng trí bừa bừa kéo Trần Mặc đi qua xem, thì ra là cửa hiệu bán thịt dê muối khô, đột nhiên Miêu Uyển nảy ra ý tưởng, nói muốn mua về cho Mễ Lục làm món mới, dù sao cũng có mấy nguyên liệu na ná nhau mà. Trần Mặc để kệ nàng giãy vò, không quan tâm, thật ra thì Miêu Uyển rất thích cùng Trần Mặc xếp hàng.

Có đôi khi chúng ta sẽ phát hiện, tình yêu là một điều kỳ diệu gì đó, nó sẽ làm thời gian dài trở nên ngắn lại, làm ột người đang thông minh đột nhiên ngốc đến mức không thể nói lý lẽ.

Tình yêu là bỗng nhiên có một người chui đầu vào, biến tim mình thành phòng ở của họ, chỉ cần người ở bên trong động tay động chân, thì sẽ khiến cho lòng mình đau nhói. Lần đầu tiên khi nhìn vào ánh mắt của người đó, mình đã biết sẽ trốn không thoát.

Người đó làm gì cũng đều là đặc biệt, tùy tiện nói một câu, mình sẽ xem như là ý trời, chỉ cần một nụ cười của người đó, sẽ giống như thế giới này tràn ngập sắc hoa, nếu người đó không nhìn mình, toàn bộ thế giới sẽ trở nên u ám.

Tối hôm đó sau khi trở về, vào phòng lấy khẩu súng ra, trong bóng đêm Trần Mặc nhắm mắt lại, tháo tung khẩu súng, tỉ mỉ vuốt ve từng bộ phận, chậm rãi lắp lại, có cảm giác sự lạnh băng của kim loại chạm vào đầu ngón tay mình trở nên quen thuộc và bình tĩnh, khác hoàn toàn cảm giác khi hôn, nụ hôn là sự nhiệt tình, là bồi hồi, nồng nóng, tham lam và không biết thỏa mãn.

Trần Mặc có chút sợ hãi chính mình.

Trần Mặc cảm thấy đây là một chuyện quá kỳ lạ, anh biến hung khí nguy hiểm nhất trở thành cội nguồn của sự yên ổn, nhưng đối với sự ngọt ngào của cô lại là tâm trạng không yên.

22. Chương 22

Lúc Miêu Uyển và Trần Mặc tạm biệt nhau ước chừng khoảng chín giờ tối, thấy thời gian còn sớm, cô thuận tiện đi qua cửa hàng giúp đóng cửa, Mạt Mạt cô nướng và Mễ huynh nhiệt tình tiếp đãi cô. Thu dọn xong cửa hàng chuẩn bị ra khỏi cửa, Miêu Uyển chớp chớp đôi mắt to ngập nước nhìn Mạt Mạt: “Tối hôm nay ngủ cùng mình được không?”

Mễ Lục ở sau lưng gào một tiếng: “Miêu Miêu sao cô có thể thay đổi mà chọn cô ta được!”

Mạt Mạt giơ tay lên đẩy cậu ta: “Đi đi, cho dù hai bọn tôi ở cùng một chỗ thì tôi cũng có vẻ T hơn chứ, làm ơn nhìn rõ chút được không?” (Đi: ta cũng ko rõ chữ T có nghĩa gì, hình như là mạnh hơn về phương diện.....=))))

Mễ Lục cười hắc hắc: “Không nhìn ra.”

Mạt Mạt vung dao về phía cậu ta: “Dám quấy rầy sẽ giết mi.”

Mễ Lục nhếch mép, cười kinh dị: “NOW?”

Mạt Mạt xách cái túi đuổi theo Mễ Lục chạy khắp nơi, Miêu Uyển đứng bên cạnh cười híp mắt nhìn bọn họ náo loạn, Mạt Mạt đứng giữa đường chỉ vào Mễ Lục đang chạy trốn chết mất: “Đừng để cho tôi phải nhìn thấy cậu! Nhóc con!”

Tiếng cười của Mễ Lục truyền tới: “Ngày mai gặp, mỗi ngày đều gặp.”

Mạt Mạt tức sôi máu.

“Được rồi, cậu không cần trêu nó nữa.” Miêu Uyển cười chạy qua túm Mạt Mạt về.

“Hả, cậu để ý chút được không, là mình trêu nó à? Nó có tử tế gì với mình không?” Mạt Mạt chán nản.

Miêu Uyển nhếch khóe miệng, cười gian trá.

Mạt Mạt cảnh giác nhìn cô: “Miêu Miêu, cậu nghĩ cái gì đấy? Về mặt phóng đảng đấy là sao.”

Miêu Uyển khụ khụ mấy cái, nghiêm trang: “Mình đang suy nghĩ xem, cậu và Mễ Lục, có liên quan gì đến chuyện phóng đảng hay không.”

Mạt Mạt lại vung cái túi lên, Miêu Uyển thét lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy một mạch, về đến nhà hai người đều mệt mỏi thở hổn hển, cũng may hệ thống sưởi trong phòng còn ấm, hai người phi thân lên giường, nằm ngay đơ! Mạt Mạt chỉ con thỏ trắng to đùng nằm ở góc giường: “Mua lúc nào vậy? Sao mình không biết.”

“Lần trước đi công viên trò chơi, Trần Mặc thắng.”

Mạt Mạt nhếch miệng, Ồ! Ngoan quá!

“Nói đến Trần Mặc, cậu và anh ta xong chưa? Hôm nay Mễ Lục trở về nói, hai người ở trước mặt mọi người cầm tay mất dầm lệ, như kiểu không thốt nên lời ấy.”

“Coi như là bình thường đi.” Miêu Uyển có chút do dự: “Thật ra bây giờ mình vẫn còn cảm thấy rùng mình, bây giờ nghĩ một chút, thật là không ý nghĩa.”

“Đúng, mình cũng cảm thấy không ý nghĩa.” Mạt Mạt ai oán trong lòng, cô nương, cuối cùng thì cậu cũng đã phục hồi tinh thần.

“Thật ra cũng chẳng coi là bất hòa được, toàn là do mình tự suy nghĩ chứ Trần Mặc chẳng cảm thấy gì cả.” Miêu Uyển nằm ngửa mặt, nhìn trần nhà, giọng nói mềm mại mang theo chút dịu dàng uyển chuyển của con gái miền nam.

“Bây giờ mình cảm thấy, lúc trước mình nghĩ lầm rồi, cậu nói xem nếu thật sự thích một người, làm sao có thể không nhớ được? Yêu một người, không phải là luôn nghĩ đến người đó, luôn muốn gần gũi, nắm tay, ôm người đó, vĩnh viễn không muốn tách rời hay sao, đó mới là tình yêu mà!”

“Vậy cậu cảm thấy Trần Mặc không thích cậu?” Mạt Mạt nói.

“Mình cảm thấy anh ấy thích, ít nhất là không ghét! Nhưng trừ khả năng này, Mạt Mạt, mình nghĩ mình thật sự không thể đi trách anh ấy vì sao không thể nghĩ về mình, vì sao không giống những người đàn ông khác khi theo đuổi bạn gái gọi rất nhiều cuộc điện thoại, muốn gặp mặt người mình yêu. Nhưng anh ấy đối với mình không như vậy, dù mình sốt ruột cũng vô ích, chính anh ấy cũng không thể thay đổi được, mình càng sốt ruột, anh ấy càng phiền. Mình ở bên cạnh cuống đến độ ăn không ngon ngủ không yên, nghĩ đến đủ thứ chuyện vớ vẩn, thì anh ấy không cảm giác được một chút nào. Hôm nay anh ấy không biết mình tức giận. Thật sự, bây giờ mình cảm thấy những lo lắng của mình lúc trước không có ý nghĩa.” Miêu Uyển nghẹn ngào, giơ tay lau khóe mắt, trên mu bàn tay có chút ẩm ướt.

Sau một lúc lâu, Mạt Mạt thở dài: “Cô nương à, vậy bây giờ cậu định làm sao?”

“Phải làm sao bây giờ, muốn thế nào thì cứ vậy đi, mình không có ý định tranh giành, là của mình sẽ thuộc về mình, không phải của mình miễn cưỡng cũng vô dụng.”

“Thật ra bản thân mình cảm thấy Trần Mặc đối xử với cậu rất tốt.”

“Đúng vậy, ” Miêu Uyển nhỏ giọng khóc: “Nhưng mình cảm thấy anh ấy đối xử với người nào cũng tốt, luôn khách sáo, mình biết là anh ấy thích mình, nhưng có lúc mình cũng muốn biết rõ ràng rốt cuộc thì anh ấy xem mình là ai, khi ở cùng một chỗ bọn mình rất vui vẻ, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh ấy sẽ quăng mình sang bên cạnh.”

Mạt cô nương day day huyết thái dương: “Đàn ông đều như vậy, lúc ngọt lúc mặn, cậu phải biết rằng bọn họ không giống chúng ta, suy nghĩ rất đơn giản, không phải là con giun trong bụng cậu, làm sao mà anh ta biết khi nào thì cậu nhớ anh ta, muốn nhìn thấy anh ta chứ.”

“Mình biết, cho nên mình mới nói là bây giờ mình đã hiểu, mình không muốn giày vò anh ấy nữa, hôm nay lúc mình vừa nhìn thấy anh ấy, mình đã biết là vô dụng. Mình giận anh ấy, ăn không ngon ngủ không yên, tự giày vò mình mấy ngày ở đây chẳng có ý nghĩa gì cả, lúc hạ quyết tâm cảm thấy rất uy phong, nhưng khi anh ấy nhìn mình một cái, bao nhiêu ý chí tan hết trơn. Hôm nay lúc vừa nhìn thấy anh ấy, ánh mắt đó thật lạnh, mình rất sợ anh ấy không để ý đến mình, sợ đến mức toàn thân lạnh như băng, nhưng anh ấy đã tới, nắm tay của mình, mình cảm thấy như được sống lại, Mạt Mạt. . . .” Miêu Uyển xoay người ôm Mạt Mạt: “Mình có quá vô dụng không?”

“Không phải, không phải vậy đâu.” Mạt Mạt cảm thấy trong đầu rất mơ hồ, từ đầu tới giờ chuyện tình yêu này rất mơ hồ. Người ngoài cuộc nhìn vào sẽ biết rõ được mọi chuyện hơn người bên trong, hai người kia không thấy rõ, bởi vì bọn họ đang ở trong đó, trước mắt chỉ là một mảnh trắng xóa, Mạt Mạt cảm thấy cô cũng đã bị Miêu Uyển ảnh hưởng, bây giờ cũng chẳng cảm thấy rõ ràng cái gì nữa .

Miêu Uyển cúi đầu: “Mình cũng cảm thấy bản thân thật không có tiền đồ, mình đặc biệt thích anh ấy, vừa nhìn thấy anh ấy đã yêu.”

Mạt Mạt cười khê, vỗ vỗ lưng của cô.

“Cậu đừng cười, đúng, mình biết, trước kia mình cũng thường thường bỗng nhiên thích cái này, bỗng nhiên lại thích cái kia , nhưng những người đó đều thoáng một cái rồi thôi, bây giờ mình cũng chẳng nhớ được bộ dạng của họ. Nhưng Trần Mặc không giống như vậy, anh ấy, anh ấy cứ đến như vậy đây, cậu không biết đâu, hôm đó khi mình ở nhà, anh ấy gõ cửa, mình cảm giác như đang nằm mơ vậy, còn nữa khi ở trong cabin chọc trời, anh ấy ôm mình, mình có cảm giác như muốn bay lên. Thật tốt, khi đó mình đã nghĩ, giống như tìm lại được cảm giác của mối tình đầu, rất hạnh phúc. Nhưng vì sao càng ngày mình càng cảm thấy như đang tuột dốc không phanh chứ?”

“Cái này gọi là suy tính thiệt hơn, cậu là chuẩn nhất đấy.” Mạt Mạt cười ngắt lời: “Tương lai nếu thành ngữ cần chỉnh sửa, với cụm từ suy tính thiệt hơn này, chỉ cần dán hình cậu bên cạnh, thế là đủ.”

Miêu Uyển cắn răng chọc lét, hai người lăn lộn trên giường.

“Vừa khóc vừa cười, cậu định dọa người ta à!” Mạt Mạt trêu cô.

Miêu Uyển chùi chùi khóe mắt: “Tình yêu của cô nương ta bị cản trở, cậu không thể để mình xả một chút à.”

“Vấn đề là mình cảm thấy Trần Mặc rất tốt.”

“Sao bây giờ cậu bắt đầu nói giúp anh ấy rồi, lúc trước ai mắng anh ấy là đồ chó chết hả?”

Mạt Mạt lập tức gơ tay: “Từ này không phải mình phát minh ra.”

Miêu Uyển nghiêng đầu nghĩ một chút: “Dù sao cũng không phải mình.”

Mạt Mạt khều khều tay cô: “Này, buồn ngủ rồi, đánh răng đi?”

“Không đánh!”

“Cậu thật bẩn!”

“Bẩn cũng mặc kệ!”

“Được !” Mạt Mạt xách Miêu Uyển , ném vào phòng tắm: “Đàn ông không phải là tất cả, đàn ông chỉ như quần áo, có biết hay không? Chị em chúng ta, mới liền như thể tay chân, đừng để một bộ quần áo làm bẩn cả người mình!”

Miêu Uyển đánh răng, nhăn nhăn nhó nhó ngẩng đầu lên: “Nhưng mình cũng không thể trần truồng hai mươi mấy năm, cảm giác có quần áo mặc cũng rất.”

Mạt Mạt giờ nắm đấm, Miêu Uyển nhanh chóng rút cổ lại.

Tắm rửa sạch sẽ xong lại lăn lên giường, tán gẫu hai ba câu là có thể ngủ, Miêu Uyển nhớ tới vụ việc vừa xảy ra ở Tây An, một người trong gian phòng này rất sợ, có đôi khi Mạt Mạt sẽ qua đây ngủ cùng cô, hai cô gái nói nhăng nói cuội đủ thể loại, trò chuyện lung tung một chút rồi ngủ. Khi đó, cuộc sống thật tốt, không có gì phiền não, không vui vẻ cũng không buồn khổ, không tim không phổi.

Nhưng khi đó, cô nói muốn tìm kiếm trên thế giới này một tình yêu độc nhất vô nhị, cô phải tìm được người mình yêu nhất, đối xử với người đó cực kỳ tốt, sau đó trải qua những khoảnh khắc vui vẻ. Nhưng vì sao khi tình yêu tới, người đó xuất hiện, cô vừa hạnh phúc lại vừa buồn?

Chẳng lẽ, đây mới là tình yêu chân chính hay sao?

23. Chương 23

Mọi người thường thường có cảm giác mình có thể thay đổi cuộc sống, mà kỳ thật cuộc sống là mạnh mẽ nhất , cho tới bây giờ chỉ có người bị cuộc sống thay đổi.

Miêu Uyển phát hiện nếu cô chấp nhận việc Trần Mặc không có việc gì sẽ không chủ động gọi điện thoại, cam chịu Trần Mặc sẽ không những người bạn trai khác, trời lạnh gọi điện thoại nói cô mặc thêm quần áo, thời tiết tốt sẽ hẹn cô đi chơi, cam chịu anh toàn tâm toàn ý khi đang làm việc, không thường xuyên mang theo điện thoại. Thì, cô sẽ thấy thật ra cuộc sống không có gì quá khổ sở.

Kỳ thật cảm giác hạnh phúc và sự mong muốn rất có liên quan đến nhau, có ít người chỉ cần ăn một chén bánh trôi nước đã cảm thấy rất vui vẻ, có ít người ngồi ở Tây An đều ngại dơ, bẩn, thật không còn gì để nói. Nếu bản thân mình tin tưởng một việc gì đó không bình thường, vậy thì ngẫu nhiên sẽ nhận được một ngạc nhiên bất ngờ. (Di: ta chém =,=)

Miêu Uyển cảm thấy chỉ cần chúng ta nhận được những bất ngờ nho nhỏ từ thế giới này, không cần để ý điều đó hợp tình hợp lý hay không, thì cuộc sống sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Miêu Uyển nghĩ, cô yêu anh như vậy, không nói đến cả đời, ít nhất là nửa đời cũng chỉ có anh, nếu đối xử tốt với anh hơn một chút, chiều anh hơn một chút thì cô cũng vui, không phải sao? Nếu chỉ có chút chuyện nhỏ mà cô cũng để ý, cũng tức giận, vậy thì chẳng khác cái gọi là tiêu chuẩn bình thường kia .

Trưng gương mặt bực bội cho anh nhìn, cô cũng thấy khổ sở, cô không vui, anh cũng không cười, cô càng thương tâm mà thôi.

Miêu Uyển tự nói, cô bé à, mọi việc đã như vậy, thì đừng tự làm khổ mình.

Trần Mặc cảm giác được thái độ của Miêu Uyển đối với anh đã thay đổi, chẳng tự nhiên, cũng chẳng cau có, dường như rất muốn, nhưng vẫn giả bộ không chịu, làm cho anh đoán đến đoán đi vẫn không biết rốt cuộc là cô có muốn hay không. Đương nhiên, đối với sự thay đổi này Trần Mặc rất vui sướng, nhưng về phần tại sao lại thay đổi nhiều như vậy không phải chỉ cần dựa vào trực giác là có thể đoán được, Trần Mặc tự biết anh nghĩ không ra, anh nghi ngờ những lời mà một người từng nói với anh quá đúng, tâm tư của con gái tốt nhất là đừng đoán, các cô ấy có thể đột nhiên giận nhất đột nhiên vui vẻ, trong chốc lát đối xử với mình tốt không có thuốc chữa, trong chốc lát lại bảo mình ăn hiếp họ.

Thật sự, tần số tư duy của con gái chưa bao giờ trùng với tần số của con trai, cho nên không hiểu mới là bình thường, hiểu được mới là kỳ tích, bằng không làm sao mà “tâm hữu linh tề” có ý nghĩa như vậy được (Di: “tâm hữu linh tề” là thấu hiểu tận tim gan). Cho nên Trần Mặc quyết định từ bỏ việc tìm hiểu, anh là quân nhân, anh thích chuẩn bị kỹ càng, anh thích mục tiêu chính xác, anh không thích chấp nhất quá khứ,

vậy đã đủ để hoàn thành nhiệm vụ, nếu kết quả cuối cùng đã tạm được, anh sẽ không hao phí quá nhiều thời gian nữa, dù sao tinh lực cũng phải để giành cho tương lai.

Nếu như nói kết hôn là một nhiệm vụ, thì Trần Mặc tự phân tích chính mình, anh cảm thấy anh rất tốt, từng bước một đều rất thuận lợi, đầu tiên anh chọn được người thích hợp, sau đó, bọn họ ở chung vừa hòa hợp vừa sung sướng, so với trong tưởng tượng của anh còn tốt hơn nhiều, vậy thì còn gì rối rắm nữa?

Có nhiệm vụ nào mà không có phiêu lưu? Có nhiệm vụ nào sau khi chấm dứt mà không có tiếc nuối chứ?

Cho nên tất cả đều rất bình thường.

Bình thường khi tất cả mọi người đang trong kỳ nghỉ, thì chính là thời điểm ngành dịch vụ bận nhất, Trần Mặc cảm thấy, bọn họ cũng thuộc loại ngành dịch vụ. Sắp tết âm lịch rồi, trong khoảng thời gian này công tác chuẩn bị đặc biệt nhanh, lễ mừng năm mới đều ồn ào hơn bình thường rất nhiều, nếu có người cố ý gây sự, tất cả mọi người sẽ cảm thấy không tốt.

Trần Mặc nghĩ, cái gì gọi là ngộ nhỡ? Ngộ nhỡ chính là trong một vạn ngày bình thường sẽ có một ngày nổi loạn, nhưng nếu ngày nào đó là do bị người ta dầy vò mà thành, như vậy một vạn ngày bình thường cũng sẽ tan thành bong bóng. Lúc đi qua ký túc xá của binh lính, anh ngẩng đầu nhìn thấy một loạt chữ bằng lửa rất to: quân nhân tận tâm!

Trần Mặc thở dài, cho nên luôn luôn phải chuẩn bị tinh thần!

Thành Huy vui tươi hơn hở ở trên lầu ngoác anh, nói Tần đội trưởng của đại đội đặc công đến đây, ở trong phòng chờ. Từ sau lần kỹ năng của Trần Mặc làm kinh sợ bốn phía, lúc không có chuyện gì làm Tần Duyệt sẽ đã chạy tới la cà, theo lời của anh ta nói, không ngờ đám người các anh không chỉ là chịu cảnh trưng cho đẹp, đến lúc cần cũng rất mạnh mẽ.

Làm đặc công, người ta nói khi làm việc đều rất vênh váo, đi nhanh như gió, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, sự tồn tại đặc biệt chói mắt, hoàn toàn không thể bỏ qua, hơn nữa đứng trong vòng mười thước sẽ cảm thấy như bị nhìn chăm chăm, tay chân tê dại.

Đàn ông, lại là trong ngành quân sự, lòng háo thắng đều rất mãnh liệt, lần trước tuy rằng thua không thể nói, nhưng Tần Duyệt hoàn toàn không cam lòng, ba lần bốn lượt, lấy danh nghĩa cùng đơn vị khác nhau giúp hỗ cùng tiến bộ, muốn cùng đội Trần Mặc luyện võ. Làm lãnh đạo sợ nhất là cái gì, chính là sợ người không tranh giành. Luận võ không tốn bao nhiêu tiền, lại rất có khí phách, huấn luyện cũng dễ dàng có hiệu quả, đương nhiên phải nhanh chóng đồng ý rồi, Trần Mặc cười khổ, nghĩ rằng cậu ta không biết anh sợ nhất là phiền sao? Lần này Tần Duyệt lại đây, chính là để đưa dụng cụ thi đấu và phần thưởng khuyến khích.

Trần Mặc....chỉ gặp cho có lệ, gặp mặt bắt tay, tùy tiện nhận lấy báo cáo lật hai cái, sau đó giao cho Thành Huy, để anh ta tự xử lý.

Tần Duyệt cười híp mắt: “Đến lúc đó Trần đội trưởng cũng sẽ luyện một chút chứ?”

“Được thôi!” Trần Mặc nhìn thấy vẻ mặt kia của hắn là biết trốn không thoát, mà cho dù anh từ chối Tần Duyệt, thì vẫn chạy không thoát chi đội trưởng bên kia, cho nên anh chẳng thèm dây dưa.

Tần Duyệt không ngờ Trần Mặc đồng ý sáng khoái như vậy, cảm thấy hình như là đối phương đã đoán được ý của mình, nhin không được, nói: “Vậy Trần đội trưởng có sở trường gì, có thể nói không?”

“Cái gì cũng được, mọi người cứ tùy ý sắp xếp đi, dù sao thì tôi cũng không để ý đến thành tích! Coi như là chơi đùa đi.” Trần Mặc nghĩ rằng, anh là một thiếu tá lại đi tranh giành giải thưởng của binh lính, không có ý nghĩa.

Sắc mặt Tần Duyệt càng lúc càng không dễ nhìn: “Anh nói những lời này, làm tôi không biết Trần đội trưởng có sở trường gì nữa! Nhưng nghe nói đám người bên anh cũng không kém bên bọn tôi nhiều lắm. . .”

“Không, bên bọn tôi kém bên anh rất nhiều.” Trần Mặc cắt ngang lời anh ta, vẻ mặt nghiêm túc.

Thành Huy ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt hai người kia chỉ biết cảm nín, lắc đầu cười khổ.

“A, vậy sao?” Tần Duyệt nói.

“Nói cho anh biết, tính chất của bọn tôi không giống bên anh, lấy căn phòng kia làm ví dụ, anh xem con chó đứng ở cửa kia kia, muốn hù dọa được người, tốt nhất là phải làm cho người ta không nhìn thấu tâm tư của nó. Cũng giống bọn tôi vậy, nếu bọn tôi ẩn thân trong căn phòng kia, thì phải làm sao để không ai biết trong phòng đó có người, tốt nhất là khi chưa có người phát hiện ra trong phòng có người thì đã bị xử gọn.” Trần Mặc không am hiểu việc lấy ví dụ, cho nên tốt nhất đừng nói chuyện với anh, anh có thể mặt không đổi sắc làm ột người tức giận tới mức ngất luôn, sau đó thành khẩn hỏi thăm xem vì sao người đó lại tức giận. (Di: ta choáng luôn @@)

Cho nên hiện tại mặt mũi Tần Duyệt trắng bệch, Trần Mặc khôn ngoan mang áy náy cúi đầu, nói: “Ta tưởng tưởng không tốt cho lắm, ta không biết nên nói thế nào mới được, nhưng mà chắc là ý nghĩa cũng không khác nhau lắm đâu.”

Anh. Tần Duyệt cắn răng.

Thành Huy vội vàng đi tới, đưa người đi.

Chỉ chốc lát sau, Thành Huy từ bên ngoài bước vào chỉ vào Trần Mặc cười: “Cậu đó, cậu đó!”

Trần Mặc nhìn anh ta một cái: “Cậu đừng có đánh lạc hướng. Nói đi.”

Thành Huy day trán: “Tôi không ưa cậu ta tí nào, lúc trước trong đội chúng ta theo chân bọn họ so tài quyền anh, cậu nhóc kia sợ thua, cho nên mượn người đến đánh với chúng ta. Cho nên lần này tôi liền để cậu xử cậu ta một trận, không ngờ cậu mạnh tay như vậy, mặt người ta đen luôn rồi, tôi phải dùng lời hay ý ngọt mới dỗ được cậu ta, buổi tối mời bọn họ ăn bữa cơm, người đứng đầu một khu chỉ nên ngẩng đầu không nên luôn cúi, nhưng cũng không nên cãi nhau.”

“Sức chịu đựng quá nhỏ, tâm lý không đủ thận trọng.” Trần Mặc nói.

Thành Huy cười điên cuồng: “Cậu nói hay nhỉ, chẳng phải cậu ta giống cậu trước kia sao? A, đúng rồi, Trần Mặc, cậu tức giận phải không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy sao không tỏ thái độ ra? Tốt xấu gì cũng là mặt mình, mọi người không biết cậu đang nghĩ cái gì, cậu đừng trưng bộ dạng như nàng dâu nhỏ đó ra được không?”

Trần Mặc sững sốt, a một tiếng: “Tối nay ăn cơm? Lão Thành, cậu hẹn thì cũng hỏi một chút chứ, tối nay tôi hẹn Miêu Uyển đi ăn cơm và xem phim rồi.”

Thành Huy tròn mắt: “Vậy cậu với em dâu thương lượng một chút đi, mặt lão Tần đã đen hơn đít rồi, nếu cậu lại cho cậu ta leo cây, cậu ta sẽ không để cậu yên đâu.”

Trần Mặc biết mọi chuyện khó xử, đành phải cầm di động gọi cho Miêu Uyển.

Miêu Uyển đang bận rộn làm việc, buổi tối phải ra ngoài, cho nên xé chiều cô sẽ làm thêm một số bánh ngọt, nhìn thấy trên điện thoại di động hiện ra tên của Trần Mặc, trong lòng cảm thấy chùng xuống, nhận điện thoại, nhẹ nhàng alo một tiếng, quả nhiên Trần Mặc nói cho cô biết kế hoạch buổi tối có thay đổi.

Miêu Uyển im lặng không lên tiếng, đột nhiên hỏi: “Trần Mặc, nếu hôm nay em rất muốn xem bộ phim kia thì sao?”

“Chuyện này.” Trần Mặc tính toán thời gian phim chiếu, anh đã hẹn người ta mở bàn tiệc uống rượu, cũng không phải ăn là cơm, cho dù thế nào cũng không kịp: “Chỉ sợ là rất khó, bằng không tự em đi đi, được không?”

“Ừ, được!” Miêu Uyển cúp máy, bàn tay cầm điện thoại cứng lại.

Mặt Mặt lại gần thăm dò: “Cô nương, cần phải nắm chặt thời gian đừng ngẩn ngơ nữa, muốn hẹn hò thì phải làm nhanh lên, từ xưa đến nay trung hiếu khó song toàn.”

Miêu Uyển cầm cái tô thủy tinh, lười biếng nói: “Không cần vội nữa, từ từ sẽ xong, buổi tối mình không cần xin phép nữa, kế hoạch có thay đổi.”

Hả. Mạt Mạt biết điều rút đầu lại, buồn bực, Trần Mặc, tên đàn ông này quả là chó chết.

24. Chương 24

Bà chủ của nhà hàng là một người phụ nữ phương nam, bộ dạng thanh tú quyến rũ, rất có khí chất của người Giang Nam, đám đặc công và cảnh sát hình sự này là một nhóm người mặc dù không có quân hàm gì, nhưng mở cửa buôn bán thì không nên có quan hệ không xấu với những người như vậy. Huống chi người Quan Trung (Di: lưu vực Sông Vị, ở tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc) luôn luôn dưng cảm gan dạ, dưới đất lại chôn Tam Hoàng Ngũ Đế (Di: ba ông vua trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc: Toại Nhân; Phục Hi; Thần Nông hoặc Thiên Hoàng, Địa Hoàng và Nhân Hoàng, năm ông vua trong truyền thuyết Trung Quốc: Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Cốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn) làm việc đều thiên về thân thể cường tráng, tính tình lại nóng nảy, nếu như có tên côn đồ nào đánh nhau trong quán, thấy những người mặc đồng phục ngồi đó, cũng không dám làm gì. Cho nên bà chủ Tô Hội Hiền tự mình ra tiếp đón, nhiệt tình chu đáo, lão Thành còn chưa mở miệng, cô đã chủ động chiết khẩu mười phần trăm, lại nói đã sớm bảo phòng bếp, cá phải chọn loại lớn, thịt phải là loại ngon nhất.

Khi nói chuyện Tô Hội Hiền cẩn thận kính một vòng rượu, kính đến Trần Mặc cô vừa thấy liền nở nụ cười, nói: “Trần đội trưởng lấy nước thay rượu hay sao?”

Mấy người đàn ông khác trong bàn nhảy dựng lên, này này này, bọn tôi còn tưởng tên tiểu tử Trần Mặc kia im lìm không nói là vì có chuyện gì, hóa ra là đang uống nước à!! Lập tức có người không chịu buông tha, muốn đổi nước thành rượu.

Sắc mặt Trần Mặc không thay đổi: “Tôi sẽ không uống rượu!”

Tần Duyệt dưng cảm thét to một tiếng: “Phục vụ đâu, lấy ột bình rượu đồ.”

Trần Mặc quay đầu dề xuống: “Rượu đồ cũng không được.”

“Được!” Ngưu đội trưởng của đội cảnh sát hình sự ngồi đối diện cười nói: “Nếu như cậu không thể uống, vậy, các anh em không làm khó cậu, cho cậu một ly vàng, dù thế nào thì chúng ta cũng không thể từ chối mỹ nữ phải không? Tôi nói có đúng hay không mọi người?”

Xung quanh nhao nhao phụ họa.

Trần Mặc trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Bia cũng không được, thật sự là không được, tuyệt không thể uống.”

Tô Hội Hiền nhìn ra Trần Mặc đang miễn cưỡng, vội vàng chen vào hoà giải, tìm cái ly không rót gần nửa bia đưa cho Trần Mặc: “Nhấp một chút đi, Trần đội trưởng.”

Trần Mặc yên lặng tính toán độ cồn một chút, lắc đầu: “Nhiều lắm.”

Mọi người ồn ào không đồng ý, Thành Huy nói thế nào cũng không ai nghe, Tô Hội Hiền nói: “Nếu chừng ấy mà còn nhiều, thì ngài là người có tửu lượng thấp nhất mà tôi đã gặp.”

“Tôi bị dị ứng với cồn, ba tôi còn thắm hơn tôi, cô đưa cho ông một ly rượu trắng là ông có thể say rồi.”

Tô Hội Hiền kinh ngạc: “Thiệt hay giả vậy?”

Trần Mặc nghiêm túc gật đầu, một đám đàn ông đập bàn, nói Trần Mặc không được nói bậy bạ, là đàn ông thì phải uống, chừng đó thôi mà có thể chết người à, đừng làm mất mặt bọn họ. Tần Duyệt xen mồm, nói bọn họ chẳng liên quan gì đến nhau, nếu mất mặt thì phải là mất mặt quân đội mới đúng.

Chừng đó đương nhiên uống không chết người, nhưng gì sao anh không uống? Cũng bởi vì bọn họ muốn nhìn! Dựa vào cái gì chứ?

Trần Mặc cảm thấy khó chịu, anh không thèm để ý đến người khác, càng không muốn người khác để ý đến mình, Miêu Uyển từng dụ dỗ anh nhiều lần, nhưng không uống vẫn là không uống, nhưng bây giờ

Trần Mặc cúi đầu im lặng vài giây, trầm giọng nói: “Được rồi, xem ra hôm nay không choáng váng một lần, các người sẽ không tin, tôi uống rượu say tính tình không tốt, mong mọi người đừng để trong lòng.” Nói xong, ngửa đầu uống sạch ly bia đó.

Được! Rất thẳng thắn!

Một đám đàn ông vỗ tay ào ào.

Tô Hội Hiền thấy ánh mắt Trần Mặc không đúng lắm, trong lòng hồi hận, nghĩ rằng khi không mình lại đâm bị thóc chọc bị gạo làm gì cơ chứ? Cô hạ giọng hỏi Trần Mặc: “Trần đội trưởng, tôi nấu canh giải rượu cho ngài nhé?”

Trần Mặc gật đầu: “Cảm ơn.”

Chẳng ai tin Trần Mặc to xác như vậy lại bị nửa ly bia quật ngã, náo loạn đủ rồi, lại bắt đầu nói chuyện phiếm, uống rượu dùng bữa, chỉ có Thành Huy dè dặt nhìn Trần Mặc, mặt của Trần Mặc bắt đầu hồng, hai bên tai cũng bắt đầu đỏ lên, Trần Mặc cười khổ đứng lên: “Không được rồi, các vị từ từ uống, tôi phải đi trước.”

Nhất thời, toàn bộ ồ lên: không phải chứ??

Trần Mặc đi ra cái móc lấy áo khoác, Tần Duyệt đi tới chặn đường anh: “Trần đội trưởng, ngài đùa gì vậy?”

Trần Mặc hất tay cậu ta ra, ngẩng đầu nhìn thẳng: “Đừng cản tôi.”

Tần Duyệt sững sốt, ánh mắt sắc bén như dao đâm xuyên qua người, cánh tay bị Trần Mặc dùng sức bóp mạnh.

Thành Huy lập tức đi tới giữ Tần Duyệt lại: “Đừng, đừng cản cậu ta, không được đâu. Trần Mặc, muốn tôi đưa cậu về không?”

Trần Mặc khoác áo: “Tự tôi gọi xe, vẫn còn cầm cự được.”

Cả bàn đang uống rượu đều sững sốt, chưa hề thấy qua chuyện như vậy, người mời khách lại lên đi trước, say, cũng bởi vì nửa ly bia.

Thành Huy cười khổ: “Thừa dịp bây giờ cậu ta còn có thể đi thẳng các người hãy bỏ qua đi, năm đó trong đội cũng từng có chuyện như vậy, cậu ta nói mình say mà không ai tin, lần đó thê thảm hơn nhiều, cậu ta uống hai ly rượu để xong là say thẳng cứng, đội trưởng trung đội ba không tin, ép cậu ta, thiếu chút nữa là bị cậu ta đánh cho nhập viện, cho nên với các người, tôi đã biết, không cho các người thấy một lần các người sẽ không tin, bây giờ hay chưa, người chủ chỉ chạy rồi.”

“Ai biết sẽ xảy ra chuyện này chứ!” Tần Duyệt ngượng ngùng.

Tô Hội Hiền bưng canh tỉnh rượu ra thấy Trần Mặc đang đứng ở cửa đón xe, cô vội vàng đi tới hỏi, thấy anh thật sự say, hồi hận không ngừng.

Dưới ánh đèn trong suốt có một cặp tuấn nam mỹ nữ đang đứng, Trần Mặc thấy đầu ngón tay của cô ửng đỏ, làn khói trang bay là là trên miệng chén, dường như xuyên qua tầng khói kia, có thể thấy cặp mắt vui mừng tỏa sáng của Miêu Uyển, trong lòng mềm nhũn.

“Cho tôi à?” Trần Mặc nói.

“Đúng vậy, đúng vậy anh có uống hay không?” Tô Hội Hiền xấu hổ không thôi, lấy lòng biến thành đắc tội, lần này quá mất mặt.

Trần Mặc cầm lấy uống hết.

Tô Hội Hiền mừng rỡ, nắm lấy cơ hội lập tức nói xin lỗi: “Trần đội trưởng, hôm nay thật sự rất xin lỗi.”

“Không sao.” Trần Mặc nói nhạt, xoay người chờ xe.

Thật kỳ lạ, đối với những người phụ nữ khéo léo anh không tức giận chút nào, dường như các cô ấy đứng trong một khu riêng biệt do chính mình tạo nên. Trần Mặc không hiểu vì sao? Trước kia anh không phải

như thế này, trước kia anh đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, người già, trẻ nhỏ, đàn ông, phụ nữ, trong thế giới của anh, chỉ có ba loại người, kẻ địch, không phải kẻ địch, anh em.

Tô Hội Hiền giúp anh gọi xe, lúc Trần Mặc ngồi vào trong xe cô lại cúi đầu nói xin lỗi, Trần Mặc ngẩng đầu nhìn cô, cảm thấy ánh mắt trong trẻo rất sáng nhưng hình như hơi sáng quá, ừ, là hơi chói.

Mặc dù đã say, nhưng vẫn chưa say lắm, đầu óc vẫn còn tỉnh táo đôi chút.

Khi Trần Mặc đi vào nơi đóng quân, như thường lệ sẽ có lính gác hành lễ, sau đó lập tức trở lại ký túc xá thả mình xuống giường.

Đây giống như một loại bản năng, không thích cảm giác choáng váng, cảm giác mất đi sự chính xác của khoảng cách giữa các vật thể, điều này làm cho anh cảm thấy sợ hãi. Cho nên chỉ cần có một chút cảm giác như vậy anh đều muốn tách ra, một thân một mình đứng ở chỗ khác, im lặng chờ đợi cảm giác này qua đi.

Trần Mặc mở to mắt, trên trần nhà là bóng tối mơ hồ, ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, trong phòng là màn đen huyền bí.

Bị còn làm cho thân thể nóng lên và mẫn cảm, Trần Mặc chạm vào mặt mình thấy rất nóng, bỗng nhiên nhớ lại ngày nào đó, anh bị nửa cái bánh ngọt đập đổ, nằm trên giường Miêu Uyển, cô bé kia dè dặt gần gũi anh, chiếc hôn tỉ mỉ, trên lưỡi mang theo hương vị ngọt ngào.

Vì nhớ lại sự mê hoặc đó màu máu dồn lên trên mặt, hơi cồn từ từ loảng ra, có một câu châm ngôn nói thế nào nhỉ?

Rượu có thể làm mất lý trí!

Trong lòng Trần Mặc khẽ kêu một tiếng, lật người, lôi chiếc chăn trùm người lại.

Cao triều kéo tới, cảm giác kia vừa mê muội vừa sắc bén, Trần Mặc thở phì phò, không biết anh trải qua cảm giác hưng phấn là do cồn tác động hay bị ảo tưởng ngọt ngào kia ảnh hưởng.

Trần Mặc cảm thấy gần đây anh không bình thường, thỉnh thoảng Miêu Uyển không tìm không phổi kia không biến mất khỏi đầu làm cho anh cảm thấy phụ nữ quá nguy hiểm, thậm chí bây giờ anh có chút lảng tránh không dám ở chỗ tối không người thân mật với cô, con gái thường vô tri vô giác, có khi Trần Mặc bị ánh mắt vô tội của cô làm cho chột dạ, nhưng cũng hoang mang không biết tại sao đã nhiều năm như vậy, anh không cảm thấy gì khác lạ, vì sao bỗng nhiên bắt đầu trở nên không thể khống chế, chẳng lẽ bởi vì trước kia không tìm được đối tượng cụ thể?

Thích ôm, hôn môi, nhìn ánh mắt mê ly của cô, chân tay luống cuống.

Muốn gần hơn, lại gần một chút, muốn ăn luôn cô, ôm cô, vuốt ve mái tóc, sau đó cảm thấy mỹ mãn, ừ, đây là của mình.

Trần Mặc bị suy nghĩ của mình dọa cho sợ, nhưng Lục Trần nói cho anh biết đây là hiện tượng bình thường, trong tình yêu mọi người luôn muốn chiếm đoạt và bị chiếm đoạt, họ luôn khao khát được ràng buộc trong một mối quan hệ không giống bình thường, rất chặt chẽ, độc nhất vô nhị.

Trần Mặc nói mình không có, mình không muốn bị Miêu Uyển chiếm đoạt.

Lục Trần cười bỏ ra, cậu ta nói đó là vì anh yêu chưa đủ sâu.

Phải không? Trần Mặc nghi ngờ, vậy yêu đủ sâu rồi sẽ như thế nào? Trần Mặc không thể tưởng tượng được việc anh sẽ đồng ý để một người phụ nữ chiếm đoạt anh, nhất là, do một cô bé dễ thương như vậy.

Lục Trần nói, anh cứ đợi đi rồi sẽ thấy.

Trần Mặc cảm thấy anh cũng mong chờ một chút, có một số việc phát triển quá là nhanh, mới có mấy tháng thôi mà bọn họ giống như đã kết hôn rồi vậy.

Kết hôn, không phải là chuyện một đời một kiếp sao?

So với anh em còn thân thiết hơn!

Lục Trần nói Trần Mặc rất cô đơn, anh phải tự mình tìm người yêu, để cho cô ấy quan tâm anh, cùng anh chia sẻ ý nghĩa cuộc sống.

Trần Mặc nói cũng được, anh sẽ thử xem sao.

25. Chương 25

Vừa kết thúc một năm, trong lòng mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng đầu năm là lúc chu kỳ huấn luyện bắt đầu, những người lãnh đạo đều đặc biệt coi trọng việc luận võ với đại đội đặc công cho nên không thể chậm trễ, mà đồng thời công tác đón người mới đến cũng phải triển khai, các tân binh sẽ được chia đến các đội, Thành Huy, Thành Thiên và ngay cả đại đội trưởng cũng trở nên gần gũi thân thiết với các tân binh, hy vọng có thể tìm thấy một vài hạt giống tốt.

Trần Mặc nhìn cái cây không biết tên ngoài cửa sổ, những chiếc lá xanh tinh tế ẩn mình bên trong chạc cây, anh bỏ thêm một ít lá trà vào bình, đây là quà mừng năm mới mà Miêu Uyển mang từ nhà lên. Quê cô sản xuất loại trà xanh tốt nhất, Miêu Uyển dặn đi dặn lại là phải bỏ vào tủ lạnh, nếu không hương vị sẽ mất dần đi, lúc ấy Trần Mặc cũng đồng ý, nhưng thật ra phòng làm việc của anh làm gì có tủ lạnh, đương nhiên là trong tủ đá cũng không có, Trần Mặc chợt phát hiện thì ra mặc dù không có tủ lạnh, anh vẫn sống được nhiều năm như vậy.

Lá trà vẫn đặt trong ngăn kéo ở văn phòng, dường như hương vị đã thật sự thay đổi. Thỉnh thoảng Thành Huy cũng qua uống với anh một ly, theo lời cậu ta nói thì hình như biến vị thật rồi, lão Thành sứt sứt, nói trà tốt như vậy người ta đặt ở trong tủ lạnh hơn nửa năm, bảo quản tốt như vậy mang tới tặng cho cậu, cậu lại cầu thả như vậy, thật là lãng phí mà. Trần Mặc cười nói anh cũng không muốn uống mà, mỗi ngày anh đều uống, cũng không dễ dàng gì cả.

Trên bãi tập dưới lầu, các tân binh đang tập hợp xếp thành một hàng dài, trong lúc vô ý Trần Mặc quay đầu, nhìn thấy một tân binh đang thử súng, chia ngược hòng súng đuổi theo đồng đội của mình, hai người chơi đùa rất vui vẻ, Trần Mặc nhìn thấy trong lòng tức giận tiện tay cầm cái máy đóng sách trên bàn lên ném qua, tân binh cầm súng nghe vút một cái, dưới chân xuất hiện một cái hố to, đương sự sợ tới mức ngã xuống đất. (Di: ta không biết là máy gì, QT ca ca ghi thế á)

Trần Mặc đập bàn: “Đứng lên!”

Muốn tạo phản rồi sao, là tân binh, cầm súng chưa quen mà dám cầm chơi như vậy, nếu như trong súng có đạn thì phải làm sao?

Tiểu đội trưởng thấy tiểu binh của mình đang run rẩy bỏ dậy, tội nghiệp nhìn lão Thành, lão Thành đồng chí ho khan một tiếng, cúi đầu xuống xem văn kiện.

Trần Mặc không nói gì, chỉ dùng ánh mắt quét qua nhìn ba binh lính đang cúi đầu, cuối cùng hắng giọng một cái: “Đi ra ngoài, vừa chạy vừa vác đồ đủ 15 km cho tôi, chết thì chôn tại chỗ, không chết thì trở về đây.”

Ba binh lính với ánh mắt tỏa sáng nhanh chân chạy mất.

Thành Huy chậm rãi ngẩng lên đầu: “Tiểu tử cậu thật ác độc!”

Trần Mặc cầm cái chén uống trà, nghĩ rằng, nhiều đó thì tính cái gì, cậu ta còn không biết lúc anh mở miệng là đã giảm giá 30% rồi, đáng lẽ là chạy 30 km và vác đồ cơ.

Người mới, toàn lũ trẻ ngây thơ, hình như những đứa trẻ có đầu óc đơn giản đều thích dùng súng chĩa vào người khác, nhưng thật ra lá gan của bọn họ không thể chịu nổi hậu quả của một lần bắn, chẳng qua là bọn họ cảm thấy chơi rất vui mà thôi, Trần Mặc rất ghét những người dùng súng dọa người khác.

Bởi vì súng không phải là món đồ chơi, nó không tốt một chút nào, súng là hung khí, là công cụ giết người, là anh em, là nơi duy nhất để dựa vào.

Trần Mặc nhớ có một lần anh để Miêu Uyển nhìn thấy súng của anh, Trần Mặc tháo tung khẩu súng, sau đó lắp lại, anh nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Miêu Uyển, trong lòng cảm thấy tự hào. Anh nắm tay cô

vuốt ve nòng súng, phiên kim loại màu nâu xanh kim và ngón tay trắng nõn để cùng một chỗ, hình ảnh đối lập mãnh liệt như vậy làm cho Trần Mặc cảm thấy hoảng hốt.

Anh thích nhất cô gái đang ôm cây súng anh yêu nhất, cảm giác này vừa trái ngược vừa hòa hợp.

Trần Mặc hướng dẫn Miêu Uyển làm động tác nhắm bắn, Miêu Uyển hưng trí bưng bưng đứng ở trước mặt để anh lấy cô làm bia ngắm, anh nhanh chóng hạ họng súng xuống. Miêu Uyển hỏi từ trong ống ngắm hình ảnh của cô như thế nào, Trần Mặc lắc đầu, anh không thể tưởng tượng được gương mặt của Miêu Uyển khi bị đánh dấu hình chữ thập, hình ảnh kia làm cho người ta hoảng sợ.

Miêu Uyển thấy anh không nói lời nào, vụng trộm tháo ống nhắm nhìn Trần Mặc, đột nhiên Trần Mặc phát hiện cô di chuyển, chữ thập dừng chính giữa hai mắt cô, đột nhiên lạnh cả người, anh lập tức giật ống nhắm trong tay cô lại. Lúc ấy, hình như là anh có chút hung dữ, anh thấy vẻ mặt co rúm lại của cô, bàn tay nắm chặt, lúc ăn cơm mới phát hiện trong lòng bàn tay Miêu Uyển có vết máu, là bị ống nhắm quẹt qua một phát.

Cô bé này thật là, Trần Mặc nghĩ, cô tùy tiện cầm súng chơi đùa không thấy sợ, mà khi da mình bị chảy chút máu lại sợ hãi quá mức.

Đầu xuân se lạnh, hệ thống sưởi mở lớn một chút, làm cho nước trong cơ thể bốc hơi sạch sẽ, cổ họng Miêu Uyển khô rang, nói chuyện khàn khàn, Trần Mặc định đưa cô đến bệnh viện khám một chút, Miêu Uyển mở túi cho anh xem thuốc ho của mình.

Uống ba bình rồi, vô dụng!

Trần Mặc nói là do thể chất của cô kém, sáng sớm sáu giờ phải rời giường đi chạy bộ.

Miêu Uyển trưng ra vẻ mặt như kiểu không thể tin được, Trần Mặc nghĩ rằng bây giờ sức khỏe của đám thanh niên bây giờ thật kém. Trong đội của anh có một tân binh, năm km chạy mất 25 phút, chạy đến mức đầu gối khuy ngã, tim đập nhanh, thiếu chút nữa toi mạng. Cha mẹ đến trung đoàn làm âm ỹ tới mức long trời lở đất, Trần Mặc đen mặt tại chỗ, bây giờ tham gia quân ngũ cũng không phải cưỡng ép, là con của họ quá kém, sao họ phải tới đây làm âm lên như thế?

Ông trời là như vậy, chuyện tốt đều xuất hiện lúc chúng ta lo lắng, ưu phiền, nhưng hơi tốt một chút lại sợ là đối xử với mình quá tốt, cho nên không bao giờ mình có thể sánh ngang với đất trời được. Phiền lòng nhất chính là chuyện này nối tiếp chuyện kia, Trần Mặc còn đang đau đầu về vấn đề tập hợp tân binh, thì đại đội trưởng điện thoại tới, nói là bỏ mọi chuyện đang làm qua một bên, có nhiệm vụ, trong nháy mắt Trần Mặc cảm thấy rất hưng phấn.

Bên Đài Loan có một nhân vật lớn muốn giao lưu trao đổi với đất liền, muốn đến lăng Hoàng Đế để tế tổ, vấn đề về an toàn, sự bảo mật, tin tức được trung đoàn trưởng rất coi trọng, loại nhiệm vụ này bình thường không ra mặt, gặp chuyện không may thì mới được coi là chuyện lớn. Trần Mặc đi nhận tư liệu, trên bìa mặt có hai chữ “bí mật” đỏ chói, bên trong có lý lịch toàn bộ nhân viên và sơ đồ đường đi.

Đã lâu không đụng đến loại văn kiện như thế này, Trần Mặc cảm thấy hưng phấn, khát vọng mạo hiểm trong máu lại rục rịch.

Toàn bộ viên năm đội tập kết để có thể chọn ra đội tinh nhuệ nhất, ba đội khác sẽ theo hỗ trợ, Trần Mặc là chỉ huy, phụ trách toàn bộ công tác bảo vệ, việc lần này phải cắt đứt liên lạc hoàn toàn. Buổi tối khi Miêu Uyển gọi điện thoại, Trần Mặc nói với cô một câu, nói gần đây anh có việc, có thể sẽ đi vắng, Miêu Uyển tò mò hỏi có chuyện gì, Trần Mặc nói cho cô biết đây là bí mật, khi nào hoàn thành sẽ nói sau. Miêu Uyển không đồng ý.

Ho khan thật nghiêm trọng, mùa xuân gió lớn, mỗi ngày đi trên đường cổ họng giống như bị dao cắt vậy, Miêu Uyển ôm một bao pho mát lớn, bọc mình trong chiếc áo lông lớn tránh gió, đi đến giữa đường bỗng nhiên muốn ho tiếp, cô không thể kiềm chế gặp người xuống ho, một lực mạnh mẽ đánh úp vào lưng cô.

Trong khoảnh khắc đó cảm giác thật kỳ diệu, giống như thời gian bị kéo dài ra, làm cho động tác chậm lại, Miêu Uyển thấy mình buông tay ra, hộp giấy rơi xuống, cục bánh pho mát lớn văng ra xa, sau đó đầu bị đập vào nơi nào đó, trước mắt toàn pháo bông.

Thì ra mắt nổ đom đóm là có thật à?

Trong lúc cảm thấy choáng váng rụng rời mà Miêu Uyển vẫn còn thời gian suy nghĩ một chút.

Người lái xe ô tô dừng ngay lại, chạy tới xem cô, người qua đường vây quanh đứng thành một vòng tròn, có đủ các loại vẻ mặt, nhưng không ai động vào cô, Miêu Uyển nghĩ, quả nhiên là lòng người đổi thay. Lái xe vừa gọi điện thoại báo cho 110 vừa kêu xe cứu thương, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Miêu Uyển, nói: “Cô sẽ không chết chứ?”

Miêu Uyển nhìn người thanh niên kia gấp như kiến bò trên chảo nóng, cô cố gắng cảm nhận thân thể của chính mình, nói: “Tôi sẽ cố gắng không chết.”

Cậu nhóc kia sắc nước bọt.

Miêu Uyển mê mang trong chốc lát, đầu óc dần dần khôi phục, trên cánh tay trái có cảm thấy rất đau đớn, nhưng mà trừ chỗ đó ra thì cũng không có vấn đề gì lớn, cô chậm rãi ngồi dậy, lái xe nóng nảy, liều mạng la hét bắt cô nằm xuống.

Miêu Uyển chớp mắt, nhưng mà nằm như vậy rất lạnh!

Lái xe lại gần đỡ cô, cậu ta van lạy tiểu tổ tông cô, nói một người bạn của cậu ta cũng như vậy, bị xe đụng phải cảm thấy mình không có việc gì, còn tự mình đi, vừa đứng lên thì hét ban trời, xương sống bị lệch, van cầu cô, cậu ta không muốn nuôi cô cả đời.

Miêu Uyển lập tức ngoan ngoãn nằm xuống, cô cũng không muốn bị cậu ta nuôi cả đời.

Xe cứu thương vẫn còn đang bon chen ở nơi nào đó trên đường, Miêu Uyển cảm thấy rét lạnh, hơn nữa lại cô đơn, cô lấy điện thoại di động ra nhấn phím một, trong tai nghe truyền đến tiếng chuông báo đang kết nối, Miêu Uyển thầm chờ mong, trong lòng không yên, lúc lên lúc xuống phập phồng, đến cuối cùng, một giọng nữ ngọt ngào vang lên:

Xin lỗi, số điện thoại này hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!

Sorry , the subscriber you dialed can not be connected for the moment, please redial later.

Bầu trời bao la của Cổ thành vĩnh viễn mang theo một chút màu sắc ảm đạm, vì thế ngày nào đó, Miêu Uyển nằm trên mặt đất mở to mắt, cảm khái tại sao hôm nay trời có thể xanh như vậy, có cảm giác không khí trở nên trong trẻo hơn, màu xanh có cảm giác mát mẻ, ướt át. Nhưng mà ánh mắt lạnh quá, lạnh quá đi!

Không phải khoa học đã chứng minh là ánh mắt của con người không thể cảm giác được nóng lạnh đấy sao?

ĐM khoa học!

Cho nên nói, khoa học thật sự không đáng tin, cái gì cũng không đáng tin.

26. Chương 26

Lái xe kinh hoàng nhìn cô: này, cô đừng khóc, cô, cô đau lắm hả? Này cô nói gì đi, trời ạ không phải là bị đụng cho ngốc luôn chứ? Không thể nào. Tại cô đứng giữa đường đấy chứ, chuyện này không phải trách nhiệm của tôi mà, mọi người phải nói câu công bằng cho tôi. Này, người anh em, cậu đừng đi chứ, lúc này cậu có thấy rõ không, này , ... Này!

Thật ồn ào, Miêu Uyển chậm rãi khép mắt lại.

Mặt Mặt nhận được tin chạy vội đến bệnh viện, bởi vì rất đơn giản, Miêu Uyển nói với cô là: “Xảy ra tai nạn xe cộ rồi, cậu đến đây đi!” Mặt Mặt choáng váng, lao như tên bắn, vọt vào phòng bệnh lại choáng váng, sao lại vẫn bình thường thế này, ngay cả miếng băng cũng không có?

Miêu Uyển quay đầu cho cô xem miếng băng phía sau đầu.

Đầu bị đụng nên có chấn động nhỏ, cánh tay trái thì nứt xương, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, bác sĩ nói không cần phải bó bột, nói tóm lại trong một câu là không có gì lớn.

Lái xe nhẹ nhàng thở ra, tiền thuốc men cũng không nhiều, cậu ta cao hứng phần chần thanh toán, Miêu Uyển cảm thấy việc này mình cũng có sai, cho nên cũng không muốn truy cứu trách nhiệm, chú cảnh sát giao thông rất hài lòng với biểu hiện của hai người kia, nghĩ thầm nếu như nhân dân quần chúng khắp thiên hạ đều đoàn kết tương thân tương ái như vậy thì đỡ được bao nhiêu chuyện! Xã hội này cũng trở nên yên ả hơn đúng không?

“Cậu nói ỉnh nghe xem, đi đường mà cũng không chịu nhìn? Cậu mới mười hai tuổi à? Cậu vẫn còn là trẻ con à? Cậu. BLABLABLA.” Tính tình Mạt Mạt nóng nảy, chỉ chớp mắt đã hồi phục tinh thần lại bắt đầu mắng, vừa mắng vừa gọt táo, Miêu Uyển nhìn vỏ trái cây từ từ dài ra theo hình vòng cung, mắt bắt đầu rưng rưng.

Mạt Mạt gọt táo xong, nhìn thấy, sững sốt: “Này, cậu.”

“Không phải, ” Miêu Uyển khoát tay: “Tay của tớ đau.”

À, vì thế Mạt Mạt lại bắt đầu thông giọng tiếp tục mắng.

Di động vang, Mạt Mạt dừng mắng tìm cái di động cho Miêu Uyển, lúc đưa sang có nhìn thoáng qua, sợ hãi than một tiếng: “Không thể nào, tên chó chết kia bị gì vậy, hiếm khi mới chủ động gọi điện thoại.”

Miêu Uyển cười khổ.

“Đổi tiếng chuông rồi à? Mình còn tưởng cậu để bài Cầu vồng ngàn năm cơ mà, bài này tên gì?”

“Lòng em tựa biển lớn.” Miêu Uyển lắc đầu, thầm nghĩ, thật ra cô không đổi.

Điện thoại vừa chuyển đã nghe được tiếng ầm ỉ, giọng nói của Trần Mặc như là từ ngọn núi xa xôi nào đó truyền tới, dứt quãng, Miêu Uyển không tự chủ tập trung chú ý hết sức chăm chú lắng nghe, ngay lập tức đầu bị đau.

“Có chuyện gì sao?” Giọng nói của Trần Mặc có chút vội vàng, xao động.

“Không, không có gì lớn cả.”

“À, tốt lắm.”

“Trần Mặc!” Bỗng nhiên Miêu Uyển lên tiếng, cô cảm thấy sợ hãi, sợ hãi Trần Mặc sẽ tắt điện thoại ngay lập tức.

“Làm sao vậy. Có chuyện gì?”

“Không có việc gì, không thể nói thêm vài câu với em sao? Em hơi đau đầu.” Miêu Uyển nhìn những giọt nước mắt rơi trên chiếc giường đơn, trước mặt choáng váng hiện lên khoảng mờ mờ.

“Đau đầu thì đến bác sĩ đi. Gần đây. bề bộn nhiều việc, di động phải tắt máy.”

Tín hiệu rất kém cỏi, có tạp âm, lúc dứt lúc nói, Miêu Uyển nghĩ rằng, sự thật, sự thật đó, giống như cảm giác Trần Mặc tạo cho cô.

“Nhưng vừa rồi em bị xe đụng, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, nhưng đầu có đau một chút, mà anh không thể đến thăm em sao.”

“Lúc này. đau đầu thì đi bệnh viện đi, với lại khi nói chuyện em phải nói to lên, anh nghe không rõ. tín hiệu trên núi không tốt.”

Trong tai truyền đến tạp âm, Miêu Uyển cố gắng lắng nghe tiếng nói ngắt quãng của Trần Mặc, cô dùng thêm chút sức nói to: “Trần Mặc.” Cô vốn định nói, Trần Mặc, trên đường đi em bị người ta đụng phải, đầu rất đau, tay cũng đau, anh có chuyện gì quan trọng mà không thể qua thăm em? Em chỉ muốn nhìn thấy anh một chút thôi mà! Nhưng vừa mở miệng, cổ họng bị tắc lại, Miêu Uyển vừa cảm di động vừa ho không ngừng.

“Ho khan thì đến bệnh viện. Có người gọi anh, phải. Đừng gọi nữa. Phải tắt máy. Em nên cẩn thận một chút.”

“Trần Mặc? !” Miêu Uyển sốt ruột gọi anh, nhưng phía đối diện đã cúp máy rồi, trong loa chỉ có còn tiếng títt títt vang dồn dập.

Nước mắt của Miêu Uyển rơi xuống.

Đầu rất đau, cực kỳ đau, cái gáy trống trơn, giống như bị cạo vẩy, Miêu Uyển ôm đầu khóc không ngừng, càng khóc đầu càng đau, càng đau càng muốn khóc. Đầu bị va chạm, bệnh nhân không nên suy nghĩ nhiều, không thể mừng rỡ, không thích hợp để khóc, mà cô lại có đủ cả.

Mạt Mạt ngồi bên giường nhìn cô.

“Miêu Miêu!” Mạt Mạt nói: “Mình muốn chửi người.”

Miêu Uyển lộ ra vẻ mặt mỗi mệ, cô nói: “Cậu chửi đi, bỗng nhiên mình muốn nghe.”

Miêu Uyển vỗ bàn: “Mình muốn hỏi xem bây giờ anh ta đang ở đâu, đang làm gì thế? Chẳng lẽ anh ta chết, bị thương, tàn tật rồi à? Vì sao chỉ có mình cậu ở chỗ này khóc không ngừng, giống như người điên vậy.”

Miêu Uyển day day huyết thái dương tựa vào đầu giường, khóe mắt vẫn còn đọng lại vết nước nhưng mà vẻ mặt đã bình thản: “Đúng vậy, mình cũng muốn biết.”

“Có câu này mình không muốn nói.”

“Nói đi!” Miêu Uyển lại khóc thảm thiết.

“Rốt cuộc là cậu muốn thế nào? Mình không muốn nhìn cậu bị coi thường như thế này.”

Miêu Uyển sưng sốt trong chốc lát nhẹ nói: “Chia tay đi!”

Mạt Mạt chấn động: “Hả?!”

“Cậu muốn chia tay?” Mạt Mạt có cảm giác cô đã nghe lầm.

Miêu Uyển đưa tay lên che mắt, gạt đầu một cái.

“Điều này sao có thể, làm sao cậu bỏ được?” Mạt Mạt không tin.

“Nhưng dù duyên kiếp thế nào cũng phải bỏ không phải sao? Càng ngày mình càng không thể chịu nổi, hôm nay thì phải nói thế nào? Mình cảm thấy có lẽ mình nên chịu thua thôi, người ta đã không cảm thấy mình quan trọng, vậy thì cho dù mình có làm hơn nữa cũng vô dụng.” Miêu Uyển hạ một bàn tay xuống: “Mạt Mạt đỡ mình nằm xuống đi.”

Mạt Mạt đến gần để cho cô ôm eo của mình, tâm tình phức tạp: “Cậu thật sự muốn kết thúc? Mình cảm thấy cậu cần phải ngủ một giấc, tỉnh ngủ rồi nói sau, chúng ta không thể nhân lúc đang tức giận và đau đầu mà quyết định.”

Miêu Uyển chôn mặt trên vai Mạt Mạt, thong thả gạt đầu.

Mạt Mạt đợi cho Miêu Uyển thật sự ngủ mới đi, lúc đóng cửa rồi đi cô thấy Miêu Uyển nằm nghiêng nhứu mày, câu nói kia có sức ảnh hưởng tới mức nào mà làm cho Miêu Uyển ngủ cũng không thoải mái. Nếu có một người làm lành dù đang ngủ cũng cảm thấy không vui vẻ, như vậy có lẽ bỏ người đó cũng là một ý kiến hay. Mạt Mạt không thể hiểu được giờ phút này mình cảm thấy như thế nào, gần đây cô không thể nào hiểu được Miêu Uyển, con gái khi yêu không nên nịnh bợ, Miêu Uyển yêu rất hèn mọn rất quá sức, cô nhìn cũng thấy mệt thay Miêu Uyển.

Nhưng thật sự sẽ chia tay à?

Bao nhiêu cặp uyên ương cãi nhau xong vẫn bình thường, mặc dù Trần Mặc có hơi bảo thủ, nhưng dù sao nhân phẩm cũng coi như đoạn chính, công việc lại khá thuận lợi.

Mạt Mạt có cảm giác mình cũng trở nên rối loạn, cô nghĩ nói không chừng ngày mai vừa tỉnh ngủ Miêu Uyển sẽ thay đổi ngay, cô nàng xem người đàn ông kia như bảo bối, làm sao chia tay được.

Ngày hôm sau, Mễ Lục trộm canh chân heo nấu đậu trong tiệm, đó chính là món mà trước kia Miêu Uyển từng làm, theo như những lời Mễ Lục nói thì, ăn gì bỏ nấy, muốn chân mau khỏi thì tốt nhất là ăn chân.

Mầm Uyển cầm chén canh bị hơi nóng bốc lên, hốc mắt đỏ ửng, trong lòng Mạt Mạt thầm mắng Mễ Lục động kinh không có mắt.

Miêu Uyển uống canh xong, chân thành kéo tay Mạt Mạt nói: “Mình đã nghĩ rồi, nói giúp với ông chủ là mình xin nghỉ việc nhé.”

Trong đầu Mạt Mạt nổ bùm một cái, cứng họng a một tiếng.

Miêu Uyển thấy thế nói tiếp: “Mình nghĩ rồi, phòng trọ của mình gần chỗ anh ấy quá, đứng ở bên cửa sổ cũng có thể nhìn thấy sân thể dục của bọn họ, cứ như vậy thì làm sao mình quên anh ấy được, chắc chắn là không thể quên được, cho dù anh ấy chẳng làm gì, chỉ cần đến uống cafe hàng tuần là mình sẽ không thể kiềm chế được. Cho dù, được, anh ấy đồng ý chia tay, anh ấy cũng không nói gì, nhưng mà mình biết, không có khả năng, nếu để mình nhìn thấy anh ấy quen một người phụ nữ khác, ta mình sẽ rất khó chịu. Cho nên mình muốn đi, mình cũng chỉ còn cách đi thôi, mình về nhà ở một thời gian, chờ khi mình đã hoàn toàn buông ra, sẽ nói sau.”

“Nhưng chưa chắc Trần Mặc sẽ chia tay với cậu mà.” Mạt Mạt lau mồ hôi, cô nương này thật là....

“Cho dù có khả năng đó, nhưng mình thật sự không nhìn được, mình cảm thấy bây giờ suy nghĩ của mình đang có vấn đề, đặc biệt là rất so đo và cẩn thận, cho dù là việc nhỏ cũng phải suy nghĩ hồi lâu, hai người bọn mình càng như vậy thì chắc chắn mình sẽ náo loạn, mình rất sợ hãi khi cãi nhau với anh ấy, anh ấy trừng mình, lòng mình rất đau, mình không thể tưởng tượng được nếu như anh ấy mắng mình, thì mình đau đến mức nào nữa. Cậu nói xem, mình đối xử với anh ấy tốt như vậy, anh ấy đối xử với mình lại rất thờ ơ, nếu mình luôn theo sát anh ấy ồn ào, nhất định là anh ấy sẽ phiền chết đi được, đến lúc đó anh ấy đá mình. Mình biết mình rất ích kỷ, nhưng mà mình thà như vậy, anh ấy sẽ có cảm giác mình rất tốt, anh ấy sẽ luyện tiết mình một chút, như vậy, mình sẽ cảm giác mình không thất bại thế thảm.” Miêu Uyển nói xong nước mắt lại chảy xuống: “Phòng ở mình không trả được, đã trả tiền cho tới cuối năm lận, cậu giúp mình chuyển đồ ra ngoài, tiền lương thì lấy giữ mình, mình nghĩ, mình phải về nhà trước.”

“Thật ra, cậu cũng không thể nói Trần Mặc không yêu cậu, anh ta đối xử với cậu cũng không tệ lắm.” Mạt Mạt chậm rãi nói.

27. Chương 27

“Biết bọn mình bắt đầu như thế nào không? Mẹ anh ấy bắt phải đi xem mắt, một tuần anh ấy đá một người, phiền muốn chết, mà khi gặp mình thì không phải xem mắt, đúng lúc anh ấy thiếu một người bạn gái, cho nên mình được chọn.” Mạt Mạt cảm thấy hoảng sợ, hiện tại ánh mắt của Miêu Uyển dường như là rất tuyệt vọng.

Miêu Uyển nhìn cô, trên mặt rất thản nhiên nhưng cũng cười khổ: “Mình cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, anh ấy yêu mình, kiểu gì thì cũng có một chút, người khác cũng vậy, có người đối xử tốt với anh ấy, thì cũng sẽ được hồi đáp như vậy, lúc hai bọn mình ở cùng nhau, có đôi khi cũng rất vui vẻ. Nhưng mà, có thể là lòng mình thay đổi đi, làm bạn gái người ta thì muốn được đối xử như bạn gái, nhưng vì sao mình yêu anh ấy như vậy, mà anh ấy lại không như thế? Anh ấy luôn ngốc nghếch, cố giữ lấy vị trí NO.1 trong lòng, kết quả là tự mình đào hố chôn mình, không thoát ra được.”

“Mình thấy cậu nên bình tĩnh lại đã, nói chuyện với Trần Mặc đi.”

“Quên đi, mình làm không tốt, mình không biết phải làm cái gì, cậu cảm thấy mình nên làm gì bây giờ? Mình đi cầu xin anh ấy yêu mình hơn một chút à? Yêu là có thể cầu xin hay sao? Mình bị ho một tháng, ngay từ lúc bắt đầu anh ấy đã bảo mình rảnh thì đi khám đi; anh ấy thà nhảm chán chạy bộ trên bãi tập chứ không hẹn mình; mỗi lần gọi điện thoại với bạn bè anh ấy đứng cách xa mình, không hề nghe bọn họ nói cái gì; súng của anh ấy mình có thể sờ, nhưng mình lấy ống ngắm chơi một chút, anh ấy sẽ tức giận. Mạt Mạt, có lúc mình nghĩ, từ nhỏ mình đã muốn gả ột quân nhân, mình cảm thấy bọn họ đặc biệt đẹp trai đặc biệt MAN, có phong thái đàn ông, ngay cả phong cách nói chuyện cũng có hơi thở quân đội. Anh ấy không thật sự cần mình, súng của anh ấy, những người anh em của anh ấy, nhiệm vụ của anh ấy. đều quan trọng hơn mình. Cho nên, quên đi, tình cảm người ta dành mình chỉ có nhiều đó, mình càng ép, thì anh ấy sẽ cảm thấy mệt. Không bằng để lại ấn tượng tốt trong lòng anh ấy, để anh ấy nhớ từng có người

như vậy thích anh ấy là được.” Miêu Uyển dùng sức bóp chặt tay mình: “Mình đã quyết định.”(Di: đoạn này chị ấy bị loạn nên nói năng lộn xộn làm mình cũng chóng mặt theo, ai không hiểu thì thông cảm nha)

Mạt Mạt không nói gì, lặng yên trong chốc lát, hỏi: “Vậy còn Trần Mặc, cậu định nói thế nào?”

“Mình để lại bức thư cho anh ấy là được, mình không muốn gặp mặt nói, mình sợ gặp mặt rồi không chịu được.”

Mạt Mạt ôm bả vai Miêu Uyển, không biết nên nói gì, cô nương này đã quyết định được một chuyện tốt, nhưng mà người yếu mềm như Miêu Uyển mà cũng có thể làm ra chuyện kiên quyết như vậy, cho nên, tốt nhất là không nên để phụ nữ phải đau khổ.

Một ngày sau, Miêu Uyển xuất viện.

Ba ngày sau, thủ tục xin nghỉ việc xong xuôi. Cũng may tất cả mọi người đều là người một nhà, Mạt Mạt nói lại những chuyện mà Miêu Uyển đã phân công cho cô, tuy rằng tức giận nhưng trong lòng ông chủ cũng đồng ý.

Bốn ngày sau, Miêu Uyển thu dọn xong hành lý lên xe lửa, đối với con thỏ vĩ đại kia, Miêu Uyển do dự thật lâu, cuối cùng vẫn để lại cho Mạt Mạt.

Trong lúc nhịn không được Miêu Uyển gọi cho Trần Mặc ba lần, tất cả đều là tắt máy.

Miêu Uyển ngửa mặt lên trời thở dài, ý trời!

Một tuần sau Trần Mặc thuận lợi dẫn đội trở về thành phố.

Thành phố vừa mới vừa mới mưa, trên đường phố còn vũng nước đọng lại, mang theo không khí tươi mát, dịu dàng thấm thiết, xuân đã sắp tới rồi, Trần Mặc nghĩ thầm, chắc là bệnh ho của Miêu Miêu đã tốt hơn. Hai ngày trước anh vừa mới kết thúc trạng thái bí mật xong, bắt đầu gọi điện thoại cho Miêu Uyển mới phát hiện điện thoại tắt máy, lúc đó Trần Mặc hoang mang mờ mịt rồi buồn bực xong lại thoải mái, tâm tình đi dạo đủ một vòng, sau đó rốt cục anh mới hiểu Miêu Miêu tức giận.

Ngày đó cô gọi điện thoại có nói là bị đau đầu, nhưng khi đó tín hiệu quá kém, phía dưới lại thúc giục gấp, chưa nói được mấy câu anh đã tắt máy, sau đó di động cũng bị người khác lấy, mấy ngày nay chắc là Miêu Uyển lại gọi, gọi không được đương nhiên sẽ tức giận, chỉ có thể trách mình không giải thích rõ, tuy nhiên anh vẫn tin rằng cô sẽ hiểu được việc anh làm. Con gái mà, chỉ cần có một cơn đau đầu cũng sẽ cuống cả lên, giống như trời sắp vậy, tuy rằng tính tình của Miêu Uyển khá tốt, nhưng dù sao cũng vẫn sẽ tức giận.

Đừng để ý, Trần Mặc tự an ủi mình, mấy cô gái trẻ đều như vậy, Miêu Miêu đã là ngoan lắm rồi.

Lúc trở về nơi đóng quân trời đã bắt đầu đen, Trần Mặc có cảm giác kỳ lạ, làm cho anh muốn quăng bỏ tất cả đồ đạc, chạy tới Nhân Gian uống một ly socola ăn một miếng bánh ngọt, sau đó ôm cô nương kia vào trong ngực hun hăng hôn một cái, sự xúc động này thật là đáng sợ. Trần Mặc cười khổ lắc đầu, trở về văn phòng sửa sang lại báo cáo tổng kết nhiệm vụ lần này, Thành Huy và đại đội trưởng cũng ở đó, tất cả mọi người đang bận, bắt đầu từ ngày mai sẽ được nghỉ hai ngày, tất cả mọi người đều vội vàng làm cho xong tất cả trong đêm nay, bận rộn một tuần rồi, nghỉ ngơi là phải nghỉ ngơi hoàn toàn.

Tranh thủ phút rảnh rỗi giữa lúc làm việc, Trần Mặc đứng ở hành lang dựa vào cửa sổ bên trái nhìn ra bên ngoài, từ góc độ này có thể nhìn đến một cánh cửa sổ của quán cà phê Nhân Gian, bằng ánh mắt tinh tế và kinh người của mình thỉnh thoảng anh còn có thể phân biệt được bóng dáng của Miêu Uyển trên cánh cửa sổ đó, giờ khắc này cánh cửa sổ thủy tinh chỉ chói lóa một màn trắng, giống một khối bảo thạch sáng loáng, Trần Mặc nhắm mắt lại, dường như có thể ngửi được mùi socola, vậy đã đủ thỏa mãn.

Trần Mặc làm xong công việc, anh tắm rửa một cái, thay đồng phục sạch sẽ. Vốn nghĩ đi nhận lỗi có phải mua gì hay không, nhưng mà nếu mua hoa thì có cảm giác không chắc chắn, hơn nữa Miêu Uyển cũng không nói là cô thích hoa; mua socola. Miêu Uyển có một tủ đựng đủ loại socola rồi.

Vì thế, Trần Mặc tự suy nghĩ một lát, quyết định cảm theo tiền, nếu Miêu Miêu muốn gì cũng mua cho cô, như vậy chắc đủ làm cô ấy người giận rồi.

Không phải ngày Miêu Uyển nghỉ ngơi, cho nên có thể là ban ngày cô không rảnh, Trần Mặc cầm theo một quyển sách, như vậy anh có thể ở ngồi ngốc ở Nhân Gian lâu một chút, ngẫu nhiên ngẩng đầu, sẽ nhìn thấy cô bé kia pha cà phê và socola nhìn mình, lúm đồng tiền như hoa.

Mặt Mặt nghe thấy tiếng chuông trên cửa vang lên, vừa nói hoan nghênh quý khách xong ngẩng đầu nhìn lên, ... Quân địch đã đến, phải chuẩn bị chiến đấu.

Trần Mặc nhìn lướt qua quán, hỏi: “Miêu Miêu đâu?”

“Miêu Miêu đã đi rồi.” Mặt Mặt nói.

“À, đi đâu vậy? Hôm nay có trở lại không? Khi nào thì trở về?” Trần Mặc nói.

“Không có, là như vậy, ý của tôi là, Miêu Uyển nghỉ việc rồi, cô ấy đi rồi, về nhà. . . .” Mặt Mặt hít sâu một hơi, đột nhiên tiếng của cô bị kẹt rồi, không thoát ra được, bởi vì Trần Mặc đang trừng mắt nhìn thẳng vào cô.

Trần Mặc nói: “Cô nói lại lần nữa xem, cụ thể, sao lại thế này?”

28. Chương 28

Mặt Mặt cảm thấy người mình rét run, mùa xuân chẳng phải đã tới rồi sao? Hơi ẩm không đủ à, vì sao đột nhiên cô lại cảm thấy lạnh như thế? Mặt Mặt lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Trần Mặc, nghiêng rằng nói: “Có nghĩa là, Miêu Uyển đi rồi, rời khỏi Tây An rồi, cô ấy muốn chia tay với anh.”

Trần Mặc sững lại, nhìn cô thật kỹ, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, hằn đỏ như muốn nhận rõ điều cô nói rốt cuộc là thực hay giả.

“Cô ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy để giải thích”. Giọng của Trần Mặc trầm lạnh.

Cô ấy đi rồi, không muốn gặp anh nữa!”. Mặt Mặt lạnh run trước cái nhìn chăm chăm của Trần Mặc, thật đáng sợ, tuyệt đối không để cho anh ấy tìm thấy được Miêu Uyển, Miêu Miêu sẽ bị anh ta giết chết mất, lúc này quả thật đáng sợ, Mặt Mặt cuối cùng cũng hiểu được vì sao Miêu Uyển lại muốn chọn cách lên lút mà đi như vậy.

Mễ Lục từ dưới quầy đi tới, nắm lấy một cánh tay của Mặt Mặt: “Miêu Miêu để lại cho anh một lá thư.”

Thư này rất ngắn gọn, chỉ có hai ba câu, Miêu Uyển mất cả một buổi tối viết được vài trang giấy, nhưng sau đó lại cắt lược bớt đi, cuối cùng còn lại mấy câu thôi. Cô chẳng qua cũng chỉ muốn nói với anh một lời cho thỏa đáng. Chứ nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, không có ý nghĩa gì cả. Hai người vì sao phải chia tay, điểm qua điểm lại cũng chỉ là một vài lí do như vậy.

Tính cách chúng ta không hợp.

Chúng ta ở với nhau không hợp.

Em cảm thấy thực ra anh cũng chẳng yêu em.

Em nghĩ tốt nhất là chúng ta nên chia tay....

Trần Mặc nắm lá thư lại thành một cuộn: “Cô ấy hiện đang ở đâu?”

Mặt Mặt và Mễ Lục bất giác cùng nắm chặt tay nhau, cắn răng nghiêng lợi mà chịu đựng cơn phẫn nộ: “Không biết, biết cũng không nói cho anh biết.”

Con người Trần Mặc hơi đưa xuống, rồi hai tròng mắt lại chợt đảo ngược lên, Mễ Lục lập tức kéo Mặt Mặt lui lại một bước, la lớn: “Anh muốn làm gì?”

Trong đại sảnh có khách thấy lạ ngẩng lên xem, Trần Mặc cầm lá thư lên gấp lại, bỏ vào trong túi, cuối cùng khẽ liếc Mặt Mặt và Mễ Lục một cái rồi xoay người bỏ đi. Hai người cùng thở phào nhẹ nhõm, Mễ Lục nhìn theo, Mặt Mặt lòng còn sợ hãi: “Đi thật rồi chứ?”

“Hình như là thế.”

“Thật là đáng sợ, Miêu Miêu làm sao mà yêu được loại người ấy chứ?”. Mạt Mạt vỗ vỗ lên ngực mình.

“Không biết, làm mình sợ muốn chết, cứ như vừa trải qua cái chết ấy, Chúa phù hộ”. Mễ Lục làm dấu chữ thập ở trước ngực.

“Có cần gọi điện thông báo cho nha đầu chết tiết kia không nhỉ, thật là như gặp quỷ, thế mà mình còn nói tốt giúp anh ta, phù.... Trước kia không cảm thấy anh ta lại có thể dọa người như thế”. Mạt Mạt hít một hơi thật sâu: “Đem số điện thoại ở quê của Miêu Miêu cho em, cũng may nha đầu chết tiết ấy vừa lên tàu hỏa đã tháo di động ngay, nhân họa đắc phúc (gặp dữ hóa lành), bây giờ thì anh ta hoàn toàn không thể tìm được cậu ấy rồi.”

Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, vì vậy Trần Mặc tự nhủ nhất định phải bình tĩnh, bởi vì anh sắp phát điên lên rồi, anh nhớ là mình chưa bao giờ lại tức giận như vậy, cố gắng nghĩ xem có cách gì để giải quyết không, nhưng cuối cùng anh bị suy sụp vì chẳng có cách gì cả, cuộc đời anh hoàn toàn chưa bị người con gái nào làm cho cực khổ như vậy.

Chuyện này gọi là gì?

Trần Mặc trầm nghĩ, còn chưa đến mười ngày, mười ngày trước cô gọi điện thoại cho anh, khóc sụt sùi nói muốn gặp anh, mười ngày sau, cô để lại cho anh một mảnh giấy chỉ có ba câu, ra đi không để lại một dấu vết gì. Vậy là hơi quá đáng rồi, dù có tùy hứng cũng không nên tùy hứng kiểu như vậy. Trần Mặc nghĩ anh nhất định không thể nuông chiều cho hành động quá đáng này. Anh nhất định phải cho Miêu Uyển một bài học, để cô hiểu rằng tình cảm không phải là chuyện dễ đùa giỡn như vậy được. Trần Mặc giận dữ không thể nào nguôi, thật sự không cách nào giải tỏa được, anh chỉ có thể đi ra bãi tập thượng chạy mấy vòng.

Thoạt đầu, mới nhìn mấy cậu lính mới đều cảm thấy khâm phục và kính nể.

Oa! Quả không hổ danh là đội trưởng, rõ ràng là ngày nghỉ mà vẫn còn bền bỉ luyện tập.

Một lúc sau, không ổn rồi, ôi, có ai còn nhớ được đội trưởng đã chạy mấy vòng rồi không?

Thành Huy bị trung đội trưởng Tam gọi điện giục đến vã mồ hôi trán, trung đội trưởng Tam la hét ở trong điện thoại, bảo không ổn rồi, đội trưởng xảy ra chuyện rồi, anh ấy đã ở bãi tập thượng chạy hơn tám mươi vòng, tôi muốn qua kéo anh ấy lại, anh ấy liên trùng mắt với tôi, nhìn cứ như muốn giết người ấy, anh mau đến đây xem xem nhé!

Thành Huy từ trụ sở đến thẳng bãi tập, Trần Mặc vẫn còn đang chạy, đoán chừng muốn chạy đến cả trăm vòng, Thành Huy đứng ở bên cạnh bãi tập quát to một tiếng, Trần Mặc quay sang nhìn anh giờ ba ngón tay lên, Thành Huy không hiểu gì, Trần Mặc nói giọng khàn khàn: “Chờ mình một chút.”

Vừa hết ba vòng, Trần Mặc dừng lại ở gần anh, bước từng bước chậm rãi.

“Cậu ở đây làm gì?” – Thành Huy lấy làm khó hiểu.

“Không có gì, tâm trạng không tốt, chạy một chút.”

Ban đầu, chỉ muốn chạy để giải tỏa một chút, chạy mười vòng cảm thấy chưa đủ, lại chạy hai mươi vòng, hai mươi vòng chưa đủ liền chạy một mạch năm mươi vòng, cuối cùng quyết tâm chạy đến một trăm vòng! Lúc Thành Huy tới, Trần Mặc còn thiếu ba vòng nữa là tròn một trăm.

“Có chuyện gì không?”. Trần Mặc toàn thân đầm mồ hôi, anh nhặt quần áo đã bị ném xuống đất khoác lên người, đi về phòng làm việc tìm nước uống, Thành Huy đi theo phía sau dờ khóc dờ cười, trầm nghĩ lời này phải là mình hỏi mới đúng.

“Tâm trạng thế nào, sao lại không tốt? Tối qua còn hôn ha hôn hờ đi tìm em đâu không phải sao? Em ấy với cậu giận nhau à? Còn không chịu tha thứ cho cậu? Ôi giới, Trần Mặc, không phải mình nói xấu cậu đâu, nhưng cậu đôi khi cũng phải nhường nhịn, nói vài câu ngọt ngào một chút...”

“Cô ấy với mình không giận dỗi, cô ấy đá mình rồi”. Trần Mặc phát hiện ra đêm qua đi vội, trà trong chén còn chưa kịp đổ, anh cũng lười chẳng muốn thay nữa, cầm một chén nước lạnh uống cạn luôn, cái buốt giá ào vào dạ dày, kèm theo cả cái vị chua chua của trà để qua đêm, lập tức làm dịu đi cái nóng trong người.

“Cái gì?”. Thành Huy không thể tin được.

“Chia tay, cô ấy bỏ mình rồi.” Trần Mặc nói.

Thành Huy cười: “Ôi giờ, Trần Mặc, cậu đừng vội đau khổ, mình đã nói với cậu rồi, các cô gái đều như vậy, suốt ngày đòi chia tay, nhưng thực ra cô ấy chỉ muốn dọa cậu thôi, để cậu phải dỗ dành cô ấy, cậu đừng coi đó là thật, cậu xem cậu đi... Trở về hao tổn sức mà chạy lòng vòng, còn Miêu Miêu không chừng lại đang ở đâu đó ngồi khóc ấy chứ. Con gái đều như vậy, lúc cô ấy nói không cần chính là lúc cô ấy muốn cậu phải cầu xin cô ấy, cậu từ nay về sau...”

Trần Mặc cảm cái chén ngậy ra, sững sờ: “Thành Huy, cô ấy không dọa mình, cô ấy đi hẳn rồi, nghỉ việc, về nhà rồi, mình vừa gọi di động cho cô ấy, ngay số cũng hủy rồi, cô ấy thật sự bỏ mình, không muốn gặp lại mình nữa.”

Trần Mặc nói ra mấy chữ cuối kia bỗng dưng thấy lồng ngực quặn lên đau đớn, dữ dội, cứ như là có khúc thịt nào đó bị kéo đứt vậy, mới đầu anh tưởng là do chạy nhiều nên cơ bắp bị co rút, thế nhưng sau khi hít thở sâu như thường lệ, anh mới phát hiện thì ra không phải...

Thì ra, không phải là như vậy.

Trần Mặc cảm thấy anh nhất định phải làm cho chuyện này được rõ ràng, bất luận thế nào, anh vẫn muốn làm rõ sự thật, cho dù chết đi không thể sống lại, anh cũng phải chết một cách quang minh.

Kỳ thực, ngay từ đầu, Thành Huy làm cho anh nhớ đến điểm đầu tiên, Thành Huy nói, pháp luật quy định tuổi kết hôn của đàn ông là 22, tuổi tham gia quân ngũ là 17, điều này nói lên cái gì, chính là chứng tỏ phụ nữ còn khó đối phó hơn cả quân địch, cho nên chuyện yêu đương thất bại ở trên tay phụ nữ đó lại là chuyện quá bình thường, từ xưa đến nay biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị thế rồi, nếu không tại sao nói hương ngọc ngào là mộ của anh hùng chứ?

Thế nhưng Trần Mặc vẫn cứ cảm thấy anh phải làm rõ sự tình, nếu không anh sẽ không cam lòng, cho dù bây giờ mọi chuyện đã rồi, thế nhưng chẳng phải anh còn có lần sau hay sao, anh cũng không thể kết thúc không minh bạch như thế này, anh dù sao cũng phải biết mình thiếu sót điều gì, viên đạn từ đâu bắn đến.

Anh vẫn là chẳng thể tin được, cô gái đã từng ngọt ngào như vậy, luôn mỉm cười với anh, tràn đầy hứng thú, làm cho anh cảm nhận được thế nào là hạnh phúc và mãn nguyện, vì sao, đúng lúc ấy lại bỗng nhiên thay đổi? Vì sao? Anh cần phải biết lí do! Miêu Uyển nợ anh một lời giải thích!

Chuyện cho tới bây giờ, Trần Mặc cũng là may mắn, Miêu Uyển không có mặt lúc anh nổi giận, nếu không thì nhất định cô sẽ bị sợ chết khiếp rồi, một cô gái mềm dịu như đoá hoa, chợt vô tình nhìn nàng bằng một ánh mắt sắc lạnh, đều có thể thấy vẻ sợ hãi lộ rõ trên gương mặt nàng. Địa chỉ quê quán của Miêu Uyển, anh nhờ đội trưởng Hà ở bên cạnh sát dò tìm, về điểm này đương nhiên bị nhiều người chế nhạo.

Thành Huy nói yêu người ta cũng đến nửa năm rồi mà không biết số điện thoại nhà của người ta, loại người như vậy, tôi cũng muốn chia tay.

Trần Mặc cười khổ, đời thuở nào, người bị đá rõ ràng là anh, người thất tình cũng là anh, cũng chẳng biết vì sao, đảng và nhân nhân đều cho rằng anh phải hổ thẹn với đồng đội chiến hữu chứ?

Kiểm tra địa chỉ thời điểm di động còn đổ chuông, Trần Mặc cung cấp quê của Miêu Uyển và sinh nhật của cô ấy, thế nhưng với những thông tin này, bất kể thế nào cũng tìm không ra một người như vậy. Sau đó, đội trưởng Hà nói, phải chăng cậu sơ suất nhớ nhầm sinh nhật của người ta rồi, Trần Mặc nghĩ rằng không có khả năng đó, thế nhưng rõ ràng, thực sự không phải là cái ngày sinh nhật đó.

Vì sao muốn gạt anh?

Trần Mặc nghĩ không ra, ngày sinh nhật quan trọng sao? Vì sao ngay cả điều này cũng phải nói dối?

Đội trưởng Hà ghi lại địa chỉ nhà của Miêu Uyển gửi cho Trần Mặc, dặn đi dặn lại, cho dù thế nào cũng phải bình tĩnh, dù thế nào cũng không được động thủ, coi như là lùi một bước, sự đùa giỡn của người ta với cậu là thực, một kẻ nữ đã cùng với cậu nửa năm, không lừa tiền không lừa vật, thế cũng hơi cho cậu rồi, cậu chẳng mất gì.

Trần Mặc nói: mình hiểu.

Đúng là mình chẳng mất gì, mình chỉ khó chịu, đúng vậy, mình không cam lòng.

Cách Giang Nam ngàn dặm, gió xuân vừa tới, Miêu Uyển ôm chăn ngủ rất ngon, cô mơ thấy ánh mặt trời rớt xuống vai Trần Mặc, màu vàng óng ánh cùng màu xanh xẫm hòa quyện với nhau, là màu sắc đẹp nhất, rồi cô mơ đến mùa đông, trắng như tuyết, trời đất trong lành, mơ đến ánh mặt trời trong suốt, lạnh lẽo mà ấm áp, giống như hơi thở của Trần Mặc.

Cô mơ thấy Trần Mặc nắm tay cô, mơ thấy Trần Mặc hôn môi cô, anh ôm chặt khiến cho cô không còn sức lực, chỉ biết dựa vào, rồi cô mơ thấy...

Miêu Uyển bỗng đứng hoảng hốt, dường như giấc mơ đêm diễn ra lâu lắm, làm cô giật mình tưởng đang là thật. Bọn họ gặp nhau, yêu nhau, chia tay, cảm nhận đủ hương vị tình yêu, đau khổ mà hạnh phúc. Thế nhưng, khi mở mắt ra mới biết thực ra chỉ là ảo giác, bản thân vẫn là con ngốc trốn ru rú ở phía sau quầy hàng len lén nhìn trộm, Trần Mặc chú ý tới ánh mắt của cô, ngoảnh lại hỏi, cô hoảng hốt gượng tay, chỉ vào đĩa bánh ngọt của anh.

Chuyện đã qua có lẽ nên dừng lại ở đây, dừng lại những cảm xúc rung động trong lòng cô, dừng lại sự mê muội với anh, mọi thứ rồi sẽ qua.

Miêu Uyển cảm thấy ánh bình minh giống như kim tuyến óng ánh tràn vào phòng mình.

Thời gian không khác lắm.

Cô tự nhủ với mình: trời sáng rồi.

Hà Nguyệt Dịch buổi sáng thức dậy chuẩn bị đi làm, gần đây, tâm trạng bà không tốt, con gái đi làm ở bên ngoài đang yên ổn đột nhiên trở về khóc sụt sùi nói con bị thất tình, muốn ở nhà vài ngày, sau đó suốt ngày ngơ ngẩn, lấy nước mắt rửa mặt, dù ai ở vào hoàn cảnh này thì tâm trạng cũng đều không tốt.

Cửa phòng vang lên một tiếng, Hà Nguyệt Dịch đang vội đánh răng, Miêu Uyển chậm rãi đi đến trước mặt bà, mỉm cười nói: “Mẹ, con ổn rồi.”

Hà Nguyệt Dịch vẫn để bàn chải trong miệng, sững sờ hồi lâu, thốt lên: “Hả?”

Khóc cũng đã khóc rồi, đau lòng cũng đã đau lòng rồi, hay là tự giã vò cũng đã giã vò rồi, vừa đúng lúc muốn giảm cân một chút. Sau đó, Miêu Uyển cảm thấy dồi dào sinh lực, cô bắt đầu công cuộc tái thiết sau những chuyện không may. Vì thế, Miêu Uyển ở nhà gọi điện thoại hỏi bạn bè, chỉ cần nói có thể đi được thì đều đi đến đây với ta, cơm chiều ta đãi, KTV (karaoke) ta mời, cùng cô nương ta đi HAPPY.

Trong chiếc ghế nhiều màu sắc sặc sỡ của KTV, Miêu Uyển cầm micrô trên bàn trà nhỏ nói: “Bây giờ tớ trình trọng tuyên bố, tớ bị thất tình rồi, tớ rất thống khổ!”

Đào Dịch nằm ở ghế sofa gào lên với cô: “Miêu Uyển, em nhiều đàn ông thì chỉ làm cho anh chịu khổ!”

Miêu Uyển lấy hạt dưa ném vào hân: “Anh chết đi, nữ xuyên nam là sấm sét của em!”

Âm nhạc trầm xuống, điệu du dương quen thuộc, Đào Dịch nhìn thấy trên màn ảnh hình con ngựa đang lại gần số một, mắng, người nào đầu heo như thế, không có khả năng mà lại đi chọn loại bài hát này... Hân vừa mới hạ ngón tay vào nút điều khiển, Miêu Uyển liền quát to một tiếng, dừng!

Miêu Uyển hai mắt to sáng long lanh, nhìn hình ảnh nam nữ cô đơn trên màn hình, cô nghiêm túc nói mình muốn hát, lần đầu tiên muốn hát tình ca buồn, hát đến phải khạc nhổ, hát đến chết lặng đi, vậy sẽ không còn đau khổ nữa. Đào Dịch sững sờ trong chốc lát, yêu mến xoa tóc cô, giờ giờ tay, đi nào hát nào.

Hết đoạn đầu, Miêu Uyển cầm mi-crô đang chờ đợi điệp khúc cao trào....

Ngày này sang năm không gặp anh một năm, người nào chịu thay đổi.

Rời xa anh sáu mươi năm, chỉ mong có thể nhận được đứa con của anh.

Lúc chia tay cũng nghe được lời anh nói, tạm biệt!

Trần Mặc, sau này anh sẽ yêu người nào? Người nào nữa sẽ yêu anh, phải đối tốt với cô ấy một chút, đừng làm cho cô ấy chạy nữa.

Con người dù sao cũng phải dừng cảm để sống, mình còn phải nguyện hứa một lần nữa.

Coi như học được cách chịu đựng thất tình.

Ngày này sang năm không còn mất ngủ nữa.

Ngày này sang năm không còn mất ngủ nữa, không còn thương tâm nữa, không còn khóc nữa, không còn....
Mình rất cuộc cần phải học cách dừng cảm để sống, chờ đợi một lần nữa. Miêu Uyển ôm mi-crô hát vô cùng say sưa. Đoạn điệp khúc lên cao thể hiện tình cảm mãnh liệt khiến cô hát cao thêm nửa độ.... Cứ lặp đi như thế, ngày này sang năm, ngày này sang năm...

Con người dù sao cũng phải dừng cảm để sống... Học cách chịu đựng thất tình, đừng mất ngủ nữa...

Ngày này sang năm, không gặp anh một năm... Người nào chịu thay đổi...

Ngày này sang năm!

Đào Dịch vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mặt khác chỉ huy cho hai người bạn đồng đa đồng đưa hò hét ầm ỹ, Miêu Uyển xoay người cười cười lau đi nước mắt, cuối cùng, hai câu kết thúc mang theo giai điệu nhạt mờ biến mất đi.

Trong nháy mắt có thể gặp được anh, nhưng cuối cùng lại để vận may mất đi.

Cho đến hôm nay mới phát hiện rằng, đã từng hít thở quá nhiều không khí!

Đào Dịch ra sức vỗ tay, nhảy dựng lên ra sức nói: “Cho dù là em trả tiền đãi khách thì Mạch Bá cũng phải ngồi tù...”

Miêu Uyển đem mi-crô đánh tới tấp, Đào Dịch theo đà cười nói: “Đánh thế này lại càng phải ngồi tù!”

Miêu Uyển trở lại ngồi trên ghế sofa ăn bỏng ngô cùng bạn bè học từ thời trung học, Đào Dịch đứng trước màn hình hướng về phía mọi người cúi đầu tỏ vẻ trịnh trọng: “Sau đây mời mọi người thưởng thức một nhạc phẩm kinh điển”, Đào Dịch nắm trong tay hai cái mi-crô, dáng người lắc la lắc lư: “Hi lá tả... Hi lá tả.... Hi lá tả.... Hi lá tả.... Ô ô...”

Miêu Uyển sắc bóng trong cổ họng, bên cạnh, Vinh Bàn Tử phun ra một hơi bia.

Hôm đó, càng về sau càng loạn xạ bát nháo, kế hoạch hát tình ca buồn của Miêu Uyển tiêu tan, cả đám người sau đó bắt đầu hát ngôi sao lấp lánh, ngày giải phóng là ngày tươi sáng,... mọi người rất thích giải phóng... a hù hi hi, a hi, a a hi a hi, a a hi hi hi...

Miêu Uyển và Đào Dịch cùng nói giọng Thanh Tàng cao nguyên. Vinh Bàn Tử ở bên cạnh nhảy tới nhảy lui, làm người Mông Cổ. Ngô Du cười mắng: người đó là Thanh Tàng cao nguyên, cậu múa tuồng Mông Cổ làm gì? Vinh Bàn Tử giả vờ ngưỡng ngừng rơi lệ. Vì hát to nên càng về sau càng bị khàn giọng, nói chuyện thảo thảo như trẻ con, Miêu Uyển uống không ít rượu, bia pha rượu đỏ nên cuối cùng say túy lúy, choáng váng hết cả người.

Lúc ra bắt taxi chỉ có thể dừng ở ngõ nhỏ, Đào Dịch đỡ cô đi, Miêu Uyển hai chân như nhũn ra, vẫn cố chấp muốn đi ra đường lớn, ma men nổi điên giãy vò nhiệt tình, Đào Dịch hết cách ngăn cô, chỉ có thể dìu cô đi. Miêu Uyển một bên túm tay anh, một bên thì thầm nói nhỏ, cơ hồ như đang nói với Trần Mặc.

Miêu Uyển nói: “Hôm nay cao hứng, em nửa năm rồi không ca hát, cho nên nói, thất tình cũng có cái hay, chia tay cũng có cái hay... Mặc dù... Em vẫn còn khó chịu...”

Miêu Uyển đứng ở tầng dưới nhà mình, ngẩng mặt nhìn Đào Dịch nói: “Anh, em thật sự khó chịu, đặc biệt đặc biệt khó chịu.”

Đào Dịch gật đầu nói: “Anh biết, không có chuyện gì nha đầu ngốc ạ, thất tình là chuyện nhỏ thất cách (mất nhân cách) mới là chuyện lớn, thất tình thôi, đó cũng là dịp để em trải nghiệm.”

Miêu Uyển cố gắng vỗ ngực mình: “Đối với em thực sự đặc biệt đặc biệt khó chịu.”

Đào Dịch ôm Miêu Uyển vào ngực, cười nói: “Anh biết, chắc chắn là khó chịu hơn lúc em biết đời này không thể gả cho anh hồi học lớp sinh vật ở cấp 2 rồi.”

Miêu Uyển liêu chết ra sức đập anh.

29. Chương 29

Đào Dịch giúp cô nhấn chuông cửa, Hà Nguyệt Dịch mở cửa, giọng điệu bất đắc dĩ: “Tiểu tử, cậu lại đem con gái của tôi đến nơi điên khùng nào?”

Đào Dịch kêu oan: “Dì Hai người thật là thiện ác bất phân oan cho người tốt, rõ ràng là Miêu Miêu lừa ta đi...”

Miêu Uyển lại dùng sức đập một cước, cửa chính bật ra, tự mình xiêu vẹo đi lên lầu, Đào Dịch cười khổ một tiếng, huyết sáo đi bộ trở ra. Lúc đi qua cửa chính, Đào Dịch phát hiện một người đàn ông đứng ở trong góc phía sau cửa, vốn Đào Dịch tuyệt không chú ý tới hắn, chỉ là không biết tại sao cảm thấy người nọ nhìn mình rất băng lãnh, khiến bản thân rùng mình. Đào Dịch từ kinh ngạc trở về lại nghi hoặc, người đàn ông kia hơi lo âu cúi đầu nhìn đồng hồ, hoàn toàn là dáng vẻ chờ người, không có một chút quan hệ với mình, Đào Dịch nắm thật chặt y phục, nghĩ thầm hôm nay chắc là uống nhiều quá, rượu ngấm vào người, một chút đã cảm thấy lạnh.

Trần Mặc từ tức giận ban đầu dần tỉnh táo lại, như vậy, hẳn dù sao cũng là Trần Mặc, là Trần Mặc mà Hà Minh Lăng nói thà làm tiểu nhân chứ không chọc Trần Mặc. Trần Mặc hẳn mấy mớ tìm được cái chỗ này, tốn một chút thời gian đi quan sát bối cảnh, hẳn đi theo Hà Nguyệt Dịch đi làm, đi tới bệnh viện, cùng các ý tá tán gẫu nhằm thu thập thông tin có liên quan đến bác sỹ Hà. Hẳn hỏi một bà cụ tập thể dục ở dưới lầu bác sỹ Hà có ở trên lầu hay không, sau đó bấm chuông cửa, tiếc nuôi khi biết bác sỹ Hà không ở nhà.

Bà cụ cũng không rõ Miêu Miêu có về không, cô hầu như cả ngày đều ở nhà.

Trần Mặc theo đề tài này tán gẫu tiếp.

Đúng vậy Trần Mặc không bằng Lục Trăn và Hoà Lực khiến nam nữ già trẻ đều yêu thích, cũng không yêu nghiệt hoành hành như Hà Minh Lăng, lời nói khách sáo, bản lĩnh đầy người, nhưng mà hoá trang trình sát cũng là một kỹ năng, tiêu chuẩn kỹ thuật quân sự của Trần Mặc luôn luôn rất cao.

Hắn không muốn tùy tiện ra mặt, bởi vì hắn vẫn đang hoang mang.

Đây rốt cuộc là thế nào? Xảy ra chuyện gì rồi, tại sao Miêu Uyển bỗng nhiên rời bỏ hắn, hắn muốn tìm được đáp án chính xác. Trần Mặc an tĩnh mà kiên nhẫn, hắn coi chuyện này như nhiệm vụ hàng đầu, cần thận trọng, từng từng phân tích. Vậy mà, Miêu Uyển luôn ở nhà, vài ngày sau đó, Miêu Uyển bắt đầu hàng đêm ca hát tìm vui, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy sự bình tĩnh của hắn đã bốc hơi hết.

Ngày hôm sau, Miêu Uyển đi ăn món cá cay Tứ Xuyên, vẫn là người đàn ông hôm qua, tên mập kia vẫn còn ở đó, chỉ khác là đã đổi phụ nữ khác, Miêu Uyển hăng hái rất cao, Trần Mặc phát hiện cô cầm cái ly của người đàn ông kia rót ỉnh một ly, lúc nghe chuyện cười thì đảo mắt về phía hắn. Hát xong bài, lần này bọn họ không có thuê xe, Miêu Uyển xem ra say đến không biết gì trời đất, bọn họ đi dọc theo bờ sông, Miêu Uyển vẫn liêu lĩnh nói chuyện với hắn ta, hươ tay múa chân giống như một con sóc nhỏ, một con sóc con hưng phấn.

Đêm khuya yên tĩnh, Trần Mặc không thể đi tới gần quá, hắn chỉ nhìn thấy đôi mắt to long lanh sáng rực của cô lóe lên trong dòng nước qua ánh trăng

Ngày thứ ba, Trần Mặc đặc biệt đi quan sát người đàn ông kia, Đào Dịch đi làm ở cục thuế, công việc không tệ, nghe đồn rằng hắn không có bạn gái và rất đào hoa. Đêm hôm đó Miêu Uyển uống rất say, Trần Mặc nhìn thấy Đào Dịch hắn ta ôm cô lên xe.

Trần Mặc nháy mắt một cái, đủ rồi, hắn nghĩ vậy thì tối nay đi, hắn vốn cũng muốn đến đây để hỏi một tiếng tại sao, hắn chỉ muốn tìm một lý do, một đáp án để kết thúc chuyện này.

Trần Mặc! Hắn tự nhủ, chẳng lẽ mày còn có mong đợi nào khác?

Đào Định nửa kéo nửa ôm đưa Miêu Uyển đến lầu dưới nhà cô, đã uống say thật nhưng luôn miệng nói mình không có say, Miêu Uyển đẩy sinh lực đẩy Đào Định ra, cô kiên trì nói mình vẫn nhớ mặt mã mở cửa, cô có thể tự mình trở về. Đào Định từ xa nhìn thấy Miêu Uyển mở cửa, cười khổ lắc lắc đầu.

Trần Mặc đứng trong hành lang đợi cô, đèn tầng một bị hư, ánh sáng nhàn nhạt từ tầng hai soi xuống, khiến mặt của hắn ẩn trong bóng tối. Hắn nhìn thân thể nhỏ nhỏ liêu xiêu đi tới, mềm lòng đưa tay ra đỡ lấy cô.

Không thể cứu được, Trần Mặc thăm mắng mình, mày còn có thể hèn hạ hơn nữa sao?

Miêu Uyển kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn, hai mắt mờ mịt nhìn không rõ ràng, cô cẩn thận từng ly từng tý hỏi: “Trần Mặc?”

Thanh âm kia rất nhẹ, giống như là sợ tỉnh giấc mộng.

Trần Mặc vừa định mở miệng, Miêu Uyển chợt nhào lên ôm lấy hắn, cô nghẹn ngào gần như mê sảng: “Cầu xin anh, đừng nói gì hết, để cho em ôm một lát, chỉ mấy phút thôi.”

Trần Mặc nhất thời kinh ngạc.

“Trần Mặc, Trần Mặc...” Miêu Uyển vùi đầu yên lặng trên lưng của hắn, là mùi vị tương tự, cảm giác tương tự, nếu như không nhìn thấy mặt, thế này cũng có thể tự lừa gạt mình, chỉ cần đừng thấy mặt.

“Miêu Miêu” Trần Mặc không giải thích được.

Là ảo giác sao?

Miêu Uyển chóng mặt, bị cồn rượu đốt cháy nên không thể suy nghĩ rõ ràng được, nhưng vô luận là thật hay giả, không cần tính lại.

Miêu Uyển ôm Trần Mặc khóc không ngừng, trải qua mấy ngày nay tất cả uất ức, bị lơ là tới thương tâm, bị không để ý tới thống khổ, cô nói đến lần tai nạn xe cộ đó, cô một mình nằm trên đường thật lạnh, nhưng Trần Mặc anh đang ở nơi nào?

Trần Mặc, anh đang ở đâu?

Em chỉ muốn anh trả lời em một tiếng.

Trần Mặc, Trần Mặc anh đang ở đâu?

Trần Mặc cảm thấy máu ở tim ngừng chảy, bị chặn đến co rút đau đớn, hắn xoay người ôm Miêu Uyển vào trong ngực cẩn thận vuốt đuôi tóc của cô.

Hắn nói: “đừng khóc, là anh không tốt”

Tiếng khóc của Miêu Uyển nhỏ dần, Trần Mặc cảm thấy trên người mình ngày càng nặng thêm, hắn nâng cằm Miêu Uyển lên, mắt cô nửa khép nửa mở, tràn đầy khổ đau đến mê mang, nước mắt trong suốt đọng trên mặt. Mặt đều bị khóc lem hết rồi, Trần Mặc thở dài ở đáy lòng, giơ tay lên giúp cô lau, ngón tay cái chợt xẹt qua đôi môi mềm mại, nóng bỏng và ướt át, Trần Mặc không nhịn được, nâng mặt của cô lên, hôn thật sâu xuống.

Thế giới trong mắt của người yêu luôn không có nguyên tắc, như là say rượu, có vài người sẽ khiến người ta buồn nôn, mà có vài người sẽ mang hương thơm của rượu nho. Trần Mặc đuổi theo đầu lưỡi của Miêu Uyển, hắn đưa cánh tay vòng lên ôm lấy hông Miêu Uyển, buộc chặt từng chút, cơ hồ muốn cắt đứt cô.

Lúc Miêu Uyển bị buông ra đã vô ý thức thở hổn hển, cô nắm chặt y phục Trần Mặc không chịu buông ra. Trần Mặc ôm cô vào trong ngực, tim như nước thủy triều dâng lên cuộn cuộn, có nhiều thứ xoay tròn trước mắt, hắn nhìn không rõ, cũng không bắt được.

Đây là thế nào? Hiện tại hắn nên làm gì? Ai có thể tới nói cho hắn biết.

Trần Mặc bế Miêu Uyển lên, vô luận như thế nào, trước đưa cô về đã.

Lúc mở cửa ra Miêu Giang sợ hết hồn, con gái của mình bị một người đàn ông ôm vào trong ngực, quả thực khiến ông trong nháy mắt liên sinh ra kích động muốn đoạt lại người.

“Cho cháu hỏi đây là nhà của Miêu Uyển phải không ạ?” Trần Mặc hỏi

“Đúng vậy” Miêu Giang vô cùng cảnh giác nhìn hẩn.

“Cô ấy uống say, cháu đưa cô ấy về.” Trần Mặc phát hiện mình vô cùng khẩn trương, nói chuyện cẩn thận nhất từ trước đến giờ.

“À, vậy cảm ơn cậu, đưa người cho tôi, đi thông thả...” Miêu Giang lập tức đưa tay ra.

Trần Mặc ôm Miêu Uyển xoắn một bước về phía trước: “Cháu có thể đi vào được không? Cháu là bạn trai của Miêu Uyển”.

Hạ Nguyệt Dịch nghe được có động tĩnh chạy đến nhìn, nhất thời kinh ngạc: “Miêu Miêu không phải nói nó đang thất tình à?”

Ánh mắt Trần Mặc chợt loé: “Đó là trước kia, cháu có thể đi vào không?”

Miêu Giang và Hạ Nguyệt Dịch nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, khí thế của tiểu tử này quá bức người, cơ hồ khiến người ta muốn chạy trốn, rốt cuộc nhờ trang phục trên người hẩn dàng hoành, nghiêm chỉnh khiến cho bọn họ hơi yên tâm, mới để cho Trần Mặc đi vào.

Phòng của Miêu Uyển sạch sẽ ngăn nắp, không có quá nhiều trang sức, ở dưới cửa sổ có một bàn đọc sách, bên bàn học có một tủ sách không cao lắm, giường đặt ở trong phòng, nhỏ hơn giường của hai người một chút. Trần Mặc cẩn thận đặt Miêu Uyển lên giường, giúp cô cởi giày, đắp chăn đến dưới cổ, Miêu Uyển vẫn nắm vạt áo Trần Mặc không buông. Trần Mặc vận bưng tay cô ra, đưa ngón tay mình để cho cô nắm.

Hạ Nguyệt Dịch bên giường hoang mang: “Hai đứa là?”

“Cháu tên là Trần Mặc, không biết Miêu Miêu có nhắc tới cháu với cô không?” Trần Mặc chợt thấp thỏm, trong lòng hoang mang, cuộc tình này, hẩn thật sự có trăm ngàn chỗ hở.

“Cô biết rõ, chỉ là, không phải cậu và Miêu Miêu nhà chúng tôi đã chia tay sao?” Hạ Nguyệt Dịch không hiểu, một người thương tâm khóc lóc nỉ non, một người nửa đêm canh ba đuổi theo tới đây, động tác dịu dàng chăm sóc tỉ mỉ, bà, bà... Bà thật là xem không hiểu hai người trẻ tuổi này rốt cuộc là âm ỉ cái gì.

“Cháu cũng vì chuyện chia tay mà đến đây, cháu muốn đợi cô ấy tỉnh, rồi hỏi cô ấy vài chuyện.” Trần Mặc cúi đầu nhìn Miêu Uyển, hô hấp thâm trầm, cô đã ngủ say. Trần Mặc thấy một đoạn tóc bị cô ngậm vào trong miệng, đưa tay giúp cô gạt ra.

Hạ Nguyệt Dịch thực sự mờ mịt, chỉ sợ nói sai lại khiến con gái thêm khó xử, chỉ có thể áp chế kích động truy hỏi, ngồi xuống cùng chờ đợi. Đêm đã khuya, Hạ Nguyệt Dịch từ trên giường bị kéo đến đây, Trần Mặc này cố tình không có ánh mắt, cậu ta có tâm sự đầy bụng, cũng không quản cha mẹ vợ sống chết, chuyên tâm nhìn Miêu Miêu ngẩn người, Hạ Nguyệt Dịch ngồi một lúc liền mệt nhọc, đầu gật liên tục. Trần Mặc nói: “Hai bác mệt nhọc nên đi ngủ đi, cháu sẽ ở chỗ này trông chừng cô ấy.”

Hạ Nguyệt Dịch liền khoát tay, nói không cần.

Cũng bởi vì cậu ở đây tôi mới không thể đi, cậu không ở đây bọn tôi đã cùng con nhóc chết tiệt kia ngủ thẳng đến trưa mai, nào dư thừa rảnh rỗi trông chừng nó.

Hạ Nguyệt Dịch nghĩ thầm phải chờ đến khi nào đây? Bà từ phòng bếp, đem tới một ly nước lạnh.

Trần Mặc nghi ngờ nhìn bà, Hạ Nguyệt Dịch nghiêm túc nói: “Uống rượu say miệng khô, hãy cho nó uống nước đi.”

Trần Mặc đứng lên đổi vị trí cho bà.

Một ly nước lạnh rót hết, dù mơ hồ thế nào cũng phải tỉnh ba phần, Hạ Nguyệt Dịch lay lay bả vai Miêu Uyển: “Tỉnh đi, Trần Mặc, nó tới tìm con.”

Miêu Uyển tròn mắt hoang mang, tầm mắt nương theo ánh trăng xẹt qua vai, rồi nhìn thẳng vào phía sau cô, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Trần Mặc” Miêu Uyển sợ hãi kêu lên.

Trần Mặc gật đầu, nghĩ thầm sao lại say đến như vậy, hôm nay nếu không phải là mình ở đây, gặp người khác thì làm sao? Quá nguy hiểm, về sau không thể để cho cô ấy uống như vậy nữa.

“Tại sao anh lại ở nhà em?” Miêu Uyển không thể tin

“Chỉ cần muốn tìm thì có thể tìm được.”

Hạ Nguyệt Dịch thấy rốt cuộc hai người đã nói chuyện, suy nghĩ một chút thấy cũng không còn chuyện của mình, lập tức đi ngủ, già rồi mệt nhọc, tuổi trẻ bây giờ, thật không hiểu được!

“Mới vừa rồi thật sự là anh sao” Miêu Uyển cúi thấp đầu, đôi tay xoắn ở trên chân, lo lắng bất an.

“Bằng không em cho rằng là ai?” Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới Trần Mặc liền muốn nổi giận: “Con gái không nên uống nhiều rượu như vậy, buổi tối về nhà một mình rất nguy hiểm”.

“Em không có về nhà một mình, anh Đào Dịch đưa em về, chỉ là, sao em lại...”

“Anh trai em?” Trần Mặc chột nhứ mày

Miêu Uyển nhớ lại lời vừa nãy, thuận miệng đáp: “là anh họ của em”

“Là ruột thịt sao?”

“Là con trai của chị mẹ em”

Trần Mặc cảm thấy tảng đá nặng trong lòng lập tức được gỡ xuống.

“Trần Mặc...” Miêu Uyển rốt cuộc bỏ qua suy tư, quay đầu nhìn về phía hắn: “Anh đến tìm em có chuyện gì không?”

Trần Mặc ngồi xuống ở mép giường, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Những lời em nói với anh, anh đã suy nghĩ rồi, là do anh không tốt, anh sẽ thay đổi, cho nên chúng ta không cần phải chia tay, trở về với anh đi.”

Miêu Uyển chậm rãi cười lên, một nụ cười mệt mỏi: “Trần Mặc, anh đến tìm em, em rất vui, điều này làm cho em cảm thấy được, nửa năm nay ở cùng anh không phải là không có ý nghĩa. Nhưng em mệt mỏi rồi, Trần Mặc, em không đủ sức ở cùng với anh nữa.”

“Tại sao?” Trần Mặc kinh ngạc, tại sao, rõ ràng là em yêu anh mà.

“Bởi vì, anh không có yêu em. Em không thể ở cùng và sống qua ngày với một người không yêu em, nhất là, em lại yêu anh.”

“Em..” Trần Mặc cảm thấy mình phải kìm chế cơn giận: “Sao anh lại không thương em, anh có yêu em hay không không phải một mình em nói là được”.

Miêu Uyển sợ tới mức co rụt lại, Trần Mặc vội vàng dời tầm mắt, Miêu Uyển cố chấp cắn môi từ từ nói hết lời: “Nhưng, Trần Mặc anh có yêu em hay không, không phải một mình em định đoạt, còn ai có thể định đoạt được đây?”

Trần Mặc nhất thời cứng họng.

“Em cảm thấy, chúng ta chia tay vẫn tốt hơn, em đã đến giới hạn của mình rồi, dù em đối xử với anh tốt hơn nữa, nhưng anh vẫn không nhìn đến em. Trần Mặc, anh rất thông minh, nhưng mà anh vô tâm quá, trong đầu anh nghĩ em là bạn gái anh, cho nên anh phải đối xử tốt với em, nhưng trong lòng anh chưa từng có em, có em hay không có em anh vẫn vậy.”

“Tại sao em lại nói anh như vậy?” Trần Mặc cắn răng nghiến lợi

“Anh luôn bận rộn muốn chết, em đều không biết anh bận cái gì. Trước kia, em mỗi ngày đều sẽ đuổi theo anh hỏi xem anh đang làm gì, nhưng chỉ cần em không hỏi, anh cũng không chủ động đến tìm em. Em đưa anh đi gặp bạn bè em, mọi người cùng nhau ăn cơm, em nói đây là ông xã của em, anh cũng không trả lời em, phản ứng của anh luôn lạnh nhạt. Em nói chờ anh nghỉ phép liền đưa anh về nhà, anh đồng ý, nhưng tại sao nhà anh ở Tây An, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc dẫn em về nhà? Còn các anh em trong đội của anh, anh cũng chưa từng giới thiệu với họ về em.”

“Trần Mặc” nước mắt Miêu Uyển chực trào nơi hốc mắt, ngưng kết lại thành làn nước rung động sắp rơi: “Hiện tại em đã biết vấn đề nằm ở đâu rồi, là quan hệ của chúng ta quá xa vời. Nếu như ban đầu không phải do em bám chặt, quấn quýt theo đuổi anh, muốn làm bạn gái của anh. Nếu như mà em chỉ coi anh là một người bạn, em sẽ không có mong muốn độc chiếm anh mạnh thế. Lúc mới bắt đầu, em rất có lòng tin với quan hệ của chúng ta, khi đó em còn tin tưởng anh sẽ là của em, anh cũng đồng ý với em, em chính là người thân nhất, người tin tưởng nhất của anh. Mặc dù anh không nói nhiều, nhưng mỗi ngày em vẫn sẽ đến tìm anh, dù chỉ để nói một vài câu mà thôi. Nhưng sau một thời gian dài em thật sự có chút mệt mỏi, phản ứng của anh luôn bình thản như vậy, em bắt đầu suy nghĩ lung tung, em càng ngày càng không tự tin nổi, em biết rõ anh không có người con gái khác, nhưng cũng không yêu em, hai việc này không giống nhau. Anh không có yêu em, nếu như mà em không thể làm cho anh yêu em, thì em độc chiếm anh để làm gì?”

Trần Mặc rất khó khăn mở miệng: “Anh thật sự rất thích em”.

“Em biết rất rõ, em tin, anh không ghét em, em nói chuyện phiếm với anh anh cũng không thấy phiền, nhưng thích và yêu không giống nhau, em cho tới bây giờ cũng không phải là người quan trọng trong lòng anh, anh đã hiểu được chưa? Từ khi mới bắt đầu đã như vậy, anh cảm thấy đã đến tuổi, anh muốn tìm một người bạn gái, mà người này phải chưa từng yêu đương với anh, gặp một người nóng lòng giống em, anh cảm thấy có thể tiếp nhận, anh cảm thấy anh thích, nhưng điều đó vẫn không đủ. Anh chỉ cần một bạn gái, em làm được như vậy, nhưng anh cũng có thể tùy tiện tìm được bất kỳ ai thay thế. Cho nên em mới không ngừng xác nhận vị trí của em ở trong lòng anh. Nhưng bây giờ, em đã hiểu được.

“Miêu Miêu, có phải em đã không còn yêu anh hay không?” Trần Mặc cảm thấy hần khó có thể hình dung được cảm giác này, có phần quá nóng bức tựa như máu chảy qua tim.

“Em yêu anh hay không cũng vô dụng, mà là anh không có yêu em.” Miêu Uyển rút cuộc sốt ruột: “Anh có phải thấy em trước kia rất tốt với anh, bỏ mặc em sẽ cảm thấy áy náy không? Ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy. Lúc làm mấy việc đó quả thật em đã rất vui vẻ, là em tự nguyện. Có thể bây giờ anh cũng cảm thấy rất khó chịu, anh cảm thấy anh không bỏ được, cũng là bình thường thôi, em sống bên cạnh anh cũng lâu rồi, không có tình yêu cũng có tình cảm, anh nuôi một con khỉ lớn lên, nếu nó đi lạc, anh cũng sẽ rất khổ sở. Nhưng việc này không giống, quan trọng là thời điểm khẩn trương anh muốn tìm người nào, lúc vui vẻ khổ sở anh muốn tìm ai để chia sẻ, thời điểm nguy hiểm nhất anh sẽ nghĩ đến ai, người đó, mới là người anh yêu.”

Trần Mặc vẫn trầm mặc, miệng mím rất chặt, có quá nhiều vấn đề, là hần thuận nước đẩy thuyền cứ cho rằng đã có tình cảm, mà thật ra hần chưa từng nghĩ tới.

Nói thí dụ như, thế nào là yêu?

Ai mới là người hần yêu?

30. Chương 30

“Thật ra thì rất đơn giản, giống như bây giờ anh tới tìm em là vì không nỡ bỏ em, vì nhớ tới em sao?” Miêu Uyển nhìn Trần Mặc cố gắng mỉm cười, nhưng mà nước mắt không chịu thua kém cũng chảy xuống: “Thật ra, anh chẳng qua cũng bởi vì không cam lòng nên mới tới tìm em để hỏi cho rõ đúng không? Em vốn là muốn nói cho anh biết, là em không thích anh, em thích người khác, như vậy thì anh có thể đi được rồi.”

Trần Mặc há hốc mồm líu lưỡi, vấn đề này hần không biết phải trả lời cô như thế nào, bởi vì nhớ nhung cùng tức giận cái nào nặng hơn, hần một chút cũng không biết, nhưng là, cái này có quan trọng sao? Nhất định phải được phân chia rõ ràng như vậy sao? Trần Mặc thấy hần đã bắt đầu loạn, lĩnh vực xa lạ, hần không có kinh nghiệm, cũng không biết quy tắc, nên không trả lời được, vì vậy Miêu Uyển nói gì hần cũng cảm thấy thật có đạo lý, nhưng là không biết tại sao hần lại cảm thấy không đúng, không nên như vậy.

Miêu Uyển vừa lau nước mắt, vừa chậm chậm nói từng chữ, từng chữ, mà chính bởi vì sự chậm chạp này mới thấy cô đang rất nghiêm túc: “Cho nên em cảm thấy chúng ta không cần làm mất thời gian của nhau, anh xem, em thậm chí đã theo anh thoát ra khỏi cái hố (tình yêu) này, anh cũng đừng mong kéo em trở lại”.

“Anh, không biết nên nói như thế nào”. Trần Mặc nghĩ thật lâu, thanh âm cũng trở nên trầm thấp mà ôn hòa: “Anh có lẽ cần phải suy nghĩ thêm một chút mới có thể trả lời em được, bởi vì có một số việc thật... là lỗi của anh, anh đã không suy nghĩ cho tốt.”

Miêu Uyển mềm mại gật đầu.

“Cho anh số điện thoại mới của em, anh muốn suy nghĩ lại cho thật tốt, sau đó sẽ gọi lại cho em. ” Trần Mặc rất chuyên chú nhìn ánh mắt của Miêu Uyển.

Miêu Uyển yếu ớt thở dài dưới đáy lòng, cô đang suy nghĩ, tại sao anh vĩnh viễn là người ra lệnh? Vì sao anh vĩnh viễn đều cảm thấy anh là người có quyền quyết định cô đi hay ở? Vì sao cô giống như vĩnh viễn không cự tuyệt được anh?

Người đàn ông này, thật đáng sợ?

Cô nhỏ giọng đọc một chuỗi các con số, Trần Mặc tập trung tinh thần, đọc nhầm lại mấy lần, ghi tạc ở trong tim.

Sau đó.... Miêu Uyển yên lặng nhìn Trần Mặc. Trần Mặc theo thói quen dè lại trán của Miêu Uyển, giúp cô tắt đèn bàn, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi, không còn sớm nữa, mắt cũng không mở nữa rồi, anh ngồi đây với em một lát, khi trời sáng anh sẽ đi.”

Miêu Uyển nghe lời nằm vào trong chăn, cô bỗng thấy hoảng hốt, thật là thần kỳ nha, vận mệnh giống như kỳ tích vẽ thành một vòng tròn. Thời điểm bắt đầu, Trần Mặc ngồi bên giường nhìn cô, sau đó, thời điểm cuối cùng cũng như vậy, Trần Mặc cũng đang ngồi bên giường của cô.

Miêu Uyển nghĩ thầm, cô ngay cả áo khoác cũng chưa có cởi ra, hắn cứ như vậy để cho cô ngủ, thật ra hắn chưa từng quan tâm cô cứ như vậy ngủ thì có thoải mái hay không. Miêu Uyển trừng mắt nhìn hắn, rồi từ từ khép lại, say rượu, khóc lóc, tinh thần mệt mỏi, cho dù là trong lòng không muốn, Miêu Uyển cũng từ từ ngủ thiếp đi.

Trần Mặc nghe thấy hô hấp của cô trong nháy mắt thay đổi, hắn thu hồi tầm mắt nhìn xuống mặt Miêu Uyển, cô yên lặng ngủ, nhưng mi tâm có chút nhăn lại, giống như trong mơ cô đang phải đo sức với ai đó. Trần Mặc nghĩ thầm, thì ra hắn chưa từng phát hiện ra cô lại mệt mỏi như vậy, dĩ nhiên, hắn cũng xác định được, hắn chưa từng thật tốt nhìn xem khi Miêu Uyển ngủ có bộ dạng giống con gì.

Nếu như nói trong thời gian qua hắn đã từng suy nghĩ cho thật kỹ, trong lòng có nghĩ tới làm như thế nào, thì hiện tại cũng không phải ý kiến gì cũng không có, Miêu Uyển nói không sai, hắn rất thông minh, nhưng lại vô tâm.

Trần Mặc vươn tay chỉ cẩn thận vẽ lại đường nét khuôn mặt cô, cô xinh đẹp như vậy, còn trẻ như vậy, tràn đầy sức sống, cô cười rất đáng yêu, làm người khác yêu thích.

Thế nhưng hắn lại khiến cho cô khóc thành như vậy?

Trần Mặc trong nháy mắt nhớ lại rất nhiều việc, hắn nhớ rõ Miêu Uyển mất rất nhiều sức lực ôm con thỏ tai dài, to xấp xỉ cô dương dương tự đắc đi lại trước mặt hắn; nhớ lại ngày mùa đông lạnh giá ấy, cô ôm hộp bánh ngọt vào trong ngực đứng xoay tròn trước cổng đội của hắn, thời điểm hắn nhận lấy hộp bánh, bên trong vẫn còn ấm; hắn cũng nhớ Miêu Uyển xông lên ôm lấy hắn, hắn dùng hai bàn tay vừa mới giết người xoa xoa tóc cô, thế nhưng cô lại hỏi hắn: “Trần Mặc, anh có sợ không?”

Cô đối với hắn tốt như vậy, quan tâm hắn như vậy, nhưng hắn lại chưa bao giờ biết quý trọng cùng cảm kích cô, để cho cô nửa đêm một mình lo lắng không yên, để cho cô đau lòng, từ từ nản chí, cũng chỉ có thể khóc một mình không có ai làm bạn. Trần Mặc cảm thấy lồng ngực quặn lên đau đớn, dữ dội, giống như bên trong có chỗ nào bị phá hủy đang chảy máu, hoặc có thể đang bị xé rách, hắn thật sự không nên phản bác cái gì nữa, nhưng lại muốn cầu xin cái gì đó, hắn thật sự không xứng đáng.

Miêu Uyển hơi quay đầu đi, nhú mày, đầu lưỡi liếm môi một cách vô thức, cánh môi hồng mềm mại trong bóng tối lóe ánh nước.

Trần Mặc không tự chủ được cúi xuống, lại không được tự nhiên dừng lại cách môi Miêu Uyển một thước.

Không được, đã không còn tư cách, cô đã muốn thu hồi tất cả, hết thấy mọi thứ, buông tay hẳn. Trần Mặc biết không thể tiếp tục hôn cô, nhưng lại không muốn dừng lại. Hơi thở của Miêu Uyển mềm mại, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua mặt hắn, Trần Mặc tay nắm thành quyền cố gắng chống đỡ, cuối cùng vẫn là nhắm mắt lại, đứng lên.

Quên đi! Đi thôi!

Trần Mặc nhẹ nhàng đẩy cửa, khi rời đi hắn cũng không đánh thức bất kỳ ai.

Miêu Uyển bị một giấc mộng làm cho tỉnh lại, từ trên giường ngồi dậy, ngoài cửa sổ trời vẫn tối, mà Trần Mặc đã đi rồi, giống như anh chưa từng ở đây, chưa từng ngồi bên giường của cô vậy. Miêu Uyển sắm sửa một hồi lâu mới từ từ đem áo khoác cởi ra nằm lại vào trong chăn.

Cô đang suy nghĩ, tình yêu của cô cũng giống như việc mặc cả áo khoác đi ngủ vậy, được bao bọc quá nhiều, mặc dù vẫn có thể ngủ, nhưng dù sao cũng là ngủ không yên giấc.

Miêu uyển xoay người chỉnh lại chăn, nhắm mắt lại.

Ngủ đi! Ngủ đi! Ngày mai sẽ là một ngày mới!

Thành Huy cảm thấy nếu như nói khi Trần Mặc rời đi rất trầm mặc, sự trầm mặc này giống như là:

“Gió dịu hiu, sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về”

Trần Mặc hiện tại hoàn toàn im lặng, khuôn mặt mù mịt, giống như không thấy ánh sáng. Thành Huy vừa nhìn sắc mặt của Trần Mặc thì biết ngay là mọi chuyện xong rồi, xong rồi, lần này thì chia tay thật rồi.

Thành Huy bày ra vẻ mặt của anh cả nói: “Người anh em à, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm !”

Trần Mặc chỉ gật gật đầu nói phải.

Thành Huy bắt đầu dĩ vãng dài.

Tuy rằng nói bản tính Trần Mặc là người công tư phân minh, nhưng khách quan mà nói, Trần Mặc thất tình, cuộc sống của anh em trong đội cũng không thoải mái gì. Ban đầu tất cả mọi người đều cảm thấy Trần Mặc có bạn gái thật kỳ diệu, sắc mặt hắn trở nên ôn hòa, nói chuyện tán dóc cũng thân thiết hơn, vô duyên vô cớ cũng cười với mọi người. Đó là một sự thay đổi thần kỳ nha, đội trưởng “Thần Chết” của bọn họ đã quay trở về nhân gian rồi. Còn bây giờ thì sao? Tình huống đột ngột thay đổi 180 độ, thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Mặc dù lúc làm việc Trần Mặc không giận cá chém thớt, thế nhưng một khi ánh mắt sắc lạnh như băng lướt qua thì khiến cho người nhìn thấy phải rơi lệ, người nghe thấy phải đau lòng. Nguyên Kiệt nhiều lần lôi kéo Thành Huy ra oán trách, gần đây mỗi lần hắn nói chuyện với đội trưởng thì giống như là chết đi một lần vậy. Thành Huy vừa xoa bóp bả vai Nguyên Kiệt, vừa an ủi cậu ta: “Người anh em à, nhịn một chút thôi”

Vốn là mỗi ngày 9h30 Trần Mặc phải đợi điện thoại của Miêu Uyển, vì vậy tắt đèn sau khi bài giảng kết thúc vào lúc 9h20. Vốn dĩ mỗi tuần Trần Mặc nghỉ phép một ngày hẹn hò cùng Miêu Uyển, hiện tại thì toàn bộ thời gian hắn đều ở lại trong đội, giống như không hề tồn tại, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, tuy rằng hắn cũng không có nói gì, nhưng là thần kinh của anh em trên dưới trong đội không một giây nào được thư giãn. Lẽ ra Trần Mặc đã không cần phải tập luyện cùng cả đội rồi, nhưng mà không ngăn được hắn nhàm chán nha, thể dục buổi sáng vốn dĩ chỉ chạy 5 km, Trần Mặc xông lên đầu tiên chạy 10km, hắn không dừng lại tự nhiên cả đội cũng không ai dám dừng, từ đó về sau thể dục buổi sáng của đội liền thay đổi thành chạy 10km...

Cuộc sống này không có cách nào vượt qua nữa nha! Âm thanh của quần chúng đang sục sôi!

Gần đây đội năm làm việc rất tốt nha! Các lãnh đạo trong lòng rất là vui mừng a!

Trước kia Trần Mặc luôn cảm thấy mình bận rộn, một chuyện cộng thêm một chuyện, mỗi ngày đều bận đến hơn 9h mới kết thúc công việc, cuối cùng thì cho thêm nước vào trong ly trà rồi lặng lẽ chờ điện thoại của Miêu Uyển, thói quen này như thế nào hình thành hắn cũng không nhớ rõ, giống như là thuận nước đẩy

thuyền, cứ như vậy tự nhiên mà hình thành, hấn lại không nghĩ tới ở bên kia, Miêu Uyển vẫn luôn mong hấn có thể chủ động gọi điện cho cô trước. Nhưng mà, khi có cô hấn không cảm thấy, hiện tại cuộc sống thiếu đi một người, cô đi rồi, hấn mới phát hoảng nhận thấy khoảng trống trong lòng, bao trùm toàn bộ không gian và thời gian.

Trần Mặc cảm thấy gần đây hấn không tự chủ được mà suy nghĩ, hết lần này đến lần khác trong tâm trí luôn là những câu sau cùng Miêu Uyển đã hỏi hấn.

Thời điểm khấn trương anh muốn tìm người nào?

Khi vui vẻ, buồn bực anh muốn cùng ai chia sẻ?

Thời điểm nguy hiểm nhất anh sẽ nghĩ đến ai?

Thời điểm nguy hiểm nhất, hấn đầu tiên chỉ có thể nghĩ tới Hạ Minh Lăng mà thôi, nếu như ngay cả hấn cũng cảm thấy nguy hiểm thì chỉ có đội trưởng của hấn mới có thể cứu hấn.

Lúc khấn trương nhất bao giờ cũng hi vọng một người, bởi vì khấn trương là không nên, phải nhanh một chút vượt qua, một tay súng bắn tỉa cần nhất chính là phải bình tĩnh và tỉnh táo.

Khi vui vẻ cùng khổ sở thì có anh em ở đây, dĩ nhiên, còn có cả Miêu Uyển, đã từng làm bạn với hấn trong khoảng thời gian cũng không tính là quá ngắn ngủi. Trần Mặc nghĩ, không phải là trong lòng hấn không có cô, chỉ là, có thể hấn không đạt tiêu chuẩn của cô, cho nên cô rời hấn mà đi? Mà hấn suy cho cùng không phải là vì một mình cô mà tồn tại à?

Tình yêu là gì? Người ta phải làm thế nào yêu nhau đây?

Những vấn đề này hấn chưa bao giờ cẩn thận suy nghĩ tới. Tình yêu? Nghe từ này khiến ọi người cảm thấy quái dị, rõ ràng nói ra thật ngớ ngẩn, nó đến với một đám mây màu hồng, vừa hư không vừa mềm yếu, giống như tiểu cô nương vui đùa, mang chút gì đó ngây ngốc.

Xuân thương Thu buồn, yếu ớt nhạy cảm, Trần Mặc luôn luôn cảm thấy chỉ có người đàn ông không có năng lực mới có thể đi quan tâm những vấn đề này, vì hai chữ này mà vừa khóc vừa cười, cam chịu thấp hèn, muốn sống muốn chết cùng nó.

Quá khó nhìn!

Chẳng lẽ hấn cũng nên biến thành như vậy sao?

Trần Mặc lắc đầu một cái, ngón tay thon dài đang lật tới lật lui điện thoại, cuối cùng dừng lại, mở danh bạ tìm tên người hấn muốn gọi.

Lục Trần rời mắt khỏi màn hình máy tính, thấy tên người gọi tới hiện trên điện thoại di động thì mỉm cười.

Hấn nhấn phím nghe, cười, nói: “Hắc, chuyện công hay chuyện riêng?”

Trần Mặc nói: “Chuyện riêng”

“Ừ, giữ bí mật tuyệt đối, toàn bộ hành trình ghi âm, sau đó nói đi!” Lục Trần cười títt mắt, giống như một trò đùa giai của tiểu quỷ.

Trần Mặc trầm mặc một hồi: “Mình muốn hỏi một vấn đề!”

“Ừ, hỏi đi!”

“Cậu cảm thấy tình yêu là cái gì vậy?”

Lục Trần sững sốt cả nửa ngày, sau đó mới cười ha ha, nói: “Cái này cậu phải để ỉnh suy nghĩ một chút!”

“Từ từ suy nghĩ, mình không vội” Trần Mặc ngả ra phía sau dựa vào lưng ghế tựa, ngẩng đầu nhìn sang đường lối liềm rất hẹp treo bên bệ cửa.

“Sao cậu lại gọi tới hỏi tớ vấn đề này?”

“Mình không hỏi cậu, cũng không thể đi hỏi Phương Tiến sao?” Trần Mặc nghĩ, kể ra trong số những người hấn quen biết, cũng chỉ có suy nghĩ của Lục Trần gần nhất với phụ nữ.

Không hỏi hân thì hỏi ai đây!

“Cái này, thật ra thì cũng không phải là không thể nha, đối với vấn đề triết học này, Phương Tiến cũng sẽ có một quan điểm riêng, mặc dù quan điểm của hân rất có thể chỉ là một căn nhà, một vài mẫu đất, một người vợ và ba con, nhưng nó cũng là suy nghĩ của đa số những người nhân dân lao động thiện lương, chất phác....”

“Cậu đừng khấn trương!” Trần Mặc nói.

“Hắc, hắc. Cậu có phải đã đi hỏi đội trưởng trước rồi không? Đội trưởng nói thế nào?” Lục Trần cười nói.

“Không có hỏi, mình cảm thấy hỏi cậu là người thích hợp nhất!”

“Cũng đúng, khái niệm tình yêu này nói thế nào cũng không hoàn thiện, cậu tốt nhất đừng đi hỏi hân, không lại bị hân gạt...”

“Cậu rốt cuộc có nói hay không?” Trần Mặc rốt cuộc không nhịn được!

“Nói a, nói, mình không phải muốn suy nghĩ về điều đó nha, như vậy cuộc sống là vấn đề bắt nguồn từ.....”

Trần Mặc nghe được đối diện “xoẹt” một tiếng vang nhỏ, đó là âm thanh của tiếng quẹt diêm, Hạ Minh Lăng cứ như yêu nghiệt, cả quẹt diêm cũng làm người khác hoa mắt hơn, hân ta chỉ thích dùng một tay, ánh lửa đỏ sậm vừa lóe lên đã tắt, nhưng thuốc cũng đã được châm rồi. Trần Mặc nhìn bầu trời đêm sáng trong, có vài điểm nhỏ ướm át, trên cửa kính không hiểu sao là bộ dáng của Lục Trần, cũng dùng động tác như thế đốt một điếu thuốc.

“Là như vậy, Trần Mặc à” Giọng nói của Lục Trần vang lên trong đêm đen yên tĩnh, giống như thở dài: “Mình nghĩ là, bỏ đi tất cả những chiếc áo khoác ngoài tuyệt đẹp, tình yêu cũng chỉ là một người đối với người kia nhớ mãi không thôi.”

Trần Mặc yên lặng một lúc lâu sau mới nói: “À!”

Một dây số hân đã thuộc lòng hiện lên trong tâm trí, Trần Mặc nhẹ nhàng bấm những con số, bên tai nghe một giọng nói ngọt ngào của phụ nữ, chân thành nói cho hân biết: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi chưa kích hoạt!” Ngay từ đầu cứ như vậy, từ khi hân trở lại nơi đóng quân, cho đến khi hân gọi điện thoại đi lần đầu tiên, Trần Mặc không thể xác định được là lúc đó Miêu Uyển lừa hân hay là sau này cô đổi ý, nhưng mà bất luận như thế nào, nó cũng chỉ cho thấy một điều.

Tục ngữ nói, thất tình là chuyện nhỏ, thất nghiệp mới là chuyện lớn. Mặc dù thất nghiệp không đau khổ giống như thất tình, nhưng suy cho cùng thất nghiệp không giống thất tình là có thể lấy được sự công nhận của đồng đạo mọi người, có thể lấy được sự đồng tình cùng ủng hộ trong lúc làm việc. Hơn nữa, Miêu Uyển cảm thấy bản thân cần kiếm cái gì đó để làm, đây cũng là một việc quan trọng sau khi thất tình, nếu không cuộc sống mỗi ngày của cô đều là thưởng thức cảm giác thất tình, nếu vậy thì cô hoàn toàn không thể thực hiện được phương châm ở giai đoạn này: “Yêu quý sinh mạng, rời xa Trần Mặc”

Mặt khác, sức ảnh hưởng của Trần Mặc vào buổi sáng hôm đó, sau khi cô thức dậy đã nói lên tất cả, Miêu Uyển phát hiện cô suốt cả ngày không thể làm được bất cứ việc gì, trong vòng 3 phút luôn có 1 giây liếc nhìn điện thoại di động, suốt cả ngày cô đều quan sát tỉ mỉ mỗi một tác trong nhà về vấn đề tín hiệu mạnh hay yếu, cuối cùng Miêu Uyển mệt mỏi đi vào giấc ngủ, quyết định: “ngày mai đi đổi số điện thoại.”

Người nam nhân này thật đáng sợ, chính là như vậy, quá đáng sợ, chỉ cần trong tay hân còn nắm được một tia hi vọng, mình liền chạy không thoát.

Quê hương Miêu Uyển là một thành phố loại trung, Miêu Uyển mất hai ngày chạy tới tất cả các cửa hàng bánh kem trong thành phố, đáng tiếc các cửa hàng lớn gần đây đều không có kế hoạch tuyển thêm người, những cửa hàng có kế hoạch tuyển người thì cả quy mô và chất lượng đều không thỏa mãn yêu cầu của Miêu Uyển.

Tâm ý của cha mẹ là không muốn cô lại chạy ra bên ngoài đi làm, quê hương có cái gì không tốt? Cũng là muốn cái gì có cái đó? Tìm một công việc ổn định để làm, sau đó tìm hiểu một anh chàng rồi lập gia đình, rồi sinh con; cuộc sống a, không gì tốt hơn nữa.

Dù sao cũng là người trong vùng, tốt xấu gì đều biết, cha mẹ cùng người thân đều vận dụng hết tất cả các mối quan hệ, tin tức rất nhanh nhạy, không tới vài ngày thì có tin tức mới, tiệm bánh kem không tuyển người làm bánh, nhưng trong thành phố có một gia đình mới mở một nhà hàng Quảng Châu đang cần người tới giúp, các đầu bếp có nhiều kinh nghiệm đều mời từ các nhà hàng lâu đời; tuy rằng không đúng chuyên môn của cô nhưng khi nghe thấy Miêu Uyển cũng có chút động tâm, những món ăn ngon đều giống nhau, không phải đều là lấy lòng đầu lưỡi sao, quả thực không cần phân biệt rõ ràng.

Miêu Uyển bị người nhà kéo đến thử, cô sinh ra là để làm bánh nên có ngón tay tinh tế cùng đầu lưỡi nhạy cảm, miệng lại ngọt, bộ dáng lại rất đáng yêu. Bếp trưởng cũng nhắc nói xong một hồi tiếng Quảng Châu liền cười rộ lên, nét mặt hiền hòa, thật hài lòng với Miêu Uyển. Miêu Uyển liền như vậy thuận lợi được nhận vào làm, bắt đầu kỳ thực tập của mình, cô đã từng làm rất nhiều các loại bánh ngọt, bánh bông lan cùng nướng bánh, hiện tại lại bắt đầu học cách tẩm sủi cảo tôm, bánh bao xá xíu, ...như thế nào.

Miêu Uyển rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, mỗi ngày đều toàn tâm toàn ý học màu sắc và hoa văn mới, giống như một loại yêu mến khác.

Bột phấn trong tay mềm mại rơi xuống, rau cải xanh mát cùng điểm sắc của tôm bóc vỏ được thái hạt lựu, trộn lẫn với canh gà cùng chân giò hun khói, tỉ mỉ cho thêm 1 chút gia vị. Đồ ăn là trần ngập tình cảm cùng sinh mạng, chúng cũng có cảm giác, có hô hấp, nếu như bạn thích nó mới thấy hợp khẩu vị. Trong phòng bếp so với cửa hàng bánh kem ồn ào hơn nhiều, xung quanh đều là những nguyên liệu đã được cắt nhỏ để lộn xộn, hồng hồng xanh xanh vô cùng náo nhiệt, khói trắng bốc lên tản đi khắp nơi, Miêu Uyển đứng phía trước bếp chưng cách thủy bầm đốt ngón tay tính toán thời gian lấy món ăn ra ngoài.

Trần Mặc, nếu như em cho hạt tiêu trong sủi cảo tôm thì anh có cảm thấy ăn ngon hay không chứ?

Mạt Mạt vẫn thường xuyên gọi điện thoại tới đây nói ông chủ thông cảm với hành vi trốn tránh tình cảm của cô, đối với bánh ngọt của Miêu Miêu vẫn nhớ mãi không quên. Mạt Mạt nói ông chủ lại vừa mở thêm hai cửa hàng, đối với các nhà quản lý chiếu cố còn không kịp, cô hiện tại cũng đã thăng chức quản lý cửa hàng, còn có hai cô gái trợ giúp, Mễ Lục đã nghỉ việc, bắt đầu con đường gian nan với công việc đầu bếp trong một nhà hàng cơm Tây. Miêu Uyển thầm nghĩ như vậy thật tốt, tất cả mọi người đều cố gắng trong cuộc sống, làm cho chính mình càng ngày càng tốt, như thế nào chỉ có mình cô mơ hồ, giống như còn một chân vẫn đạp ở trong hồi ức không rút ra được.

Mạt Mạt nói ông chủ dự định mở một nhà hàng bánh ngọt kiểu Tây Âu ở trung tâm thành phố, và đang tìm kiếm khắp nơi một quản lý nhà hàng, phải có kinh nghiệm và kỹ thuật tốt, trình độ văn hóa đủ để có thể trong coi sổ sách, quản lý tài chính. Miêu Uyển lắng tai nghe, biết rõ Mạt Mạt đang ra hiệu ngầm cho cô, chẳng qua là bây giờ cô vẫn chưa nghĩ kỹ có nên quay về hay không, mặc dù là công việc mới không bằng công việc đã làm quen, nhưng là thành phố ấy... Giống như thời gian một cái chớp mắt, cũng đã là cuối mùa hè, thành phố cũng đã trải qua một mùa hè đáng sợ, nhiệt độ luôn duy trì ở 40 độ C, ánh mặt trời khốc liệt bắn thẳng đến cả vùng đất Quan Trung, khí nóng bốc hơi trên mặt đất.

Trần Mặc, có ai sẽ nấu chè đậu xanh cho anh sao? Có ai sẽ mua trà ô mai cho anh sao? Anh chắc là phải phơi nắng nên đen đi rồi hả?

Miêu Uyển phát hiện thì ra thời gian trôi qua thật nhanh, thời gian cô cùng Trần Mặc tách ra cũng đã muốn cùng thời gian cô cùng với hắn ở chung một chỗ giống nhau, thật dài quá. Hắn ở trong ký ức của cô giống như mờ dần đi một chút màu sắc, trở nên đơn thuần mà tốt đẹp hơn, Miêu Uyển nghĩ trí nhớ của cô thật kém nha, cô đã sắp quên hết khuyết điểm của hắn rồi, tại sao trí nhớ lại đảo ngược như thế này đây? Trong ký ức vẫn là những điều tốt đẹp của hai người, mà dường như còn càng thêm khắc sâu.

Có lúc Miêu Uyển sẽ cảm thấy Trần Mặc vẫn còn ở bên người cô, vẫn bình thản mà trầm tĩnh như vậy, hơi thở của hắn phảng phất bên người cô, giống như chỉ cần quay người lại là có thể chạm vào khuôn mặt ấy. Bếp trưởng tốt bụng dạy Miêu Uyển cách sử dụng nguyên liệu tốt, đi khắp trời Nam biển Bắc để mua những nguyên liệu đủ tiêu chuẩn nhất, trong cửa hàng có mấy học viên chung nhau mua nho khô Tân Cương, còn có một loại trái cây thật dài, hột đỏ, mùi vị ngọt vô cùng, Miêu Uyển không cần thận ăn quá nhiều, đến buổi tối hai hàm răng đau nhức. Miêu Uyển ở trên giường lật tới lật lui không ngủ được, vô luận là đọc sách hay là lên mạng cũng không thể giảm bớt, đến nửa đêm Miêu Uyển cầm điện thoại lật xem, từng tấm hình trong bộ sưu tập được mở ra, cuối cùng dừng lại ở một tấm hình mơ hồ...

Trong tấm hình là người đàn ông cao lớn anh tuấn, vẻ mặt ngạc nhiên, Miêu Uyển nhón chân, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của hắn ...

Trần Mặc, anh còn nhớ rõ không?

Sau mùa đông đó, anh đã làmột cô gái mơ mộng về một tình yêu đẹp nhất, cho dù anh cảm thấy đây chẳng qua là không quan trọng, chỉ như là một cái nhắc tay, nhưng với em đây lại là kho báu quý giá nhất cả đời này. Tấm hình này đã từng bị mất cùng điện thoại di động của cô, cô phải nhờ bạn học cũ tìm lại cho cô, nhưng tấm hình đã bị đè nén, không còn rõ ràng, giống như trong ký ức của cô.

Miêu Uyển đặt điện thoại lại bên gối.

Trần Mặc, anh chính là sâu răng của em, luôn ngọt ngào đi qua, sau đó để lại cho em đau buốt nhất.

Thời điểm khi mới bắt đầu, chúng ta đều không hiểu tình yêu là gì, chưa bao giờ biết yêu một người thì có cảm giác như thế nào, luôn luôn nghĩ rằng tình yêu là một điều rất bí ẩn, là tự chúng ta trong hư không tưởng tượng ra phương thức tình yêu đến như thế nào, cho rằng nó sẽ bắt đầu giống như sấm sét vang dội, sau đó oanh oanh liệt liệt mà tiếp tục, chúng ta làm được rất nhiều điều, yêu cầu cũng rất nhiều, chúng ta lo được lo mất, trong lòng mù mịt đau xót, vui buồn lẫn lộn, sau đó cũng hiểu được tình yêu không phải giống như chúng ta đã tưởng tượng.

Hơn nửa năm đối với Đại hội tỷ võ của đại đội đặc công, đại đội năm toàn thắng khiến cho các lãnh đạo của Trung đoàn mừng rỡ không thôi. Trung đoàn trưởng ôm bả vai của Trần Mặc ân cần hỏi thăm, cậu muốn cái gì cứ việc nói ra. Trần Mặc vẻ mặt kiềm chế mà tỉnh táo, nói hiện tại cái gì hắn cũng không cần. Trung đoàn trưởng mất hứng, nói người trẻ tuổi đừng có rụt rè, dám bỏ ra thì phải có dũng khí đòi lấy, phải dứt khoát mà làm, phải tin tưởng người lãnh đạo. Trần Mặc cười gượng, vẻ mặt chân thành, hắn hiện tại thật sự là cái gì cũng không cần.

Trần Mặc trong lòng nghĩ, tôi muốn thời gian có thể quay ngược lại, anh có thể giúp tôi hay không?

Thật xin lỗi, Miêu Uyển!

Hơn nửa năm này, Trần Mặc một mình ăn cơm, một mình xem phim, một mình đi dạo phố, đi qua tường thành cổ, một mình đi uống chocolate, không còn là hương vị ban đầu, cũng không phải mùi vị ban đầu. Nghe nói để làm ra một chiếc bánh ngọt cần phải trải qua 18 quy trình, mà đây chẳng qua là Miêu Uyển lấy cho hắn một phần nhỏ, hít một ngụm khí cắn xuống, hắn cảm thấy thứ đang nuốt xuống không phải là bánh mà là thật nhiều tâm huyết và thời gian, vậy mà hắn chưa bao giờ hiểu.

Thật xin lỗi ... thật xin lỗi ... hắn chưa bao giờ hiểu, cuộc sống của hắn nhìn như vui vẻ, lại cần một người ở sau lưng im lặng cố gắng cùng nỗ lực nhiều như vậy.

Thật xin lỗi, Miêu Uyển... Xin tha thứ cho sự kiêu ngạo của anh.

31. Chương 31

Thời điểm bấy giờ vẫn đang là mùa thu, Miêu Uyển xách hành lý quay trở lại cửa hiệu bánh trước đây, ông chủ cửa hiệu đang tính mở thêm ở bên cạnh một lò bánh ngọt kiểu Tây u, đã thử qua vài đầu bếp nhưng cảm thấy vẫn chưa ưng ý. Không phải hương vị không ra gì mà cái chính là bánh họ làm nhìn chưa được hấp dẫn lắm. Cửa hiệu bánh ngọt bắt đầu được mở, tuyên bố muốn thể hiện được sống của người phụ nữ, ông chủ có ý biến cửa hiệu này thành chiêu bài để quảng bá (thương hiệu), cho nên việc lựa chọn người làm vốn rất cẩn thận nay lại càng cẩn thận hơn. Cuối cùng, trong khi nói tới vấn đề này, Mạt Mạt lại nghĩ đến Miêu Uyển.

Ông chủ đích thân gọi điện thoại mời. Điều đó mang lại hiệu quả không nhỏ. Miêu Uyển bỗng nhiên cảm thấy tự hào vì mình là một nhân viên ưu tú, tài năng xuất chúng. Mạt Mạt rên sất khi còn nóng, liền nói về điểm này cậu có lợi rồi, cậu vẫn còn muốn được nhìn thấy Trần Mặc, nếu không cậu cũng đã chẳng nhanh chân đến đây.

Miêu Uyển đập bàn, cậu đừng quá xem thường tớ!

Một cước bước ra nhà ga Tây An, Miêu Uyển hít sâu một hơi.

Trần Mặc, em lại đã trở lại, đi ở cùng mảnh đất giống anh, thở cùng bầu không khí với anh, ở nơi sinh ra và lớn lên của anh.

Địa điểm cửa hiệu bánh ngọt đã chọn xong, bên trong đang trang hoàng. Miêu Uyển tích cực chủ động tham gia đến khâu mua sắm các dụng cụ và nguyên vật liệu. Đang đầu thu, cảnh sắc tươi đẹp nhưng công việc bận rộn khiến mồ hôi chảy như mưa. Cái khắc nghiệt của mùa hạ vẫn còn sót lại. Trên đường Dương Thụ, mùa thu đang bắt đầu, Miêu Uyển lau mồ hôi nhìn đồng dụng cụ ban đầu hài lòng một chút.

Trần Mặc tuy rằng không giỏi xã giao, nhưng ở đơn vị có đôi lúc có một vài bữa ăn không tránh khỏi sự náo nhiệt. Cũng may mọi người đều biết tính khí của người này, sẽ không trêu đùa anh quá mức. Trong nội thành mới mở cửa hàng cơm Tây, có người nói ngon, thế là đã có người hẹn cùng đi, Trần Mặc chối từ không xong, đành tới làm người tiếp khách.

Nơi này đúng là không khí cũng tốt. Nước sốt đạt chuẩn, thịt béo mềm, Trần Mặc chậm rãi xắt thịt, ánh mắt hơi đảo qua Nhất Phi, thấy mọi người đang hết sức tỏ ra phong thái tao nhã, tình anh liền cảm thấy buồn cười. Anh nhớ tới Hạ Minh Lăng nướng chân dê núi, một nhát dao làm dầu nóng bắn ra, rắc muối thô lên và cắn một miếng có thể cảm nhận được vị ngon nơi đầu lưỡi. Một người ngồi cùng bàn cúi đầu mắng một tiếng, lấy trong nước sốt một đoạn tóc ngắn, lập tức có người hiểu chuyện liền gọi trưởng ca tới.

Trần Mặc im lặng đứng ngoài cuộc, anh chẳng hứng thú đối với những chuyện như thế này, khuyên mọi người hãy bỏ qua, anh chẳng muốn mở miệng, hơn nữa đối bụng đến cùng cực đối với anh có cái gì mà không nuốt được, sợi tóc chỉ là chuyện nhỏ. Mấy người ngồi cùng bàn kia cũng mượn đề tài để nói chuyện của mình, tóc là chuyện nhỏ, thể diện là chuyện lớn, trưởng ca không gặp nên chỉ có thể tìm người đầu bếp ra xin lỗi. Trần Mặc nhìn đến mặt cái tên tiểu đầu bếp kia, đáy mắt sáng lên, đứng lên cười nói: “Là cậu à, đã lâu không gặp.”

Anh đi tới ôm vai Mễ Lục, xoay người nói với mọi người cùng bàn: “Bạn tôi, bỏ qua bỏ qua nhé, một sợi tóc làm gì mà phải âm ỉ cả lên?”

Trên bàn, có ai mà không biết tính anh, đó là tuyệt đối không tùy tiện mở miệng ôm việc vào người, lập tức liền có người đi tới kéo hai người đẩy ra, đánh giỡn nói: “Anh Trần, đã là bạn anh thì hai bên nói đến đây thôi”.

Mễ Lục bị người mới đẩy ra gánh vác vụ rắc rối này thì trong lòng đang bực bội, bỗng dưng thấy Trần Mặc xuất hiện cứu anh, nhất thời cứ ngây ngốc há miệng. Trần Mặc đẩy anh, nói đi cùng tôi ra ngoài nói chuyện. Đầu óc của Mễ Lục vẫn còn chưa trở lại bình thường mà đôi chân đã bước đi theo rồi.

Về đêm, cái khô nóng ban ngày biến mất, gió đêm thổi tới phả lên mặt mang theo chút hơi mát.

Mễ Lục theo chân Trần Mặc đi tới ngoài cửa, nhà hàng cơm Tây ở vị trí đẹp đẽ, yên tĩnh giữa nơi ồn ào, hướng ra trục đường chính. Trần Mặc nhìn người đi đường nhàn nhã đi lại trong bóng đêm, dường như lơ đãng hỏi: “Đạo này còn liên lạc với Miêu Uyển không?”

“Uhm”. Mễ Lục không rõ Trần Mặc có biết Miêu Uyển đã trở lại hay không, nói ra rất dè dặt.

“Cô ấy bây giờ có khỏe không?”

“Hắn là rất khỏe”. Mễ Lục nói, lần trước thấy cười cười nói nói rất vui vẻ.

“Có... bạn trai sao?”. Trần Mặc rút cuộc vẫn là nhìn không được, hơi quay đầu, thu khuôn mặt nghiêng nghiêng của Mễ Lục vào trong tầm mắt.

“Cái này, không rõ lắm.” Mễ Lục trong lòng cảnh giác.

“Ồ.” Trần Mặc thản nhiên lên tiếng.

Mễ Lục coi như là người tốt, nói lời nói dối gạt người, nhìn nét mặt của Trần Mặc liền có chút không đành lòng, tuy rằng hiện tại thoát nhìn thì Trần Mặc chẳng có biểu lộ tình cảm gì cả, nhưng nét mặt không chút thay đổi thường sẽ làm những người tốt liên tưởng đến sự chịu đựng, nỗi đau trong lòng, đây giống như lời

vừa thốt ra vừa làm cho đau lòng. Vì thế, Mễ Lục do dự một chút, nhìn đối diện với Trần Mặc nói: “Tôi cảm thấy, anh bây giờ như vậy không tốt!”

Trần Mặc bật cười: “Cậu lại cảm thấy cuộc đời của tôi không ý nghĩa sao?”

Mễ Lục nhất thời lúng túng, hầu hết mọi người trên đất nước Trung Hoa không giống nhau, bạn cùng học với Mễ Lục là người có tín ngưỡng. Một người có tín ngưỡng nhìn chung đều vô thức muốn cảm hóa người khác, bởi vì bọn họ cảm thấy bạn khổ, bạn không có tín ngưỡng, không có chỗ dựa. Cho nên, thói quen của Mễ Lục đối với người cậu ta vừa quen khi hỏi một vấn đề, thì phải là: Anh/chị/bạn cảm thấy cuộc đời anh/chị/bạn có ý nghĩa sao? Khi cậu ta lần đầu tiên hỏi Mạt Mạt như vậy, Mạt Mạt liền đánh cho cậu ta một cái, Miêu Uyển thì yếu ớt bị câu hỏi mang tính triết của cậu làm cho choáng váng, suy nghĩ mất hai ngày xem cuộc đời mình rốt cuộc có ý nghĩa hay không vậy, chỉ có Trần Mặc chắc như đinh đóng cột, trả lời cậu một câu: có!

Là người đầu tiên kiên định, bình tĩnh như thế khi trả lời câu hỏi này, lập tức Mễ Lục bị khí chất kiên định của Trần Mặc làm cho kinh ngạc, làm cậu ta có ấn tượng sâu sắc. Vì thế, bây giờ cậu ta ngượng ngùng cười nói: “Tôi chỉ là cảm thấy anh cần phải có một tín ngưỡng”.

“Tôi có.” Trần Mặc quay đầu nhìn về phía cậu ta.

Mễ Lục bị ánh mắt của anh với sự bình tĩnh hấp dẫn, tò mò hỏi: “Cái gì?”

Trần Mặc suy nghĩ một chút: “Không biết phải nói với cậu thế nào, nhưng mà tôi có.”

Mễ Lục nản lòng: “Được rồi, cho dù anh có tín ngưỡng, đối với anh vẫn là cảm thấy anh cần Chúa chỉ dẫn, bởi vì anh không hiểu yêu.”

Trần Mặc liền cười, thế này là sao vậy, các anh bạn nhỏ ngày càng thật học thuật, chuyện tình yêu cả ngày giắt ở khóe miệng, mở ra cái là thi nhau biện luận rồi.

“Vậy cậu nói yêu là cái gì?” Trần Mặc nhíu lông mày, trêu chọc cậu ta.

Về mặt Mễ Lục lập tức trở nên nghiêm túc: “Yêu là luôn luôn nhẫn nại, yêu là...”

“Không, yêu không phải thế!” Trần Mặc đột nhiên ngắt lời Mễ Lục, anh chợt nhớ tới ngày nào đó Miêu Uyển khóc nói với anh cô hết sức rồi, cô không bao giờ có thể yêu anh thêm chút nào nữa, cô mệt mỏi rồi.

Mễ Lục ngạc nhiên chằm chằm nhìn anh.

“Yêu không phải là, không cần nhẫn nại, ít nhất không cần luôn luôn nhẫn nại, bởi vì nhẫn không đủ, còn không bằng không nhẫn.” Trần Mặc cảm thấy tim đập chậm một nhịp, giống như máu đang chảy thật mạnh, thoáng cái bị chặn lại, cảm giác máu không chảy.

Mễ Lục kinh ngạc nhìn Trần Mặc đột nhiên yên lặng, găng sức nhấn bả vai hai cái, xoay người bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp hòa với ánh đèn vàng ấm áp ở nhà hàng, đáng vẻ không khỏi bi thương.

“Yêu là luôn luôn nhẫn nại, thêm cả nhân từ.

Yêu là không ghen tị, yêu là không khoe khoang, không liều lĩnh. Không làm chuyện xấu hổ, không cầu ích lợi cho riêng mình, không dễ dàng nổi giận, không so đo tính toán cái xấu của người.

Không thích bắt nạt, chỉ thích chân lý.

Mọi việc bao dung, tin tưởng, hi vọng và nhẫn nại.

Yêu là không bao giờ dừng.”

Mễ Lục yên lặng đọc thuộc lòng đoạn giáo huấn này cậu đã sớm ghi nhớ trong lòng, đột nhiên cảm thấy, đúng vậy nha, những lời này không phải là tốt, mà thật là tốt, rất tốt, quá tốt, tốt đến mức không làm được, trái trở nên chẳng phải tốt.

Chợ đi chọn lại, Miêu Uyển cuối cùng chọn khai trương cửa hàng trước ngày quốc khánh, trang hoàng theo phong cách châu u chính hiệu, ngay cả ngọn đèn đều là ánh sáng màu vàng ấm áp, mặt hướng ra phố là cửa kính rộng lớn sáng long lanh như là cửa sổ nhà kẹo đường phèn, toàn bộ quá trình làm bánh ga-tô, bánh mì

đều đặt ở tầm mắt của người đi đường, đây là tuyệt chiêu quảng cáo, đó cũng là một thách thức lớn, Miêu Uyển quyết định đặt ra cho bản thân càng nhiều thử thách.

Ông chủ rất xem trọng cửa hiệu này, quốc khánh khai trương bán đại hạ giá, ông đặc biệt phái ba người lại đây hỗ trợ, ngày đêm luân phiên.

Chiếc bánh lớn cắt thành từng miếng, đặt trong bát thủy tinh để mọi người ăn thử, hương vị thanh ngọt sáng khoái, như vậy thích hợp với cái trong trẻo, khô hanh của mùa thu, Miêu Uyển làm cho người ở tại cửa ra vào, các miếng bánh sô-cô-la giống như nửa quả trứng được nướng bằng bàn nướng nhiệt điện. Mùi thơm ngọt ngào ngạt khắp không gian, dường như mỗi phần tử không khí đều đang vui sướng nắm tay nhảy múa, đậm ngọt hương say khắp nửa dãy phố.

Đồng như trầy hội, ông chủ thực sự vừa lòng.

Ở ngày quốc khánh này, Tam Trường Nguyên Kiệt đang ở trong thời kỳ cuối của thất tình, bạn gái của hắn cao gầy, xinh đẹp, giỏi giang rồi cuộc không kiên nhẫn được lại đi huấn luyện hắn cho sánh với phẩm cách của mình, quyết tâm muốn trực tiếp thay đổi cái có mùi vị của đàn ông, nghiêm túc chuyện ấy nên đã nói lời tạm biệt với hắn.

Cái gọi là nam nhi có lệ không dễ rơi, chính là chưa tới mức thương tâm. Nguyên Kiệt vốn là người luôn luôn có vẻ náo động, cho nên bị thất tình cũng mất cả náo động, hắn giống Trần Mặc đến nhanh bãi tập, sau khi chạy một trăm vòng khiến người ta phải đưa hắn trở về ký túc xá. Trần Mặc đứng ở cửa thở dài, xem ra đội viên thể chất rèn luyện hàng ngày còn cần phải tăng cường, ngay cả thất tình cũng mất đi không dậy nổi, như thế này còn đáng bộ gì nữa?

Bọn lính thấy Trần Mặc đến đây, liền đều rút lui. Nguyên Kiệt kiên nghị nhìn Trần Mặc, trong mắt có phảng phất ánh lệ, hắn nói, đội trưởng, anh yên tâm, em cam đoan sẽ không chậm trễ công tác, em em em, em kỳ thật...

Trần Mặc mở băng ghế ngồi bên giường Nguyên Kiệt, anh nói kỳ thật tôi cảm thấy cậu cũng không cần phải khổ sở, cô gái kia đối với cậu cũng không còn tốt gì nữa, cậu sẽ không khó tìm được người tốt.

Về mặt Nguyên Kiệt cứng ngắc đỡ khóc đỡ cười nhìn anh, nghĩ rằng, ta thật khờ, lòng trung thành này bên ngoài phải tỏ rõ, chẳng lẽ còn trông cậy vào đội trưởng có thể nói mấy câu ấm lòng để an ủi ta?

Nguyên Kiệt co người vào giữa giường nói: đội trưởng anh cho phép em nghỉ thêm một chút, ngày mai có thể tốt. Trần Mặc nhìn cậu ta, nghiêm trang, ngày mai á? Nguyên Kiệt suy nghĩ một chút, một tuần, một tuần sau em mà vẫn còn như thế, anh đem em lên cột bia trời lại đánh ột trận nhé. Trần Mặc gật đầu. Nguyên Kiệt bỗng nhiên có cảm giác sau lưng bốc lên một luồng khí lạnh.

Trần Mặc nói tôi đi mua cho cậu ít rượu? Nguyên Kiệt lắc đầu, cậu ta nói uống rượu uống không say sẽ đau đầu. Về mặt Trần Mặc không thay đổi nói: à. Trong lòng Nguyên Kiệt u ám, cảm giác được Trần Mặc đang trừng mắt với cậu. Vì thế, cậu khẽ ho một tiếng rồi chuyển đề tài. Cậu nói: đội trưởng, em có thể phiền anh chuyện này không?

Trần Mặc gật đầu.

Nguyên Kiệt nghĩ ngợi một chút, về mặt có chút tang thương. Cậu ta nói anh có thể giúp em đi mua cái bánh ngọt không? Quốc khánh ngày đó em cùng Tiểu Nhiều đi dạo phố, cô ấy ném một cái bánh ngọt nho nhỏ người ta bán ở bên đường liền nói em mua cho cô ấy. Em vừa thấy một cái nhỏ như vậy mà mất mười lăm đồng nên đã nói đắt. Kết quả là cô ấy không vui. Hôm nay cô ấy gọi điện nói với em là vừa mới mua ỉnh hai cái bánh ngọt ăn tại chỗ, sau khi cô ấy ăn xong liền quyết định bỏ mặc em. Cô ấy nói với em, cô ấy nghĩ không ra có chuyện gì em có thể làm mà cô ấy lại không thể làm... Cho nên, em liền muốn biết, cái thứ ấy rốt cuộc có hương vị gì...

Nguyên Kiệt cảm thấy đau buồn, nước mắt lưng tròng nhìn Trần Mặc. Trần Mặc nghĩ rằng người ta từ trước tới nay không hề có ý định muốn sống với cậu thì bánh ngọt kia ăn ngon hay không ngon đều chẳng quan trọng.

Trần Mặc nói xong liền chăm yêu cầu này cấp trên có thể giúp cậu thỏa mãn.

Nguyên Kiệt chống người lên nói thêm một câu, cửa hiệu ấy ở ngay đầu đường phía nam, tên gọi Nhân gian.

Trần Mặc đứng ở gần cửa sững lặng một chút, nói: Ồ!

Thật thần kỳ, rất thần kỳ, không phải nói Thiên đường quá xa, Nhân gian lại gần sao? Làm sao lại kéo hết mọi người vào bị kịch hả?

Buổi chiều, chính là thời điểm ánh mặt trời rực rỡ nhất, không phải cái nóng rát của mùa hè, mà mùa thu ánh mặt trời quang đãng, thanh thoát, cơ hồ có thể cảm giác được tia ánh sáng trên người toát ra, Trần Mặc mở cửa kính xe cho gió thổi, lên đường chạy đến khu phố ồn ào kia.

Nhân gian.

Anh ló đầu tìm, ánh mắt tinh tế, sắc bén quét qua bên đường vội vã chợt lóe lên tấm biển. Vì thế... Đến...

Trần Mặc tắt máy đang định xuống xe, ngón tay đang dừng trên chiếc chìa khóa bỗng ngưng lại.

Nhìn lầm rồi sao? Dĩ nhiên là không thể nào. Trần Mặc nhất thời cảm thấy tầm mắt bị rút nhỏ lại, giống như từ ống nhòm trông thấy mục tiêu, phóng to gấp mười lần, tinh thần dồn vào khuôn mặt của Miêu Uyển, trong ánh mắt của anh chỉ có cô, không còn cái gì khác nữa.

Miêu Uyển hơi cúi đầu vờ bột mì, vàng trán trắng mịn màng xõa xuống vài sợi tóc phát phơ bên má, bay bay theo hơi thở của cô. Cô quay đầu đi cho lò đốt lửa, sợi tóc vương vào trong miệng. Miêu Uyển dừng lại ngẩn người, nhìn tay mình dính đầy bột trắng, ngẩng mặt, một bàn tay con trai phóng tới tầm nhìn của Trần Mặc, dùng đầu ngón tay đẩy lộn tóc này ra.

Trần Mặc nhanh chóng phóng to tầm mắt, đó là một anh chàng sạch sẽ, cao dong dỏng. Mặc toàn đồ trắng giống nhau và cùng đội chiếc mũ giấy cao ngất, mặt mày bình thản, khóe mắt tươi cười. Trần Mặc khẳng định mình vô cùng không thích người này. Miêu Uyển dừng lại nhìn tóc mình, bất đắc dĩ cười. Tay của anh chàng đưa ra giúp cô vén sợi tóc mai lên sau vành tai. Trần Mặc nhìn theo nửa người trên của Miêu Uyển khẽ cử động, đoán được là ở dưới bàn cô đang đá anh chàng kia, đó hẳn là một sự cảnh cáo. Không hiểu sao, trong lòng Trần Mặc dễ chịu hơn một chút.

Trời xanh thăm thẳm, gió rất nhẹ, cửa kính Nhân gian trong suốt giống như không tồn tại, Trần Mặc an tĩnh ngồi ở trong xe nhìn Miêu Uyển bận rộn.

Ánh mặt trời trên không chiếu qua vừa đúng góc độ dừng ở khuôn mặt Miêu Uyển. Trần Mặc thấy trên gương mặt Miêu Uyển những sợi lông tơ rất nhỏ ánh lên dưới vàng sáng màu vàng kim.

Sô-cô-la hòa tan được trút hết vào chiếc đĩa đá cẩm thạch trắng tinh, hạt dẻ bóc vỏ rang chín rắc lên trên, trượt theo sữa sô-cô-la đã sánh lại kết thành khối chất rắn.

Miêu Uyển đem chúng xúc vào bát thủy tinh và chỗ sữa sô-cô-la còn lại quấy đều lên, khối chất rắn mềm ra, một lần nữa dung hợp thành ra dung dịch sữa mịn bóng. Vài cái bánh ngọt đã thành hình, chính sữa gòn gòn được bày trên bàn. Miêu Uyển bưng bát thủy tinh nghiêng cổ tay, đổ đều dung dịch sô-cô-la phủ lên trên, ngưng tụ thành lớp vỏ trơn bóng.

Trần Mặc khẽ nhắm mắt lại, giống như có thể ngửi thấy được sô-cô-la giữa không trung rơi xuống, hương thơm ngọt ngào dường như càng làm bùng nổ thêm sự kích thích.

Ngoài cửa sổ, một đám người rộn ràng, Trần Mặc nhìn từng chiếc xe lướt qua trước mặt anh. Trên đường, người đi đường dần dần nhiều lên, sắc trời dần tối, ánh mặt trời nhuộm ánh vàng và đỏ, đẹp một cách lạ thường. Cảnh cửa Nhân gian không ngừng bị đẩy ra, mọi người ôm từng hộp giấy vuông vắn từ bên trong đi ra, mang theo vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào.

Buôn bán rất tốt, Miêu Uyển một giây cũng không ngừng bận rộn, cô đem đổ một giọt sô-cô-la trên mu bàn tay để khảo nghiệm nhiệt độ. Trần Mặc nhìn cô cúi đầu liếm hết khối sữa màu nâu kia, vẻ mặt nặng nề như có điều suy nghĩ, trong mắt lại có loại xa lạ sắc bén. Trần Mặc chợt nhớ lại anh đúng là đã xem qua Miêu Uyển làm việc, có một lần Miêu Uyển ở cửa hiệu, lúc sau đưa anh vào nhà bếp của quán cà phê Nhân gian mượn lò nướng, làm ra cái bánh ngọt mềm mại, hơi có vị chua. Khi đó, Miêu Uyển không giống như bây giờ. Lúc đấy, khuôn mặt cô tràn đầy hạnh phúc đứng chờ đợi trước lò nướng lầm lũi nhấm nháp. Trần Mặc từ

phía sau ôm lấy cô, Miêu Uyển quay đầu ngược mặt lên nhìn anh, cơ thể ấm áp vùi trong ngực anh giống như con mèo con.

Trần Mặc khi đó không ngừng mà hôn đôi môi xinh đẹp mà ngọt ngào trên khuôn mặt tươi tắn. Anh cố gắng hồi tưởng lại từng cảm giác rất nhỏ, Miêu Uyển ánh mắt say đắm của Miêu Uyển biểu lộ sự ngưỡng nùng, quyến luyến, đầu lưỡi trơn mềm, dịu dàng mấp máy.

32. Chương 32

Trần Mặc ngồi ở trong xe rất lâu, từ lúc mặt trời còn đứng bóng cho đến khi mặt trời sắp lặn, mãi cho đến khi chủ cửa hiệu bắt đầu đóng cửa.

Anh im lặng quan sát, vô cùng kiên nhẫn, hơn nữa lại còn bình tĩnh, giống như trở lại cách đây mấy năm, anh quan sát một mục tiêu rất lâu, trong lòng không có một chút tạp niệm.

Tâm mắt của anh bị nhất cử nhất động của Miêu Uyển dẫn dắt. Anh phát hiện hóa ra người đàn ông kia là thầy dạy làm bánh bao, ở trên khay sắt lớn màu đen xếp đều đặn từng nắm mì nhỏ trắng nõn mềm mại. Miêu Uyển thỉnh thoảng lại đi giúp hắn quét nước trứng. Hai người bọn họ còn có một cô gái học việc trợ giúp, luôn luôn bận rộn, đối tới đối lui, nhưng động tác trên tay đều vào đấy. Kỹ thuật chuyên nghiệp, bất luận là ở công việc gì, nếu như có thể làm cực tốt thì trông cũng đều đẹp mắt.

Đêm đã khuya, Miêu Uyển cười chào từ biệt với đồng nghiệp, người đàn ông kia dùng móc sắt kéo cửa cuốn xuống, phát ra tiếng vang sần sật. Trần Mặc thấy Miêu Uyển nhìn thoáng qua chỗ mình, trong ánh mắt dường như có chút tò mò, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ thần nhiên. Trần Mặc trong lòng đột nhiên lúng túng, tay tra chìa khóa để khởi động xe trượt cả ra ngoài. Anh ở phía sau nhìn qua gương xe thấy Miêu Uyển đứng ở bên đường lặng đi một chút, quay đầu đi về hướng khác. Trần Mặc ở phía trước giao lộ, quay xe, vòng đến phía trước Miêu Uyển chặn đường cô.

Hơn mười giờ, nhìn chung, trên đường vẫn còn đang hết sức náo nhiệt. Trần Mặc dễ dàng đuổi kịp cô. Cô gái này đến giờ vẫn không cảm thấy có gì là cực khổ. Miêu Uyển ở một nơi được xây dựng từ đầu thập niên 90 của thế kỷ trước, tầng lầu cũ nát nhưng nền đất vẫn chắc chắn, tường ngoài tuy được sơn một lớp sơn mới nhưng bên trong hành lang vừa bẩn lại vừa hỗn độn những mảng vôi tróc ra. Trần Mặc nhìn vào trong hành lang, nghe âm thanh của từng chiếc công tắc đèn phát ra, rồi cuối cùng ở cửa sổ tầng bốn chột sáng lên một ánh đèn vàng ấm áp.

Trần Mặc nhớ Miêu Uyển từng nói, bao giờ mình có nhà, ánh sáng trong phòng khách nhất định phải là màu vàng, đèn huỳnh quang tuy rằng rất sáng, nhưng chỉ có ánh đèn giống như ngọn lửa như thế vậy mới có thể tạo được không khí ấm áp của một gia đình.

Một gia đình.

Trần Mặc nhớ rằng anh vốn là có nhà, nhưng là anh đã trốn khỏi đó, từ đấy, anh gần như không có nhà, và sau này ký túc xá chính là nhà của anh.

Trần Mặc đi đến dưới lầu ngẩng mặt nhìn lên, ngây ngốc nhìn ánh đèn vàng dịu dàng, ấm áp, mãi cho đến khi nó vụt tắt.

Hôm đó, Nguyên Kiệt đợi đến tắt đèn cũng chẳng thấy bánh ngọt, nhưng cậu ta không có can đảm để đi truy hỏi Trần Mặc vì sao lại để cậu ta phải chờ đợi công cốc như vậy. Vì thế, Trần Mặc đương nhiên quên mất chuyện này. Ngày hôm sau, bao nhiêu cặp mắt tinh tường của quần chúng nhân dân đều nhạy bén phát hiện Trần Mặc tinh thần không được tập trung cho lắm. Thế nhưng, dựa trên nguyên tắc cơ bản là thêm chuyện không bằng bớt một chuyện, nói nhiều sai nhiều, không nói không sai, quần chúng nhân dân đều không hện mà cùng thấy Ba Trần thật là sáng ý khi đặt tên cho con trai của mình.

Đêm hôm đó, Trần Mặc tỉnh giấc lúc nửa đêm, nhìn ánh trăng sáng ngời ngoài cửa sổ, anh chợt nghĩ thông suốt một chuyện, tại sao mình phải trốn tránh cô ấy? Dù sao bọn họ cũng coi như là tính cách không hợp nên lặng lẽ chia tay. Anh bây giờ không cần thiết phải lén lén lút lút giống như trộm cắp điên cuồng đi theo phía sau cô như thế?

Trần Mặc vỗ trán mình một chút, thầm nghĩ, mình quả là ngốc mất rồi.

Sau đó, trong lòng anh lại đau một chút, nghĩ, mình quả là thích cô ấy rồi.

Trần Mặc đặc biệt chuẩn bị thật tốt, anh cạo râu, tắm gội sạch sẽ, quần áo trịnh trọng đi ra ngoài... mua bánh ngọt.

Lúc đến Nhân Gian, Miêu Uyển đang vội vàng làm sô-cô-la hình lá cây, cô đem sô-cô-la hòa tan, dùng một cái bàn chải nhỏ đem sữa sô-cô-la quét lên trên khuôn hình lá cây đã rửa sạch, đợi cho sô-cô-la đông lại, sau đó đổ ra là có được một miếng sô-cô-la trông rất sống động, đường gân lá rõ ràng, thực là sáng kiến thần kỳ, Trần Mặc đứng ở cửa sổ tán thưởng một hồi rồi mới đi tới đẩy cửa vào trong.

Trước quầy bán bánh ngọt, nhân viên cửa hàng cười nói hoan nghênh quý khách, Trần Mặc đã thấy bảng tên trước ngực cô: Vương Triều Dương.

“Vương Triều (chao) Dương”. Trần Mặc nhẹ giọng đọc tên này, anh nhớ hóa ra là đội trưởng của chi đội tin tức đã kêu cái tên này.

“Vương Triều (zhao) Dương”. Vương Triều Dương cố chấp cải chính.

Trần Mặc gật đầu, tỏ vẻ anh nhớ rồi.

Miêu Uyển làm được rất nhiều sô-cô-la hình lá cây, trong lúc vô ý ngẩng đầu lên, ánh mắt bỗng nhiên chỉ tập trung vào một điểm, môi khẽ nhếch, hết sức ngạc nhiên nhìn Trần Mặc. Trần Mặc nhảy bèn nên cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô, khẽ gật đầu về phía cô xem như chào hỏi. Miêu Uyển muốn cười về ung dung một chút, nhưng do hồi hộp nên cả người cứng nhắc, khóe miệng chớp chớp rất khó coi. Cô vội vàng ra về bận rộn xoay người, tim đập dồn dập giống như muốn bay lên, bàn chải ở trong tay run run, sữa sô-cô-la chưa đông nên dính cả vào tay, đợi đến khi cô hít sâu không chế tốt nhịp tim, quay đầu lại thì Trần Mặc đã rời đi rồi. Miêu Uyển sững sờ tại chỗ, bộ mặt buồn bã thất vọng.

“Mới vừa rồi, thiếu tá mua cái gì vậy?” Miêu Uyển vội tới phòng ngoài hỏi.

Vương Triều Dương chỉ vào sô-cô-la sữa tươi nhỏ nói cái này.

Ngực Miêu Uyển nhói lên một chút tựa như một cơn đau nho nhỏ, cô bất giác đưa tay lên tự xoa ỳnh, xong khẽ hít sâu. Vương Triều Dương cầm cổ tay của cô thốt lên:

“Aiz”.

Miêu Uyển cúi đầu nhìn tay mình dính đầy sữa sô-cô-la.

Ngày hôm sau, Trần Mặc dùng bánh ngọt mua được làm bữa sáng, mùi vị không tệ, cũng chính là không tệ mà thôi, đương nhiên, bình tĩnh mà xem xét thì so với căn tin vẫn là ngon hơn, Lục Trần là người rất soi mói. Lúc ăn bánh ngọt, Trần Mặc không tự chủ mà nhớ lại khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Uyển ngây ngốc kinh ngạc, cái miệng xinh đẹp khẽ mở ra, ánh mắt hoang mang và mơ màng. Trần Mặc hung hăng cắn một cái bánh ngọt, nha đầu kia có phải cho tới bây giờ cũng không biết mình hấp dẫn người khác ở điểm nào?

Ngồi cùng bàn ăn cơm với trung đội trưởng mà đáy lòng mọi người cùng nhau phát run, không hèn mà cùng sợ hãi những bài huấn luyện sau lễ Quốc Khánh.

Trần Mặc cảm thấy chuyện này cũng tốt lắm, cứ cách vài ngày lại đi mua một phần bánh ngọt đối với anh mà nói cũng không coi là phiền toái, vừa không có quấy rầy ai, lại vừa có thể giải tỏa tức giận trong lòng. Vài ngày sau, từ chỉ đạo viên đến quân sĩ cũng đều cảm thấy Trần Mặc đã bắt đầu bình thường lại, trải qua một mùa hè khô nóng, cuối cùng cũng tới những ngày của mùa thu, trời âm ỉ tạnh.

Chỉ đạo viên Thành xúc động, cuối cùng đã trở lại bình thường rồi, cậu nói xem đội trưởng không sao chứ? A! Người vô tình bao giờ cũng đa tình...

Đúng vậy! Trần Mặc trở lại bình thường rồi, bên kia Miêu Uyển thế nào đây?

Chó chết! Chó chết!

Miêu Uyển tức giận cầm muống đánh đều lòng trắng trứng, cô dùng lực rất lớn, làm phát ra những tiếng kêu leng keng, Dương Duy Đông nghe thấy thì kinh hồn bạt vía hướng cô thở dài, chậm rãi nói: “muốn phá sao?”

“Anh nói cái gì?” Miêu Uyển hung tợn nhìn chằm chằm vào hắn.

Dương Duy Đông lập tức lắc đầu.

Miêu Uyển nghiêng răng, trên tay tiếp tục dùng lực, hành hạ lòng trắng trứng và cái chén của cô.

Trần Mặc đáng ghét...Trần Mặc đáng chết...Trần Mặc thối tha....Người đàn ông chó chết....

Miêu Uyển xót xa mà ý thức được anh lại đang dần dần bước vào cuộc sống của cô rồi, thời gian cố định, địa điểm cố định, phương thức cũng cố định...

Lại giống như lần trước, người đàn ông này cái gì cũng không nói, chỉ đơn giản là xuất hiện trước mắt cô!

Miêu Uyển nghĩ thầm, cô lại bắt đầu chú ý đến thời gian, mỗi ngày sau giờ cơm tối là trong lòng lại thấp thỏm không yên, bắt đầu suy đoán xem hôm nay anh có xuất hiện hay không, có phải hay không 1 phút nữa thôi anh sẽ xuất hiện. Cô bắt đầu suy đoán xem anh sẽ ngồi lại bao nhiêu lâu, anh sẽ mua những gì? Sẽ mua loại bánh khác hay là tiếp tục mua cùng một loại bánh?

Cô đúng là cô gái không có tiền đồ mà, Miêu Uyển đau lòng nghĩ.

Cô như bây giờ coi là cái gì?

Trần Mặc đáng ghét!

Dương Duy Đông rầu rĩ nhìn cô, lòng trắng trứng sắp bị cô đánh thành nước rồi, không phải cô muốn làm bánh pút-đing sao? Cũng thành nước rồi còn gì?...Thôi quên đi, dù sao cũng còn có thể đem ra nướng được.

Từng giây từng phút trôi qua, càng tới gần thời điểm anh xuất hiện, Miêu Uyển lại thấy tim cô càng đập nhanh hơn, không thể che giấu được sự hưng phấn, mong đợi cùng ảo não của cô, rốt cuộc, cô tức giận ném chén lao ra khỏi phòng bếp, làm bộ sửa soạn lại bánh bao trên kệ. Trần Mặc không thể ngờ hôm nay Miêu Uyển lại đứng trước cửa hiệu, khi nhìn thấy cô, hai mắt anh sáng rực lên, trong nháy mắt, anh thể nhưng lại cảm thấy khấn trương, giống như chàng trai mười mấy tuổi nhút nhát nhìn cô gái mình yêu, muốn nhưng không thể chạm tới, mong đợi, vừa ngọt ngào nhưng cũng thật khổ sở.

Lúc mở cửa, Trần Mặc nghĩ thầm, mình nên nói với cô ấy cái gì bây giờ? Bình thường lời mở đầu có phải hay không là....Đã lâu không gặp???

Vương Triều Dương đầy nhiệt tình chào hắn:

“Anh đã đến rồi à, vẫn như cũ chứ? Tôi gói lại cho anh?”

Trần Mặc vẫn nhìn Miêu Uyển, nói: “A! Được!”

Miêu Uyển lấy hết dũng khí xoay người:

“Suốt ngày ăn duy nhất một thứ không chán sao?”

Trần Mặc vẫn nhìn cô: “Cũng may, không chán.”

Miêu Uyển vì vậy cũng không biết nên nói cái gì tiếp theo.

Trần Mặc trả tiền, nhận lấy hộp bánh ngọt, nhìn Miêu Uyển do dự một chút, hỏi cô gần đây vẫn tốt chứ?

Miêu Uyển gật đầu cười, Trần Mặc vì vậy cũng cười, anh nói như thế thì thật tốt.

Miêu Uyển ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt của Trần Mặc, đôi mắt đen như mực, mang theo ý cười sáng ngời, cô ngẩn người, trong cửa hiệu, trên trần nhà dày đặc những ngọn đèn nhỏ, giờ phút này tất cả đều chiếu vào đáy mắt Trần Mặc, tựa như có thể nhìn thấy cả bầu trời đầy sao đang phát sáng.

Cô vẫn không biết anh đang nghĩ cái gì, Miêu Uyển chán nản nghĩ, tại sao mắt người không giống như trong tiểu thuyết có khắc chữ vậy, có thể liếc mắt liền nhìn ra trong lòng anh đang nghĩ gì...

Trần Mặc nhìn đồng hồ nói anh phải đi trước, cô khuya về nhà phải cẩn thận một chút.

Miêu Uyển giọng điệu buồn bực nói “ Ừ!”

Trên đường trở về Trần Mặc lái xe rất chậm, đèn xe vạch lên những đường sáng, anh chạy qua rất nhiều ngã tư, anh suy nghĩ quả nhiên cô đã không còn thích anh nữa rồi, lúc trước cô luôn đối với anh nói riu rít không ngừng, giống như một con chim sẻ, nhưng bây giờ lại không muốn cùng anh nói hơn một câu.

Trần Mặc mỗi ngày đều đến cửa hiệu mua bánh vào sau giờ cơm tối, Miêu Uyển vì vậy lại càng thêm khấn trương, có muốn hay không đi ra ngoài nói với anh mấy câu? Nhưng mà nói cái gì cho phải đây??? Hình như luôn là vài ba lời liền rơi vào bế tắc, không biết phải nói gì tiếp theo, Miêu Uyển tức giận mà buồn bực.

Mấy tuần sau, Trần Mặc phải đi công tác cùng Đại lãnh đạo, những ngày này tâm tư Miêu Uyển càng ngày càng không tập trung, Dương Duy Đông lo lắng cô đem muối biển thành đường về bột mì, một mực cẩn thận nhắc cô từng chút một.

Miêu Uyển đang nấu sữa sô-cô-la, bỏ thêm đủ lượng bơ cùng đường phèn, cô dùng cái muỗng múc sữa sô-cô-la nhanh tay đổ lên một chiếc khay lớn, Dương Duy Đông ghé đầu nhìn xung quanh một cái, loáng thoáng thấy một chữ Trần, hần cau mày, dùng sức mà nghĩ xem những người hần quen có ai họ Trần hay không, chợt nhớ tới ông chủ lớn của bọn họ hình như là họ Trần.

Miêu Uyển yếu ớt thở dài, đem sô-cô-la đã đông kết lại đập bể, từ từ ăn hết.

Dương Duy Đông cố gắng khuyên nhủ cô, cô không phải quá lo lắng, ông chủ là người tốt vô cùng, sẽ không bạc đãi cô đâu.

Miêu Uyển nói không phải như thế, cô không có bạn trai.

Ra là vậy, Dương Duy Đông dở khóc dở cười.

Miêu Uyển nắm chặt tay lại thành quyền, nói phải mau mau tìm ình một người bạn trai.

Dương Duy Đông cũng gật đầu với cô, nghĩ thầm cô nàng này chẳng lẽ là đang ngầm ra ám hiệu cho hần? Hần có phải hay không cũng nên đáp lại cô một chút? Hần len lén nhìn cô mặt mày rồi rầm, trông lòng có một hạt giống nho nhỏ đang rục rịch ngóc đầu dậy....

Đi công tác cùng lãnh đạo, Trần Mặc tổng cộng đi hết bốn địa phương, ngựa không ngừng vó mà đi họp, phải xem thành tựu, nhìn danh sách trúng tuyển, coi đấu võ, suốt đêm viết báo cáo, giúp đỡ làm chỉ tiêu, định phương án...Có đôi lúc gặp phải cấp dưới khí chất không đúng, bướng bỉnh, hay quá ngạo mạn, anh lại phải đi chinh người, Tổng Đội Trưởng cực kỳ hài lòng về Trần Mặc, linh hoạt, lại không kiêu ngạo, không nóng nảy, là nhân tài, là nhân tài nha!

Ngày cuối cùng không còn bận nữa, tất cả mọi người vội vã thu xếp trở về, trời cũng đã tối, Thành Huy lôi kéo Trần Mặc về nhà ăn cơm, hần nói không có chị dâu chính là ưu điểm, cho dù chỉ có một mình cũng làm ra bao nhiêu sủi cảo, ăn ngon khen không hết lời. Trần Mặc theo Thành Huy về nhà, thật là tốt, càng không thể ngờ nhân bánh lại là thịt heo muối, điều này làm cho Trần Mặc loáng thoáng nhớ tới....Ăn uống xong, lúc ra về Trần Mặc đứng ở cửa nói tạm biệt với Thành Huy, hần cười đuổi theo nói: “Người anh em, tôi tiễn cậu.”

Thành Huy ở trong ký túc xá quân đội, nơi này xây dựng cũng đã lâu, trong hành lang sạch bóng, Trần Mặc biết hần có lời muốn nói, từ từ đi xuống, quả nhiên, tới xuống lầu hai thì Thành Huy rút cuộc cũng không nhịn được khuyên, người anh em à, cậu đừng chê anh nhiều chuyện, cậu cũng tới thời điểm cần lập gia đình rồi.

Trần Mặc gật đầu đáp: “Đúng vậy ạ!”

Anh nghĩ đến ngôi nhà với ánh đèn vàng ấm áp... (keke..nhà của ai ta =)))

Thành Huy vui mừng nhìn anh, có nghĩ tới là tốt rồi!

Trần Mặc nghĩ thầm, mình có nghĩ tới sao? Có lẽ vậy!

Bởi vì Thành Huy nhắc tới chuyện lập gia đình, Trần Mặc lái xe một vòng quanh thành phố, sau cùng thế nào lại lái đến dưới nhà Miêu Uyển, đèn vẫn chưa mở, cô ấy còn chưa đi làm về sao?

Trần Mặc lái xe sang bên đường rồi dừng lại, tắt máy, nhắm mắt nằm trong xe, tựa hồ như đang đợi, lại vừa giống như không phải...

Miêu Uyển xách túi đi trong màn đêm, xe jeep quân dụng luôn làm người khác chú ý, cô vô thức cũng nhìn nhiều một chút, dừng lại nửa tin nửa ngờ đi tới. Cô đứng ở ngoài nhìn qua cửa xe vào trong, ánh đèn đường chỉ chiếu sáng một nửa gương mặt Trần Mặc, đôi môi rất mỏng, mím chặt, cầm cương nghị, Miêu Uyển sững sờ nhìn anh nửa ngày...

Cô nhắm hai mắt lại rồi mở ra, cẩn thận nhìn, vẫn là Trần Mặc, trên cằm còn có chút râu ria, nhìn như là rất mệt mỏi.... (Su: Sao ko mệt chút, đi công tác về chưa tắm rửa đã chạy tới đây rồi =))~)

Miêu Uyển biết công việc của anh luôn luôn đều rất bận rộn, thỉnh thoảng cũng sẽ phải đi công tác hai ngày, ba ngày, hoặc là cả tháng, cũng có khi lâu hơn. Cô nhớ Trần Mặc chưa bao giờ tự chăm sóc bản thân cho thật tốt, hoặc là không nên nói anh sẽ không, anh chỉ không quan tâm, không quan tâm ăn cái gì, dùng cái gì, ngủ ở chỗ nào, anh không biết anh nên chăm sóc bản thân cho tốt, anh không biết có người sẽ vì anh mà đau lòng.

Miêu Uyển cảm giác trong mắt mình đầy nước, cô đang suy nghĩ, anh nên cần tìm inh một người con gái yêu thương anh, anh cần phải có một người, sẽ ở bên anh lúc anh mệt mỏi, thay anh chuẩn bị nước tắm, cô lại nghĩ, nếu như anh đối với cô quan tâm hơn một chút, chỉ một chút thôi, nói không chừng cô liền có thể kiên trì ở bên anh, cũng sẽ không để cho anh một mình trong đêm tối ở đây với bộ dạng tiêu tụy mệt mỏi như vậy.

Trần Mặc đột nhiên mở mắt ra, cả một bầu trời đêm thanh nhuận, lấp lánh, tất cả đều ở trong đôi mắt kia, Miêu Uyển bị dọa sợ đến lui về phía sau một bước, Trần Mặc đẩy cửa ra xuống xe.

“Anh, ở chỗ này chờ người?” Miêu Uyển hỏi rất khẩn trương, trái tim rộn ràng, ngang tàng giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cũng không có.” Trần Mặc dựa người vào bên cạnh xe.

“A! Vậy anh ở chỗ này làm gì?” Ánh mắt của Miêu Uyển trong suốt sáng, sáng ngời.

Trần Mặc cảm thấy không thể giải thích nguyên do, song, anh cũng không muốn nói dối, vì vậy nhỏ giọng ho một tiếng, cứng rắn chuyển đề tài:

“Em tan việc rồi sao?”

“Ừ!” Miêu Uyển dùng sức gật đầu, đột nhiên nước mắt không kiềm được chảy xuống, giống như ánh sao xẹt qua mang theo hơi lạnh.

Trần Mặc theo thói quen đến gần giúp cô lau nước mắt, đầu ngón tay ươn ướt, lạnh lạnh, giống như trong trí nhớ, tỉ mỉ, độc nhất vô nhị. Sự bình tĩnh mà Miêu Uyển vẫn cố gắng duy trì này giờ trong nháy mắt bị đánh mất, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, cự ly gần hơn đồng nghĩa với nguy hiểm cũng tới gần hơn, hô hấp loại xạ, hơi thở mập mờ. Trần Mặc trong phút chốc giật mình, lại hoang mang không biết làm như thế nào, mặc dù.... Mặc dù nói là anh mạo muội, nhưng là, cô cũng không ghét, không phải sao???

Miêu Uyển cắn cắn khóe miệng lui ra một bước, cười nói:

“Em vẫn là như vậy...Đa sầu đa cảm khiến cho anh chê cười rồi!”

Trần Mặc chăm chú nhìn cô, trong mắt có nghi vấn, Miêu Uyển vì vậy chạy trốn chết.

Trần Mặc trở về nhà cũng đã là nửa đêm, anh căn kể suy nghĩ lại 1 cách lo-gic cả quá trình, hẳn cho đến khi trời sáng....

Nếu như, nếu như nói cô giống như từ khi bắt đầu cũng không ghét con người anh, nếu như cô, thật ra cũng không phải chán ghét việc nói chuyện với anh, vậy tại sao, chúng ta không thể tiến thêm một bước đây???

Trần Mặc nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy...Có thể!

Mỗi một người lính đặc chủng cũng đều nhớ kỹ một câu nói: hoàn thành nhiệm vụ, nếu như không được, vậy thì dùng hết khả năng để hoàn thành nhiệm vụ.

Miêu Uyển, anh muốn bắt đầu lại với em, nếu như không được, anh cũng sẽ làm hết sức để có thể bắt đầu lại với em, cho nên, hãy cho anh thêm một cơ hội...

33. Chương 33

Phản xạ hình vòng cung của Trần Mặc tuy rằng dài, nhưng lực tác động không giống nhau, nên hiệu suất của hắn luôn không tệ. Ngày hôm sau, trước giờ cơm tối Thành Huy cảm thấy Trần Mặc tràn đầy chờ mong mà nhìn mình, vì vậy thử thăm dò hỏi một tiếng: “cậu có chuyện gì không?”

Trần Mặc liền gật đầu.

Thành Huy phát tay nói: “nếu cậu có việc bận thì đi đi, buổi tối về không kịp anh đây chống đỡ cho.”

Trần Mặc cảm ví tiền và chìa khoá vội ra ngoài, Thành Huy nhìn bóng lưng của hắn cười hắc hắc, hoa đào đang nở đây, cậu nhóc này.

Khi lái xe trên đường Trần Mặc nghĩ một lát nữa nói chuyện với Miêu Uyển thế nào, mà không biết Miêu Uyển sẽ trả lời ra sao. Nếu Miêu Uyển đồng ý thì sẽ như thế nào, nếu cô ấy không đồng ý thì phải làm gì đây. Nguyên Kiệt từng cầu nhậu với hắn một đạo lý, nói con gái à, đều là nghĩ một đường nói một nẻo, cho nên lời con gái nói không nhất định sẽ đúng như vậy, con gái nói phải đi, đây chẳng qua là hy vọng người ta có thể giữ cô ấy ở lại. Trần Mặc đối với cái lý luận này xác thực rất hoài nghi, chủ yếu là hắn thấy như vậy có chút quá rành rồi, thứ yếu là bởi vì Nguyên Kiệt tinh thông lý thuyết như thế, không phải cũng thất bại sao? Rất rõ ràng, người yêu của cậu ta nói muốn đi, không một chút mong đợi cậu ta sẽ giữ lại.

Cuối cùng Trần Mặc ra quyết định, mặc kệ nó, trước tiên chúng ta phải thấy mục tiêu, mới biết nên dùng góc độ nào để nổ súng, mới biết tốc độ gió bao nhiêu, số đo góc ngắm chiều cao thế nào, phải uốn nắn ra sao... Nếu như một kiếm đâm không trúng, không sao, đâm thêm một kiếm nữa. Trần Mặc cảm thấy đạo lý cõi đời này nhiều vô kể, mình phải tìm một lý luận thích hợp làm cơ sở.

Cho nên Trần Mặc nghĩ theo trình tự tiêu chuẩn hắn nên lịch sự mời Miêu Uyển ăn bữa cơm, theo trình tự tiêu chuẩn đầu tiên nên hỏi một chút gần đây cô ấy có được tốt hay không, có bạn trai hay không, theo tiêu chuẩn trình tự...

Theo tiêu chuẩn trình tự...Trần Mặc đẩy cửa ra, sau khi nhìn bốn phía, cũng không tìm được Miêu Uyển, trong lòng thấy vô cùng mất mát, bình thường Miêu Uyển thường nghĩ làm vào mỗi thứ tư.

Vương Triều Dương nhiệt tình chào hỏi hắn, anh đã đến rồi à, quy củ cũ sao?

Trần Mặc khoát tay bảo hôm nay hắn không mua, Miêu Uyển cô ấy đang ở đâu?

Vương Triều Dương lập tức cảnh giác, đã nói mà, một người đàn ông ngày ngày tới cửa hàng mua cùng một loại bánh ngọt, chuyện như vậy thấy thế nào cũng không bình thường, quả nhiên là tới tán gái, cô lạnh nhạt lắc đầu nói: “Hôm nay cô ấy không ở đây, đi hẹn hò với bạn trai rồi.”

Thật đáng tiếc, mặc dù là khách quen, nhưng tối hôm qua Dương Duy Đông vừa nhờ cô chỉ bảo khẩu vị yêu thích của Miêu Uyển, dù thế nào cô cũng không thể đào góc tường của người nhà.

Mặt Trần Mặc ngay lập tức đen xì, hai mắt nhìn chằm chằm Vương Triều Dương như muốn kẹp chặt đem từng chữ lặp lại: “Bạn trai?”

Vương Triều Dương nhất thời bị hắn nhìn chăm chú nói không ra lời, cứng đờ gật đầu, thật là đáng sợ, trán đổ mồ hôi hột...

“Đúng, là bạn trai cô ấy...?”

“Là người của cửa hàng chúng tôi...Chính là người...” Vương Triều Dương không tự chủ thốt lên, nói đến một nửa mới tỉnh ngộ mình vì sao lại nói cho anh ta biết, anh ta là người như thế nào chứ?

Trần Mặc phát hiện người dạy làm bánh bao quả nhiên không ở đó, hần rũ mắt xuống suy nghĩ một chút rồi nói: “Làm phiền cô rồi”

Vương Triều Dương khoe miệng cứng đờ mà co rút, cười lớn: “Không phiền toái.”

Theo trình tự tiêu chuẩn, hần trải qua kinh nghiệm như vậy nên gọi là, mục tiêu đối tượng cần công kích đột nhiên mất đi, hần mai phục ba ngày, theo dấu vết ngàn dặm, rốt cuộc cũng tìm thấy mục tiêu, sau đó nói chính mình: “đừng đánh, trở về thôi.”

Trần Mặc đứng ở cổng đông người bồi hồi một chút, băng qua theo dòng người mà đi, trên con đường này mỗi người mỗi vẻ, hoặc là vội vàng, hoặc là nhàn nhã, Trần Mặc mờ mịt nhìn bọn họ, tầm mắt nhìn những thứ không khác biệt lắm lướt qua, quá khứ đã qua, cũng đã là quá khứ.

Tựa hồ, hần luôn chậm một bước, khiến đồ vật của mình theo kẽ hở của ngón tay đi ra, đợi đến lúc xúc giác truyền được từ ngón tay tới đại não, nắm chặt lại bàn tay, trong tay đã rỗng tuếch, chỉ muộn mất một chút.

Trên đường hần gặp đám người nhón nha nhón nháo xô đẩy chen lấn, Trần Mặc bị đẩy đến trước cửa một ngôi nhà ở trấn Lộc Cảng, lúc mở ra đóng vào từ trong đại sảnh bay ra một khúc nhạc quen thuộc...

“Gió xuân dù có đẹp thế nào cũng không thể so được với nụ cười của người trong lòng, chưa từng thấy qua sẽ không biết được...”

Trần Mặc đứng ở cửa sững sốt mất vài giây, bị ma xui quỷ ám đẩy cửa đi vào. Nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiếp đón hần, dẫn hần đến vị trí gần cửa sổ rồi đưa lên thực đơn, Trần Mặc đang chuyên tâm nghe ca, không một chút để ý nói thế nào cũng được, cứ như vậy.

Lý Tông Thịnh kéo dài giọng ở trong không gian tĩnh lặng, vô cùng tang thương ảm đạm, trầm xoay ngàn đởc tự nhiên vẫn còn lại mấy phần thích thú.

Là quỷ ám cũng tốt, là nhân duyên kiếp trước cũng tốt.

Mà giờ đây, tất cả đã không còn quan trọng nữa, nếu như em có thể trở về để anh ôm trong lòng.

...

Mặc dù năm tháng luôn vội vàng thúc giục, người đã già, mặc dù tình yêu luôn làm cho người ta phiền não.

Mặc dù không thể biết tương lai sẽ làm sao, bây giờ nói gặp lại có thể hay không là quá sớm.

....

Kết thúc khúc ca, Trần Mặc cuối cùng có tâm tư quan sát cảnh vật xung quanh cửa hàng, cửa hàng này là tiệm bán cơm, xung quanh âm nhạc vẫn không ngừng phát ra, mang theo nồng đậm hương vị thưởng xưa, các thiết bị lắp đặt đơn giản và thông thoáng. Nhân viên cửa hàng đem kem tươi đặt trước mặt hần, Trần Mặc nếm thử một miếng, thực rất ngọt nhưng cũng rất lạnh. Trần Mặc để cái thìa xuống, nhìn đoàn người đi lại ngoài cửa sổ, hoàng hôn chìm về phía tây, sắc hồng tươi đẹp của ráng chiều đem thành phố đốt thành biển lửa huy hoàng.

Lẽ ra với thời đại của Trần Mặc, thời thanh xuân của hần đã bỏ lỡ thời đại của Lý Tông Thịnh và La Đại Hữu, nhưng năm hần học ở học viện quân sự có một cậu bạn cùng phòng cuồng mê Lý Tông Thịnh, Trần Mặc đối với âm nhạc không có quá nhiều cảm xúc, hần luôn không để ý lắng nghe, không chút để ý mấy câu rên rỉ, vì vậy vĩnh viễn không thể lý giải vì sao có người bởi vì nghe được một bài hát mà rơi lệ, tại sao lại có người đối với một người ca sĩ mà tôn thờ.

Mà giờ phút này, Trần Mặc một người ngồi một mình ở nơi mang sắc thái nồng đậm của hoàng hôn, từ đám người ồn ào nhận ra sự tịch mịch của bản thân, hần chợt nhớ tới bạn cùng phòng có từng nói qua một câu, cậu ta thích Lý Tông Thịnh bởi vì anh ấy không lộ ra bất kỳ vết tích gì, vẫn chỉ rõ cho cậu ấy biết đạo lý của tình yêu.

Những lời này nghe rất già cỗi, rất mơ hồ, giống như đặt ở dưới đáy sâu của trí nhớ, thời điểm nhìn lại đã tràn đầy bụi bặm.

Trần Mặc nhớ lại lúc đó hắn không quan tâm cái gì gọi là tình yêu, chỉ khí nam nhi tuổi hai mươi đều không để ý đến tình yêu, thời điểm bọn họ nhìn đến, tình yêu tựa như dầu tây trên bánh bao, vừa hồng điểm, mỹ vị mê người lại mỏng manh yếu ớt... chỉ là đồ trang trí mà thôi.

Cho nên, lúc đó hắn không có đồng ý với ý kiến của cậu bạn thân cùng phòng, nếu nói trong tình yêu bản thân mình không quan trọng, như vậy đạo lý tình yêu càng không đáng quan tâm. Lúc còn trẻ chúng ta ai cũng từng điên cuồng theo đuổi một cái gì đó, cũng không cần quan tâm đã bỏ qua rất nhiều thứ, thật ra là bởi vì chúng ta ngu ngốc. Trần Mặc nghĩ thầm, đại khái là như thế, vì ngu ngốc nên hắn đã bỏ lỡ cô gái tốt nhất trong cuộc đời của hắn, nhưng, nếu mỗi người không gặp gỡ, biệt ly, bỏ qua, ngu ngốc thì làm sao hiểu được phải làm thế nào để đứng lên?

Lúc Trần Mặc rời khỏi gian phòng, tiếng cổ vũ của Tân Hiểu Kỳ vang lên bên tai.

Được yêu là xa xỉ hạnh phúc, đáng tiếc người chưa bao giờ quan tâm.

....

Nếu tình yêu của chúng ta là sai lầm, chỉ mong anh và em không uống công chịu khổ cực.

Nếu đã từng thật lòng nỗ lực, thì nên biết thỏa mãn.

...

Có bao nhiêu đau đớn, em từng là tất cả của anh.

Chỉ mong em thoát khỏi gông xiềng, trói buộc mà tự do theo đuổi tình yêu.

Đừng lần nữa chịu khổ vì yêu.

...

Trần Mặc nhớ lại khi đó Miêu Uyển nhìn hắn lệ rơi đầy mặt, cô nói cô không được, cô nói hắn không có yêu cô.

Cô nói năng thẳng thắn hùng hồn, có logic rõ ràng có lý có cứ, nhưng thật ra là đang đợi hắn phản bác lại.

Trần Mặc nghĩ thầm lúc đó hắn nên chặn miệng của cô lại, ôm cô vào lòng hung hăng hôn, hắn nên vung vàng nắm chặt cô, tuyệt không buông ra, hắn nên quả quyết nói cho cô biết...

“Không, em nghĩ sai rồi, là anh yêu em! Nếu em cảm thấy vẫn chưa đủ, vậy anh sẽ yêu em hơn gấp bội.”

Vậy mà hắn không có làm như vậy, hắn kiềm chế cảm xúc, tỏ ra hắn vừa khoan dung lại độ lượng, hắn biểu hiện không thể chê vào đâu được, hoặc thật ra cũng bởi vì lúc ấy, hắn cũng đang do dự.

Bỏ lỡ, luôn là sau khi bỏ lỡ mới biết là đã bỏ lỡ.

Miêu Uyển hôm nay rất vui vẻ, vốn ông chủ đã từng nói qua khi trăng rằm muốn cùng mọi người ra ngoài vui vẻ một chút, chính là việc trong cửa hàng bận rộn nên chưa có cơ hội. Ngày hôm qua Dương Duy Đông đề nghị, chính cậu chủ trì, còn có Mạt Mạt tán thành theo, rốt cuộc ông chủ bao một xe Minibus, rủ mọi người đi ăn “đại đao mổ bì”, một món cá có da trắng như tuyết, có hình đao lớn bóng loáng, da được cắt tinh tế, phía trên trộn lẫn sốt chua rau cần thái, giá đậu, tương ớt, đảm bảo thơm ngon, vừa đủ chua cay lại đủ vị.

Vừa bắt đầu Miêu Uyển còn oán trách, đặc biệt là lần đầu tiên ra ngoài ăn, cứ nhiên lại đi ăn một món cá bình thường, nhưng nếm thử một lần mới biết nó thật giá trị, một bàn ăn không sót lại chút gì. Ông chủ làm người tốt đến cùng, đưa từng người một về tận nhà.

Vào ban đêm, gió thổi thật dễ chịu, ông chủ mở radio trên xe cất cao giọng hát, là một bài hát cổ xưa, Miêu Uyển khe khẽ hát theo suốt dọc đường.

Tựa hồ là từ ngày nào đó, Trần Mặc không có xuất hiện qua, Miêu Uyển nhớ lại rất nhiều lần, xác định kể từ buổi tối mà anh ấy xuất hiện ở khu nhà nàng, Miêu Uyển cười tự giễu, cô từng có chút suy đoán, có chút hoài nghi, nhưng như vậy thì sao, thế giới này kỳ thực tồn tại nhiều chuyện trùng hợp, mà sau đó chúng ta cũng vô lực phân biệt được.

Mặt Mạt vạch ra kế hoạch muốn cùng Mễ Lục bạn học xây dựng nền móng cho cách mạng tương lai tốt đẹp. Vì vậy, không thuê phòng cùng cô nữa mà chuyển sang ở cùng Mễ Lục, lúc trả phòng mới phát hiện cô lưu giữ nhiều đồ vật linh tinh đến vậy đó là lý do mà Thượng Đế về với Thượng Đế, Caesar về với Caesar... Con cái nhà ai thì mẹ ruột nhà đó dẫn đi. Miêu Uyển bắt đắc dĩ nhận lại một số đồ vật linh tinh của mình trong đó có một con thỏ nhồi bông siêu cấp lớn. Nó từng là bảo bối của Miêu Uyển, nhưng không phải bảo bối của Mặt Mạt, có thể nhìn ra được nửa năm nay con thỏ này ở nhà mẹ phải chịu quá nhiều uất ức, đám lông xinh đẹp dính đầy bụi bặm, một con to dính đầy bụi đất, Miêu Uyển nhìn nó hồi lâu, rốt cuộc lấy dũng khí cho nó vào bồn tắm.

Sắc thu đang nồng, lá cây bạch quả nhuộm màu vàng óng của gió, Miêu Uyển nắm lấy tay chân đau đớn, ngồi phịch trên ghế sofa nhỏ ngoài ban công, con thỏ dính nước càng nhếch nhác không thể nhìn nổi, đáng thương bị Miêu Uyển kẹp lỗ tai treo lên, ở trước gió lay động mà run rẩy, Miêu Uyển nhìn một chút, từ từ mỉm cười.

Được yêu là xa xỉ hạnh phúc, đáng tiếc người chưa bao giờ quan tâm.

Nếu tình yêu của chúng ta là sai lầm, chỉ mong anh và em không uống công chịu khổ cực.

Nếu đã từng thật lòng nỗ lực, thì nên biết tha thứ.

Miêu Uyển nhớ tới ngày đó ở trên xe nghe được bài hát cũ này, tên gọi là gì nhỉ? Lúc ấy còn bị ông chủ chế giễu mù văn hoá, thôi, quên thì quên đi, chỉ là lời ca thật là có đạo lý, sở dĩ nhắc tới bài hát này, vẫn là có chút yêu thích.

Muốn buôn bán phát đạt phải đi theo phong trào của xã hội, Miêu Uyển không ngừng cố gắng nâng cao đẳng cấp của cửa hàng, xây dựng một thực đơn chỉ có bơ, sữa tươi động vật. Đầu năm nay, mọi người nghe tới động vật sẽ cảm thấy béo phì, cầm hai chữ thực vật sẽ cảm thấy khoẻ mạnh. Căn bản không phải như vậy, dầu thực vật cũng chứa rất nhiều axit béo căn bản không phải cái gì tốt cho sức khoẻ.

Lần trước Miêu Uyển ở trong cửa hàng của Đại Vương Triệu Dương, một tiểu thư ăn mặc thời thượng cao ngạo đối với cô oán trách, cửa hàng các người sao tất cả đều dùng mỡ bò và pho mát, tại sao không cho thêm maggie? Thực vật mới khoẻ mạnh mà không gây béo phì.

Miêu Uyển nghe được chút nữa phun một ngụm máu tươi, Maggie giá bao nhiêu tiền? Mỡ động vật giá bao nhiêu tiền? Miêu Uyển khóc không ra nước mắt hướng về phía nàng giải thích hơn nửa ngày, cô nàng thời thượng nửa tin nửa ngờ mới rời đi. Qua đó, Miêu Uyển sâu sắc cảm nhận, chủ nghĩa kinh nghiệm quả thực hại chết người.

Trong cửa hàng bán chạy nhất là bơ tiểu Phương vị dâu tây, nhưng thời điểm ra mắt quỷ thần xui khiến Miêu Uyển lại chọn sôcôla, quảng cáo thực hoành tráng, chất lượng lại đảm bảo, đồ ăn thực sự rất ngon, nên sản phẩm mới ra một cái liền gây được tiếng vang lớn. Hơn nữa còn ngoài thành công dự kiến của Miêu Uyển, lời bình trên mạng nhận được rất nhiều yêu thích, một ngày có thể bán tới mấy trăm khối, ông chủ cười không ngậm miệng lại được, còn cấp một trợ thủ đến giúp Miêu Uyển một tay.

Rượu yêu thích của cha Miêu Uyển vẫn luôn cất giấu ở chỗ sâu nhất của tủ rượu, ban đầu Miêu Uyển chính là dùng rượu này để hấp dẫn Trần Mặc, câu được rồi thì rượu này thành công rút lui. Ngày đó, Miêu Uyển nhìn chất lỏng màu xanh ngọc bích trong bình lại một lần nữa bị quỷ ám, cô đổ ra một chút, vì vậy một nhóm 16 khối sôcôla tiểu Phương cũng mang theo vị nhân nhật men say của rượu mai tử. Ngày thứ hai, Miêu Uyển nghe được Vương Triệu Dương vất vả giải thích với khách hàng sôcôla tiểu Phương của chúng tôi trước giờ vẫn có vị như vậy, chưa từng cho rượu vào, thật chưa từng có mùi rượu.

Nàng len lén nhếch môi cười.

Về sau Miêu Uyển không chế lại lượng dùng, mỗi ngày chỉ làm chín khối xen lẫn với sôcôla bình thường đem bán, vì vậy những thứ tỉ mỉ điều chế lệch với yêu cầu, cũng chỉ tính toán làm ột người thưởng thức vị thanh mai của bánh ngọt sữa sôcôla, dần sẽ truyền đến tay của người hữu duyên. Vương Triệu Dương rất nhanh phát hiện bí mật của Miêu Uyển, bắt đầu thần thần bí bí hấp dẫn khách hàng, cô nói cô cũng không biết, bằng không quý khách hàng mua thêm mấy khối, biết đâu sẽ trúng.

Miêu Uyển quay đầu, hướng về Vương Triều Dương nháy mắt mấy cái, Dương Duy Đông bùi ngùi một chút, con gái bây giờ thật là biết buồn bán.

Từ hôm đó, Trần Mặc không có đi cửa hàng, chỉ là bánh ngọt lại ăn không ít, Nguyên Kiệt bởi vì một miếng bánh vị trà lại mất người bạn gái, phần hận nên ăn hết tất cả đồ trong tiệm, ăn xong cũng hết tức giận, cũng thoát khỏi thất tình, thỉnh thoảng lại tới ném thử một chút. Trần Mặc liền nhờ Nguyên Kiệt mua hộ sôcôla tiểu Phương, Nguyên Kiệt cảm thấy đàn ông và dạ dày thật đúng là liên với nhau, tình cảm đã bị vứt bỏ rồi, dạ dày còn vương vấn đây. Sau sôcôla tiểu Phương lại đổi thành bơ sữa tươi, Trần Mặc chợt phát hiện mùi vị trong trí nhớ, đáng tiếc còn kém một chút, chính là kém một chút, khiến cho hắn tiu nghỉu.

Nguyên Kiệt quen cuối tuần đi dạo phố, mua chút vật phẩm, cắt cái tóc, nhân tiện mua đồ ăn khuya ỉnh và đội trưởng. Nguyên Kiệt cảm thấy tài nghệ của mình càng ngày càng cao, một cái bánh ngọt nho nhỏ yếu ớt xách một đoạn đường dài mà không bị biến dạng cũng thật không dễ dàng, Nguyên Kiệt chỉ sợ để lâu đồ bị hỏng, để đảm bảo thành quả thắng lợi cậu trực tiếp đưa qua cho Trần Mặc.

Trần Mặc đang ở trong đội chuẩn bị tài liệu đi họp vào thứ hai, còn chưa ăn cơm tối vừa đúng lúc đói bụng, cầm lên cắn một miếng... Nguyên Kiệt liền trơ mắt tròn má nhìn bằng sơn đội trưởng nhà mình trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, giống như không thể tin cúi đầu nhìn một cái rồi lao ra ngoài cửa.

Wow, là tình huống gì đây? Nguyên Kiệt đưa cổ dài nhìn Trần Mặc biến mất ở khúc quanh.

Trần Mặc đi đường lái xe rất gấp, ngực thực loạn rầu rĩ nghĩ không ra đầu mối, đụng phải cái cửa mới phát hiện ra, lúng túng cách cánh cửa thủy tinh mở miệng, Miêu Uyển ở trong nhìn thấy người, liền đi ra gặp hắn.

“Có chuyện gì không anh?” Miêu Uyển khó thấy được một Trần Mặc gấp gáp, cảm thấy bị giật mình, là trời sập hay đất sụt rồi đây.

Trần Mặc che miệng ho một tiếng hỏi: “Em bây giờ có phải đang làm loại bánh có vị rượu đó?”

Miêu Uyển nhất thời khần trương, nằng theo phản xạ có điều kiện chống chế.

Nhưng Trần Mặc nhìn nàng: “Có thể anh không cẩn thận mua nhầm rồi, đưa cho em để em đem bánh ngọt cho người đó ăn cái anh vừa mua đi, cho nên... Người nọ mua sai lầm rồi có phát hiện ra hay không? Anh ta có phát hiện ra không giống nhau? Thật ra thì anh cảm thấy rằng nếu như em hiện tại thích người nào, đừng giống như ban đầu vậy, ngộ nhờ anh ta ăn rồi cũng không hiểu ra được thì phải làm thế nào, em thích anh ta thì nói thẳng ra là được rồi?”

“Em sẽ nói với anh ấy.” Miêu Uyển cười “Nhưng anh ấy không yêu em, thật ra thì không sao, em biết hiện tại anh ấy vẫn rất quan tâm em, em hiện tại rất cao hứng.”

“Anh ta không yêu em sao?” Trần Mặc chợt cầm cánh tay Miêu Uyển. “Nếu anh ta không yêu em, em cũng đừng phí sức lực, hao tổn không có ý nghĩa, em... có thể hay không nghĩ thêm một chút về anh?”

“À” Miêu Uyển tròn mắt.

Trần Mặc thấy những khách cũ ở trong cửa hàng đang nhìn về phía hắn, hắn cắn răng trực tiếp kéo Miêu Uyển ra ngoài, Miêu Uyển bị câu kia như thiên lôi giáng xuống làm cho chóng mặt, hoàn toàn không có phản ứng để mặc hắn kéo chạy.

Trần Mặc tìm được nơi ít người qua lại, đem Miêu Uyển khoá đến sát tường.

“Là như thế này..” Hắn cố gắng giải thích.

Miêu Uyển giương mắt lên nhìn hắn.

Trần Mặc nhất thời cảm thấy trong đầu loạn mất rồi, rất nhiều lời nhưng không tìm được từ để nói, cũng không biết phải nói thế nào, có cái gì cứ rần rần ở trước ngực, mọi người bị bức đến cùng đều nói ra nếu không quan tâm ta ta móc tim ra cho người xem, thể hiện cho đối phương hiểu rõ tình cảm của mình một cách rõ ràng nhất như khắc chữ trên mặt.

Trần Mặc nghĩ tới hắn thật hận không thể móc tim ra cho cô ấy xem.

Cũng vô dụng thôi!

Đây chẳng qua là một cục thịt huyết nhục mơ hồ.

“Anh, anh nếu như..”

Trần Mặc lo âu nhìn ánh mắt của Miêu Uyển.

“Anh yêu em rồi, em sẽ quay lại chứ?”

34. Chương 34

Hiện tại Miêu Uyển cảm thấy thật choáng váng, dĩ nhiên trước đó cô còn choáng váng hơn, cho nên khi Trần Mặc hỏi xong vấn đề kia, trông thấy cô đã có chút cứng nhắc, lập tức nói: “Em không cần phải trả lời anh gấp, em có thể từ từ suy nghĩ.”

Miêu Uyển liền thở phào nhẹ nhõm, cô nghĩ vậy cũng tốt, cô sẽ từ từ suy nghĩ lại.

Trần Mặc nói: “anh không vội, vì anh có rất nhiều thời gian, anh có thể chờ, cho nên em không cần phải trả lời ngay, hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Miêu Uyển nghĩ thầm, cô suy nghĩ thật kỹ. Anh cứ chờ như vậy sao?

Miêu Uyển hoang mang nhìn Trần Mặc, Trần Mặc bị cô nhìn mấy lần, lông tơ dựng đứng, chợt khẩn trương, vội vã kết thúc câu: “Vậy, ngày mai anh trở lại tìm em.”

Miêu Uyển nghiêng đầu nhìn bóng Trần Mặc chạy trốn, lòng vô cùng hoang mang mà ra sức suy nghĩ, người bị chấn động không phải là mình sao.

Miêu Uyển bị chấn động, chấn động đến mức không thể nói ra lời, cô trực tiếp liên lạc với Mạt Mạt. Mạt Mạt nghe được tin, bức xúc kêu một tiếng: “Trần Mặc kia không biết vừa trúng gió gì rồi?”

Miêu Uyển không nói gì.

Mạt Mạt trầm ngâm mất mấy giây, sau đó nói: “Một lát mình sẽ tới.”

Vì vậy, đám người Vương Triệu Dương thấy Miêu Uyển tâm trạng bất ổn nhìn ra phía ngoài cửa. Dương Duy Đông thật muốn hỏi Miêu Uyển người vừa rồi là ai, nhưng trực giác nói cho cậu biết đó là một người rất quan trọng, quan trọng đến nỗi bia đỡ đạn là cậu tựa như nhô bé trong suốt trước người này. Tâm tình Dương Duy Đông như đưa đám, gần đây cậu ở cùng Miêu Uyển không tệ, đang chuẩn bị gia tăng tình cảm, lúc này bị bại bởi quá khứ thì thật rất đau khổ, cậu vừa dùng sức xoa mặt, vừa nghĩ bản thân thật con mẹ nó oan quá.

Mạt Mạt tới rất nhanh, hai mắt Miêu Uyển lập tức toả sáng, lấy ánh mắt của chiến sĩ cách mạng không còn lối thoát bỗng nhìn thấy người thân ở vùng giải phóng, nóng bỏng nhìn Mạt Mạt. Mạt Mạt nắm hai vai của cô, hỏi một câu: “Cậu đồng ý với anh ta?”

Miêu Uyển lắc lắc đầu: “Còn chưa có”

Mạt Mạt thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá”

“Không thể đồng ý à?” Miêu Uyển thật rối rắm.

“Không phải là vấn đề có thể hay không. Bọn mình hiện tại không thảo luận vấn đề này, hãy nghe mình, cậu kiểm chế một chút, không sai đâu.” Mạt Mạt kéo Miêu Uyển đến một góc, thu hồi vẻ cười đùa, nghiêm túc dọa người.

Miêu Uyển giương mắt nhìn cô, nuốt nước bọt, từ đáy lòng cảm thấy cô ấy có thể dạy dỗ một Tiểu Mễ ngoan ngoãn vàng lười, cố gắng vươn lên như vậy, cũng phải có lý do của nó, có trình độ để bàn về thực tế, không giống như cô, phá tình yêu tan tành.

“Vậy hiện tại mình phải làm sao đây?” Miêu Uyển khiêm tốn xin chỉ bảo.

“Cậu à” Mạt Mạt nghiêm túc chỉ vào Miêu Uyển, lần trước xe của cậu gặp tai nạn, cậu đã nói là phải kết thúc, nói thật lần đó mình vô cùng khâm phục cậu, nói kết thúc liền kết thúc, còn dứt khoát hơn đàn ông.

“Cho nên, khụ.... điều nên làm là đừng để ý đến anh ta.”

“Vấn đề này trước hết bỏ qua, vấn đề bây giờ là, cậu phải điều chỉnh thái độ, giải phóng tư tưởng! Vốn là cậu và Trần Mặc chia tay, mình cũng chẳng muốn nói cậu, nhưng bây giờ Trần Mặc chặn ngang như vậy, mình phải trả hết nợ cũ cho cậu, cậu biết ban đầu cậu sai ở chỗ nào không? Lỗi của cậu là đối xử với anh ta quá tốt.”

“Mình đối xử tốt với anh ấy cũng sai lầm à” Miêu Uyển oán trách.

“Đúng sai mười phần!” Mạt Mạt tiện tay lấy một cái bánh bao trên kệ rồi hỏi Miêu Uyển: “Cái này chỗ cậu bán bao nhiêu tiền?”

Miêu Uyển nhìn một cái: “Năm đồng tám.”

“Tại sao cậu không bán hai đồng?”

“Vậy thua lỗ chết, bột mỳ bao nhiêu tiền một cân cậu biết không, còn phải thuê chỗ bán...” Miêu Uyển kích động nói.

“Thật cứng cổ, cậu cũng biết đồ đặc bán quá rẻ sẽ bị thua thiệt à? Sống qua ngày, nói một cách thẳng thừng đó chính là làm ăn, tuy không giống đi chợ mua thức ăn, ba đồng tiền liền có thể mua được một bó hành, nhưng cậu không thể đi chệch khỏi quỹ đạo đường cong giá trị được.

“Mình mù chữ không có học qua đại học, cậu nói cao thâm quá mình nghe mà không hiểu.” Miêu Uyển bị cậu nói sai mười phần đã kích mạnh, buồn bã nhìn chằm chằm Mạt Mạt.

“Khái niệm kia trung học cũng đã học rồi.”

“Cậu khi dễ mình không học trung học.”

“Cái con nhóc này” Mạt Mạt tức giận bấm bấm vai cô, “Mình không tin thầy giáo cậu chưa dạy qua cái này.”

Miêu Uyển cúi đầu đếm ngón tay.

Mạt Mạt dừng mắt, nghĩ thầm, mình làm cậu ấy nghĩ đi nơi nào rồi: “Miêu Uyển, cậu có biết lúc trước vì sao hai người chia tay không? Chính là bởi vì cậu bán bánh quá rẻ, cậu quá chiều chuộng anh ta, rõ ràng là uất ức mà lại không dám nói. Kết quả càng về sau, cậu lỗ vốn làm không nổi nữa bỏ của chạy lấy người. Anh ta thì mất gì chứ, anh ta vốn không để nhiều tâm tư đến cậu, anh ta không hề giảm giá gì cho cậu, cho nên cậu đi rồi, anh ta cũng không thấy thương tâm, cậu đã hiểu được chưa?

Miêu Uyển cam chịu: “Nhưng mình làm sao biết, anh ấy sẽ không chê mình bán đắt đây?”

“Tiệm chúng ta muốn định giá thế nào thì định thế ấy. Đồ làm ra được phải bảo toàn tiền vốn, tìm một người ăn giúp, rồi thử hỏi một chút giá tiền như thế nào có chấp nhận được không? Cao hơn một chút nữa thì sao, thấp hơn một chút thì thế nào? Bố mẹ mình cảm thấy Mễ Lục không xứng đôi với mình, nói một đầu bếp nhỏ sẽ không có tiền đồ, mà mình lại thích như vậy, mặc dù không có bản lĩnh như người khác, nhưng mà anh ấy chịu nghe lời mình. Chuyện yêu đương này, giá cả thế nào tự mình xác định, cảm thấy đáng giá là được rồi, cảm thấy không đáng giá thì phải có dũng khí ra giá. Mạt Mạt dè dặt vai Miêu Uyển: “Cho nên, lần này cậu kiểm chế ỳnh, nên thận trọng hiểu không? Đừng hấp tấp giống như trước, cậu phải làm cho Trần Mặc ra chút máu, đừng thấy anh ta ngoắc tay thì cậu liền nhảy loạn, cậu mà còn như vậy coi chừng mình đánh cậu. Hơn nữa, cậu cũng không cần đối xử tốt với anh ta, không cần bán tống bán tháo bản thân như vậy, cậu có thể bán được bao nhiêu mình cũng biết được rồi, hai người bọn cậu đúng là trời sinh một đôi, vấn đề là cậu không chống đỡ được à, đến cuối cùng cậu lại chạy, cậu thế này là thế nào? Cậu chính là hại người hại mình.”

Miêu Uyển chống cằm như có điều suy nghĩ, một hồi lâu, khó xử hỏi: “Vậy rốt cuộc mình nên bán bao nhiêu tiền một cân đây?”

Mạt Mạt im lặng nhìn trời, nghĩ rằng đáp án này từ nghìn xưa đều không có đáp án, cậu lại còn hỏi mình.

Trước khi đi Mạt Mạt nói với Miêu Uyển: “nên kiểm chế, kiểm chế hai chữ này viết thế nào? Kiểm chế, mình thật sự hận không thể viết xong rồi dán lên ót của cậu”. Miêu Uyển cao giọng nói: “cậu ỉn là đứa ngốc sao?” Mạt Mạt mắng trong lòng, cậu làm người không phải ngu ngốc sao, con nhỏ ngốc!

Thật ra Miêu Uyển nghĩ, nếu Mạt Mạt không bảo cô kìm chế, hiện tại cô cũng chỉ có thể kìm chế. Trần Mặc không đầu không đuôi mà chặn ngang, cậu bảo từ chối đi, anh ta cũng không làm cái gì, không thể nào tiếp tục từ chối. Nói tiếp nhận, có một châm ngôn nói thật hay: anh bảo tôi cút, tôi liền lẩn, anh lại bảo tôi trở lại, thực xin lỗi, tôi đã lẩn xa rồi.

Miêu Uyển nghĩ thầm, ban đầu mình nói muốn ra đi, thế son sắt là phải đi xa, thì phải có bộ dạng đi xa, cho dù là đứa ngốc, cũng không thể thấy người ta ngoác tay thì mình liền trở lại. Cho nên, Miêu Uyển hít sâu một hơi, hiện tại mình cũng nên bắt chước xa xỉ phẩm kia, phải đem bán, mình phải nghiên cứu khách hàng ở trong lòng, mình có thể bán hai mươi đồng, vị trí của ba đồng này không nhất định sẽ được hoan nghênh.

Cho nên nói, khách hàng trong lòng rất vi diệu, tựa như tình cảm của nam nhân đều giống nhau, rất tinh tế, ừ nữ nhân cũng vậy.

Tối hôm đó, Miêu Uyển luôn để ý di động, giống như có cái gì vô hình bám chặt cô, về sau cô chợt nhớ cô không có số điện thoại mới của Trần Mặc. Miêu Uyển liền thu lại nụ cười, để điện thoại trở lại trong ngăn kéo, công việc thực rất bận, đi tới đi lui, cô cũng đem sự tình ném ra tận sau đầu. Đến giờ đóng cửa, Miêu Uyển nói tạm biệt với mọi người, theo thói quen rút tay vào túi đi về nhà, đi đến đầu phố thấy Trần Mặc đứng tựa vào ngọn đèn bên đường, quần áo bị đèn đường mờ nhạt nhuộm đỏ thành sắc màu u tối, đôi mắt đen nhánh chiếu ra sắc cầu vồng rực rỡ.

Miêu Uyển chợt giật mình: “Thật đúng lúc quá, anh đang chờ ai à?”

“Chờ em thôi” Trần Mặc đứng thẳng người đi tới.

“Oh, thật ạ.” Miêu Uyển thấy xúc động, cách biệt có ba ngày thật phải nhìn với cặp mắt khác xưa, lời trêu đùa mà cũng nói ra được, Miêu Uyển đi hai bước mới phát hiện thấy không bình thường, vội quay lại hỏi người phía sau mình: “Anh thật sự chờ em sao?”

“Anh đến để đưa em về nhà” Trần Mặc cúi đầu nhìn về phía cô, trả lời rất tự nhiên.

Miêu Uyển nhất thời chân nhũn ra, ôi mẹ ơi, cái này là đãi ngộ gì đây?

Vì để đương đầu tốt với địch, đạt tới cảnh giới trăm trận trăm thắng, Trần Mặc sau giờ ngọ trở về nơi ở liền mở một tiểu hội nghị chiến đấu, phân tích tỉ mỉ tình thế địch trước mắt, phân tích kỹ càng một phen rồi chuẩn bị chiến lược chiến đấu.

Trước mắt, Trung Tá đang nghỉ ngơi Lục Trần cùng Trung Úy bị bỏ rơi Nguyên Kiệt, lợi dụng thiết bị truyền tin hiện đại cùng bắt tay đối với hấn một phen nghiêm túc phê bình giáo dục lại. Lục Trần trên căn bản đã đem chuyện này nâng lên thành vấn đề vinh dự của quân nhân cùng với nam nhân, đại ý liền nói, như thế nào mà bị người ta bỏ rơi, thiện lương như vậy, dễ thu phục như vậy cậu cũng không giải quyết được. Trần Mặc cậu cũng đừng tự cao tự đại nữa, về sau đi ra ngoài không cho phép cậu mặc đồng phục rêu rao, quân giải phóng nhân dân Trung Quốc chúng ta xấu mặt không chịu nổi. Mà Nguyên Kiệt có ý tứ, đội trưởng anh cũng đừng chê em nói chuyện không dễ nghe, chỉ cần anh có 1% cố gắng của em chị dâu cũng không có chia tay với anh.

Mặt Trần Mặc không một chút thay đổi khi nghe hai người kia ngày càng không coi mình ra gì mà ra sức vui dập, hơn nữa bên này hỗ trợ bên kia mắng người, có xu hướng thống nhất chiến tuyến, trong lòng không khỏi xúc động thật lâu.

Lục Trần nói, ông Mặc cứ yên tâm, có khổ hay không cứ ngắm xem cách mạng của cha ông của hai vạn rưỡi Hồng Quân có mệt hay không, cậu như vậy có gì là khó khăn, người anh em hãy suy nghĩ lại một chút, anh năm đó là chinh phục đỉnh cao Everest. Chẳng phải anh chinh phục được rồi sao? Cậu hãy nhớ kỹ cho anh một câu, tất cả lũ phản động chỉ là con cọp giấy, chịu không được một nhát đâm của cậu, nếu như một nhát đâm không được, thì cậu phải dụ dăng cho anh, chậm rãi mà tấn công, sẽ có một ngày đâm thủng.

Đồng chí Nguyên Kiệt không ngừng gật đầu, đúng đúng đúng, vẫn là Lục đội trưởng nói không sai.

Tiếp sau đó, đồng chí Lục Trần hạ giọng kiên nhẫn: “được, chờ cậu chọc phá xong, cậu đừng cho như vậy là đại công cáo thành, không phải thế, dù dễ vợ mình là một công trình khá lâu dài, đàn ông chúng ta tôn chỉ tuyệt đối chỉ có một hậu viện, là cốt lõi để dễ dàng phụ nữ. Cậu phải hiểu ý, dịu dàng săn sóc, nếu cậu để cô ấy cảm thấy không có gì oán trách, thì căn bản thế giới này cậu là người tốt nhất của cô ấy...”

Trần Mặc liền đáp: “vâng, vợ của anh ấy”.

Lục Trần hỏi: “thế nào, cậu đối với vợ của anh có ý kiến gì không?”

Trần Mặc nói: “em không dám.”

Đồng chí Nguyên Kiệt thâm kinh hãi, mỹ nhân tuyệt sắc như thế nào mà khiến Lục Trung Tá theo đuổi trăm ngàn cổ cục như vậy, để cho đội trưởng của bọn họ cũng không dám đối với cô ấy có lời bình.

Lục Trần hừ một tiếng, anh tin rằng cậu cũng không dám, tiểu Kiệt tử, báo mã số điện thoại cho anh, đội trưởng mà bọn cậu coi trọng, đến một cô gái cũng không giải quyết được, aiiiz... Lục Trần thở dài, biểu hiện chưa xót vô cùng.

Trần Mặc không nhịn được hỏi ngược lại: “em không giải quyết được, chẳng lẽ anh giải quyết được sao?”

Lục Trần đáp trả cậu một câu: “anh cũng không cổ lỗ sĩ đến mức để ý tới một cô gái bé nhỏ như vậy, dù sao anh cũng là người đã có gia đình.”

Trần Mặc trong lòng lặng lẽ nôn ra một búng máu.

Lục Nguyên tổ hai người kết phường đem Trần Mặc chà đạp không còn chút mặt mũi, sau đó mở ra cho hắn một hành động chuẩn mực, mới đầu trông có điểm giống tam cương ngũ thường, tam tông tứ đức. Trần Mặc khoe miệng co giật, hắn nói: “Lục Trần anh năm đó...”

Lục Trần ngắt lời hắn, cảm xúc vô hạn: “cũng không đến như vậy.”

Trần Mặc học máu lần nữa ở trong lòng, hắn vẫn thấy trong đó còn một chút đáng tin. Nếu nói Lục Trần coi vợ như là Everest, Miêu Uyển tối đa cũng là Tây An ở ngoài thành Hoa Sơn, có giảm đi một nửa cũng đã dư dả rồi. Trần Mặc nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy rất tội lỗi.

Đêm hôm đó, Miêu Uyển và Trần Mặc cùng sống vai trên đường đi về nhà. Thần sắc của Miêu Uyển có một chút hoảng hốt, loại hoảng hốt này không biết phải nói là trời sắp đập hôn mê, hay phải nói là được sủng ái mà lo sợ không biết phải làm sao cho tốt, hoặc giống như khó xử. Làm cho cô muốn hỏi một chút: “Trần Mặc, anh rốt cuộc muốn làm gì đây?”

Miêu Uyển nghĩ tới nghĩ lui, không biết vì sao trong đầu tầng tầng lớp lớp đều là “cáo chúc tết gà chắc không có gì tốt” hay là “không có gì mà ân cần không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm” rất giống với chứng bệnh vọng tưởng của người bị hại cảnh báo. Bởi vì Miêu Uyển hoảng hốt, cho nên bọn họ đi đường không có nói gì, Trần Mặc nói ra mấy câu cũng không thấy cô trả lời, rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ khi bị người trầm mặc. Đi đến dưới nhà thì Miêu Uyển dừng bước lại nhìn Trần Mặc, chần chờ nói: “Thật ra thì, nếu sau này anh bận rộn công việc...”

“Anh nếu có việc bận không thể tới, liền điện thoại trước cho em biết.” Trần Mặc nói.

“Vâng”, Miêu Uyển gật đầu.

“Cho nên, số điện thoại của em.” Trần Mặc hỏi.

Miêu Uyển không yên lòng đáp một tiếng, đợi một chút em sẽ đưa cho anh. Trần Mặc thấy hành lang đen như mực kiên trì đưa Miêu Uyển lên nhà, chuyện này hắn rồi rầm rất lâu, hắn đối với hành lang có bóng ma tâm lý, cảm giác nơi đó luôn cất giấu mơ hồ một khuôn mặt của quái vật, bất kỳ lúc nào cũng có thể ngăn chặn các cô gái bé nhỏ ngây thơ. Miêu Uyển vẫn duy trì biểu tình vừa giật mình vừa hoang mang không biết làm thế nào, cứ nhắc nhắc đầu nói cũng được.

Cô gái đóng cửa nhà ký túc xá nữ sinh tinh mắt nhìn thấy một bóng lưng, bất quá hỏi là bạn trai phải không.

Miêu Uyển cúi thấp đầu nghiêm túc suy nghĩ, rồi trịnh trọng lắc hai cái, nàng đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống, nhìn bóng Trần Mặc biến mất trong màn đêm, Miêu Uyển suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Mạt Mạt.

Tri âm Mạt Mạt nghe Miêu cô nương nói xong đầu đuôi, khó khăn lắm hít vào một hơi lạnh khí: “Trần Mặc chó chết này thật thông suốt a!”

Miêu Uyển do dự hỏi: “Cậu cảm thấy mình phải làm gì đây?”

“Nhớ kỹ hai chữ kia, phải kiềm chế! Tên kia không có gì dính líu đến cậu”. Mạt Mạt nằm ở ghế salon gặm quả táo, giọng nói tựa như quả táo xanh vậy thật trẻ trung, thoải mái, và giòn tan: “Không phải chỉ là đưa đón đi làm thôi sao, đây coi là cái gì a, Tiểu Mễ còn mỗi ngày đưa mình về nhà đấy.”

Mạt Mạt nâng cằm, hướng Mễ Lục ở đối diện một ánh nhìn quyến rũ, Mễ Lục trong lòng liền vui lên, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Miêu Uyển thực nóng nảy: “Bọn cậu là thuận đường cùng đưa nhau về nhà, không giống với bọn mình. Hiện tại anh ấy từ đơn vị đến chỗ mình, lái xe phải mất nửa giờ, mà mình đi về chỉ mất có mười phút.”

“Không có chuyện gì đâu, cô bé, kiềm chế chút, cậu cứ để cho anh ta theo đuổi đi, xem anh ta có thể làm ra cái dạng gì! Bình đến tương đương, nước đến đất cần, nói tóm lại một câu nói...”

Miêu Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp hai chữ: “Kiềm chế”

Miêu Uyển để điện thoại di động xuống, ngửa mặt lên trời thở dài: “Được, mình kiềm chế.”

Thật ra mà nói yêu đương có được bao nhiêu dạng đây? Cùng tán gẫu cả ngày, đi dạo phố, đi xem phim, đi ăn một bữa cơm, cũng chẳng qua là lúc độc thân nhàm chán tiêu khiển, chỉ là thêm một người mới, mới để cho chuyện nhàm chán có chút thú vị. Đêm hôm đó, Trần Mặc đợi tới nửa đêm cũng không đợi được Miêu Uyển đưa số điện thoại, đối chiếu với tổ hợp phân tích Lục Nguyên có lẽ là Miêu Uyển vẫn còn giận mình, muốn ình ném chút đau khổ, trong lòng không khỏi cảm thấy một cô gái bé nhỏ ngây thơ, đồng thời cảm thấy tư vị chờ đợi là như vậy thực thấp thỏm cùng với sốt ruột.

Trần Mặc nghĩ thầm, một đời anh minh của mình mất hết, mình mẹ kiếp không thể ngờ cũng có ngày thế này, quay đầu ngẫm lại lời Lục Trần vừa nói trong lòng dễ chịu đi một chút, theo như tỷ lệ phân tích, Lục Trần còn khôn khéo hơn mình nhiều. Buổi tối ngày thứ hai, Trần Mặc một lần nữa xuất hiện ở góc đường, đi nửa đường làm bộ như lơ đãng lần nữa nhắc tới chuyện điện thoại. Miêu Uyển làm như ở trong mộng mới tỉnh, luống cuống tay chân lấy di động từ trong túi ra.

Trần Mặc tự đáy lòng buông lỏng, thì ra cô ấy chỉ quên mất, nhưng mà việc buông lỏng căng thẳng của mình nên phải gọi là gì? Đây chính là cái gọi là được lo được mất chẳng?

Trần Mặc lưu số vào di động thử gọi tới một lần, hần từng bị cô bé kia bỏ rơi một lần, một ngày bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Tiếng nhạc từ từ vang lên, Miêu Uyển sưng sốt mất vài giây mới nhớ tới ấn tắt, Trần Mặc thuận miệng hỏi một câu, là bài hát gì vậy, thật dễ nghe. Miêu Uyển cười nói quên mất rồi.

“Uh”, Trần Mặc lên tiếng trả lời. lời ca ở trong đầu chợt loé lên một cái: lòng của ta là đại dương, vừa có thể mềm mại mà lại đầy sức mạnh...

Thật sự là một bài hát rất dễ nghe, thật mềm mại mà rất có sức mạnh.

Trần Mặc nhìn bóng dáng nho nhỏ của Miêu Uyển, cũng có thể mềm mại mà cũng rất mạnh mẽ.

35. Chương 35

Gần đây, Nguyên Kiệt đang trong quá trình khôi phục lại sau thất tình, trong lòng hần rất nhàm chán, khi nhàn rồi không có việc gì làm thì niềm vui duy nhất của hần chính là nói xấu chuyện yêu đương của đội trưởng nhà bọn họ. Trần Mặc thỉnh thoảng cũng sẽ báo cáo với Lục Trần một chút về tiến độ kế hoạch, Lục Trần luôn vô cùng xúc động mà lại nhai: quá nhỏ bé, quá nhỏ bé,... Ngụ ý, người anh em, cậu yên tâm, cứ tiếp tục tiến về phía trước, thành công chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Trần Mặc vì vậy tràn đầy tự tin,

khi chúng ta toàn tâm toàn ý vì một người thì nhất định sẽ có được hạnh phúc, đó là kết quả của sự nỗ lực cùng cố gắng, và chúng ta sẽ cảm thấy cuộc sống có rất nhiều điều bất ngờ.

Các chiến sĩ của đội năm cũng theo đó mà như mở cờ trong bụng, cho dù cường độ tập luyện vẫn giống như trước đây, yêu cầu vẫn rất nghiêm khắc, nhưng chính là bởi vì như thế, bọn họ mới được nhìn thấy nụ cười hiện rõ trên mặt của đội trưởng.

Đội trưởng kết hôn đi, kết hôn đi, kết hôn đi.....

Mặc dù đều là nói chuyện phiếm, đi dạo phố, ăn cơm, xem phim, nhưng Trần Mặc không thừa nhận cũng không được, cách của Nguyên Kiệt so với anh tốt hơn rất nhiều, đồng thời anh cũng phải thừa nhận rằng, nếu như Miêu Uyển bỏ anh cùng Nguyên Kiệt kết giao thì đó cũng là nhân chi thường tình, không gì đáng trách, cho nên anh quyết định trước khi kết hôn không để cho Nguyên Kiệt có cơ hội một mình gặp riêng Miêu Uyển.

Mà Miêu Uyển gần đây lại có loại cảm giác hoảng hốt, thật giống như một người vẫn nghĩ tới món ăn ngon nào đó nhưng lại không phải, đột nhiên lại có người trải sẵn một bàn thức ăn ngon, vì vậy khi hạ đĩa không tránh khỏi có chút dè dặt, không phải nói là ăn không ngon, chỉ là vừa cắn vừa ậm à ậm ừ, cảm giác như bị mắc nghẹn nơi cổ họng.

Miêu Uyển thỉnh thoảng sẽ lo lắng, trước kia do cô đem bánh bao năm đồng tám bán giảm giá còn ba đồng, cuối cùng lỗ vốn làm cửa hàng gần như phải đóng cửa, sau này ngàn vạn lần cũng dừng vì anh là Trần Mặc mà nhất thời xúc động hạ vốn ban đầu, cũng dừng đem bánh bao năm đồng tám bán lên mười đồng, cuối cùng anh mua không nổi, nói sẽ không ăn, không ăn. Miêu Uyển hỏi Mạt Mạt, cậu xem như vậy có được hay không? Mạt Mạt nói cậu làm như mình là thần tiên ấy? Miêu Uyển lại hỏi hay là cũng bán cho Trần Mặc với giá vừa phải? Mạt Mạt liếc cô một cái, anh ấy bây giờ vì cậu làm cái gì nữa à, vì cậu mà sống hay vì cậu mà chết hả, mình xem cậu lúc trước nhất định bị Trần Mặc bắt nạt rồi, không có ngày tốt đẹp, bị coi thường đấy.

Miêu Uyển bị Mạt Mạt mắng cho rụt cổ lại, nghĩ thâm, có chút chút.

Ban đầu Trần Mặc đã nói yêu cô, nhưng là cô không cảm nhận được, thật sự không cảm nhận được, hiện tại Trần Mặc cũng nói yêu cô. Đúng vậy nha, hành động cũng có, thái độ cũng đã biểu hiện ra rồi, nhưng là tại sao trong lòng ngược lại lại càng cảm thấy không yên đây? Cứ giống như là giả, làm được, bắt chước được. Có thể sau khi anh quay trở lại, phát hiện cũng chỉ có một mình cô - Miêu Uyển xem ra cũng không tệ lắm, các phương diện cũng coi như là phù hợp với yêu cầu của anh, vì vậy, cho nên mới là cô. Nếu như anh muốn thì cô liền đồng ý, cho dù là anh chưa từng yêu cô.

Miêu Uyển cảm thấy trong đầu bắt đầu loạn, cũng không biết vấn đề là ở chỗ nào, cũng không biết rốt cuộc thì đây có được tính là vấn đề hay không?

Nhưng mà tình yêu là cái gì đây? Thuần khiết trong suốt giống như thủy tinh sao? Vậy chai bia có tính là tình yêu hay không? Miêu Uyển có khi lại nghĩ, có phải hay không là cô quá đề cao tình yêu, coi tình yêu quá hoàn mỹ, quá lãng mạn?

Disney ra phim mới, Trần Mặc cầm chặt hai tờ vé xem phim đi tìm Miêu Uyển, phim này do Nguyên Kiệt giới thiệu, lúc đầu Trần Mặc cũng không để ý, mãi cho đến khi mở màn mới biết đây là phim hoạt hình 3D, Trần Mặc không giống những người khác luôn luôn có trái tim LOLI, từ bé ngay cả phim Tom & Jerry anh cũng không thích xem.

Trần Mặc lén lén lút lút nhìn sang bên cạnh, gương mặt Miêu Uyển mơ hồ, hai mắt trong suốt phát sáng, trên khuôn mặt biểu lộ muôn vàn sắc thái, tràn đầy sức sống, cô càng xem càng cười không ngừng, dường như là không ngừng lại được, khi cô cười hai má phình lên, ửng hồng rực rỡ...

Vì vậy, Miêu Uyển cười vì xem phim, còn anh cười vì nhìn cô cười...

Cô gái này, khi anh vẫn còn đang mông muội ngu ngốc thì đột nhiên quay đầu lại, anh thuận tay giữ đầu cô dựa vào vai anh, thật ra thì anh cũng không rõ mình đang muốn làm gì nữa...Anh vòng tay nhẹ nhàng giữ cô bên người, anh cũng không phải là không biết ý của cô, chỉ là cái cảm giác này... chỉ là tồn tại... giống như một thân cây cứ yên tĩnh như vậy mà tồn tại. Anh ghé sát cô hơn một chút, cảm nhận sự dịu mát của

cô, như nhìn thấy hoa mai đang bập bênh trôi trên mặt nước, anh vì cô mà dịu dàng hơn, anh nghĩ cứ như vậy thì tốt rồi. Nhưng anh không biết một người con gái cho tới bây giờ cũng sẽ không cam tâm làm một thân cây, các cô khát khao được yêu thương, họ cần được chiều chuộng, thỉnh thoảng liếc nhìn họ một cái, ôm họ ở trong vòng tay, giống như một cô mèo nhỏ muốn được cưng chiều.

Trần Mặc vươn tay, xoa xoa lên đỉnh đầu Miêu Uyển, Miêu Uyển quay đầu đi, bắt mắt lại trừng mắt nhìn anh, cố chấp muốn thoát khỏi vòng tay anh, đưa mắt hướng về màn hình lớn tiếp tục xem phim. Trần Mặc cười cười, không sao giải thích được nhưng lại có cảm giác an tâm. Trước kia Miêu Uyển giống như một thân cây, đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh, nhưng kỳ thật cũng không hẳn là thuộc về anh, vì cô đến rồi lại đi, anh cũng không giữ được cô, không có ai có thể có một thân cây chân chính ình. Khi đó Miêu Uyển nói cô không nợ anh. Đúng vậy, Trần Mặc nghĩ, cô ấy không thiếu nợ mình cái gì, nhưng mình đã cho cô ấy được những gì? Anh cái gì cũng không cho cô, cho nên cô ra đi, anh cũng không có tư cách giữ cô lại. Nhưng lúc trước và bây giờ không giống nhau, giờ là thời điểm anh muốn cô trở lại, anh đang từ từ lần nữa quen biết cô, anh phải luôn ở bên cạnh cô, trực tiếp giảng lối, có như vậy cô mới có thể thuộc về anh.

Lục Trần nói, nếu như cậu thật sự yêu một người, cậu sẽ phải học lần nữa tìm hiểu người ấy, đi phát hiện ưu điểm của người ấy, phát hiện người ấy khác với những người khác. Mặc dù người với người bên ngoài là như nhau, hai con mắt, hai cái tai, một cái mũi, một cái miệng, nhưng ánh mắt của người yêu so với những người khác hẳn là có sự khác biệt, không phải ai cũng có thể nhìn ra, chỉ có duy nhất cậu có thể nhìn ra được, đó là chuyện thuộc về giá trị con người.

Lục Trần trong lúc nói những lời này, giọng nói mang theo hạnh phúc làm cho người ta phải ghen tỵ.

Bộ phim kết thúc trong lòng ai cũng cảm thấy hứng khởi, Trần Mặc lo lắng Miêu Uyển nhỏ như vậy sẽ không chen lại nổi với người ta, vì vậy nắm chặt tay Miêu Uyển trong lòng bàn tay mình. Tay Miêu Uyển rất nhỏ, trơn mịn mà mềm mại, nắm trong lòng bàn tay cảm giác thật ấm áp. Đi ra khỏi rạp chiếu phim, gió lạnh phả vào mặt, Miêu Uyển rút tay về vể mặt sưng sờ đung tại chỗ. Trần Mặc đang nắm tay cô bỗng nhiên lại bị cô rút tay lại, lòng bàn tay cùng với đáy lòng cảm thấy mất mát, anh quay đầu lại nhìn cô. Miêu Uyển đã dút tay vào trong túi áo khoác, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn hắn:

“Anh có muốn ăn khuya không? Em mời.”

Trần Mặc nói: “Anh mời em.” Nghe nói trong lúc hẹn hò không thể để bạn gái phải trả tiền >”

Nếu như nói tới thịt nướng thì vẫn là của Mộc gia là ngon nhất, cho nên Miêu Uyển cùng Trần Mặc đang ngồi ăn thịt dê nướng trong một hẻm nhỏ vừa tối vừa rách rưới, cô lại nhớ tới ngày đó ôm con thỏ lớn đứng chờ ở đầu ngõ, Trần Mặc từ bên trong đem thịt nướng mua được ra cho cô, mùi vị cũng giống như thế này, vừa thơm lại vừa ngon. Miêu Uyển nghĩ thầm, hai người bọn họ thật ra thì có một khởi đầu cũng không tệ, nhưng tại sao sau đó lại tách ra? Thật ra thì, có thể khi đó cả hai đều có lỗi!

Com hẻm vừa nhỏ vừa sâu truyền đến những âm thanh rên rỉ kêu đau cùng tiếng đánh đấm ỳnh ạch, Trần Mặc sắc mặt thay đổi, đem số thịt nướng trên tay anh nhét vào trong tay Miêu Uyển.

“Cầm giúp anh!.” Anh xoay người liền chạy hướng có tiếng đánh nhau, ông chủ vội vàng chạy ra ngăn anh lại nhưng lại chậm một bước, vội vàng giậm chân la lớn lên: “Ôi trời! Đó là bọn côn đồ, bọn chúng có dao cùn, một mình cậu đi thì có ích gì chứ.”

Lời của ông chủ làm Miêu Uyển sợ tới mức tim như ngừng đập, đứng lên đuổi theo anh, ông chủ chán nản, vội vàng lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, mặc dù lo lắng cho Trần Mặc, nhưng cũng không dám chạy tới nhìn một chút.

Trần Mặc đi vào trong ngõ tối, mười mấy người đang vây đánh một người, vẻ mặt hung tợn.

Miêu Uyển lòng nóng như lửa đốt, nhìn thấy Trần Mặc đứng ở một đầu ngõ không nhúc nhích, hai mắt sáng lên. Cô vội vã kêu to, Trần Mặc quay đầu lại nhìn cô một cái, ánh mắt lóe sáng, vung tay lên, giống như có ma thuật, hai tay trống không của anh bỗng nhiên có thêm một cây côn dài hơn một thước.

Người trong hẻm nhỏ muốn xông ra ngoài, Trần Mặc lại đi vào trong, Miêu Uyển không yên tâm cũng chạy tới, dưới ánh trăng một con dao sắc vung lên vạch ra một đường sáng, làm cô sợ tới mức mặt trắng bệch,

kêu to một tiếng, vội vàng nắm chạy tay thành quả đấm nhét vào trong miệng, không dám lên tiếng, sợ ảnh hưởng đến Trần Mặc.

Trần Mặc thật ra rất muốn quay đầu lại nói với Miêu Uyển là cô đừng sợ, không có việc gì cả, nhưng là những người này rất nhanh đã lao tới. Ánh dao lóe sáng, khí lạnh bức người, Trần Mặc nghiêng người tránh được, vung tay một cái, đánh xuống 1 côn vào cổ tay đối phương, đối phương kêu lên thảm thiết cũng làm người ta sợ muốn cùng nhau hét lên.

Trần Mặc cau mày, có phải mình quá nặng tay rồi hay không?

Mấy tên côn đồ nóng nảy đỏ mắt, không để ý tới đối phương là ai, nhanh chóng lôi ra dao, gậy, tiếng kim loại cọ sát khiến người ta sồn tóc gáy, Trần Mặc tìm đúng chỗ then chốt vung côn đánh xuống, nháy mắt hai tên côn đồ lao đảo ngã lăn ra đất.

“Các người chó có lại đây! Nếu không ta dừng tay không được.” Trần Mặc nhắc chân đá tới khiến một tên nữa lại bị đá văng ra.

Trên tường hiện lên dáng anh có chút mơ hồ, trong mắt phát ra u quang, tức giận, địch ý, cảnh giác. Trần Mặc dùng đầu ngón chân làm cho nửa khối gạch bay lên không trung, anh giơ tay chỉ dùng cổ tay đập xuống, khối gạch ở giữa không trung chia năm xẻ bảy, tan nát dưới đất.

Trần Mặc xoay xoay cây côn trên tay, ánh mắt lãnh đạm nhìn bọn họ.

Trong góc tường có người không nhìn được la lớn: “Người anh em, đừng có như vậy, tha cho bọn họ một đường đi.”

Trần Mặc khẽ nhú mày lại: “Tha?”

Đối phương cười gượng.

“Vậy chờ ở đây đi, tôi đi báo cảnh sát.” Trần Mặc dừng tay lại, lòng bàn tay vỗ vỗ lên đầu cây côn, đem côn thu vào. Đối diện có người thạo nghề, trong nháy mắt sắc mặt trở lên khó coi vô cùng. ASP không phải để chơi đùa, cái đồ vật này có lực sát thương bao nhiêu cũng không phải chỉ có vậy thôi, nhưng là tay không thu côn, đừng nói anh ta chưa từng thấy qua, chỉ sợ là ngay cả nghe thôi cũng không có người nghe qua. Vốn là đang tính toán chờ Trần Mặc mất cảnh giác, đoạt cây côn chạy trốn, nhưng là bây giờ nghĩ đến thôi cũng không dám nữa rồi.

“Trần Mặc...” Miêu Uyển nhỏ giọng gọi tên anh.

Trần Mặc quay đầu thấy Miêu Uyển ôm tay trước ngực, cẩn thận từng li từng tí xê dịch chân tiến về phía hắn, đèn đường soi rõ đôi mắt kinh hoàng của cô, Trần Mặc nhất thời trong lòng cảm thấy mềm mại, anh cố gắng cười đến dịu dàng, giang hai tay ra định ôm cô vào lòng.... Miêu Uyển thần sắc buông lỏng, ánh mắt trong suốt chỉ nhìn Trần Mặc, cũng không còn chú ý tới dưới chân nữa.

Một tên vốn là đang té dưới đất kêu đau chột kè sát đất lăn một vòng, nhảy dựng lên lao về phía Miêu Uyển, Miêu Uyển chỉ kịp thấy một bóng đen đang lao về phía mình, theo phản xạ cô lui về phía sau. Cái tay kia gần như đã tóm được cô, Miêu Uyển nhất thời sợ tới mức thét chói tai, sau lưng đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Tay chân còn rất nhanh.” Trần Mặc liếc mắt nhìn hắn, trở tay cầm côn quán qua cổ hắn, đem hắn xách lên cho đến hai khi chân cách mặt đất một đoạn, hắn hô hấp không thông, giãy giụa phát ra những tiếng hít thở khàn khàn.

“Trần Mặc?” Miêu Uyển bị giật mình quá độ, sợ tới mức hai mắt đăm đăm.

“Đừng sợ, không sao rồi.” Trần Mặc dùng ánh mắt ý bảo cô đứng ở phía sau mình, Miêu Uyển thật nhanh tránh ra phía sau anh, đôi tay nắm thật chặt áo của anh, chỉ len lén ghé đầu lộ ra một con mắt nhìn về phía đối diện.

“Aiz, người anh em à, cái người này....Người muốn chết hay sao...” Bên kia có người nóng nảy hét lên.

Trần Mặc thả tay, giống như ném một túi vải rách cho người ta đá đi, người nọ ngồi phịch xuống giữa hẻm, ôm cổ co quắp, ho khan không ngừng.

“Cũng may, còn kém một chút, bằng không tôi liền phải nói không tốt rồi. Người nên đành hoàng một chút, chớ chọc tôi ta.” Trần Mặc hơi ngược mắt đảo qua, rồi cụp xuống, kiềm chế tức giận, cùng với vừa rồi là hai người hoàn toàn khác nhau.

Kéo bè kéo lũ đánh nhau vào cục cảnh sát cũng chính là một điều lệ của trị an, nhiều nhất ở mười ngày nửa tháng coi như là nghỉ phép rồi, nhưng vị trước mắt này, cơ hồ là một nhân vật hết sức quan trọng, đi ra ngoài lần lộn quan trọng nhất chính là thức thời, có người len lén qua tới bên kia kéo tên trên đất đi, mọi người thu vũ khí chia bọn họ thành hai tốp ngồi xổm núp ở góc tường.

Vì vậy, lúc phó đội trưởng đội hình cảnh Hà Kiến Quốc tới hiện trường đã thấy cảnh tượng như vậy, vừa là thấy Trần Mặc ôm lấy Miêu Uyển dịu dàng nói nhỏ, cẩn thận an ủi, bên kia bọn côn đồ núp ở góc tường run lấy bầy. Lão Hà bật cười, đi tới cùng Trần Mặc thân thiết bắt tay: “Tiểu Mặc à, tôi vừa nghe là cậu báo cảnh sát, làm sợ tới mức tôi phải nhanh chân chạy tới, chỉ sợ cậu lại ra tay quá mạnh.”

Trần Mặc cười cười: “Nếu không phải là gặp cảnh như vậy, có thể là thật sự quá rồi.”

Miêu Uyển luôn luôn nhu thuận, từ nhỏ đến lớn chưa từng xem người ta đâm chém nhau, lại càng thêm chưa bao giờ gặp trực tiếp có người cầm dao lao thẳng vào cô, cho nên lần này thật sự cô bị dọa không nhẹ. Trần Mặc ôm cô dịu nửa ngày, nước mắt vẫn là bị dọa sợ mà rơi xuống đất, đôi tay vẫn nắm chặt áo Trần Mặc, cũng may đồng phục võ cảnh thật bền chắc, bằng không có thể đã bị cô kéo rách rồi.

Lão Hà nháy mắt, nhẹ giọng hỏi Trần Mặc:

“Vợ của cậu bị dọa sợ rồi sao?”

Trần Mặc cúi đầu nhìn Miêu Uyển, phát hiện Miêu Uyển đang chuyên tâm dồn trí khóc, hoàn toàn không chú ý đến lời nói của lão Hà, vì vậy yên tâm thoải mái gánh chịu cái danh tiếng này, lão Hà cười lấy cùi chỏ đụng hân: “Anh hùng cứu mỹ nhân hử, đặc ý quá đi nha!”

Trần Mặc cười khỏ, nghĩ thầm đặc ý cái đầu anh, không có nhìn thấy người ta bị dọa sợ tới mức ở chỗ này khóc hay sao chứ.

“Không sai, đặc ý lắm, cho nên cậu xem đi, ban đầu cái đó không đi, cái này...” Lão Hà cúi đến bên tai Trần Mặc.

Trần Mặc bật cười: “Thì ra là còn cái đó.”

Lão Hà sững sốt, trịnh trọng vỗ bả vai Trần Mặc: “Ừ, trường tình, tiểu tử cậu không tệ, tôi thích.”

Khi đang nói chuyện thì mấy hình cảnh cũng đã đem mấy tên côn đồ gom chung lại một chỗ, dao côn thu được chất thành một đồng, có người cầm theo côn tới giả bộ, cái đó được Trần Mặc dùng để nện vào cổ tay tên côn đồ khiến hân không nhịn được la lên, các anh tham gia quân ngũ có thể mang vũ khí sao? Cái đó...Các anh tham gia quân ngũ trên người cũng có hàng cấm! Âm thanh của hân vừa la lên, lập tức xung quanh mọi người bắt đầu xì xào.

Cấp dưới của Hà Kiến Quốc khuôn mặt tươi cười đi tới, thanh âm rất nhẹ mà đè nặng: “Đội trưởng Trần, cho tôi xem một chút, đừng để ý.”

Trần Mặc đem ASP lấy ra thả vào trong tay hân, hân vừa nhìn liền cười, xoay người mang côn giơ lên: “Xem rõ ràng rồi, đây là côn ASP, không phải hàng cấm!”

Hân tiện tay đem cây côn mở ra, nắm chắc trong tay chơi đa dạng các kiểu: “Cây côn này chắc dùng nhiều năm rồi?”

Trần Mặc nói: “Vâng.”

Hân đi tới dưới đèn đường để nhìn cho kỹ vết cắt trên thân côn, dùng sức một chút dễ dàng thu côn lại rồi đem trả cho Trần Mặc.

Trần Mặc hỏi: “Chơi đùa?”

Hân cười một cái thật lớn: “Ta cũng có một ASP, 21 tấn, so với của đội trưởng lớn hơn một chút, hôm nào đội trưởng Trần rảnh rồi chỉ cho ta một chút như thế nào?”

“Có thời gian sao.” Trần Mặc đem ASP nhận được cất vào trong túi.

Lão Hà áp giải bọn còn đồ lên xe, một tay túm lấy cổ áo bọn họ mắng, muốn đánh nhau tìm cái chết đi ra ngoài thành mà đánh, đừng đánh nhau trong trung tâm Hồ thành. Trần Mặc cùng Miêu Uyển đi theo lão Hà tới đồn cảnh sát lấy lời khai, Miêu Uyển nghe lão Hà mắng người bằng một hơi lưu loát tiếng Quan Trung (Quan Trung – lưu vực sông Vị, Thiểm Tây, Trung Quốc) thì rất vui vẻ, không nhịn được phì cười, Trần Mặc trong lòng buông lỏng, quàng một tay ôm vai cô, khiến Miêu Uyển dựa vào trên lồng ngực của mình.

Anh hùng cứu mỹ nhân, ừ, hình như hiệu quả cũng không tồi.

Người trong cục cảnh sát đối với cái tên Trần Mặc này cũng có loáng thoáng nghe thấy, huống chi còn do lão Hà dẫn tới, nên những câu hỏi đều vô cùng khách khí, Miêu Uyển nhớ lại chuyện vừa xảy ra lại bị dọa thêm 1 lần, rụt rè nhìn Trần Mặc, hai đôi mắt ngẩn lẹ, Trần Mặc giang rộng hai tay đưa về phía cô, Miêu Uyển lập tức nắm tay anh thật chặt. Giúp Miêu Uyển ghi chép lại lời khai là một cô gái không lớn tuổi lắm, nhìn trộm Miêu Uyển, lại quay qua nhìn Trần Mặc một chút, vẻ mặt cười mà như không cười, mặt Miêu Uyển dần dần đỏ bừng lên nhất thời quên mất sợ là gì.

Lấy xong lời khai cảnh sát đi trước làm hồ sơ, Miêu Uyển cùng Trần Mặc phải ngồi đợi. Nhất thời nhàm chán, Miêu Uyển liền tò mò nhìn trộm cây côn của Trần Mặc, cố chấp muốn anh phải lấy ra cho cô coi một chút, làm sao lại giống như làm ảo thuật vậy, chớp mắt một cái liền không thấy rồi.

Trần Mặc do dự một chút, có một chút không tình nguyện nhưng vẫn lấy ra đưa cho Miêu Uyển.

“Phải làm thế nào đây?” Miêu Uyển cầm cây côn lật đi lật lại rất nhiều lần, học cách làm của Trần Mặc nhưng cây côn không có dài ra.

“Đừng đùa.” Trần Mặc thuận tay lấy lại cây côn trên tay Miêu Uyển, Miêu Uyển sửng sốt, hồi tưởng lại sự kiện bắn tỉa lần trước, nhất thời trong lòng vô cùng buồn bực.

Bất luận là phản ứng có thể theo kịp được hay không, thì trực giác của Trần Mặc cũng luôn luôn nhạy bén, ngay lập tức anh phát hiện Miêu Uyển đang buồn bực. May mà, lão Hà đi tới cùng anh chào hỏi, nhiệt tình bắt tay Trần Mặc, nửa đùa nửa thật nói cảm ơn anh đã hỗ trợ, chỉ là sau này xuống tay vẫn phải nhẹ đi một chút.

Trần Mặc tâm trạng không tốt lắm, gật đầu nói phải.

Đêm cũng đã khuya, gió đêm thu phả vào trên mặt thật lạnh, Miêu Uyển đi theo Trần Mặc từ trong cục cảnh sát ra ngoài.

Nhìn về phía trước, trong đêm tối bóng dáng Trần Mặc cao lớn, an tĩnh như núi, cảm giác được đây là một người đàn ông đầy khí chất, chỉ cần có anh đứng trước mặt thì sẽ không phải sợ bất cứ điều gì cả.

Nhưng là

Miêu Uyển nghĩ, tại sao anh luôn luôn xem cô như người ngoài. Hai tay Miêu Uyển xiết chặt lại, nhớ đến câu nói của Mạt Mạt: “đừng cố gắng chống đỡ, cậu phải nói ra yêu cầu của mình.”

“Trần Mặc!” Miêu Uyển lấy hết dũng khí: “Em muốn nói với anh một chuyện!”

< align=“center”>

36. Chương 36

“Trần Mặc” Miêu Uyển lấy hết dũng khí, “em muốn cùng anh nói một chuyện.”

“Sao vậy em” Trần Mặc kinh ngạc, nhướng lông mày.

“Em muốn biết, anh tại sao luôn không để cho em đụng đến đồ của anh?” Anh không phải nói là anh yêu em sao? Nhưng vì cái gì đồ vật của anh em ngay cả nhìn cũng không thể nhìn, trước kia chuyện súng ống như vậy, cứ cho là súng quá nguy hiểm, em lấy chơi không tốt, nhưng tại sao đến một cái ống nhòm anh cũng không cho em đụng tới. Còn nữa..., cái gậy này của anh em lấy có thể nguy hiểm gì. Người không quen biết anh cũng tùy tiện ượn, sao em không thể đụng vào.” Miêu Uyển theo bản năng đem nắm chặt tay ở sau lưng, càng nói càng cảm thấy uất ức: “Còn nữa... có một lần em mượn con dao gọt quả lê, anh cũng không chịu, để cho em trực tiếp ăn, đó là quả lê chứ không phải quả táo.”

“Em muốn biết sao? muốn biết tại sao à?” Trần Mặc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt chuyên chú cơ hồ có loại nghiêm túc muốn giết người.

Miêu Uyển bị ánh mắt của cậu làm chần động, nhưng lại rất cố gắng để gạt đầu một cái: “Trần Mặc em muốn, em muốn biết tất cả về anh”.

“Vậy chúng ta tìm một chỗ khác, anh sẽ nói cho em biết.” Trần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, vòm cong mái hiên của toà nhà chiếu bóng đen giữa màn trời đầy u tối, hần cầm tay Miêu Uyển và nói: “Đi theo anh”.

Quá muộn rồi, tầng trên đã không thể đi lên, Trần Mặc băng qua ngựa xe đông nghịt dẫn Miêu Uyển đi đến tường thành, ở trong thành tìm một chỗ yên tĩnh quả thật không dễ dàng. Sắc màu u tối của thành cổ chìm lẫn trong bóng đêm, giống như ánh mắt của Trần Mặc, thực nghiêm túc muốn giết người.

“Trần Mặc, nếu như quá khó khăn để nói ra, thật ra thì... em cũng không kiên trì cần phải biết đến vậy.” Miêu Uyển thấy biểu tình nặng nề của Trần Mặc, ngược lại thấy khiếp đảm.

“Không phải là khó khăn.” Trần Mặc nói. “mà anh sợ sẽ làm em khó chịu.”

Cậu đem ASP lấy ra, đặt vào tay Miêu Uyển, “Vật này không phải là anh mua, coi như là thu được. Lần đó, người nọ đã bị khống chế rồi, súng cũng đã giao nộp, thấy đáng dấp đã bị thương không nhẹ, bọn anh đi tới tới hần ta, hần ta nhảy dựng lên đập vào đầu của anh, lúc ấy anh đang cùng một người nói chuyện, đụng phải tay của anh đang hạ xuống, anh nơi này... tay Trần Mặc chỉ vào vai bên phải: “toàn bộ xương bả vai đều bị gãy và bầm dập.”

Miêu Uyển sợ hãi mà kêu lên: “vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó liền đẩy lùi, do bị thương quá nặng nên không khôi phục được, anh xem nó là bài học nhắc nhở bản thân mình khi làm việc vĩnh viễn không được phân tâm.” Trần Mặc cúi đầu nhìn ánh mắt của Miêu Uyển: “Vật này, trước khi rơi vào tay anh từng giết bao nhiêu người, sau bị anh lấy về, cũng không biết giết chết bao nhiêu người, cho nên anh không muốn em đụng đến nó. Cái đồ vật này nhìn thì thật tầm thường, nhưng nếu thật đập xuống, lấy mạng người cũng chỉ trong chớp mắt.”

Trong khoảnh khắc Miêu Uyển cảm thấy mình không nhìn được cái gì, tất cả biểu tình đều rơi vào đôi mắt đen nhánh của Trần Mặc, tay ở trên của cô đang phát run, theo bản năng càng nắm chặt đồ vật hơn. Trần Mặc cầm lên bàn tay khác của cô, bàn tay thô ráp đầy vết chai đặt ở lòng bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve: “Con dao kia cũng vậy, anh không phải là coi trọng người ngoài mà coi thường em, chỉ là tay của em sạch sẽ như vậy...”

Tay của em sạch sẽ như vậy!

Thật mềm mại áp áp, lại hoàn mỹ tinh khiết, mang theo hương vị ngọt ngào của mật ong và bơ, mật ngọt vĩnh viễn chảy xuôi theo ngón tay, đúng là không nên đụng vào hung khí hại người thấm đầy máu kia. Trần Mặc đã có lúc cảm thấy, đó là hai thế giới, thế giới của hai người là song song, là hai mặt đối lập như ban ngày và đêm tối.

Áo giáp này khiến Trần Mặc cảm thấy ghê tởm, hoặc có thể là sợ hãi.

Trần Mặc vốn là không biết sợ là gì, tâm vững như bàn thạch, không có gì có thể làm hấn dao động, cũng không có gì có thể làm hấn sợ, nhưng bây giờ.... Trần Mặc nghĩ, mình chỉ đơn thuần không muốn cô ấy gặp nguy hiểm, hấn sợ!

Tựa như mới vừa rồi, chỉ là một chuyện nhỏ nhưng cũng khiến cho hấn rất khấn trương, bởi vì quá sợ hãi, người con gái này thoát nhìn có bao nhiêu yếu ớt, vừa chạm vào liền vỡ. Trần Mặc không thể tưởng tượng

được nếu lúc ấy hần tới chậm một bước sẽ ra sao, để người kia nhào đến bên người Miêu Uyển, kết quả sẽ thế nào? Đó là một loại cảm giác không bình thường, để cho hần cảm thấy Miêu Uyển là một người yếu ớt, chỉ bị đụng một chút cũng sẽ chết.

Loại ảo giác này thật đáng sợ.

“Thật xin lỗi.” Miêu Uyển thực ảo não làm cho cả khuôn mặt cô cũng nhăn lại: “Em không nên nóng nảy đối với anh.”

“Không sao” Trần Mặc cố gắng mỉm cười, xoa xoa đỉnh đầu Miêu Uyển an ủi.

“Thật ra thì em chịu được.” Miêu Uyển nhíu lông mày, thoát nhìn vừa khẩn thiết lại khổ não: “Mặc dù, mặc dù em... Em cũng biết rõ, dĩ nhiên em... không có giúp gì được cho anh, nhưng em không đến nỗi ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chịu nổi, em không có nhát gan như vậy.”

“Anh không phải ý này!” Trần Mặc nghĩ thầm mình là vì cái gì mà vĩnh viễn không nói được rõ ràng?

“Em không biết, em chỉ là, em chỉ là đang suy nghĩ, nếu như...”. Miêu Uyển cố gắng tìm cách thích hợp để nói, gấp đến độ nước mắt ở trong hốc mắt chực trào ra: “Anh nói anh yêu em! Vậy tương lai chúng ta sẽ là người một nhà, anh hiểu chưa? Em nói là chúng ta... Em cảm thấy em rất vô dụng, cái gì cũng không giúp được anh, nhưng tại sao... tại sao anh cảm thấy một chút chuyện như vậy em cũng không chịu đựng được. Em ít nhất cũng có thể tiếp nhận anh. Chính là em muốn nói, chỉ cần là anh em đều có thể tiếp nhận được, anh hiểu chưa?”

Miêu Uyển nắm lấy tay Trần Mặc, khẩn thiết mà nhìn hần.

Trần Mặc há hốc miệng, hần vốn muốn nói, anh thật ra thì, thật không phải ý đó, nhưng... Tựa hồ, tựa hồ cô ấy cũng không sai.

“Trần Mặc?” Miêu Uyển dùng sức nắm lấy vạt áo Trần Mặc, nước mắt từ hốc mắt rơi xuống, mang theo tức giận khó thể nói, vừa ủ rũ vừa chờ mong.

“Anh biết rồi... anh biết rõ rồi.” Trần Mặc vội vã lau nước mắt trên mặt Miêu Uyển, nhẹ nhàng ôm lấy cô, đem đầu cô đặt ở trước ngực, Miêu Uyển không có giãy giụa, thuận theo tựa vào ngực hần, cánh tay vòng qua bên eo ôm lấy lưng hần.

Có một số việc dường như không có nói rõ ràng, mà có một số việc dường như cũng chẳng còn quan trọng. Trần Mặc có một loại trực giác mong manh, lần này giống như nắm được điểm mấu chốt nào đó, không giống với đi ăn cơm, đi dạo phố, đi xem phim, trừ những lần đó ra người với người phải như thế nào để nắm được điểm mấu chốt khi ở chung một chỗ.

Miêu Uyển nói nếu như chúng ta có tương lai, chúng ta sẽ là người một nhà.

Đêm hôm đó, Trần Mặc đưa Miêu Uyển về nhà, đèn cảm ứng âm thanh theo tiếng bước chân từng tầng một sáng lên, Miêu Uyển cầm chìa khoá mở cửa, lại phát hiện bên trong nhà tối đen như mực, lúc này mới nhớ ra buổi sáng cô gái thuê chung phòng bảo hôm nay muốn ở cùng với bạn trai cô ấy. Miêu Uyển do dự nên hay không mời Trần Mặc vào ngồi một chút, Mặt Mặt muốn cô phải kiểm chế, nhưng hôm nay cô thật ra cũng không có kiểm chế. Đèn cảm ứng vì sự do dự của cô chợt tắt, Miêu Uyển tựa vào cánh cửa, ngẩng đầu nhìn Trần Mặc.

Trần Mặc thấy ánh mắt của Miêu Uyển loé sáng trong bóng tối, cô vô thức cắn chặt môi, vừa buông ra xoa lên môi hồng một tầng nước. Trần Mặc đi lên phía trước một chút xịu, ngón tay nâng cằm của Miêu Uyển.

Miêu Uyển hỏi anh muốn làm gì? Giọng của cô thật mềm mại, đáng vẻ thật yếu ớt, Trần Mặc không nói gì, chỉ là hôn lên.

Lúc đầu chỉ hôn môi, sau đó cậu thăm dò sâu hơn, khiến đầu lưỡi cả hai đụng phải nhau, một co rúm phát run, một dịu dàng quấn lấy.

Tay Trần Mặc ôm lấy eo Miêu Uyển, từ từ buộc chặt, cho đến khi đem Miêu Uyển hoàn toàn bị khoá ở trong ngực của mình. Lại một lần nữa đụng phải môi Trần Mặc, cách mấy tầng vải vóc cảm nhận được lửa

nóng thân thể hẳn, Miêu Uyển vừa hoảng hốt vừa luống cuống để mặc cho Trần Mặc đè ép hôn, không biết bao nhiêu lần, từ dịu dàng đến thô bạo, cho đến khi không thể hô hấp được.

Trần Mặc thở hổn hển hôn trán của cô nói: “Miêu Uyển” ... Miêu Uyển đang choáng váng liền trả lời vâng. Hắn nói chúng ta bắt đầu lại được không? Miêu Uyển nói rằng cô đồng ý.

Trần Mặc buông cô ra một chút, nhìn vào mắt Miêu Uyển hỏi có thật không? Mắt Miêu Uyển bốc hơi nóng, cô có chút không tự nhiên, ngượng ngùng cúi đầu nói ừ. Trần Mặc cười rộ lên, dùng sức ôm lấy Miêu Uyển bảo thật tốt quá, bây giờ em nên về ngủ đi. Miêu Uyển chóng mặt gật đầu bảo được, chóng mặt đóng cửa chính, chóng mặt dựa vào cánh cửa thở, chóng mặt nghĩ thật mất mặt a, cứ nhiên để anh ấy hôn một cái liền không chịu được, thật uổng công vô ích.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Miêu Uyển nghe thấy điện thoại reo, cô chóng mặt nhận điện thoại rồi hỏi anh tìm ai? Trần Mặc nói em đã ngủ chưa? Miêu Uyển mơ hồ trả lời hẳn còn chưa có, có chuyện gì không anh? Trần Mặc nói không sao, anh chỉ muốn xác nhận lại một lần nữa, những lời kia em vừa nói là thật phải không em, là chắc chắn đúng không?

Tâm trạng của Miêu Uyển vừa mới lắng xuống lập tức nhảy loạn lên, trên mặt nóng bừng bừng dường như máu đang sôi trào trong cơ thể đốt cháy trái tim cô. Miêu Uyển cắn khoé miệng nói ừ, Trần Mặc nói em đừng ừ a mãi, em cho anh câu trả lời chắc chắn được không? Miêu Uyển càng vì vậy mà không thể nói ra miệng, cổ họng bị cái gì chặn lại. Trần Mặc rất sốt ruột, hẳn nói em nếu không lên tiếng anh liền coi như em đã đồng ý. Miêu Uyển vì vậy chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Trong căn phòng tĩnh lặng, nghe trong loa phát ra từng tiếng hít thở nặng nề mà hỗn loạn, cũng không biết là tâm của ai đang rối bời.

Trần Mặc đột nhiên nói, em mở cửa ra đi. Miêu Uyển kinh ngạc hỏi là cửa nào vậy anh? Trần Mặc nói anh đang ở ngoài cửa, anh vẫn còn chưa đi, mở cửa để cho anh nhìn em thêm một chút.

Miêu Uyển vừa mở cửa liền bị Trần Mặc ôm lấy, trước khi mê man cô còn dành một chút lý trí tự phỉ nhổ mình, cũng đừng có làm cao, chẳng phải người vẫn mong đợi sẽ có ngày như thế này sao?

Trần Mặc trong bóng tối truy đuổi môi lưỡi mềm mại của Miêu Uyển, ấm nóng đầy say mê, hương thơm thật ngọt ngào. Trần Mặc cơ hồ cảm thấy đói khát, giống như đủ các loại ảo tưởng cổ ý vô ý mấy ngày qua đều có được sự diễn giải chân thật. Hắn vừa nhớ lại vừa không ngừng hôn lên khuôn mặt tươi cười, đẹp long lanh mà ngọt ngào ấy, cố gắng cảm nhận từng điểm nhỏ. Miêu Uyển rất mơ hồ, ánh mắt toát ra vẻ ngượng ngùng, lưu luyến, đầu lưỡi trơn mềm, cử động thật mềm mại.

Miêu Uyển ghé bên tai Trần Mặc thở, cô nói ngày mai anh còn có thể tới đón em lúc tan tầm không? Trần Mặc kinh ngạc hỏi tại sao không? Miêu Uyển bảo dần ông các anh không phải đều như vậy. Đã có được thì không còn quý trọng. Trần Mặc nói trên lý thuyết anh ngày mai vẫn cứ phải tới đón em, em còn chưa có gả cho anh mà. Miêu Uyển buồn bã nói, nếu đã gả cho anh phải hay không anh sẽ không còn đưa đón em. Trần Mặc cười cười nói nếu em gả cho anh, anh sẽ đem em nhốt trong nhà cả bắt ngày làm việc nhà, ra sức khi dễ em. Miêu Uyển giả vờ giận, dùng sức đẩy hắn ra, vậy em không lấy chồng.

Trần Mặc thuận thế ngồi vào ghế sofa, giam tay của Miêu Uyển bên hông, bế nàng ngồi lên đùi hắn. Hắn cười bên tai Miêu Uyển nói: “Chỉ cần anh mỗi ngày đón em tan tầm, em sẽ gả cho anh à.”

Miêu Uyển nắm chặt tay, đôi mắt sáng long lanh: “Đương nhiên vẫn còn khảo nghiệm khác.”

Trần Mặc nhìn vào mắt của Miêu Uyển, nhẹ giọng hỏi: “Còn có cái gì, nói hết cho anh biết.”

Ừ, Miêu Uyển hắng giọng, rồi nói ra thật nhanh, cô nói: “Bắt đầu từ bây giờ, chỉ thích một mình em. Chỉ được cưng chiều em, sẽ không lừa dối em, đã hứa với em chuyện gì thì nhất định phải làm được. Đối với em mỗi một câu nói đều là thật lòng. Không được khi dễ em, không được la mắng em. Phải tin tưởng ở em, có người khi dễ em, anh phải là người đầu tiên bảo vệ em. Lúc em vui vẻ, anh sẽ vui cùng em. Lúc em không vui, anh phải dỗ dành cho em vui. Vĩnh viễn cảm thấy em xinh đẹp nhất. Nằm mơ cũng chỉ thấy em. Trong lòng của anh chỉ được có mình em.”

“Cái đó, chậm một chút, em nói chậm một chút...” Trần Mặc sững sờ.

“Ừa, anh còn chưa xem qua phim bà vợ su tử hà đông à, một bộ phim rất hay do Trương Bá Chi diễn.

“Chưa có từng xem qua, anh không xem điện ảnh”. Trần Mặc lắc đầu

“Vây” Miêu Uyển xoay người đối mặt với Trần Mặc, hay tay bưng lấy mặt hần. Anh như thế nào mà chưa từng có vui chơi giải trí. Anh xem anh đi, đã không còn nhỏ, không có thơ ấu, không có thiếu niên, không có thanh niên. Cô bẻ ngón tay nghiêm túc đếm, trong mắt có nụ cười giảo hoạt, chớp chớp mắt, Miêu Uyển cười cười nói: “Cho nên thời trung niên của anh giao cho em xử lý đi.”

Trần Mặc mỉm cười gật đầu, bộ dáng thật biết điều, Miêu Uyển thấy lòng mình xôn xao. Cô nghĩ rằng, không xong rồi, Mạt Mạt nói nữ nhân tối kỵ nhất là dụng tâm của thánh mẫu, nhưng vì sao lại không được? Miêu Uyển nghĩ mãi vẫn không thông. Cô vì sao cứ nhất định tin rằng Trần Mặc cần nhất là quan tâm, là người đáng thương nhất, là bảo bối của cô.

Đây thực là quỷ dị, lại làm cho cô cố chấp không thay đổi.

“Em mới vừa nói mấy lời kia, anh có nghĩ một chút, những cái khác còn có thể, nếu em không vui anh không dám cam đoan có thể dỗ được em vui vẻ.”

“Quan trọng anh có muốn dỗ hay không?” Miêu Uyển không hề cười, vẻ mặt dịu dàng mà nghiêm túc: “Anh muốn cho em cảm thấy anh rất quan trọng, anh lại không để cho em cảm thấy...”

Miêu Uyển có rất nhiều ưu điểm, nhưng chút ưu điểm này chưa bao giờ bao gồm sự kiên trì bền bỉ, cái gọi là kiên trì không ngừng, cố chấp, ánh mắt Miêu Uyển nhìn Trần Mặc cơ hồ có chút sợ hãi, năng thấp giọng nghẹn ngào: “Anh cũng đừng đuổi em đi.”

“Anh sẽ không, em phải nhắc nhở anh.” Trần Mặc hôn lên môi Miêu Uyển, cánh môi bị hôn đến sưng đỏ ửng ửng mà trơn bóng, làm cho người ta xúc động say mê. Trần Mặc phát hiện ngón tay không theo ý của mình nữa, đã muốn hướng tới chỗ sâu thăm dò, hần có chút xấu hổ buông Miêu Uyển ra, hai tay vòng đến ôm sau lưng cô cố định lại một chỗ.

“Uh.” Miêu Uyển cảm thấy thật hỗn loạn nhưng ý loạn tình mê đắm đuối nhìn Trần Mặc.

Máu ở trong mạch chảy thiêu đốt, một bộ phận tế nhị của thân thể nổi lên biến hoá, Trần Mặc cơ hồ luống cuống tay chân, đặt Miêu Uyển sang một bên, ấn bả vai cô một cách chặt vật, giải thích rằng: đã không còn sớm nữa, em nên đi nghỉ đi, anh ngày mai sẽ tới tìm em...

Miêu Uyển nghe lời ngồi bất động, trong đầu lộn xộn nhìn Trần Mặc chạy trốn chết, ... thế này là thế nào?

Rạng sáng ngày thứ hai, Miêu Uyển từ trong mộng tỉnh lại, cô nhìn ánh sáng xuyên qua kẽ hở của rèm cửa khiến cơn buồn ngủ biến mất, trong đầu không tự chủ nhớ lại chuyện hôm qua, cô vốn là muốn xem lại mình có chút gì sai lầm hay không, tuy hiện tại không còn mong đợi gì nữa, nhưng kiềm chế một chút, hy vọng còn có thể làm được.

Bỗng nhiên, khuôn mặt tròn tròn giống quả táo của Miêu Uyển đỏ ửng, đỏ tới tận mang tai, đem mặt chôn ở trong chăn, cười đến nghiêng ngả.

37. Chương 37

Mạt Mạt và Mễ Lục gần đây đang suy tính việc kết hôn, chuyện này là kích thích lớn đối với Miêu Uyển, từ nhỏ cô đã mong đợi chuyện kết hôn, được mặc váy cưới xinh đẹp chụp hình, cùng với ông xã sủng ái của mình trường trường địa cửu sống qua ngày. Miêu Uyển lấy cơ này nói với Trần Mặc nhiều lần, Trần Mặc không một lần hiểu được ám hiệu phía sau của Miêu đại nhân, cuối cùng còn lý giải là Mạt Mạt kết hôn thì hần phải tặng quà, còn nghiêm túc nói cho Miêu Uyển toàn quyền phụ trách việc chọn lựa quà tặng, dù sao cũng do hần chỉ trả.

Miêu Uyển có kích động khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, con chó chết tuy đã sửa đổi, nhưng rốt cuộc cũng vẫn còn tính chó. Nhưng dù trái tim rơi lệ cỡ nào, cô cũng không thể nói rõ hơn được nữa, kết hôn là chuyện lớn cả đời, không thể để cho cô mở lời trước. Đã không có địa vị, lại chủ động cầu hôn, không phải là đã thua cả đời. Nội tâm của Miêu đồng học kiên định mà nhỏ máu.

Cuối thu, đại đội đặc công và cảnh sát võ trang theo quy củ cũ có một trận tranh tài kịch liệt, một năm rưỡi qua trong đội giải ngũ không ít cao thủ, trong thời kỳ giáp hạt, việc chinh đồn cũng có chút vất vả. Ai làm lính cũng đều muốn thắng, Trần Mặc dù gì cũng là một quân nhân, ngoài mặt nhìn như không có gì, thực chất ở trong lòng đã phát hỏa, mỗi buổi tối đều giữ người ở lại để tiếp tục tập luyện. Có mấy ngày lo luyện tập quên mất cả thời gian, Miêu Uyển gọi điện thoại đến nghiêm túc nói: “đồng chí Trần Mặc, không thể không chỉ ra biểu hiện gần đây của anh thật sự rất nguy hiểm.”

Trần Mặc cầm điện thoại cười nhẹ xin tội, mặt mấy binh sĩ trẻ tuổi bên cạnh lộ vẻ mập mờ, lén lén lút lút tiếp cận nhằm nghe lén, Trần Mặc dùng chân khều lên một dụng cụ bảo vệ đá lên không, đám binh sĩ sợ hãi cao giọng kêu cứu: “Chị dâu, cứu mạng!”

Miêu Uyển sợ hết hồn, hỏi anh đang làm gì thế? Trần Mặc nói anh đang dạy người ta cách đánh nhau, em có đến xem một chút không? Anh trả tiền vé xe cho em. Miêu Uyển nhất thời thấy động lòng, đồng chí Nguyên Kiệt đang ở bên cạnh nghe lén liền lập tức kêu gào, cậu ta nói chị dâu bọn em đói lắm rồi. Trần Mặc cười như không cười cho Nguyên Kiệt một ánh mắt cảnh cáo, đồng chí Nguyên Kiệt sớm thức thời lập tức ngẩng đầu nhìn trời nói, aiz cũng đã không còn sớm, em đi gọi mọi người đi ăn khuya thôi.

Miêu Uyển cười hỏi chỗ anh có bao nhiêu người vậy? Trần Mặc nói đừng có nghe bọn họ, em có mang bao nhiêu tới cũng không đủ lấp đầy cái miệng của chúng nó. Miêu Uyển nói cũng có thể lót dạ mà. Trần Mặc cúp điện thoại, khoe miệng nhin không được ý cười, tại thời điểm đánh người có chút không tập trung.

Chừng khoảng nửa giờ sau, Miêu Uyển thật sự cùng một người mang theo đủ hộp giấy lớn nhỏ xuất hiện, cô đem số bánh mì còn lại của cửa hàng ngày hôm đó xếp hơn nửa cái hộp lớn, một dãy bánh giảm giá 30% trên kệ đều được mang đến, Vương Triều Dương vốn đang muốn về nhà, nghe Miêu Uyển nói xong rất kinh ngạc, tim ngứa ngáy khó nhịn chủ động làm khuôn vác. Đồng chí Nguyên Kiệt và đám binh sĩ bị buộc ở lại luyện tập hoan hô nhào tới, vừa ăn vừa nói cảm ơn chị dâu, vẫn là chị dâu biết thương người...

Đúng lúc sư phụ Trương của nhà ăn đưa bánh mì tới, thấy trên tay mỗi người cầm một cái bánh mì trong lòng nhất thời thấy khó chịu, liền nói: “Đội trưởng Trần tối hôm nay không cần đưa ăn khuya cậu cũng nên nói sớm một chút chứ”. Trần Mặc ôm lấy vai Miêu Uyển trả lời: “Vợ của cháu đột nhiên đưa tới, cháu cũng không biết trước”. Miêu Uyển xấu hổ và buồn bực lườm hắn, nho nhỏ nói thầm, ai là vợ của anh?

Trần Mặc đột nhiên nhớ tới Lục Trần, sơ ý một chút liền hoa hoa lệ lệ muốn, hắn cảm thấy căng thẳng ôm Miêu Uyển vào trong ngực, giọng điệu cường ngạnh, em không phải là vợ của anh, không lẽ anh là vợ của em? Miêu Uyển nhấp nháy mắt nhìn hắn, một hồi lâu cũng không thể hồi phục lại tinh thần, nghĩ thầm người này có logic kiểu gì đó?

Cứ một hai kêu cô là vợ, Miêu Uyển liền nổi lên ý nghĩ, cô làm bộ lơ đãng hỏi Trần Mặc lúc nào thì có thể nghỉ phép, Trần Mặc nói chờ xong trận tranh tài này sẽ có thời gian rảnh, hắn cười hỏi Miêu Uyển muốn đi chơi chỗ nào anh sẽ đi cùng em. Miêu Uyển đắn đo một lúc trong lòng, rốt cuộc lấy dũng khí nói hay là anh theo em về nhà một chuyến đi, mẹ em muốn gặp anh.

Đúng, chuyện trước mắt phải đưa mẹ ra làm lá chắn.

Mặt Trần Mặc cứng đờ, lập tức nghiêm túc lại, hắn nói cái này à, cái này anh phải chuẩn bị thêm một chút. Miêu Uyển cho là Trần Mặc không chịu đi, nhất thời rất tức giận, không phải chỉ là gặp mặt gia đình thôi sao, lại một mực từ chối. Trần Mặc cười khổ mà nói anh chỉ hơi khẩn trương. Miêu Uyển nghiêm túc phản bác hắn có cái gì mà anh phải khẩn trương, bố mẹ em cũng rất nhiệt tình với người không thân thiết mà. Trần Mặc vội vàng gạt đầu nói vâng vâng, anh chính là tự mình khẩn trương.

Trần Mặc nghĩ thầm, hắn vừa nghĩ tới mẹ của mình trong lòng liền khẩn trương, hai tuần lễ trước về nhà lúc ăn cơm có nói tới Miêu Uyển một chút, mẹ hắn kinh ngạc không tin nổi, ánh mắt thật lạnh giá có thể khiến người ta chết rét. Trần Mặc cơ hồ có thể tưởng tượng lại âm điệu băng lãnh của bà lúc đó: “không thể nào, con thật sự coi trọng cái loại con gái này sao?”

Trần Mặc không hiểu tại sao hiện tại hắn cảm thấy thực phiền não, ban đầu Miêu Uyển rất là để ý hắn, nhưng hắn đã chọc cho cô mất hứng, nói đi liền đi, ngay cả một chút đường sống cũng không chừa lại cho hắn, vậy mà nay Miêu Uyển lại càng làm cho hắn sợ không thấy đáy, tâm tư con gái như là kim dưới đáy biển luôn rất khó phán đoán. Hiện tại thì tốt rồi không dễ dàng bắt đầu lại lần nữa với Miêu Uyển, tình

cảm mới ngọt ngào được một thời gian, Trần Mặc theo bản năng cầu an ổn, không dám để ẹ hấn và Miêu Uyển trực tiếp gặp mặt, cái loại hoá tình dụng địa cầu chỉ suy nghĩ một chút cũng đã cảm thấy sợ.

Miêu Uyển nhìn Trần Mặc nhíu mày, một bộ dáng khấn trương, vội vàng an ủi hấn nói không có việc gì không có việc gì đâu anh cứ yên tâm đi, bố mẹ em chắc chắn không ăn thịt anh đâu, bố mẹ em luôn rất tốt với người khác, anh đến lúc đó đừng hù dọa bố mẹ em là được rồi. Trần Mặc cười cười để cô yên tâm.

Vài ngày sau trận đấu chính thức bắt đầu, Vương Triều Dương từ Nguyên Kiệt biết được tin tức sân vận động có một nửa công khai, hỏi cô muốn cùng đi xem hay không, trung đội trưởng Nguyên cũng phải mặc giáp ra trận. Miêu Uyển thấy vô cùng kinh ngạc, Vương Triều Dương từ lúc nào quen thân với Nguyên Kiệt như vậy rồi, bỗng một ý tưởng lớn xuất hiện, Dương Duy Đông vội bắt đầu nhìn hai cô gái đồng loạt vì mấy người đàn ông khác mà cùng điên cuồng nhìn mình với ánh mắt quyến rũ, trong lòng rên rỉ khảo nghiệm này quá tàn nhẫn, thế giới này cũng quá tàn khốc rồi, nhưng rút cuộc, đàn ông tốt không đấu lại với ác nữ, Dương Duy Đông cũng chỉ có thể bắt đầu đồng ý giúp hai cô thay ca.

Lúc hai người Miêu Uyển đến nơi, đấu trường đã đánh rồi, chợt nghe khán giả hét lên một tiếng kinh hãi, một bóng người thẳng tắp ngã xuống. Miêu Uyển và Vương Triều Dương sợ hãi kêu lên, trái tim cũng run rẩy.

Trần Mặc từ bên sân đứng lên nói tạm ngừng, vị này thoát nhìn giống như tuyển thủ nhà nghề, thật là người đội đặc công các người sao? Tầm đội trưởng! Tầm Duyệt nói đương nhiên, đây là huấn luyện viên của đội chúng tôi, người nói chúng ta phải hay không là đội đặc công? Trần Mặc ồ một tiếng.

Trong lòng Miêu Uyển đầy cảm phẫn kè sát tại Vương Triều Dương nói nhỏ cái tên kia nhìn không giống người tốt, bởi vì hấn cư nhiên dám khi dễ Trần Mặc. Vương Triều Dương dùng sức gật đầu nói đúng vậy. Nhất định là như vậy.

Trần Mặc cúi đầu cười, từ bên trong khán phòng đi ra, một bên cởi nút áo thường phục, hấn nhìn Tầm Duyệt nói vậy thì thật là tốt, ta cũng là trong đội huấn luyện viên, mọi người cùng cấp bậc luyện tay một chút, đừng quay đầu lại nói là ta không dạy nổi các người. Tầm Duyệt sắc mặt không thay đổi, cười nói vậy cũng tốt.

Trần Mặc đem giày cởi ra rồi đứng lên đài đấu, đối phương nói người có muốn thay quần áo hay không? Trần Mặc nói không cần phải phiền toái như vậy, đối phương cười hắc hắc, nói nếu ta mà đánh huynh đệ ngã, xé rách quần áo người thì lại phải đền tiền. Trần Mặc gật đầu, uh, như vậy. Hấn liền cởi áo sơ mi ném xuống dưới đài, lộ ra cơ thể trắng kiện, màu da mạch nha, bắp thịt đều xinh đẹp.

Khán giả ở trên đài có người huyết sáo, thanh âm rất sắc bén, nghe không ra nam nữ. Miêu Uyển thấy đỏ mặt tía tai, xấu hổ trừng về phía phát ra thanh âm tức giận không thôi, cô nghĩ thầm không biết là người nào, đây là. Con mẹ nó thật không biết xấu hổ.

Trần Mặc xắn ống quần lên đến ở giữa đài đấu bày ra một bộ quyền đẹp mắt, nói trận đấu liền tính là ta thua. Năm phương khán đài lập tức ảo não một tiếng, Trần Mặc giơ tay khiến mọi người im lặng, hấn nói một mình ta đánh hai trận, các người cứ chọn người giỏi lên, chúng ta không chơi điểm, ai ngã xuống là thua.

Đối phương dùng sức đập một quyền, ánh mắt toả sáng. Trọng tài vung tay lên hấn ta liền nhảy ra ngoài, Trần Mặc nhảy lùi về phía sau, bước chân hấn di chuyển rất nhanh.

Miêu Uyển gấp đến độ trái tim liền treo ngược dán ở cổ họng đập bùm bùm, chợt nghe phía trước có người nghiêm trang bình luận: ai nha, cái tên cảnh sát nhỏ đó nói chuyện thật cuồng ngạo, còn tưởng hấn lợi hại lắm, nhìn xem sườn bị đá thế kia, cũng không thể tránh được, tôi cũng có thể đá quia đầu. Miêu Uyển rất tức giận theo dõi ót của hấn, ý đồ đem đầu hấn trừng ra một cái lỗ, đột nhiên lại nghe được khắp mọi nơi hoan hô, Miêu Uyển sợ tới mức vội vàng quay tầm mắt lại, thấy Trần Mặc vẫn còn đứng, một người khác đã ngã xuống, nằng thở ra thật dài.

Hoàn hảo, hoàn hảo! Miêu Uyển vỗ ngực một cái, trái tim lại trở về trong bụng.

Phía trước một đại thúc am hiểu nghiệp vụ cả kinh, đặc ý mà gật gù, lời nói không có mạch lạc: vừa mới, vừa mới... vừa rồi người xem có rõ ràng không, hấn đánh như thế nào... làm sao, làm sao lại như vậy?

Miêu Uyển đặc ý nhìn tới ót của ông ta, cảm giác về một loại thông minh tự nhiên sinh ra.

Trần Mặc cũng không đánh hai trận thật, trọng tài trận đấu chính là trọng tài chuyên nghiệp ra quyết định, hần lòi kéo Trần Mặc nói người ra tay quá tàn độc. Trần Mặc nhìn ánh mắt của hần ngữ điệu lạnh nhạt, hần nói tôi đã biết việc này. Trung đoàn trưởng ngồi ở dưới đài ngoắc tay gọi Trần Mặc tới ở bên ta này, chớ đầu khí cùng với trẻ con. Mặt Tần Duyệt rất cuộc biến sắc.

Trận thứ ba cặp đấu cuối cùng đi lên thật là kỳ phùng địch thủ, bất phân thắng bại mất một lúc, Nguyên Kiệt ở trong lòng kêu khổ, nghĩ thầm ta sao lại đen đui như vậy? Vương Triều Dương nắm thật chặt cánh tay Miêu Uyển sợ hãi kêu liên tục, Miêu Uyển đau đến khoé miệng vắn vẹo (Miêu Uyển đau đến tí răng khoé miệng biểu tình vắn vẹo), đến cuối cùng Vương Triều Dương lòi cánh tay Miêu Uyển nhảy nhảy, lớn tiếng la hét Nguyên Kiệt rất đẹp trai.

Nước mắt Miêu Uyển chảy xuống nóng rát. Đúng vậy, rất đẹp trai rất đẹp trai, nhưng đau chết mất thôi! Về nhà cuộn tay áo lên, nhìn thấy dấu móng tay đỏ tươi in trên da, nhìn đối lập rõ ràng. Vương Triều Dương vừa kinh hãi vừa xấu hổ không dứt, Miêu Uyển chỉ có thể an ủi cô ấy bảo không sao, thể chất cô như vậy, trời sinh dễ dàng xuất hiện dấu vết.

Trận tranh tài kịch liệt thứ nhất vừa chấm dứt, Miêu Uyển liền quan tâm chuyện về thăm người nhà, vị trí buôn bán của nàng bây giờ không thể so với năm đó, thật sự rất khó xin để được nghỉ dài ngày, lấy lợi ích ra dụ dỗ và uy hiếp ông chủ thật lâu mới xin được bốn ngày. Miêu Uyển với danh hiệu nhân viên ưu tú thấy tự hào và chưa xót mà bồi hồi không dứt. cha Miêu không hút thuốc lá, không uống rượu, không uống trà, nói đơn giản không có ham mê bất lương, hơn nữa cũng không có cái gì đặc biệt yêu thích, Trần Mặc thấy đau đầu không dứt, đến cuối cùng Miêu Uyển rốt cuộc cũng nhớ tới cha nàng đang luyện Thái Cực rất thuận buồm xuôi gió, có loáng thoáng nói qua cuối năm mua cho ông một thanh kiếm tốt để luyện Thái cực kiếm. Trần Mặc thở dài ra một hơi, sai người mua một thanh trường Hán kiếm thượng đẳng.

Hộp gấm được mở ra, vỏ kiếm làm từ gỗ tử đàn, là kiếm đồng đầu bằng, được làm bằng đồng thau, chuôi kiếm có màu đen được điêu khắc bằng hoa văn hoa rồng cuộn, văn hoa tráng lệ khi thể bức người. Thân kiếm dài ba thước ba tấc, lưỡi dao trạm trở tám nét bằng thủ công tạo ra hoa văn tuyệt đẹp trên thép, trên mũi kiếm màu đen toả sáng hoa văn như sóng cuộn.

Miêu Uyển nhìn muốn chảy nước miếng, ánh mắt toát ra vẻ rất hài lòng, cái này... là tặng cho cha em?

Trần Mặc rất cẩn thận gật đầu, Miêu Uyển ồ ào nhào tới ôm hần nói, rất đẹp trai quả thực rất đẹp trai! Trần Mặc thấy vui mừng, nghĩ rằng hai tháng tiền lương của hần tiêu cũng thật xứng đáng.

Bởi vì thời gian quá cấp bách, Miêu Uyển rất phóng khoáng đi mua vé máy bay, dù sao không phải mùa du lịch, vé máy bay so với xe lửa cũng không đắt hơn là bao nhiêu, Trần Mặc phát hiện loại việc không đáng kể này cực ít khi gặp được trong cuộc sống của Miêu Uyển, vì chính lời cô nói ngay cả khi có cường bách, cô thà cùng Bích Lạc xuống hoàng tiền vợ vét chiếm tiện nghi của diêm vương, chứ tuyệt không buông xuôi. Trần Mặc thuật sơ lại mấy lời ca ngợi về thói quen tốt này mà chỉ đạo viên dành cho cô. Miêu Uyển bi thương mà biện bạch: anh cho rằng em vui lòng bị hành hạ như thế kia, em đây không phải sửa được thói quen xấu sao? Nhớ năm đó vì hai đồng tiền chênh lệch giá em mất một buổi chiều tranh cãi, em bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Trần Mặc lặng lẽ oán thầm, hai đồng tiền, ừ, ít nhất cũng phải hai trăm tiền mới đáng...

Lúc thu dọn đồ đạc để lên đường, tâm tình của Miêu Uyển vô cùng kích động, trước khi cất cánh lúc tắt điện thoại di động, cô đột nhiên cười lăn lộn ngã vào trong ngực Trần Mặc. Trần Mặc không hiểu gì nhìn cô, Miêu Uyển giơ tay lên chỗ sáng của máy bay cho hần nhìn...

“Thân ái bảo bảo, cháo gà đã hầm cách thủy, chăn đã phơi thơm tho, ta đứng trên ban công nhìn hướng con về nhà, đã đợi ba giờ rồi, còn phải đợi bao lâu con mới về đến nhà, Thượng Đế ngoại quốc ta liên lạc không được, Ngọc Hoàng Trung Quốc nói bình thường ta không có thấp hươu. Cha của người hiện tại rất lo âu.”

Trần Mặc chỉ cảm thấy một đạo sấm chớp kinh hoàng đánh vào mặt, toàn thân chua chua nhìn ba lần mới phản ứng được đó là cha của cô. Trần Mặc kinh hồn không ngừng xác nhận tin tức này, Miêu Uyển vui vẻ ần trả lời.

“Cha thân yêu, con gái cha còn có Thiên Sơn muốn đuổi vạn thủy muốn nhảy qua, con còn muốn ngồi máy bay, đi xe hơi, đập taxi, thỉnh cha cứ về ngủ chết không sao, con sẽ vượt qua mà về ăn cơm tối.”

Trần Mặc thấy trên đầu đầy khói nhẹ lướt lơ, hần nói, cha em? Miêu Uyển vui vẻ gật đầu, Trần Mặc chợt mãnh liệt dự cảm chuyến du lịch này sẽ rất nhiều cảm xúc.

Máy bay vừa hạ cánh thì chuyển sang xe hơi, Trần Mặc dọc đường đi thấy Miêu Uyển như đinh chém sắt mà đối với cha nàng kêu la: “Không cần làm cơm tối, ta van cha không cần làm cơm tối, đúng, đúng... Chúng con không đói bụng, con chỉ muốn húp cháo, không cần, con muốn húp cháo trắng...”

Trần Mặc vuốt bụng của mình nghĩ thầm cơm trưa trên máy bay ăn thật ngon sao? Hần thế nào không cảm thấy được.

“Cha yêu, coi như con xin cha, lát nữa cha mẹ đừng có dọa Trần Mặc được không? Anh ấy lá gan thực rất nhỏ...” lòng mảy Trần Mặc vừa giãn ra, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Miêu Uyển, nhưng Miêu Uyển giống như chưa thực sự tỉnh táo, tiếp tục nói: “Ừ, đừng dọa anh ấy, ừ, có lời gì lát nữa để ẹ con nói...”

Trần Mặc liền cau mày mà ra sức nhớ lại cha Miêu Uyển, đáng tiếc lúc ấy cùng ông ấy gặp gỡ thời gian ngắn quá, trừ về mặt hoàn toàn đề phòng ra không nghĩ tới còn có về mặt khác, Trần Mặc nhắm mắt lại, trong bóng tối đề phòng cha Miêu Uyển giờ cao trường Hán kiểm hướng đầu hần bổ tới, Trần Mặc sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Được lắm, được lắm, người con gái mà ta ra sức chăm bẵm hai mươi năm người nói một câu thì liền muốn mang đi, lại còn có ấn tượng hồng bét khi gặp gỡ lần trước, người ta không muốn gặp người cũng hoàn toàn bình thường.

Trần Mặc! Đáng và quân ta đang khảo nghiệm năng lực chịu đựng của cậu, bất luận thế nào cũng phải làm Tôn Tử ba ngày. Vào giờ phút này Trần Mặc cảm thấy thật vô cùng may mắn vì Miêu Uyển chỉ xin được bốn ngày nghỉ, thật là làm người ta mừng rỡ phần chần biết bao nhiêu, dù sao loại công năng tỏ vẻ đáng thương này, hần vô luận là phần mềm hay phần cứng đều không có đầy đủ.

Vậy mà cha Miêu rất nhiệt tình, nếu như muốn đối với loại nhiệt tình này hình dung từ đó chính là vô cùng, nếu như muốn đối với chữ vô cùng thêm một phó từ đó chính là tuyệt đối. Trần Mặc cơ hồ kinh ngạc nhìn khuôn mặt của người đàn ông trung niên khi cười lộ lên giống Miêu Uyển như cùng một khuôn mẫu đúc ra này. Mặc dù quần chúng đều nói nhạc phụ và con rể căn bản là quan hệ tình địch, nếu quả thực vị kia chính xác là nhạc phụ quá mức độ lượng, cái đó cũng là chuyện làm người ta hoảng sợ. Cái loại hoảng sợ đó giống như đi siêu thị máy tính gặp gian thương, hần nói đây là kiểu quả táo mới nhất của tôi, tôi tặng cô mười cái không lấy tiền, cô có cần hay không... nếu không... Trần Mặc càng chảy nhiều mồ hôi lạnh.

Cơm tối là cháo gạo nếp trắng mịn, nước cơm đặc quánh, viên viên rõ ràng, cùng với chút rau dưa, còn có nước dưa muối xào thịt băm, ăn rất vào dạ dày rất thoải mái. Trần Mặc chưa bao giờ ăn qua loại cháo này, hơn nữa thức ăn trên máy bay không ngon, hần một hơi húp hết ba chén. Đến cuối cùng khi Trần Mặc vô tình ngẩng đầu lên thấy thần sắc Miêu Uyển đầy âu lo, hần chợt nhớ tới dọc đường đi Miêu Uyển ngàn cân vạn dặm, ngàn vạn lần không được ăn nhiều, chỉ được bầy phần no bụng, ngàn vạn lần không được ăn nhiều.

Ách, Trần Mặc trong lòng thấy hoảng hốt, hần vì vậy mà đã mất điểm ngay từ đầu rồi sao? Chỉ là, cũng thể kỷ hai mươi mốt rồi, chẳng lẽ còn lo lắng hần sẽ đem trong nhà ăn chết hay sao?

Trên tay hần dừng lại, cha Miêu đã đem một muống cháo cuối cùng thêm vào trong chén của hần, ý tứ vẫn chưa thoả mãn mà nạo vét đáy nồi, tiếc nuối mà bùi ngùi: hết mất rồi, quên phải nấu nhiều thêm một chút, aiz, Trần Mặc con đã ăn no chưa?

Trần Mặc lập tức ưỡn thẳng ngực nói con ăn no rồi ạ, con cực kỳ no bụng.

Cha Miêu thu bát đĩa dơ trên bàn mang theo cái nồi đi rửa bát, mẹ Miêu và Miêu Uyển rất tự nhiên cùng đi ra phòng khách xem tivi, Trần Mặc quay đầu xem một chút mẹ con Miêu gia rồi lại xem một chút cha Miêu đang vất vả càn cù lao động trong phòng bếp, nhớ tới dọc đường đi Miêu Uyển cường điệu lặp đi lặp lại nhà cô việc nhà toàn bộ do cha cô làm. Trần Mặc lúc ấy cũng có chút kinh ngạc, nhưng nghe thấy dù sao cũng không bằng mắt thấy, kế tiếp đến đoạn cha Miêu biểu hiện đầy đủ cho thấy lực chiến đấu của ông

rất cường đại, bởi vì ngưi nhân này ở trong phòng bếp chùi rửa hai giờ đồng hồ, giặt xong tất cả quần áo bẩn, rồi lau sạch toàn bộ sản nhà.

Trần Mặc xách thùng nước đi theo nghe cha Miêu đích thân dạy dỗ: lão bà cười vào cửa chính là để nuông chiều, nữ nhân đúng là không thể làm việc nhà, trên tay hơi dính nước thì xong rồi, con xem mẹ Miêu Miêu, ta chưa bao giờ để cho bà ấy dính chút nước, tay kia mới có thể bảo dưỡng tốt đến vậy. Trần Mặc tầm mắt sắc bén trong nháy mắt xuyên qua phòng khách nhìn hai bàn tay của mẹ Miêu, mười ngón tay thon dài, mềm mại mà trắng nõn thật giống như cọng hành, Trần Mặc nhất thời có một loại gánh nặng đường xa, hơn nữa nặng đến nỗi khiến hai mắt hắn tối sầm lại.

Bởi vì thiếu kinh nghiệm sống ở nhà người khác, Trần Mặc quên cầm theo áo ngủ, dĩ nhiên tình huống hiện tại đúng là Trần Mặc hẳn cần bản cũng không có áo ngủ, vì ngăn ngừa rêu rao chuyện mặc quần lót ở trong nhà bạn gái, cha Miêu nhiệt tình cho hắn mượn một cái áo ngủ, Trần Mặc là khách, từ chối mãi không được liền đi tắm, đồng thời để ngăn ngừa trong tương lai nhạc phụ nhạc mẫu trong lòng lưu lại ấn tượng xấu nói hắn mất vệ sinh, Trần Mặc tận tâm tận trách ở trong phòng tắm kỳ cọ mười lăm phút.

Thay xong áo ngủ lúc ra cửa, Trần Mặc nhìn vào gương một chút, thấy thuần khiết một màu đen, được làm từ vải nhung, là đồ phi thường phi thường bình thường, chẳng biết như thế nào lại cố tình cho hắn mặc có chút ừ, là xã hội đen! Trần Mặc cấp ình suy nghĩ.

Nói tóm lại, đúng là rất không tốt.

Trong phòng khách đã không còn ai nữa, từ trong phòng ngủ phát ra một tia sáng. Trần Mặc đi tới đang định gõ cửa gọi Miêu Uyển đi tắm, qua khe cửa nhìn thấy Miêu đồng học đệ thường chân chó ân cần nắn vai cha Miêu. cha Miêu giơ lên một ngón tay nói: “ừ, nơi này... Nơi này, thêm chút sức! Hôm nay mệt chết ta, nha đầu này, cha của ngươi hôm nay biểu hiện tốt chứ?

Miêu Uyển điên cuồng gật đầu nói tốt tốt, đặc biệt tốt!

Cha Miêu thật đắc ý, tăng thể diện cho người chứ, đánh chết tiểu tử Trần Mặc kia chứ ...

Trần Mặc lặng lẽ thu tay lại, lặng lẽ xoay người đi về phía phòng khách, lặng lẽ đóng cửa lại, lặng lẽ đám lên tường điên cuồng cười không ngừng.

38. Chương 38

Miêu Uyển sau khi nắn vai cho cha Miêu xong chạy tới tìm Trần Mặc, Trần Mặc ôm hông của cô nói: “Anh cũng mệt mỏi lắm, nắn vai giúp anh đi.” Miêu Uyển vừa kinh ngạc vừa đưa tay nắn vai cho anh, chỉ cảm thấy không thể nào, chỉ ngồi máy bay thôi mà mệt như vậy sao?

Trần Mặc thực sự nhịn không được, ghé vào tai cô nhỏ giọng cười nói: “Biểu hiện của anh hôm nay thế nào? Có được không? Có làm tăng thể diện cho em không? Có làm cho ba em hài lòng không?”

Mặt Miêu Uyển lập tức đỏ bừng lên như một tấm vải, nhìn thật giống như khăn quàng đỏ của đội thiếu niên. Có một câu là then quá hóa giận, nhưng dùng ở chỗ này lại không thích hợp nữa rồi, Miêu Uyển giận dữ mà đánh anh: “Trần Mặc anh thật là quá đáng, sao anh lại có thể nghe lén em với cha nói chuyện chứ?”

“Anh thề anh không phải cố ý mà.” Trần Mặc cũng không tránh, cứ để cho cô đánh, dù sao mấy quyền này đánh lên người anh, ngay cả coi như là xoa bóp cũng không đủ lực nữa.

Miêu Uyển cắn cắn khóe miệng giống như sắp khóc, Trần Mặc vừa nhìn thấy liền tự nhủ thôi hỏng rồi, cô ấy tức giận rồi, đang suy nghĩ làm như thế nào để dỗ dành cô thì mẹ Miêu Uyển ở ngoài cửa gọi, nhắc cô đi tắm. Miêu Uyển bộ dáng giống như chó rơi xuống nước, trước khi đi còn hung hăng liếc nhìn Trần Mặc một cái, còn nói thêm một câu tàn nhẫn: “Hừ, đợi em tắm xong sẽ tới xử lý anh.”

Trần Mặc mỉm cười, ánh mắt tràn đầy thích thú, ừ, anh chờ em tắm xong đến xử lý anh.

Gian phòng này bình thường là bà Miêu Uyển ở, mấy ngày gần đây bà sang nhà bác cả, vừa lúc để trống nên cho Trần Mặc ngủ, Trần Mặc kéo chăn trên giường, từ bên gối rơi ra một quyển Kinh Phật, quả nhiên

người lớn tuổi thì luôn tin tưởng vào thần linh. Trần Mặc tiện tay giở tới 1 trang, thấy 1 dòng chữ quen thuộc: Sắc tức thị không, không tức thị sắc...(Sắc tức là không, không tức là sắc.....)

Sắc... sắc... không... không..., Trần Mặc nằm gối đầu lên cánh tay không khỏi có chút tâm vượn ý mã (tâm như con vượn nhảy nhót lung tung không lúc nào dừng nghỉ, ý như con ngựa chạy theo). Miêu Uyển rụt rè ghé đầu vào hỏi: “Trần Mặc, anh đã ngủ chưa?”

Trần Mặc giơ tay lên, giọng vô cùng nghiêm túc: “Em vào đi!”

Miêu Uyển nhanh chóng đi vào trong mà không biết tiếp theo nên làm như thế nào. Cuối mùa thu nên Miêu Uyển mặc loại áo ngủ hai kiểu, áo màu hồng dịu dàng, bên trên có đính thêm những bông tuyết bằng nhung, lọn tóc còn thấm nước, khuôn mặt cô ửng hồng, ngọt ngào giống như kẹo đường. Trần Mặc chỉ vào bên giường, vẻ mặt anh vẫn vô cùng nghiêm túc: “Em ngồi đi!”

“Anh bị làm sao thế?” Miêu Uyển cảm thấy khó hiểu.

Trần Mặc đưa tay lên ôm lấy cằm của cô rồi từ từ ngồi dậy, mặt Miêu Uyển đỏ bừng nhanh chóng lan rộng kéo dài xuống tận cổ, đôi mắt đen trong suốt hiện rõ trong con ngươi của Trần Mặc. Từ từ ngồi dậy đúng là kế hoạch tốt, Trần Mặc từ từ đến gần, anh có thể dự đoán được Miêu Uyển sẽ ngượng ngùng, cũng như sự kinh ngạc của cô, nhưng có một chuyện mà anh không thể dự liệu được, đó chính là áo của anh!

Áo ngủ từ trên vai anh trượt xuống, Trần Mặc lúng túng phát hiện nửa người của mình đang trần truồng trước mắt cô.

Được rồi, anh thật sự là muốn đùa với Miêu Uyển một chút, chính do cái gọi là ngu hay sao mà không trêu chọc bạn gái mình một chút chứ, cũng có thể coi như là một sở thích đi, nhưng với tư cách là một người cán bộ Đảng viên ưu tú, đồng chí Trần Mặc thật sự cũng không muốn đem cái vấn đề này đẩy đi xa như vậy.

Miêu Uyển nhẹ nhàng nhìn anh, đôi mắt to tròn ngập nước biểu lộ sự ngượng ngùng của cô, làm cho Trần Mặc đã đâm lao thì phải theo lao, đau xót trong lòng, tự đáy lòng anh cảm thấy nếu như bây giờ mà anh không chỉnh sửa lại áo của mình, thì đúng là, vô cùng vô cùng không phải hành động của một người đàn ông... Trần Mặc nhắm mắt lại, quyết định làm việc mà cả hai đều không nghĩ tới, hôn lên đôi môi Miêu Uyển. Dịu dàng vô vẻ, đầu lưỡi anh thăm dò vào sâu hơn, miệng Miêu Uyển có vị bạc hà, vô cùng dịu dàng lại tươi mát, Trần Mặc vì vậy lại càng đắm chìm trong nụ hôn của cô, không muốn dừng lại.

Vốn là núp ở dưới chế phục gọn gàng, thân thể cường tráng pháp phùng bắp thịt, cho dù là bất động thì cũng có thể cảm giác được một loại mị lực không thể ngăn cản được.

Miêu Uyển trong nháy mắt cảm thấy bị mê hoặc, Trần Mặc tay giữ cổ của cô điều chỉnh góc độ, càng ngày càng thâm nhập vào sâu hơn khiến cho thần chí mơ hồ, Miêu Uyển chợt cảm giác như mình sắp bị nuốt trôi rồi, thân thể nóng bỏng của anh cứ như vậy trực tiếp dán chặt lấy thân thể cô. Trần Mặc dùng một chút lý trí cuối cùng suy nghĩ, này, ừ, thật là con bà nó, hỏng rồi.

Yêu cầu sinh lý nói cho anh biết, anh cũng không xem xem thời gian, địa điểm có thích hợp hay không mà cứ thế đem cô gái này đè ở phía dưới, sau đó lý trí cũng con mẹ nó đi gặp quỷ rồi!

Nhưng là do anh được rèn luyện tinh thần quật cường một thời gian dài trong quân ngũ, làm cho anh hiểu được ở trong nhà người khác làm chuyện xấu lại lỗ liễu như vậy, này thật sự là con mẹ nó muốn chết mà!

Trần Mặc cố gắng nhắm mắt, lại mở mắt, lại nhắm mắt, lại mở mắt... cố gắng để ỉnh buông tay ra. Ánh đèn âm áp cũng khiến cho tất cả thêm động lòng người, Miêu Uyển từ từ mở mắt, trên lông mi còn dính một chút ánh nước, đôi môi đỏ thắm mang theo hơi nước nhìn giống như thạch hoa quả vậy, mê người thật khiến ai đó muốn nuốt luôn vào bụng.

Trần Mặc cắn chặt răng, trong đầu thoáng qua một vài ví dụ như: “Tự gây nghiệt không thể sống”, “Chơi với lửa có ngày chết cháy”, “Tự làm tự chịu”, loại cảm giác này thật không thể diễn tả hết được. Anh nhanh chóng ngồi dậy lưng dán chặt vào tường, Miêu Uyển còn chưa lấy lại tinh thần, ngồi ngây dưới ánh đèn, trên mặt vẫn ửng hồng, hoang mang nhìn sang, hô hấp dồn dập, trong mắt vẫn còn ánh nước.

Cô, luôn là không biết được thời điểm mình hấp dẫn nhất, xinh đẹp nhất, diễm lệ nhất, khiến cho ai kia phải điên đảo.

“Đi đi đi, không còn sớm nữa rồi, em mau về ngủ đi!” Trần Mặc vô cùng đau đớn mà kéo Miêu Uyển đứng dậy đẩy ra cửa.

Mẹ kiếp!

Trần Mặc tựa vào cạnh cửa tự phỉ nhổ mình, nhịp tim vẫn đập nhanh giống như muốn bay ra khỏi lồng ngực, so với chạy năm cây số còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Miêu Uyển chợt đẩy cửa ngó đầu vào, đôi mắt to tròn lóe chút giảo hoạt lại có chút nhút nhát, giống như một tiểu linh dương tò mò, rồi chợt dạ cười, cô kéo dài âm điệu nói với anh: “Trần Mặc, em trở về ngủ nha!”

Trần Mặc chợt xoay người, khí thế hung hăng xông tới, Miêu Uyển sợ hãi khê kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Phịch một tiếng.

Trần Mặc dừng lại trước cửa ba tắc, cười khổ, cô gái này càng ngày càng không để cho người ta tỉnh tâm rồi. Anh tiến lên phía trước một chút, đem trán dán lên cánh cửa, vậy mà cánh cửa gỗ lạnh lẽo lại không đủ để hạ nhiệt độ cơ thể anh. Trên chân còn lưu lại hơi ấm của Miêu Uyển, hơi thở bạc hà thơm mát, Trần Mặc trở về chỗ cũ hồi lâu mới hiểu ra, cái này thật ra chỉ là bởi vì bọn họ dùng cùng một loại kem đánh răng mà thôi. Trần Mặc nằm trên giường thở dốc cố gắng kiềm chế dục vọng đang bắt đầu khởi động lại, sau đó ảo não phát hiện thật khó để anh có thể bình tĩnh lại, mà sự thật chính là anh giống như một chàng trai trẻ không khống chế được chính mình, đem tất cả xáo trộn hết cả lên.

Tình yêu làm cho người ta trẻ lại, chính là như vậy, đúng không?

Trần Mặc đột nhiên cảm thấy mình giống như là trở lại tuổi mười sáu, trẻ tuổi như vậy, nhiệt huyết như vậy. Trở về tuổi đó, có cả ưu điểm, cũng có cả khuyết điểm, anh tràn đầy mong đợi, nhưng cũng cố gắng kiềm chế mình, anh cứ như vậy vừa vui mừng, lại vừa giả bộ xem thường chính mình.

Ở cái tuổi đó không có gì sánh kịp với nhiệt tình, tinh lực đủ mười phần, không bao giờ thấy mệt mỏi, có chút lỗ mãng, cũng có chút nhút nhát, nhưng tràn đầy nhiệt huyết của tuổi thiếu niên.

Giống như có rất nhiều việc cũng chưa từng xảy ra, cũng có rất nhiều người chưa từng một lần trải qua mối tình đầu ở tuổi thiếu niên, giống như anh.

Anh lo lắng nghĩ cho tương lai, không biết nên làm sao, ngọt ngào mà cũng thật khổ tâm, anh cố gắng đè nén dục vọng, cứ chỉ vụng về, có chút bất đắc dĩ, thật sự là không biết nên làm sao.

Trong những truyền thuyết kia, vốn tưởng rằng Trần Phong đã sớm bỏ lỡ nhiều năm rồi, chỉ là chuyện xảy ra khác, trong sách lại ghi chép khác, khi hắn bỗng nhiên xuất hiện, lại giống như một đóa hoa ngưng đọng, nở rộ trong góc tường.

Đúng 5 giờ sáng tiếng chuông đồng hồ báo thức làm Trần Mặc tỉnh giấc, anh nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối, bên tai nghe được tiếng bước chân rất nhỏ.

Sớm như vậy, là ai chứ? Trần Mặc thuận lợi tìm được ính một lý do để rời giường >”

Cha Miêu nhìn thấy Trần Mặc thì rất vui mừng, hai người đàn ông hướng nhau nói A! Thật sớm!. Cha Miêu đắc ý chỉ vào cửa phòng Miêu Uyển oán trách, thật là lười chết rồi, không ai gọi là cứ thế nằm đến giờ cơm trưa thôi! Cha Miêu đặt nồi lên bếp, bắt lửa, rồi đổ chất lỏng như tuyết vào trong nồi quấy đều lên, trong không khí tràn ngập hương vị trong veo, thơm phức của sữa đậu nành. Cha Miêu đem sữa đậu nành nấu xong múc một chén cho Trần Mặc, sau đó còn nhiệt tình mời Trần Mặc cùng đi công viên rèn luyện thân thể, vì vậy hai người đàn ông ngủ sớm dậy sớm sáng vai đi ra cửa để rèn luyện cơ thể thêm khỏe mạnh =))~

Bình minh đã ló rạng, trên đường chân trời còn sót lại một chút lạnh lẽo, trong công viên cũng đã có nhiều người tụ họp lại rồi. Sương mù buổi sớm giống như đèn đường màu vỏ quýt, trôi nổi trong không khí, ẩm ướt, mang hương vị mát mẻ, tươi mới, đó chính là buổi sớm ở Giang Nam.

Cha Miêu hiển nhiên là được mọi người yêu mến, cách thật xa đã có người chào hỏi: “Lão Miêu à, tiểu tử này là ai thế?” Miêu Giang vẽ mặt tươi cười trả lời: “Là con rể của tôi!” Trong lòng Trần Mặc vô cùng chấn động, bị đá kích, anh đứng ngẩn ra vẻ mặt không thay đổi. Đợi đến tiếng “con rể” lần thứ ba rót vào

lỗ tai, Trần Mặc mới yên tâm thoải mái gánh chịu hư danh này, sống lưng tự nhiên cũng thẳng hơn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Miêu Giang cùng mọi người đánh Thái Cực trước hòn giả sơn, Trần Mặc có thói quen chạy bộ, liền hòa vào dòng người đang chạy quanh công viên. Sau khi chạy được mấy vòng, sắc trời từ từ sáng lên, trên đường chạy càng ngày càng có thêm nhiều người, Trần Mặc rút cuộc chấp nhận dừng lại, trở lại quảng trường tìm cha Miêu. Âm nhạc chậm rãi, ôn nhu, mọi người đang luyện Thái Cực Kiếm, Trần Mặc vội vã nhìn xung quanh một lượt, ngạc nhiên, ở lòng lòng mắng một tiếng: Mẹ kiếp, thì ra là Thái Cực có sở trường là luyện kiếm, loại kiếm đó tương tự như Đường Kiếm, mũi kiếm hơi chếch mềm mại, Trường Kiếm tám sào thời nhà Hán của anh cũng sánh không kịp. [Su: Ôi..2 tháng lương của anh =))]

Trần Mặc trong lòng vô cùng buồn bực!

Miêu Giang tâm tình rất tốt, tai thính mắt tinh, liếc mắt liền thấy Trần Mặc đang đứng ở gần đó thì ngoác tay gọi anh qua bên này. Mọi người xung quanh cũng thu kiếm, tay cầm kiếm Tam Đường Hội Thắm, Trần Mặc mặt không biến sắc mà cảnh giác.

“Tôi đây có kiếm tốt là do con rể tặng đó.” Miêu Giang xoa xoa kiếm đắc ý nói.

Ừ, thật tốt, mọi người sờ sờ vỏ kiếm lại nhìn mình vẫn, xuýt xoa: “Kiếm này chắc không ít tiền đâu à!”

Cũng không tồi, cũng không tồi, Trần Mặc trả lời qua loa.

Ai nha! Đáng tiếc đẹp mắt thì đẹp mắt, nhưng kiếm này mà luyện công thì tốn sức lắm nha! Rốt cuộc có người lắc đầu, Trần Mặc cố nén quay đầu đi để không trừng mắt với người nọ. Miêu Giang chẳng hề bận tâm đến ý kiến phản bác kia: “Làm sao không thể luyện được chứ, tôi vừa rồi chính là dùng kiếm này để luyện Thái Cực, bộ tôi đánh không tốt hay sao chứ?” Trần Mặc nhất thời trong lòng thả lỏng, yên tâm, quyết định trở về nhất định phải mua tặng cha Miêu một thanh Thái Cực Kiếm chính tông.

Còn thanh kiếm này.... Chẳng phải còn nghe nói nó có thể giữ nhà, tránh tà hay sao?

Miêu Giang luyện kiếm xong thuận đường dẫn Trần Mặc đi mua thức ăn, vừa vào chợ, từ cửa lớn cha Miêu đã bắt đầu hỏi anh từng cái một, gà có ăn được không? Cá có ăn được không? Sườn heo có ăn được không?? Trần Mặc đáp lời, đáp lời, lại đáp lời chợt phát hiện có gì đó không đúng, sao lại hỏi anh một lần mua một chứ? Trần Mặc hoàn toàn tỉnh ngộ đưa tay giữ Miêu cha lại: “Cái này con không ăn.”

Miêu ba lắc lắc con gà trong tay lộ vẻ vô cùng tiếc nuối: “Thế nào, con không ăn được sao? Aiz, tiếc quá, chú thấy ở đây là ngon nhất đấy, chú mua nhiều rồi, ở đây hoàn toàn khác so với những hàng khác.” Ông chủ hàng đậu hũ cũng phụ họa thêm: “Đúng vậy đó, đúng vậy đó, đậu hũ nhà chúng tôi đều là chọn từng khối một, một chút mốc cũng không, tự mình mài đậu hũ, tự mình dùng nước chắt, đúng rồi, cậu là người ở đâu?”

Miêu Giang nói: “Tây An.”

Ông chủ hàng đậu hũ lắc đầu thương tiếc nói: “Thành phố lớn gì đó, nhìn liền thấy tốt, cậu không ăn được sao?”

“Hay là, nếm thử một chút?” Miêu Giang cùng ông chủ hàng đậu hũ đồng loạt dùng ánh mắt sáng long lanh chờ mong nhìn anh.

Trần Mặc nhìn xung quanh một chút, chấp nhận đầu hàng nói không sao, con cái gì cũng có thể ăn được.

Túi lớn túi nhỏ, hai tay Trần Mặc dần dần bị chiếm hết, Miêu Giang hài lòng đi xung quanh anh một vòng, giống như một người lãnh đạo đang xem xét công việc, rất vui vẻ nói cũng không sai biệt lắm, Trần Mặc nghe thiếu chút nữa vì căng thẳng mà chết.

Về đến nhà, Miêu mẹ Hà Nguyệt Dịch đã đi làm rồi, Miêu Uyển nhân cơ hội được ngủ nướng, mới vừa thức dậy đánh răng xong. Miêu Uyển đi vào phòng bếp lấy sữa đậu nành, nhìn thấy túi lớn túi nhỏ thì cả mặt đen lại, cực kỳ tức giận la hét: “Đồng chí Miêu Giang! Làm sao đồng chí lại mua nhiều món như vậy?”

“A! Nha đầu này, ở đâu nhiều chứ?”

“Còn không nhiều? Cha nghĩ Trần Mặc là thùng cơm à? Hay là cha muốn anh ấy no mà chết?” Miêu Uyển khóc không ra nước mắt.

“Ai nha, cha đây không phải vì con sao, ăn không đủ thì làm thế nào?” Miêu cha căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình.

.....

Trần Mặc ngồi ở trong phòng khách xem tin tức buổi sáng, nghe thấy hai cha con cô ở trong phòng bếp mỗi người một câu giọng điệu có chút nóng nảy, căn cứ vào vấn đề lập trường, anh do dự một hồi lâu vẫn không đứng dậy đi khuyên giải. Chỉ chốc lát sau, Miêu Uyển bưng sữa đậu nành cùng đào giòn quay lại phòng khách ăn điểm tâm, Trần Mặc nhỏ giọng chỉ bảo cô, tại sao có thể cùng trưởng bối (người lớn tuổi) không phân biệt lớn nhỏ như vậy?

Miêu Uyển liếc nhìn anh một cái tiếp tục uống sữa đậu nành rồi nói: “Là anh không biết, nói với cha em rất nhiều lần nhưng mà cha vẫn không sửa! Khi em còn đi học, dẫn theo tám bạn học về nhà chơi, tám nha, có thể ăn hết bao nhiêu chứ! Cha em làm một bàn thức ăn, tính thêm cha, mẹ và em nữa là mười một người, ăn ba ngày mới hết anh có biết không?”

Trần Mặc bật cười: “Ba người rất thích hợp đến làm trong phòng ăn của đội anh!”

Miêu Uyển hừ một tiếng: “Vậy đội của anh cũng chuẩn bị phá sản đi. Aiz, hơn hai mươi năm, nói với cha mãi mà không xong.” Miêu Uyển than thở, cố làm ình trưởng thành một chút nhưng nhìn cô lại giống như bà cụ non, Trần Mặc càng nhìn càng cảm thấy cô thật đáng yêu. Miêu Giang chuẩn bị đơn giản, vội vàng tới Đồ Thư Quán đi làm, phịch một tiếng cửa sắt đóng lại, Trần Mặc bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút căng thẳng. Miêu Uyển đem đào giòn nhét đầy miệng, ăn thật ngon lành, trên mặt còn dính một chút mảnh vụn, Trần Mặc rút khăn giấy đưa cho cô, Miêu Uyển nhận lấy lau lau khóe miệng, nhưng mảnh vụn dính trên mặt vẫn còn nguyên như cũ, Trần Mặc không nhịn được mỉm cười, lấy khăn giấy quay sang giúp cô lau sạch sẽ.

Mặt Miêu Uyển đỏ bừng lên, luống cuống chạy vào trong bếp giả bộ muốn uống nước.

Nếu đã đến đây rồi, thì luôn luôn muốn đi chơi một chút, quê hương của Miêu Uyển đúng là một thành phố điển hình của Giang Nam, hai thị trấn nằm giữa trung tâm, một con đường thương mại lớn, sông đào bảo vệ phân chia hai thị trấn mới-cũ, vậy mà cũng đã không còn dấu vết của quá khứ. Thời đại ngày càng phát triển khiến thành phố nhỏ như được rửa sạch, xóa hết tất cả một thị trấn nhỏ u buồn, uyển chuyển hàm xúc, một thành phố khí chất nhẹ nhàng, khoan khoái, thanh thoát.

Miêu Uyển dẫn Trần Mặc dạo qua rất nhiều con phố, chỉ vào một tiểu khu nói lúc còn rất nhỏ em đã từng ở đó, khi đó tất cả mọi người đều ở nhà trệt, trên nóc nhà còn mọc cỏ dại. Đến mùa xuân, mặt đất ẩm ướt vô cùng, em ở nhà chơi suốt ngày bị té. Trần Mặc nói vậy em ngã trên mặt đất có khóc hay không? Miêu Uyển cười ha ha rất đắc ý, cô nói, em không có khóc đâu, mẹ em nói lúc em còn nhỏ đặc biệt ngoan, té đau cũng không biết khóc, cứ như vậy tự bò dậy tiếp tục chạy.

Miêu Uyển cùng Trần Mặc ăn trưa tại nhà hàng Quảng Châu mà Miêu Uyển từng làm việc lúc trước, nhân duyên tốt của Miêu Uyển với nhà hàng lại được chứng minh một lần nữa, cô vô cùng thuận lợi được vào trong phòng bếp làm cho Trần Mặc món Sủi cảo tôm cay nồng. Miêu Uyển vô cùng đắc ý, chặn lại đĩa của Trần Mặc hỏi: “Ăn ngon không? Lúc đó em luôn tự hỏi, nếu em cho thêm hạt tiêu thì anh có thích ăn hay không?”

Trần Mặc im lặng nhai, im lặng nuốt xuống.

Em khi đó, ừm, nghĩ là anh sẽ không thích ăn sao?....

Miêu Uyển hồn nhiên bắt giắc ôm mặt nhớ lại lúc đó, cô khi đó có rất nhiều ý tưởng kỳ quái, còn muốn lấy Pho-mát đi làm....Trần Mặc cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, vô cùng nghiêm túc nói chắc ăn rất ngon. Miêu Uyển vui vẻ vừa ngưỡng ngừng vừa cười nói anh thật biết cách dỗ dành em. Trần Mặc nói không phải như vậy, anh thật sự cảm thấy sẽ ăn rất ngon, em làm cái gì ăn cũng rất ngon.

Miêu Uyển càng thêm ngưỡng ngừng, không tự chủ lấy mu bàn tay che hai gò má đang nóng bừng của mình, trong mắt lấp lánh rạng rỡ, cô nói Trần Mặc anh biết không? Từ nhỏ em đọc sách cũng không tốt, trí nhớ

kém, học thuộc lòng cũng không xong, em luôn có cảm giác mình vô cùng ngốc. Trần Mặc yên lặng nhìn cô, ánh mắt trong suốt đầy khích lệ. Miêu Uyển nắm chặt tay cười không được tự nhiên, nhưng mà hiện tại em thật sự rất vui vẻ, thấy trong cửa hàng bán cái gì cũng tốt, thấy tất cả mọi người đều thích bánh của em làm, em đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Trần Mặc suy nghĩ một chút nói anh thật sự chưa bao giờ cảm thấy em ngốc, anh vẫn luôn cảm thấy em rất thông minh...Anh đưa tay, nắm chặt tay Miêu Uyển.

Miêu Uyển sưng sốt một chút, cúi đầu vô cùng chuyên tâm và nỗ lực ăn cháo trứng muối thịt nạc, Trần Mặc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười dịu dàng...

< align="center">

39. Chương 39

Buổi trưa có Miêu Uyển ngăn lại nên anh cũng không ăn quá nhiều, nhưng đến tối Trần Mặc vẫn bị sốc. Cha Miêu đã nói trước sẽ xin nghỉ nửa tiếng về nhà chuẩn bị bữa tối.

Bạch điều hấp, sườn kho tàu, gà om hạt dẻ, gạch cua trứng, rau xào mực, dưa chuột chua cay, thịt bò muối, cộng thêm hai đĩa rau theo mùa và một nồi canh đầu cá thật lớn. Trần Mặc vừa lau mồ hôi vừa nói chú ơi đủ rồi, thực sự là đủ rồi ạ, không cần vội đâu ạ. Miêu Giang ở phòng bếp đang loay hoay chiên xào, vui vẻ cười to, không sao, không sao, mọi người cùng nhau ăn trước đi, chú xào cá nữa là xong rồi, xong ngay ấy mà. Trần Mặc hạ thấp giọng hỏi Miêu Uyển, những món này không phải một chút nữa sẽ phải ăn hết đấy chứ, Miêu Uyển đi vòng quanh bàn ăn nói đương nhiên là phải ăn hết rồi, hai mắt Trần Mặc lập tức mở lớn. Dĩ nhiên, điều đó là không thể nào, cho nên...Miêu Uyển thở dài một hơi, nói cố gắng nghe theo mệnh trời đi!

Trần Mặc và mẹ Miêu nghe xong không nhịn được bật cười thật to, cha Miêu cuối cùng bưng một nồi canh cá thật lớn tới, nhìn mọi người một lượt kinh ngạc nói: “Có chuyện gì mà buồn cười như vậy?” Trần Mặc lại cảm thấy bao tử của mình hơi đau một chút.

Trần Mặc lớn như vậy rồi nhưng chưa từng ăn một bàn thức ăn lớn như vậy, đến cuối cùng cắn răng cắn lợi thề trong lòng, một ngày nào đó sẽ kéo hết tất cả anh em trong đội đến nhà Miêu Uyển ăn một bữa, khiến cho cha Miêu cảm nhận được lực chiến đấu của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, và dĩ nhiên đây cũng là việc của sau này rồi.

Hai ngày sau là Chủ Nhật, Miêu Giang tới nhà bạn của ông mượn được một chiếc xe, cả nhà cùng nhau tới tham quan Hàng Châu. Tục ngữ có câu “nhất phương thủy thổ dưỡng nhất phương nhân”, món ăn của địa phương nào thì mang đặc điểm của địa phương ấy, cả nhà Miêu Uyển nhìn thấy non xanh nước biếc của Hàng Châu, nghe một vài lần điệu dân gian cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, ngược lại Trần Mặc lại rất yêu thích nơi này, đúng là “Trên trời có thiên đường, trần gian có Tô Châu Hàng Châu”, phong cảnh nơi đây đẹp như tranh, hoàn toàn chiếm được trái tim của anh. Phòng khách sạn do Miêu Giang đặt, chỉ là tiền ăn uống, đi lại ở đây đều do Trần Mặc gánh trả trước, cha Miêu mẹ Miêu đối với tính tự giác này của con rể Trần Mặc thì rất hài lòng!

Bình thường người hay nói chuyện cũng có lúc muốn yên tĩnh, người ít nói thật ra trong lòng cũng có lúc muốn được nói nhiều một chút, Trần Mặc ở chung với cha Miêu hai ngày rất được lòng ông cụ. Dĩ nhiên, cha Miêu cũng đã coi Trần Mặc như người trong nhà, có chuyện gì cũng khoe với anh, nghĩ đến tương lai thật tốt đẹp.

Miêu Giang lôi kéo Trần Mặc nói con yên tâm, sau này khi hai đứa có con mang đến đây chúng ta sẽ nuôi giúp, bảo đảm giúp hai đứa nuôi đến mập mạp trắng trẻo, buổi sáng sẽ theo chú đi rèn luyện thân thể, chú sẽ tìm người dạy cho nó võ thuật, chú có một người bạn....Haha, nói cho con biết, rất lợi hại đấy!

Trần Mặc cười gật đầu, nói như vậy thật tốt, chắc chắn rồi! Trong lòng Trần Mặc nghĩ thầm con cũng đâu có quyền quyết định đâu, chú phải nói với con gái của chú kìa!

Trước khi Trần Mặc tới đây, tất cả mọi người đều khuyên bảo anh, phải chuẩn bị tâm lý trước, nghe nói ở Phương Nam, con gái được coi trọng hơn con trai, trong nhà rất cưng chiều con gái, con rể có khi cũng không là cái gì. Trước khi đi, Thành Huy còn vỗ vai anh nói, người anh em à, bất luận mọi chuyện như thế nào cũng phải “nhịn” nha, phải biểu hiện cho thật tốt, đừng nói người ta nuôi con gái hơn hai mươi năm, cho dù chỉ là nuôi một con heo hai năm người ta cũng không để cho cậu bắt đi dễ dàng đâu. Nhưng mà Trần Mặc vẫn cảm thấy khản trương nửa ngày, lại phát hiện cảnh giác như vậy thật là vô lý, mẹ Miêu Hà Nguyệt Dịch mặc dù nói chuyện với anh không nhiều, nhưng tính tình ôn hòa, tao nhã, có thể nhận thấy là trong lòng bà cũng rất thích anh; lời nói, cử chỉ đều nhẹ nhàng làm cho người ta thoải mái, Miêu Giang thì càng khỏi phải nói, Trần Mặc cảm thấy ngay cả cha ruột của anh cũng chưa từng đối xử thân thiết với anh như vậy.

Buổi tối ăn cơm xong, Trần Mặc nằm trong phòng khách nhà Miêu Uyển suy nghĩ, bên tay trái là cuốn Kinh Phật đang mở ra. Trần Mặc nghĩ thầm, thế giới này thật là vô thường, vô thường đến nỗi làm cho anh hoảng sợ, anh nghĩ muốn gọi điện thoại cho Lục Trần nói chuyện một chút. Trung Tá Lục Trần đang ở trong phòng ăn ăn cơm tối, trong miệng nhai đồ ăn nên nghe không được rõ, anh nói cậu nói lại đi, tôi nghe không rõ, cơm ở đây tệ quá, làm cho tôi thật thất vọng quá.

Trần Mặc ngồi dậy kể tỉ mỉ từ đầu, Lục Trần nghe được một lúc thì nổi giận, đập mạnh đũa lên bàn “Pằng” một tiếng, như vậy thật quá đáng!

Trần Mặc có chút mất hứng, giúp cha Miêu biện bạch nói đó cũng là có ý tốt

Lục Trần mím môi, thanh âm theo làn sóng điện từ truyền qua ngàn dặm núi sông, ý tôi nói, như vậy thật là quá đáng, Trung Quốc của chúng ta chính là giàu nghèo không đều, cậu xem cậu ở bên đó thịt cá ăn không hết, còn tôi bên này phải ăn rau, ngay cả một chút chất béo cũng không có, vậy mà bây giờ cậu còn ở đó ức hiếp tôi!

Trần Mặc bối rối, nhanh trí quyết định không bàn tiếp vấn đề này nữa, anh kể tiếp những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay. Lục Trần nghe xong toàn bộ báo cáo thì trầm mặc mấy phút, tiếng hít thở vang lên trong điện thoại, Trần Mặc chợt cảm thấy hoảng hốt. Mà Lục Trần lại dùng giọng điệu vô cùng kinh ngạc, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ nói, cậu gặp được, trong truyền thuyết trăm năm khó gặp, vận cứt chó?”

Trần Mặc nghiêng rằng nghiêng lợi trả lời một câu: Mẹ kiếp!

Lục Trần ôm điện thoại cười nghiêng ngả, Trần Mặc cố ý hỏi đến cùng, năm đó cậu tới nhà cha mẹ vợ có tâm trạng như thế nào?

Lục Trần nhanh chóng nói: “Khẩn Trương! Nghiêm túc nói cho cậu biết, năm đó, nhìn thấy mẹ cô ấy đang đứng thái rau tôi cũng không dám tới đứng bên cạnh bà ấy, chỉ sợ dao kia loáng một cái đã cắm trên người mình.”

Trần Mặc là người hiền lành, nói “ách” một tiếng rồi không biết tiếp theo phải nói thêm cái gì.

Lục Trần vừa cười vừa nói không sao, cậu xem, không phải bây giờ tôi vẫn đang sống sờ sờ đây sao. Cho nên, Mao chủ tịch nói thật là hay, tất cả phản động đều là cọp giấy, không cần tránh, cũng không phải sợ. Đối diện với cha mẹ vợ chúng ta phải phát huy triệt để tinh thần lạc quan; chúng ta phải dũng cảm, đoàn kết, củng cố lực lượng kháng Nhật...A không phải, mặt trận tán gái dân chủ, vì đây là cuộc chiến gian khổ, là trường kỳ kháng chiến cho nên cậu phải chuẩn bị tốt về mặt tâm lý, không được coi thường quân địch, phải tin tưởng vào bản thân mình, tin tưởng vào tương lai tươi sáng đang chờ phía trước, nói tóm lại, thắng lợi chắc chắn thuộc về những người đàn ông Trung Quốc dũng cảm lại bền gan vững chí như chúng ta.

Trần Mặc bật cười, mình thật không biết cậu lại là người sùng bái Chủ tịch Mao như thế.

Lục Trần lạnh nhạt nói đây chẳng qua là bởi vì cậu không hiểu rõ mình mà thôi, cậu có biết tại sao mình lại tiến bộ hơn cậu, giỏi hơn cậu, cưới vợ cũng lợi hại hơn cậu một vài bậc không? Đó chính là trong lòng mình luôn có một thanh âm vọng lại, thôi thúc mình, chỉ dẫn mình đi trên con đường chỉ có ánh sáng.

Trần Mặc không thể nhịn được cười nói, tại sao từ trước đến giờ mình lại không phát hiện ra cậu cũng có lúc nói nhiều như thế này chứ?

Lục Trần im lặng một lúc mới cười nói, như vậy không phải rất tốt sao? Người anh em à, cậu thả lỏng một chút đi, đừng quá khẩn trương như thế, tương lai có một ngày cậu sẽ phát hiện ra rằng, chưa có kết quả thì chưa có kết thúc, không có gì gọi là công đức viên mãn cả, khi chưa có kèn hiệu thắng lợi thì chúng ta vẫn phải tiếp tục cố gắng. Cho nên không cần nóng vội, cứ từ từ tiến về phía trước, bình đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất cản, cuộc sống cũng là một trận chiến lâu dài mà.

Trần Mặc cười khổ, cậu nói cao siêu quá.

Đó là! Lục Trần vô sỉ khoác lác mà thôi!

Trần Mặc nói hiện tại là thời đại gì rồi mà cậu vẫn còn giữ khư khư tư tưởng của Mao Trạch Đông không buông chứ?

Lục Trần cười nhả nhổ, tư tưởng của mình đều đã qua kiểm duyệt, lý luận nào cũng đã vượt qua thử thách hết rồi!

Trần Mặc thật sự là chịu không nổi, dứt khoát cúp điện thoại, Lục Trần nghe âm thanh tút..tút..tút trong điện thoại, hạ tầm mắt nhìn xuống đĩa rau trên bàn ăn, cuối cùng chán ghét nó mà nhúu mày.!

Trần Mặc ném điện thoại qua một bên nằm xuống giường, trong lòng lo lắng không yên, cũng không biết đã qua bao lâu, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Trần Mặc giật mình một cái nhảy dựng lên, chợt ý thức được anh chốt cửa nhốt mình trong phòng như vậy có phải là không lễ phép hay không? Trần Mặc mở cửa, thấy Hà Nguyệt Dịch đứng ở ngoài cửa, nụ cười ôn hòa hỏi anh bây giờ có thời gian không? Cô có chuyện muốn nói với cậu?

A....A!...Có có có có..Trần Mặc vội vàng lui lại một bước nhường đường cho Hà Nguyệt Dịch đi vào phòng.

Trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc ghế Hà Nguyệt Dịch đang ngồi, Trần Mặc vội bắt đắc dĩ ngồi ở bên giường, trong nháy mắt anh chỉ muốn chui sâu vào trong chăn mà thôi, Trần Mặc đã từng học qua vô số các lớp bổ túc về tâm lý, bao gồm cả chiến thuật lùi một bước để đánh hạ đối phương, bí quyết đàm phán thương lượng để giải quyết những khó khăn, sách lược đối với cấp trên, cấp dưới,...nhưng chưa từng học qua(Su: lớp tâm lý đối mặt với mẹ vợ...haha)

Hà Nguyệt Dịch cười nói cậu đừng khẩn trương, cô với cậu cũng chưa từng quen biết, nhưng tương lai rất có thể sẽ trở thành người một nhà, cho nên muốn nói chuyện với cậu một chút, để cậu có thể hiểu rõ mọi người trong nhà.

Trần Mặc cười nói đó là đương nhiên.

Hà Nguyệt Dịch cười dịu dàng nói: “Cô nghe nói những người quân nhân như cậu đều thích nói chuyện thẳng thắn, vậy cô cũng không nói vòng vo làm gì, thật ra thì cô chỉ muốn hỏi cậu một chuyện, cậu có nhận xét gì về Miêu Uyển của nhà chúng ta?”

Nhận xét? Trần Mặc lập tức cảnh giác, ý đồ? Mưu đồ? Tính toán....?

“Đừng khẩn trương!” Hà Nguyệt Dịch thấy Trần Mặc khẩn trương không nói được lời nào, chỉ có thể cười thân thiết hơn một chút nói: “Cô chỉ muốn cậu nói xem, cậu cảm thấy Miêu Uyển nhà chúng ta là người như thế nào?”

A.....Cái này.....

Trần Mặc cảm thấy trong đầu thật hỗn loạn.

“Thật đáng yêu....Cô ấy rất tốt ... tốt bụng.....vô cùng.....”

Nói cô ấy khéo léo, biết nghe lời được không? Trần Mặc do dự, nói như vậy có làm cho bác gái cảm thấy mình rất bá đạo hay không?

“Hả?” Hà Nguyệt dịch hơi cúi người về phía trước, vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

“Là....Con cảm thấy Miêu Uyển, cô ấy thật sự rất tốt, khéo léo, nhu thuận.” Trần Mặc cố gắng bình tĩnh lại, dùng hết sức làm cho ánh mắt của mình nhìn thật chân thành, anh có cảm giác như mình là nghi phạm đang bị hỏi cung vậy.

Hà Nguyệt Dịch cười rộ lên: “Cũng bởi vì như vậy sao? Cậu thích Miêu Uyển ở điểm nào? Nó không có điểm gì đặc biệt sao?”

Trần Mặc suy nghĩ nửa ngày mới nói ra được một câu: “Bánh cô ấy làm rất ngon.” Anh chợt phát hiện ra ưu điểm của cô thật khó mà nói hết được, người càng thân thiết với mình thì lại càng không nói rõ ra được, nếu như hỏi anh về bất kỳ một ai trong đội, anh có thể nhanh chóng mà nói hết ưu điểm, khuyết điểm của người đó, nhưng là cô, cô là Miêu Uyển, anh thật sự là nói không được.

Thích cô ấy ở điểm gì đây? Dịu dàng đáng yêu? Sẽ không làm anh khó xử? Vui vẻ lạc quan? Thế còn điểm đặc biệt thì sao???

“Thế còn khuyết điểm? Cậu cảm thấy Miêu Uyển có điểm gì không tốt?”

“Khuyết điểm....” Trần Mặc cẩn thận nói: “Cô ấy không quá cố chấp...”

“Đó là khuyết điểm sao?” Hà Nguyệt Dịch cảm thấy kinh ngạc.

“Con không hay nhận xét về người khác.” Trần Mặc giờ phút này vô cùng vô cùng hy vọng có thể đổi hồn với Lục Trần, khua môi múa mép dọa ẹ vợ phải sưng sốt.

“Được rồi, như vậy ...” Hà Nguyệt Dịch cảm thấy thất bại mà bỏ qua cho Trần Mặc, còn Trần Mặc thì mặt không biến sắc mà thở phào một cái.

“Trần Mặc, cô nghĩ với tuổi của cậu bây giờ cũng đã đến lúc phải kết hôn rồi,” rốt cuộc cũng bắt đầu vào vấn đề chính, Hà Nguyệt Dịch vẽ mặt nghiêm túc nói: “Hai đứa con còn trẻ nói chuyện yêu đương, cô là trưởng bối cũng không thể can thiệp quá nhiều, hơn nữa tuổi của Miêu Uyển nhà chúng ta cũng nhỏ hơn cậu rất nhiều, cho nên kế tiếp cô phải nói với cậu một chuyện, có thể nó hơi thực tế, cậu cũng đừng nghĩ là cô ghét bỏ cậu, hay là không thích cậu, suy cho cùng thì cuộc sống thường ngày, luôn luôn phải đối mặt với những chuyện tương đối nhỏ nhặt.”

“Không sao đâu ...” Trần Mặc vốn là muốn thân thiết hơn một chút gọi mẹ Miêu một tiếng dì, nhưng rốt cuộc anh cũng không gọi được thành tiếng.

“Kết hôn, chính là lập gia đình, nói đến nhà (gia), điều tương đối thực tế đó chính là vấn đề nhà cửa...”

“Vấn đề này cô không cần lo lắng đâu ạ, trong quân đội khi kết hôn sẽ được cấp một căn nhà, hai phòng ngủ một phòng khách, không phải là quá lớn nhưng con nghĩ cũng rất ấm áp.” Trần Mặc trước khi tới nhà họ Miêu đã được Thành Huy ném cho rất nhiều tư liệu cơ bản về hôn nhân, nói ra cảm thấy thật thuận miệng.

Hà Nguyệt Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: “Các cậu ở trong quân đội cũng có lúc phải chuyển nghề, nhà đó dù sao cũng là mượn, sẽ đến lúc phải trả lại, cho nên cô cảm thấy cậu cũng nên suy nghĩ một chút đến vấn đề nhà cửa?”

“Có thể.” Những vấn đề liên quan đến tiền bạc, Trần Mặc luôn rất thoải mái: “Nếu như cô không yêu cầu quá cao về vấn đề địa điểm, con nghĩ chuyện mua nhà sẽ không thành vấn đề!”

Hà Nguyệt Dịch hỏi: “Cậu có tiền riêng sao?”

“Tiền của con có lẽ còn đủ.”

“Như vậy dĩ nhiên cũng tốt.” Hà Nguyệt Dịch lại nói: “Chỉ là cô cảm thấy, hai đứa đều là con một, chúng ta cũng đừng làm cái gì gọi là sinh lễ hay của hồi môn, cái đó cũng không cần thiết lắm, hai nhà chúng ta cùng hợp lại mua cho vợ chồng son một căn nhà, như vậy cuộc sống sinh hoạt của hai đứa sau này cũng bớt được một chút gánh nặng, cô chú cũng chỉ vì hai đứa mà suy nghĩ thôi, cậu cảm thấy như vậy có được không?”

Trần Mặc lúc mới bắt đầu nghe không rõ, chờ sau khi anh phản ứng kịp thì chợt cảm thấy Lục Trần nói không sai, anh đại khái cũng giống như đụng phải trăm năm khó gặp vận cứt chó, anh vội vã nói không cần, không cần đâu ạ, con thật sự có thể tự mua được, cô chú không cần phải lo lắng đâu ạ. Hà Nguyệt Dịch

giơ tay ngăn anh lại, vẻ mặt trịnh trọng hoàn toàn là thái độ của mẹ vợ nhìn con rể, bà nói thật ra thì khi Miêu Uyển kể về cậu, cô cũng không đồng ý lắm. Trần Mặc lập tức im lặng nghe mẹ Miêu nói, nhưng mà....

Hà Nguyệt Dịch nói cha mẹ nào cũng vậy thôi, đều lo lắng con gái mình phải chịu thua thiệt, tuổi của cậu lại lớn hơn tuổi Miêu Uyển không ít, ngoài xã hội chuyện như vậy cũng không phải là hiếm thấy, nhưng đứa nhỏ này lại vì cậu mà không để tâm, bị người ta ức hiếp cũng không biết. Hơn nữa Tây An lại xa như vậy, nói thật là cô chú cũng không muốn gả con bé đi xa như thế, dù sao thì cuộc sống ở đó cũng không giống như ở đây.

Trần Mặc trong lòng lo lắng thấp thỏm, anh nói vâng, cũng là....

Hà Nguyệt Dịch mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai anh, nói, đó chỉ là mong muốn của các bậc cha mẹ như chúng ta, quan trọng là trong lòng con bé thích ai. Lần trước hai đứa chia tay, con bé nói với cô là nó không sao, nhưng cô là mẹ, cô có thể nhìn ra con bé không vui. Thật ra thì cô với cậu cũng không quen biết, cô đối xử tốt với cậu như vậy, cũng không làm khó dễ cậu, chính là hi vọng cậu có thể đối tốt với con bé một chút, cô rất cảm tạ cậu nếu có thể làm cho con bé trở lại là một Miêu Uyển hoạt bát, vui vẻ.

Hiện tại cô giao con gái của cô cho cậu, cô cũng không yêu cầu cậu phải làm cái gì đó lớn lao, chỉ hi vọng cậu đừng để cho con bé phải khóc mà chạy về tìm cô.

Hà Nguyệt Dịch xúc động, nước mắt không kìm nén được chảy xuống. Trần Mặc có loại cảm giác không nói được thành lời, anh cảm thấy nhói đau nơi lồng ngực, anh hít sâu rồi nói: “Dĩ yên tâm, con sẽ không để cô ấy phải khóc.”

Hà Nguyệt Dịch gạt đầu, nói vậy cậu nghỉ ngơi trước đi, ngày mai còn phải ngồi xe nữa. Trần Mặc tiễn mẹ Miêu ra đến cửa, vừa quay đầu lại liền ngã nhào lên giường, trái tim vẫn còn đang nhảy loạn trong lồng ngực, nhảy rất mãnh liệt, giống như khi anh còn trẻ, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ mang tính thách thức thì tim của anh cũng nhảy loạn như vậy.

Mẹ của một cô gái đã nói giao con gái của mình cho người, người chớ có phụ lòng mong đợi của bà ấy!

Trần Mặc nghĩ, đây cũng là một thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời của người đàn ông, đó là lấy được sự tin tưởng.

Miêu Uyển ngồi xem TV cùng cha Miêu, trong lòng cũng thấp thỏm không yên, Hà Nguyệt Dịch vừa đi xuống, Miêu Uyển liền nhin không được, lập tức nhỏ giọng ấp úng hỏi: “Mẹ! Mẹ nói chuyện gì với anh ấy vậy?”

Hà Nguyệt Dịch ngồi xuống bên cạnh cô: “Chuyện gì cũng nói, chuyện kết hôn, chuyện nhà cửa...”

“A...” Miêu Uyển kêu lên thảm thiết: “Mẹ nói với anh ấy về chuyện tiền bạc sao?”

“Nói chuyện tiền bạc thì sao? Mẹ của con rất tầm thường sao? Mẹ vất vả nuôi con hơn hai mươi năm, nếu không bỏ ra hai mươi vạn thì đừng mong mẹ gả con ra bên ngoài, như vậy mẹ cũng vẫn thấy lỗ vốn rồi!” Hà Nguyệt Dịch trừng mắt nhìn cô.

Miêu Uyển bị mẹ mắng thì rụt cổ lại, nhỏ giọng oán trách: “Anh ấy là quân nhân rõ ràng là có nhà có thể ở, sao mẹ lại phải làm cho anh ấy mua thêm một căn nữa chứ!”

“Căn nhà đó, trên sổ đỏ không có tên của con, con dám ở trong ngôi nhà đó thì mẹ cũng để cho con ở đâu, con nghĩ nhà đó hai đứa có thể ở được bao lâu hả?” Hà Nguyệt Dịch chỉ tiếc rên sắt không thành thép, Miêu Giang nháy mắt ra ám hiệu cho Miêu Uyển, Miêu Uyển cũng chỉ có thể ngoan ngoan ôm lấy mẹ của mình mà làm nũng.

Hà Nguyệt Dịch vuốt tóc con gái, xúc động nói: “Con cũng nên trưởng thành rồi, làm việc gì cũng phải để tâm suy nghĩ một chút, có chuyện gì, thì ngồi lại cùng bàn bạc với người trong nhà.”

“Vâng.” Miêu Uyển giọng nói buồn buồn: “Con còn chưa có kết hôn mà, mẹ đã bắt đầu giúp con nghĩ tới chuyện ly hôn rồi sao?”

“Cái con bé không có lương tâm này!” Hà Nguyệt Dịch đột nhiên cảm thấy chua xót, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Miêu Uyển lập lúc cười làm nũng: “Dạ! Dạ! Quan trọng là chuyện ly hôn này, mẹ để cho con nghĩ con cũng không muốn nghĩ tới!”

Hà Nguyệt Dịch ôm lấy gò má của Miêu Uyển, trong mắt ngấn lệ: “ Cậu ấy là do con chọn, tương lai có xảy ra chuyện gì, muốn khóc cũng đừng chạy về đây mà khóc với mẹ, biết không?”

“Dạ! Dạ! Con biết! Con biết!” Miêu Uyển trịnh trọng gật đầu, nước mắt của mẹ Miêu không kiềm nén được lại chảy xuống, ngược lại Miêu Uyển lần này không có khóc, chỉ nhào tới ôm chặt lấy mẹ mình.

“Con lấy chồng xa như vậy, bên cạnh không có lấy một người thân thích, sau này có chuyện gì ầm ĩ cũng không có chỗ trốn. Chồng không có nhà, nghe thì cũng xuôi tai. Nhưng là, sửa chữa,lắp đặt thiết bị điện trong nhà, ở nhà cũng phải xài tiền, ra ngoài cũng phải xài tiền, đâu phải ai cũng nhìn ra? Con nghĩ mẹ vì sao phải nghĩ nhiều như vậy? Mẹ đây là vì ai mà suy nghĩ? Không phải vì con sao?” Hà Nguyệt Dịch rất đau lòng, từng câu từng câu trách mắng.

“Đúng! Đúng! Mẹ! mẹ nói rất có đạo lý!” Miêu Uyển không biết làm sao để chuyển đề tài: “Chỉ là, việc này, a đúng rồi, con nhớ hình như trên sổ đỏ nhà mình là tên của cha mà?”

“Đúng vậy!” Miêu Giang cười híp mắt, “Cho nên cha vẫn hay nói với mẹ con, nếu như bà ấy mà chộc tới cha, cha sẽ cho bà ấy một cái vali và mấy bộ quần áo rồi đuổi ra khỏi nhà.”

Hà Nguyệt Dịch nhin không được bật cười.

Trước khi trở về phòng ngủ Miêu Uyển nói chúc ngủ ngon với cha mẹ, Hà Nguyệt Dịch cuối cùng vẫn cảm thấy không yên lòng, bà nói con chờ thấy mẹ nói về chuyện tiền bạc mà nghĩ mẹ không biết thông cảm, mẹ với cha con sống với nhau bao nhiêu năm nay, tình cảm của chúng ta cũng bền chặt đến tận bây giờ, hai đứa còn trẻ, đối với hôn nhân cũng nên suy nghĩ rộng ra một chút, thực tế hơn một chút, như vậy cũng không phải là không tốt.”

Miêu Uyển nắm chặt tay Hà Nguyệt Dịch nói con hiểu ạ!

Hà Nguyệt Dịch nhìn theo bóng lưng con gái cười khổ, dù sao thì hiểu hay không hiểu cũng chỉ là một câu nói, nói ra cũng thật dễ dàng, bà muốn con bé hiểu thì con bé cũng đã nói nó hiểu, mà thật ra thì trong lòng con bé, căn bản là cái gì nó cũng không hiểu. Có quá nhiều chuyện phải tự mình trải qua thì mới có thể hiểu được.

Hà Nguyệt Dịch rõ ràng là biết điều này, chỉ là, bà vẫn vọng tưởng có thể đem tất cả những kinh nghiệm sống bà tích góp bao nhiêu năm qua cùng tất cả sự thông minh của bà trực tiếp giao cho con gái của mình.

Bởi vì đó là con gái của bà.

40. Chương 40

Trước lúc Miêu Uyển đi, Miêu Giang đưa cho cô một cái hộp lớn, bên trong đựng toàn là những món ăn ngon, ông còn đưa cho Trần Mặc một hũ lớn thịt bò muối, nói là buổi tối nếu có đói bụng cũng có thể ăn được ngay, dù sao thì cái này cũng có dinh dưỡng hơn mì ăn liền. Trần Mặc nhìn nếp nhăn trên trán Miêu Giang, lồng ngực như bị ai bóp nghẹn, trong lòng vô cùng kích động, có một loại cảm giác không giải thích được cứ thôi thúc anh, khiến cho anh suýt nữa không kìm nén được kêu lên một tiếng cha; loại cảm giác mềm mại này thật giống như cơm rượu, rất ngọt ngào, rất ấm lòng; tình cảm chính là tử huyệt của anh.

Miêu Uyển ngồi trên máy bay chăm chỉ nghe Miêu Giang phát tin tức: “Long Vương thân mến, con đã chuẩn bị tất cả, máy bay chờ con gái con sắp cất cánh, xin ngài hãy ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi, không cần phải đi gọi gió làm mưa.”

Trần Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ nói, mẹ của anh thật sự là một người rất tốt bụng, chỉ là tính tình của bà ấy không được tốt lắm. Miêu Uyển kinh ngạc khép điện thoại di động lại, Trần Mặc quay sang nhìn vào đôi mắt đang mở to của Miêu Uyển, vẻ mặt anh thành khẩn kiên định, nhưng trong lòng anh lại thấy trống rỗng, hoang mang không có điểm tựa. Anh nói mẹ của anh không giống như cha mẹ em, tính tình của bà không tốt lắm, có thể bà ấy sẽ không thích em, dĩ nhiên, anh cũng chưa thấy bà ấy tỏ ra thân thiện với ai bao giờ.

Vậy bây giờ phải làm sao? Miêu Uyển rất sốt ruột!

Trần Mặc đưa tay nắm chặt tay cô, trong lòng thầm chửi rửa mình, anh nói không sao đâu, trước hết cứ để anh nghĩ biện pháp, gần đây mẹ anh rất bận rộn nên tâm trạng của bà cũng không được tốt, chờ thêm một thời gian nữa, chọn một thời điểm thật tốt rồi anh dẫn em đi gặp bà được không? Miêu Uyển lo lắng siết chặt tay Trần Mặc, trong lòng rất băn khoăn nhưng cô vẫn gật đầu với anh, cô hỏi mẹ anh có đặc biệt thích thứ gì không, em muốn bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ. Trần Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc của Miêu Uyển, trong lòng không nhịn được lại tiếp tục tự nguyện rửa mình, anh cảm thấy anh thật đáng chết.

Muốn nghỉ phép sẽ phải trả một cái giá rất cao, đó là khi trở về sẽ phải bận rộn hơn lúc bình thường rất nhiều, da mặt của Miêu Uyển thì quá mỏng, khả năng diễn đạt bằng lời nói lại không đủ, con đường chỉ dạy cho thợ mới của cô vốn đã rất khó đi rồi, lần này nghỉ phép trở lại thì tất cả đều đã bại lộ, sự thật chính là cô về nhà bốn ngày, tất cả khách cũ khách mới đều biết đầu bếp chính không có trong cửa hàng. Ông chủ vô cùng không hài lòng cho gọi Miêu Uyển lên, đầu tiên ông chủ nói về việc trong cửa hàng không thể không có nhân viên ưu tú, còn nói những vấn đề về đãi ngộ thì ông chủ sẽ từ từ suy tính lại...bla bla bla... Nhưng mà là thợ giỏi thì cũng không nên giấu giếm bí quyết làm bánh, cũng nên truyền lại cho những thợ mới, như vậy việc kinh doanh của cửa hàng mới tốt, cô cũng có thể có cuộc sống tốt hơn...bla bla bla...

Miêu Uyển cảm thấy rất oan ức, cho dù ông chủ có tăng thêm cho cô mấy trăm đồng tiền lương thì cô vẫn thấy rất oan ức, cô im lặng cúi đầu nhìn xuống ngón tay mình, giờ phút này cô chỉ mong mình có thể thu nhỏ người lại rồi chạy tới góc tường ngồi vẽ vòng tròn, dĩ nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng của cô mà thôi. Miêu Uyển rất tức giận kể lại cho Trần Mặc nghe, ông chủ của cô không biết thông cảm với cô như thế nào, rồi thợ mới không chịu làm theo hướng dẫn của cô như thế nào...bla bla bla... Trần Mặc nhìn cô mỉm cười, em có thời gian ở đây oán trách với anh, không bằng đi tìm bọn họ nói lý lẽ đi.

Miêu Uyển mất hứng liền bĩu môi. Trần Mặc vuốt nhẹ tóc cô nói, không phải ai sinh ra cũng sẽ hiểu em, không phải ai sinh ra cũng sẽ thông cảm cho em, cũng không phải ai sinh ra cũng sẽ chịu nghe em nói, cho nên em phải làm cho người ta hiểu, thông cảm cho em, và chịu nghe em nói. Miêu Uyển thẹn quá hóa giận, cô liền nói đều tại anh không giúp em. Trần Mặc thấy buồn cười, anh không phải là đang giúp cô đây sao? Anh tiến tới ghé vào tai cô, giọng điệu vô cùng tàn ác nói, bằng không anh giúp em đi tìm bọn họ, đánh ổi người một trận. Miêu Uyển đỏ mặt cười đến vô cùng ngượng ngùng, nhưng mà cô rất đắc ý, rất thỏa mãn. Cô nắm bàn tay lại thành quyền nói tự em có thể xử lý.

Trần Mặc liếc mắt nhìn cô rồi vỗ tay, vì vậy mặt của Miêu Uyển lại càng đỏ bừng lên.

Miêu Uyển một tay cầm xiên thịt dê, một tay khoác tay Trần Mặc đi trong hẻm nhỏ, đột nhiên cô nói, Trần Mặc à, em thấy được anh dung túng như vậy thật là tốt. Trần Mặc kinh ngạc nhìn cô, Miêu Uyển cúi đầu, từ góc độ này anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Miêu Uyển.

Cô nhẹ giọng cười nói, em có một người bạn, cô ấy rất xinh đẹp, bạn trai của cô ấy cũng rất cưng chiều cô ấy, lúc đó em đã rất hâm mộ cô ấy, nhưng mà, lần trước về nhà em có đến thăm, em cảm thấy tính tình cô ấy không còn như trước kia nữa, ngang ngược hơn rất nhiều... không được...không được...

Trần Mặc vuốt nhẹ tóc Miêu Uyển, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, Miêu Uyển ngẩng đầu lên nhìn anh cười, lông mi cong, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh. Trần Mặc nhớ tới Hà Nguyệt Địch đã từng hỏi anh, tại sao, tại sao anh lại thích Miêu Uyển? Thích cô ở điểm gì? Cô có điểm gì đặc biệt hay sao?

Tại sao?

Gần đây thỉnh thoảng anh cũng tự hỏi chính mình những câu hỏi này, nhưng đều là những đáp án mơ hồ. Anh chưa bao giờ có năng lực của một nhà Triết học để nhìn nhận về cuộc sống này, để đánh giá về những người bên cạnh anh, đó không phải là cách mà anh sẽ làm. Anh chỉ sử dụng cách trực tiếp hơn một chút, đó chính là, muốn, thì sẽ cố gắng thực hiện, thích, thì sẽ ở chung một chỗ.

Nhưng là, tại sao? Tại sao lại là cô? Tại sao lại là cô mà không phải ai khác?

Trên thực tế, những người con gái dịu dàng động lòng người cũng không thiếu, cười nhẹ nhàng giống như Miêu Uyển cũng không ít, thậm chí cũng sẽ có một người, một người mà trên đầu ngón tay chỉ có sữa và hương thơm của mật.

Trên đời này còn có bao nhiêu người nữa giống cô? Có bao nhiêu người không thể không có tình yêu của anh?

Không có!

Người với người thật ra thì cũng không khác biệt nhiều lắm, nếu như ở một ngã tư đường nào đó chúng ta bỏ qua nhau, thì số phận của chúng ta sẽ ra sang một hướng khác, nhưng chúng ta vẫn sẽ gặp nhau, vẫn sẽ yêu nhau, yêu trọn một đời. Như vậy thì có cái gì là đặc biệt, đặc biệt đến mức nếu không phải là người đó thì không được, chỉ có thể là người đó mà không phải một người khác?

Trần Mặc vì vậy cảm thấy thật hỗn loạn, anh lắc đầu như muốn đem những suy nghĩ kia đẩy ra ngoài. Hoặc là, điểm đặc biệt là ở thời điểm anh và cô gặp nhau, trong khoảng thời gian anh và cô quen biết nhau, những chuyện vui buồn từng xảy ra đã từ từ đi vào trong trái tim anh, làm cho cô trở thành độc nhất vô nhị.

Trên thực tế, có thể có rất nhiều người có cá tính giống như Miêu Uyển, vậy mà với anh, diện mạo của họ lại hoàn toàn xa lạ và mơ hồ; họ xinh đẹp thế nào, tính tình tốt xấu thế nào cũng đều không liên quan đến anh; chỉ có Miêu Uyển là của anh, chân thực, hiện hữu bên cạnh anh, trong trái tim anh cũng chỉ có hình bóng của cô, nụ cười dịu dàng của cô....

Chính là như vậy, cô mới đặc biệt sao?

Làm gì có người nào lại không sợ mất đi người mình yêu chứ, ít nhất thì Trần Mặc là như thế. Nếu như lần này anh không về thăm nhà Miêu Uyển, thì có lẽ anh cũng sẽ không sợ đến như vậy, nhưng Hà Nguyệt Dịch lại rất bình tĩnh mà chỉ cho anh thấy Miêu Uyển có một hậu phương hùng hậu như thế nào, cho dù có xảy ra chuyện gì thì bà cũng luôn sẵn sàng chứa chấp bảo bối duy nhất của bà. Miêu Uyển có thể có rất nhiều ưu điểm, nhưng dũng cảm thì từ trước đến giờ lại chưa bao giờ nằm trong số đó, cô cũng không phải một người chiến sĩ, cô rất mềm yếu, một chiếc áo mỏng cũng không xé rách được.

Trần Mặc mãnh liệt cảm thấy rằng không thể để cho Miêu Uyển gặp mẹ của anh được, Miêu Uyển sẽ bị bà dọa cho sợ, rồi cô sẽ lại bỏ rơi anh một lần nữa.

Miêu Uyển đi bên cạnh Trần Mặc, hoàn toàn không phát hiện ra trong lòng người đàn ông này bắt đầu dao động rồi, cô vừa khoác tay anh, vừa chuyên tâm ăn thịt dê nướng, đôi môi dính một chút mỡ, mang theo hương vị của hạnh phúc, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Trần Mặc im lặng nhìn cô, có một cảm giác run rẩy nho nhỏ chạy từ các ngón tay về phía lồng ngực, giống như cái cảm giác trong nháy mắt khi anh chạm vào cò súng mỗi lần ngắm bắn.....

Anh nghĩ, thôi, Ông Trời, Người hãy để cho con xấu xa như vậy một lần thôi!

Trần Mặc xoay người ôm lấy cô, nói:

“Miêu Uyển, chúng ta kết hôn đi!”

Trần Mặc xoay người ôm lấy cô, nói:

“Miêu Uyển, chúng ta kết hôn đi!”

Miêu Uyển đứng ngẩn ra nửa ngày, nhỏ giọng ấp úng oán trách, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

“Em....em...em còn chưa...chưa...ăn xong ...thịt.... dê nướng đâu...”

Trần Mặc túm lấy xiên thịt nướng trên tay Miêu Uyển, nhai...nhai...nhai..., sau đó liếm môi nói ăn xong rồi.

Miêu Uyển sững sờ, ngơ ngác nói, ăn xong rồi cũng phải để em suy nghĩ một chút chứ.

Bao lâu? Trần Mặc không chịu buông tha cho cô.

Miêu Uyển nói lảng sang chuyện khác:

“Trần Mặc! Anh có phát hiện ra không ... hôm nay ... thịt dê nướng rất ngon! Hihi!”

Trần Mặc ôm eo Miêu Uyển, anh nói anh không cảm thấy!

Miêu Uyển sợ tới mức nhỏ giọng kêu lên, vừa vui sướng vừa ngượng ngùng, giống như khi còn bé, lần đầu tiên cô được ngồi đu quay, trái tim cũng nhảy loạn lên như thế này. Trần Mặc ôm cô đi lên lầu, khi hai

người đi lướt qua những người khách ngồi dưới lầu, trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ còn mang theo một chút trêu đùa, Miêu Uyển xấu hổ vùi đầu vào trong ngực Trần Mặc, nói, thôi xong rồi, xong rồi, em không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.

Trần Mặc nhỏ giọng cười, anh nói chỉ nhìn một mình anh như vậy cũng rất tốt!

Trần Mặc lấy chìa khóa trong túi xách của Miêu Uyển ra mở cửa, quay người đá một cước, tiếng khung cửa bị đá vang lên, Miêu Uyển cười lùi về phía sau lại bị Trần Mặc kéo trở lại.

“Có lấy chồng hay không?” Trần Mặc chăm chú nhìn vào mắt Miêu Uyển.

Miêu Uyển bị anh đè ở trên tường, hai chân dường như không chạm đất, khó khăn hít một ngụm khí nói:

“Anh đang cầu hôn hay bức hôn em vậy?”

Trần Mặc kề sát môi Miêu Uyển, anh hôn cô sâu hơn, đầu lưỡi của anh quấn lấy lưỡi cô, mang theo dụ dỗ, trêu đùa, Miêu Uyển cảm thấy không khí dường như bị hút cạn, cô hít thở không thông, cô bị anh hôn đến mơ hồ, hỗn độn rồi, môi cô lưu luyến không muốn rời môi Trần Mặc.

“Kết hôn đi!”

“Không kết!”

“Gả cho anh!”

“Không cần!”

“Sinh con cho anh!”

“Em thích con gái!”

“Một đứa không đủ, phải mười đứa!”

“Trần Mặc.....Anh nằm mơ đi!”

Miêu Uyển cảm thấy vui mừng, nhưng vì lạnh mà cổ rút lại thật sâu vào trong áo khoác nhung mềm mại. Đêm mùa thu càng về khuya càng lạnh, không khí trong phòng khô hanh nhưng ấm áp.

Hô hấp dồn dập, bởi vì không khí khô hanh, hay bởi vì đói, hoặc cũng có thể là do dự vọng đang khao khát được lấp đầy.

Giường chỉ còn cách mấy bước chân, Trần Mặc cẩn thận từng li từng tí ôm Miêu Uyển đến, nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường. Một tay Trần Mặc chống trên giường, không ngừng đấu tranh, có nên tiếp tục hay không, Miêu Uyển ôm cổ của anh nhỏ giọng lầm bầm, Trần Mặc....

Trần Mặc thở dài dưới đáy lòng, ngón tay dò vào bên trong áo khoác, cảm nhận làn da anh chưa từng chạm tới, nó hoàn toàn khác so với anh, da của anh bởi vì trải qua gió thổi nắng chiếu mà trở nên thô ráp. Làn da cô mềm mại, trơn láng, giống như một dải tơ tằm đang chảy qua lòng bàn tay của anh.

Trần Mặc? Miêu Uyển ôm anh thật chặt, vì hoảng sợ mà cả người cô run lên.

Trần Mặc bắt buộc mình phải dừng lại, Miêu Uyển mở to hai mắt nhìn anh, lông mi dài chớp chớp mang theo nước mắt chảy xuống, giống như một con đà điểu đang hoảng sợ. Trần Mặc cúi đầu hôn lên mí mắt cô, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cô, mặc dù em rất sợ, nhưng, thật ra thì em cũng không kháng cự, không phải sao?

Gả cho anh....

Trần Mặc nhẹ nhàng gạt tóc dài của Miêu Uyển ra sau, đôi môi khô khốc mài qua tai cô xuống đến gáy, hô hấp nóng rực bao quanh, anh thấp giọng nói, gả cho anh, kết hôn với anh, sinh con cho anh, con của chúng ta.....

Miêu Uyển mắt vẫn nhắm lại không nói một lời nào, cô nghiêng răng nghiêng lợi, cơ thể run run, nghĩ thầm người đàn ông này thật không tốt, lần đầu tiên cầu hôn cô là khi cô còn có nửa xiên thịt dê nướng chưa ăn

xong, lần thứ hai cầu hôn thì là khi hai chân cô đều không chạm đất, còn lần thứ ba..... Vì cái gì mà lại phải hỏi cô ở thời điểm cô không thể bình tĩnh mà suy nghĩ chứ?

Là cố ý đấy! Nhất định là cố ý!

Miêu Uyển vô cùng tức giận ôm Trần Mặc, càng ôm càng siết chặt anh, giống như muốn đem bản thân mình cất giấu trong lồng ngực của anh.

Trần Mặc chợt nhớ tới khi anh còn nhỏ, anh đã từng xem một bộ phim hoạt hình, trong phim có một cô gái nhỏ bằng ngón tay cái, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt trong suốt, cô gái ấy sống trong vỏ của quả hạnh đào.

Người yêu của anh!

Anh muốn giấu em đi, chỉ thuộc về mình anh, giấu em trong chiếc hộp vững chắc, bỏ vào túi áo bên trái, ngay sát trái tim anh.

41. Chương 41

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

42. Chương 42

Đêm hôm đó hai người dây dưa đến tận khuya, Trần Mặc nói anh không thể trở về được, nếu bây giờ mà về sẽ phải leo tường, mặc dù đối với anh mà nói thì leo tường cũng dễ dàng như đi bộ thôi, nhưng Miêu Uyển lại tưởng thật, rất rộng rãi mà cho anh mượn chăn mềm, rồi còn chia cho anh nửa cái giường. Giường của Miêu Uyển rất lớn, lớn đến mức khiến Trần Mặc vô cùng oán giận, dĩ nhiên là giường nhỏ cũng không tốt, giường nhỏ lại càng dễ xảy ra những chuyện người ta không ngờ tới được, Trần Mặc cảm giác anh sắp phát điên lên rồi.

Và đêm hôm đó, Trần Mặc không có cách nào biết được, rốt cuộc mình ngủ có ngon hay không, nếu nói là ngủ ngon cũng không đúng, bên tai luôn tồn tại một hơi thở cùng nhịp tim của người khác, khiến cho anh một lần lại một lần tỉnh lại, lại một lần rồi một lần ngủ thiếp đi. Rèm cửa sổ không có kéo lại, khi những tia nắng buổi sớm chiếu lên mặt Trần Mặc, anh liền mở mắt ra giống như đã dậy từ lâu, nhìn thấy Miêu Uyển nằm cuộn tròn lại quay mặt về phía mình, cô vẫn đang ngủ say. Da của Miêu Uyển rất tốt, trắng nõn mềm mại, tràn đầy sức sống, lông tơ bị ánh ban mai nhuộm thành màu vàng nhạt, sắc môi đỏ thắm, căng mọng, ngọt ngào như miếng thạch hoa quả.

Trái tim Trần Mặc đập dồn dập.

Một người đàn ông đến hơn ba mươi tuổi mới bắt đầu biết yêu, đây thật sự là một chuyện rất mất mặt, điều này cho thấy rõ ràng những ngày tháng trước đây của anh đã từng thiếu sót, cũng may Trần Mặc nhanh nhẹn dũng mãnh không bao giờ quan tâm đến ánh mắt người khác nhìn mình như thế nào, vì vậy anh cứ giống như cậu bé mười sáu tuổi hồn nhiên trải qua cuộc sống của mình, hiện tại Trần Mặc cảm thấy anh rất may mắn, bởi vì anh đã gặp được Miêu Uyển.

Anh sắp có được cô gái này, dĩ nhiên, cô cũng có được anh.

Trần Mặc vươn người tới hôn lên môi Miêu Uyển, nếu như mỗi sáng sớm tỉnh lại đều có thể nhìn thấy ánh mặt trời và cô, như vậy, anh thật sự rất hài lòng với cuộc sống tương lai của mình.

Miêu Uyển đang ngủ xoay người, từ từ mở mắt ra, lúng túng nửa ngày mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, không nhận được, mặt cô lập tức lại đỏ bừng lên lan đến tận mang tai, Miêu Uyển nghĩ thầm, tim của cô thật sự không được khỏe, có lẽ do gần đây nó phải làm việc quá nhiều đi.

Khi Trần Mặc quay về quân trại thì buổi tập thể dục buổi sáng đã kết thúc, cũng may có Thành Huy giúp anh được qua cửa này. Thành Huy nhìn anh cười đầy xấu xa, Trần Mặc quần bách không biết làm thế nào, vuốt vuốt cái mũi che đi nửa khuôn mặt của mình, hỏi, rốt cuộc muốn cầu hôn phải chuẩn bị cái gì? Thành Huy kinh ngạc há miệng, nói, cậu muốn kết hôn rồi sao? Trần Mặc cười lớn, trong mắt đầy vẻ đắc ý. Thành Huy hưng phấn xoa xoa hai tay vào nhau nói, Trời, cái này mình cũng không rõ lắm, mình chỉ hiểu rõ chuyện trong quân đội thôi, cụ thể thế nào cậu phải trao đổi với cha mẹ hai bên chứ sao.

Mặt Trần Mặc hơi cương cứng lại một chút, nụ cười từ từ biến mất, đúng lúc anh cũng muốn nói rõ với mẹ của anh.

Hôm nay Miêu Uyển cứ đứng ngây ngô trong cửa hàng, cử chỉ cũng không được tự nhiên, trong lòng cô có một loại ảo giác không giải thích được, luôn nghĩ rằng tất cả mọi người ở đây đều đang lén lút nhìn cô bằng ánh mắt chế nhạo, coi thường, giống như bọn họ đều biết tối hôm qua cô đã làm chuyện không nên làm.

Vì vậy, hai Miêu Uyển không ngừng đấu tranh trong lòng cô, Thiên sứ Miêu Uyển nói, Aiz, mình không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi, Ác quỷ Miêu Uyển nói, Mẹ nó, nhìn cái gì chứ, bắt các người đánh rắm hả?

Miêu Uyển mang theo cảm giác bất an này trải qua một ngày, cuối cùng không nhịn được nữa liền chạy tới bên cạnh Mạt Mạt, cô làm bộ như lơ đãng nói ngày hôm qua Trần Mặc ngủ lại chỗ của cô. Miêu Uyển vừa nói vừa cẩn thận quan sát từng biểu hiện nhỏ trên mặt Mạt Mạt, ánh mắt phức tạp, bởi vì ngay cả bản thân cô cũng không biết cô đang mong đợi một đáp án như thế nào.

Mạt Mạt cóc một cái lên trán Miêu Uyển nói, Trần Mặc nhà cậu nhìn thật là giỏi nha. Miêu Uyển đỏ mặt hỏi cậu nói vậy là có ý gì. Mạt Mạt nhếch miệng, nhìn bộ dạng tiểu bạch thỏ của Miêu Uyển liền lắc đầu, mình còn tưởng Trần Mặc sẽ ăn cậu nữa chứ. Mặt của Miêu Uyển rất đỏ, rất rất rất đỏ. Mạt Mạt vỗ vỗ bả vai Miêu Uyển nói, hai người đều lớn hết rồi nha, dù sao hai người cũng coi như là đã xác định rồi. Miêu Uyển lập tức rất kích động nói Trần Mặc cầu hôn với mình rồi. Mạt Mạt giả vờ cười cười: Tốt vô cùng, tốt vô cùng nha! Biểu tình của cô giống như đang nhìn một người con gái mới lớn. Cho đến khi Mạt Mạt đã đi mất rồi, Miêu Uyển mới hiểu được vẻ mặt của Mạt Mạt là có ý gì, cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, Mạt Mạt, cậu dám xem thường mình, không lẽ lại nói hết chuyện tối hôm qua cho cậu tức học mấu?

Gần đây các cửa hàng bánh kem cạnh tranh nhau kịch liệt, Miêu Uyển cả ngày suy nghĩ phải làm sao để phát triển các sản phẩm mới.

Dương Duy Đông ném thử bánh mới, anh suy nghĩ rất lâu mới liếc mắt nhìn Miêu Uyển một cái, chân thành chúc mừng cô, nói Trần Mặc nhất định đối với em rất tốt. Miêu Uyển cười thật ngọt, nói nào có đâu, anh ấy suốt ngày chọc giận em. Miêu Uyển được khích lệ, đặc biệt để dành hai cái bánh buổi tối sẽ đưa cho Trần Mặc. Trần Mặc ăn một cái không nói gì, đôi mắt đen nhánh lóe sáng trong bóng tối, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Miêu Uyển cẩn thận hỏi anh bị làm sao vậy? Trần Mặc mỉm cười nói không có gì, gần đây công việc hơi nhiều. Miêu Uyển cảm thấy rất đau lòng, lập tức nói vậy anh về sớm một chút nghỉ ngơi đi, mang bánh này về ngày mai làm điểm tâm sáng.

Chủ nhật, Trần Mặc về nhà ăn cơm, trên bàn cơm trước sau như một, không ai nói với ai lời nào, Trần Mặc bỗng nhiên lại nhớ tới bữa cơm ở nhà Miêu Uyển, cha Miêu cười rất đắc ý, Miêu Uyển tức giận và nói không thể làm gì, chỉ có thể làm hết khả năng và nghe theo mệnh trời đi.

Trần Mặc nắm chặt đũa nói, mẹ, con muốn kết hôn. Vi Nhược Kỳ kinh ngạc quay đầu qua nhìn anh, nói rõ ràng từng câu từng chữ, con nói cái gì?

“Con và Miêu Uyển tình cảm rất tốt, bọn con quen nhau cũng đã rất lâu rồi, con muốn kết hôn với cô ấy.” Trần Mặc bình tĩnh đáp lại, vẻ mặt kiên định.

“Miêu Uyển? Trần Mặc, con không phải là đang nói đùa chứ?” Vi Nhược Kỳ đặt đũa xuống.

“Không!”

Vi Nhược Kỳ suy nghĩ một chút, bà cầm đũa lên, cười khê một tiếng: “Mẹ không đồng ý.”

“Tại sao?”

“Ăn cơm đi, ăn xong lại nói, đừng làm ảnh hưởng đến khẩu vị của mẹ.” Vi Nhược Kỳ gấp inh một đũa thức ăn.

Trần Mặc lập tức cảm thấy trong lòng nhạt như nước ốc, dứt khoát đẩy chén cơm vừa mới bới xong ra trước mặt, nói: “Con ăn xong rồi.”

Vi Nhược Kỳ ngược lại lại rất thông thả, sau khi ăn cơm xong, còn uống trà, ăn trái cây, cảm thấy không có gì phải gấp gáp, Trần Mặc ngồi trên ghế sa-lon chờ mẹ anh lên tiếng, Vi Nhược Kỳ cắt táo bỏ vào đĩa sau đó đặt lên bàn trà, Trần Mặc càng nhìn càng không nhịn được gọi: “Mẹ!”

Vi Nhược Kỳ nói: “Ta nói rồi, chuyện kết hôn ta không đồng ý.” Đáp án này cũng đã nằm trong dự đoán của Trần Mặc nhưng anh vẫn vô cùng kinh ngạc, không thể tưởng tượng được anh cảm thấy mất mát như thế nào, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chỉ hỏi tại sao?

Tại sao lại không đồng ý, dù sao cũng phải cho anh một lý do.

Nhưng nhìn vẻ mặt Vi Nhược Kỳ so với anh còn thất vọng hơn, Vi Nhược Kỳ nghiêm túc nhìn Trần Mặc nói: “Mẹ thật sự thất vọng về con, con ở trong quân đội bao nhiêu năm, chưa từng tiếp xúc với người con gái nào, bây giờ có cơ hội gặp gỡ một người, điều này mẹ cũng có thể hiểu cho con. Cho nên từ trước đến giờ mẹ cũng không quản con gặp gỡ với ai, mẹ nghĩ con sẽ tự biết chừng mực, giống như con và Miêu Uyển yêu nhau mẹ cũng không phản đối, nhưng muốn kết hôn thì tuyệt đối không được, ngay cả đại học cũng không học qua, chỉ là một thợ làm bánh, con còn nói muốn kết hôn với Miêu Uyển? Con cảm thấy mẹ có đồng ý được không?”

Trần Mặc nói: “Tuy Miêu Uyển chỉ là thợ làm bánh, cô ấy cũng không học đại học, nhưng con không cảm thấy Miêu Uyển có điều gì không xứng với con.”

Vi Nhược Kỳ rất bức bối đứng lên chỉ tay vào Trần Mặc nói: “Con như vậy là muốn làm loạn đúng không, con nói xem cô gái đó có cái gì tốt hả? Trẻ tuổi xinh đẹp sao? Đừng trách ta không xem trọng cô ấy, không có trình độ học vấn, không có tư tưởng, công việc thấp kém, cô gái đó có thể giúp được cho con cái gì? Cô ấy có thể hiểu được con sao? Hai đứa có thể nói là xứng đôi sao? Nhà chúng ta không cần một cô con dâu như vậy đâu!”

Trần Mặc cúi đầu, trầm mặc không nói.

Vi Nhược Kỳ đứng khoanh tay thở dài, đặt tay lên vai Trần Mặc, giọng nói mềm hơn một chút: “Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, mẹ cũng không muốn xen vào chuyện của con, nhưng chuyện này thì thật quá đáng lắm rồi, mẹ không thể không can thiệp được.”

“Nhưng với con cô ấy là tốt nhất.” Trần Mặc vẫn cúi đầu không nhúc nhích: “Con chỉ muốn cưới Miêu Uyển, chuyện tình cảm của con tự con biết rõ, con cảm thấy cô ấy đủ tư cách làm vợ con, làm con dâu của mẹ.”

Sắc mặt Vi Nhược Kỳ lập tức trở nên vô cùng khó coi, Trần Chánh cảm thấy không khí quá căng thẳng, đẩy xe lăn tới bên cạnh Trần Mặc: “Đẩy cha ra ngoài đi dạo một chút.”

Trần Mặc gạt đầu một cái đứng lên mặt đối mặt với mẹ của anh rồi xoay người giúp Trần Chánh đẩy xe lăn ra ngoài.

Trần Chánh sau khi trải qua trận bệnh nặng kia, cơ thể từ từ yếu dần, Trần Mặc đẩy cha anh xuống lầu, vòng qua một cái hồ nhân tạo nhỏ tìm được một mảnh đất bằng phẳng có nắng ấm, anh đỡ cha mình đứng lên từ từ bước đi. Trần Mặc nhìn cha mình khom lưng xuống, trong lòng chua xót, người đàn ông này đã từng rất cường tráng, bờ vai rộng lớn, đầy cao ngạo, nhưng năm tháng lại như lưỡi dao, cắt đứt hết tất cả kiêu ngạo của ông.

Trần Mặc vẫn nhớ những ngày đó, anh đang ở căn cứ Kỳ Lân chờ tin, cha của anh bệnh tình nguy kịch, nhưng anh là con trai duy nhất lại hoàn toàn không liên lạc được. Chờ sau khi anh không cần phải giữ bí mật về hành động của mình nữa thì tất cả đều đã qua, nhưng mẹ của anh lại không dễ dàng bỏ qua cho anh. Vi Nhược Kỳ vô cùng cố chấp, thông báo cho anh biết cha anh bệnh nặng, rồi sau đó không cho phép bất kỳ ai báo cho anh biết kết quả cuối cùng. Lúc đó, mỗi ngày anh đều đợi, chờ đợi một kết quả mà anh không bao giờ biết được, mà anh cũng không biết đến cuối cùng thì đó là tốt hay là xấu.

Thấp thỏm lo âu rồi chờ đợi, đó là lúc anh cảm thấy chán ghét nhất trong cuộc đời mình.

Vi Nhược Kỳ làm việc quả thật rất tuyệt, vậy mà Trần Mặc cũng không có oán hận mẹ mình, cho dù vì vậy mà anh mất đi một phần yêu thích cuộc đời mình, niềm đam mê và tâm huyết, anh không muốn người khác biết, phải vui vẻ mà sống. Nhưng đó dù sao cũng là lựa chọn của anh, mẹ của anh chỉ là cho anh một khoảng thời gian để suy nghĩ, gọi lên nỗi sợ hãi trong lòng anh, buộc anh phải quyết định đến tốt cùng thì cái gì quan trọng hơn. Từ trước đến nay, trung hiếu không thể lưỡng toàn, không thể cùng một lúc có được cả cá và tay gấu được.

Đối với Quốc gia mà nói thì không thiếu một người chiến sĩ như anh, nhưng mà Trần Chánh và Vi Nhược Kỳ chỉ có một đứa con trai là anh, vì vậy, phải trở về thôi, Trần Mặc tự nhủ. Những năm qua anh phiêu bạt bên ngoài, những năm qua anh đã cố gắng thoát khỏi cái nhà này, nhưng thật ra, tận sâu trong đáy lòng anh vẫn muốn làm một đứa con ngoan. Giống như giờ phút này, cho dù anh cũng không mong đợi gì nhiều, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng vì mẹ anh phản đối hôn sự của anh.

Trần Chánh khuyên nhủ anh nói, mẹ của con nói vậy cũng có cái lý của bà ấy. Trần Mặc cười khổ, nói con hiểu.

Trần Chánh đi được không bao xa đã cảm thấy mệt, Trần Mặc công cha mình lên đi tới cẩn thận đặt cha mình ngồi lại xe lăn, ông rất nhẹ, có lẽ chỉ có bộ xương là nặng một chút. Trần Mặc nửa ngồi nửa quỳ trước mặt ông nói, cha phải ráng ăn nhiều lên một chút.

Trần Chánh vỗ nhẹ lên vai Trần Mặc nói, mẹ của con từ nhỏ cũng rất kiêu ngạo.

Trần Mặc nói điều này con biết rõ.

Trần Chánh thở dài: “Thật ra thì con và mẹ con rất giống nhau, con trai giống mẹ có lẽ là thật. Người nhà họ Vi chính là như vậy, cứng rắn. Mẹ con từ nhỏ đã rất cực khổ, hiện tại có được sự nghiệp như vậy đều là do bà ấy tự mình cố gắng. Hơn nữa con xem công việc hiện tại của mẹ con đi, chỉ có người khác phải cầu xin bà ấy, chứ bà ấy không cần phải cầu xin ai, cho nên....” Trần Chánh bất lực nói: “Con hãy để cho bà ấy suy nghĩ một chút đi! Dù sao cũng là mẹ của con, bà ấy thật sự cũng là vì muốn tốt cho con thôi, con cũng biết bà ấy là người như thế nào, nếu như bà ấy không quan tâm con, bà ấy cũng sẽ không quản chuyện của con.”

Trần Mặc nói khẽ: “Miêu Uyển là vợ của con, con không thể để mất cô ấy được.”

Trần Chánh buông tay, trên mặt có chút khổ sở, ông bây giờ gần đất xa trời rồi, chỉ hy vọng gia đình yên ấm, bình an, vui vẻ. Bệnh tật thật sự vô cùng đáng sợ, nó luôn dễ dàng phá hủy hết ý chí của một người. Trần Mặc đẩy cha mình về nhà, anh nói: “Con cảm thấy con không giống mẹ!”

Trần Chánh “A” một tiếng, ông cũng có chút nóng nảy.

“Con không có rãnh rỗi như vậy, thích quản chuyện quá giới hạn.”

Trần Chánh hơi sững người lại, ánh mắt trở nên âm trầm, có lẽ đây là một cuộc chiến vĩnh hằng đi, ông đối với chuyện này vô cùng khó xử. Thật ra thì rất lâu trước đó ông đã cố gắng khuyên nhủ Vi Nhược Kỳ đừng nên ôm lấy quá nhiều ảo tưởng về Trần Mặc, đứa con trai này một khi đã trưởng thành rồi, nó sẽ không nghe những áp đặt của bà ấy nữa. Nhưng mà Vi Nhược Kỳ lại không chịu thỏa hiệp, bà ấy là một người rất cố chấp, còn trần đây dừng khí mà nói sẽ chấp nhận thử thách, bà ấy muốn tất cả mọi người bên cạnh đều phải làm theo ý của bà ấy.

Trần Chánh lại thở dài: “Thật ra thì năm xưa khi con đi học trường Quân Đội mẹ con không đồng ý, nhưng sau đó lại nói con làm rất tốt, bà ấy rất vui vẻ.”

Trần Mặc đẩy về đến cửa đưa tay nhấn chuông cửa, anh khom lưng ghé vào tai cha anh nói: “Cho nên, con sẽ kết hôn với Miêu Uyển, để ẹ con tiếp tục vui vẻ.”

Trần Chánh lắc đầu một cái, đã nhiều năm như vậy rồi, đại khái ông cũng không có biện pháp rồi.

Trần Mặc đứng ở dưới lầu, quay đầu lại nhìn vào cửa sổ phòng bếp, anh nhớ rõ phòng bếp với ánh đèn màu vàng nhạt trong nhà Miêu Uyển, nhớ rõ Miêu Uyển từng nói, nơi quan trọng nhất trong nhà chính là phòng bếp. Nơi đó thật ra thì có chút nhơ nhớp, có nhất nhiều nồi, rất nhiều chén, không làm cho người ta yêu

thích nó, nhưng ở đó lại rất ảm áp. Trần Mặc đứng một lát, lấy điện thoại di động ra gọi cho Hà Đội, Trần Mặc cố gắng lấy giọng thật tự nhiên nói, thật xấu hổ quá, làm phiền anh rồi Hà Đội, tôi bị mất cái cặp, bên trong có toàn bộ sổ tiết kiệm cùng giấy đăng ký xe, tôi cũng không biết mất bao nhiêu tiền, tài khoản ngân hàng.... Dĩ nhiên không nhớ rõ, cho nên.... Chuyện này.... Anh muốn tôi đi đến ngân hàng báo mất giấy tờ, làm thử xem.....

Trần Mặc vừa nói dối Hà Đội, vừa suy nghĩ xem anh làm như vậy có được tính là mẹ bắt nạt thì con bắt nạt hay không, nhưng kỳ thực, suy nghĩ một chút anh thấy không có gì là bất nghĩa, đó vốn là tiền của anh mà, chỉ là gửi ở chỗ mẹ của anh thôi, hôm nay anh muốn có một gia đình nhỏ của riêng mình nên phải lấy lại, chỉ là.... Anh cũng biết, Vi Nhược Kỳ nhất định sẽ rất tức giận.

Đúng lúc Trung đoàn có một chính ủy được chuyển lên trên, căn nhà để trống liền giao lại để phân phối trong đội. Thành Huy cười hí hóp cầm chìa khóa đưa cho Trần Mặc nói, cậu đúng là tên tiểu tử có vận cứt chó nha, tuyệt! Trần Mặc cầm chìa khóa, chợt nghĩ đến lúc trước Lục Trần cũng đã từng nói với anh như thế, vì vậy cười nói, hình như có một chút

Trần Mặc cất chìa khóa vào trong cặp tài liệu, kết hôn là chuyện lớn cả đời người, tưởng chừng như thật xa xôi với anh, nay bỗng nhiên lại gần ngay trước mắt, nên không khỏi có chút bồn chồn. Trần Mặc chọn một thời điểm rảnh rỗi, ở trong phòng gọi điện thoại cho Phương Tiến, Phương Tiến không dùng điện thoại di động nên anh phải gọi bằng máy nội bộ, vòng vo một hồi mới chuyển tới trên tay Phương Tiến. Khi Phương Tiến nhận được điện thoại thì vô cùng kinh sợ, lập tức hét lớn vào điện thoại: Trần Mặc, cậu xảy ra chuyện gì rồi? Trần Mặc bị Phương Tiến làm cho bối rối, không hiểu được vì sao Phương Tiến lại như vậy, nói, mình thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Phương Tiến thở hổn hển nói, cậu làm mình sợ muốn chết, không xảy ra chuyện gì thì sao lại gọi điện ỉn?

Trần Mặc nhất thời quỳnh lên, tức giận nói: “Không có chuyện gì thì không thể gọi cho cậu hả? Thật đúng là quá đáng! Con gái nhà người ta xinh đẹp còn chờ mình gọi điện, mình không gọi thì giận, hiện tại mình bớt chút thời gian gọi cho cậu báo cáo tình hình gần đây, cậu không muốn nghe đúng không?”

Phương Tiến cười hắc hắc, gãi đầu cười làm lạnh nói: “Chỗ nào hả, cậu tìm mình tán dóc hả, mình vui lắm! Mình nhớ cậu muốn chết, chờ anh em được nghỉ phép năm, đến nhà cậu ăn cho cậu chết luôn.”

Trần Mặc vô cùng vui vẻ, chậm rãi nói: “Phương Tiến à, mình muốn kết hôn.”

Ở bên kia, Phương Tiến sợ hãi hét lên “A” một tiếng, Trần Mặc nghe vậy, đoán chắc là Phương Tiến đang nhảy lên, vì vậy anh thông thả nói: “Kiềm chế một chút.”

“A, a, a... Trần Mặc, cậu còn nói là không có chuyện gì! Bà xã của cậu trông như thế nào? Xinh đẹp không? Hình đâu, gửi hình tới đây! A đúng rồi, cậu cầu hôn người ta hả...”

Trần Mặc nghi ngờ nhíu mày, chỉ chốc lát sau, giọng Phương Tiến lại vọng lại: “Tốt lắm!”

“Cái gì tốt lắm?”

“Mình vừa hướng về bãi tập hét to một tiếng, ít nhất cũng phải có một nửa trung đội nghe được.” Phương Tiến dương dương tự đắc nói, anh vô cùng đắc ý.

Trên trán Trần Mặc hiện lên rất nhiều hắc tuyến.

“Hình! Nhớ gửi hình nha!” Phương Tiến cười, tiếp tục hét lớn.

Trần Mặc cảnh giác: “Đừng nói là cậu đang tính toán để cho cả đội đều biết tin này đi.”

Phương Tiến cười hắc hắc.

“Phương Tiến....” Trần Mặc xoa trán.

“Haiz. Mình muốn mọi người cùng mừng cho cậu thôi...” Phương Tiến cười nói.

“Không cho nhìn.” Trần Mặc quả quyết cự tuyệt: “Muốn xem thì tự mình tới đây, cậu xin nghỉ phép đi, không thì cả đội đều tới đây đi, mình sẽ bao ăn ở.”

“Cậu cần nhiều người như vậy qua đó để làm gì?” Phương Tiến nhất thời chưa lấy lại tinh thần.

Trần Mặc cười nói: “Uống rượu mừng nha!”

Phương Tiến lập tức vì vui mừng mà nhảy lên, hỏi liền một hồi, khi nào thì cưới, lại thúc dục hỏi muốn mình đưa quà mừng là gì, đầu dây phía đối diện từ từ mà trở nên âm ỉ, Trần Mặc nghe được rất nhiều giọng nói vọng vào điện thoại, trong lòng cảm thấy thật âm áp. Hạ Minh Lăng lúc đi có nói, nơi này vĩnh viễn là nhà của anh, người ta nói doanh trại quân đội làm bằng sắt, tuy là đã thay đổi bao nhiêu lớp thế hệ, nhưng anh em của anh thì vẫn luôn ở đây.

Đến buổi chiều, Trần Mặc dẫn Miêu Uyển đi xem phòng, bởi vì mẹ Miêu trước sau vẫn khẳng khẳng nói rằng nhà được chia trong quân đội không tốt, nên Miêu Uyển luôn nghĩ là sẽ nhìn thấy một căn nhà rách nát như lồng chim bồ câu. Không nghĩ tới, vừa vào cổng chính cô đã thấy một tiểu khu rất mới, cao tầng, nhà Trần Mặc nói nằm ở lầu năm, hai phòng ngủ, một phòng khách, rất gọn gàng, sạch sẽ, phòng bếp và nhà vệ sinh cũng rất lớn, rộng rãi lại sáng sủa.

Miêu Uyển hoan hô một tiếng chạy qua cửa, vui mừng đứng xoay vòng vòng trong phòng khách, hỏi hộp hỏi Trần Mặc là ở đây ư, thực sự chính là nhà này sao?

Lúc Lão chính ủy đi cũng để lại không ít thứ, máy điều hòa không khí và máy nước nóng đều có sẵn, còn là những nhãn hiệu rất nổi tiếng, phòng khách được lát sàn gỗ màu đỏ thẫm, trước khi đi còn đánh sập lại, có thể nói lão chính ủy cũng là một người biết thưởng thức. Miêu Uyển từ phòng khách chạy tới, lôi kéo Trần Mặc nói chúng ta mua cái gì, nơi này cần mua thêm cái gì nữa, cô chạy ra sân phơi thì lại im lặng không nói gì. Bên cạnh sân phơi nhỏ có một giàn hoa, đầu mùa đông nên lá cũng đã rụng hết, chỉ có thể nhìn thấy thân cây khô gầy bấu víu lại trên giàn.

Miêu Uyển “A” lên một tiếng đi tới, mặt tràn đầy say mê, dịu dàng như mặt nước mùa thu. Trần Mặc đi tới nắm tay cô: “Là cây Tử Đằng sao?”

“Không phải, là cây tường vi...”

“Cũng không biết là màu gì, cũng có thể là màu gì cũng có.” Miêu Uyển vuốt ve dọc theo thân cây.

Năm xưa, khi Trần Mặc đi làm nhiệm vụ cũng đã từng nhìn thấy cây tường vi, đóa hoa rất lớn, nhụy vàng, nở rộ tràn ngập đất trời.

“Em thích không?”

“Thích” Miêu Uyển ngẩng mặt lên cười híp mắt nhìn anh.

“Vui vẻ như vậy sao?” Đôi mắt đen sắc nhiều năm của Trần Mặc cũng bị nụ cười này mà sáng lên vài phần.

“Di nhiên rồi, chúng ta có nhà rồi sao!”

Trần Mặc ngẩn ngơ, dùng sức nắm chặt tay của cô, thân cây khô trước mắt giống như trong nháy mắt này mầm trở cảnh, hoa nở tựa như gấm, gió lướt qua, phấn hồng tuyết trắng, thơm ngát như biển.

Trước kia, Trần Mặc cũng có nhà, mặc dù luôn không được như ý. Sau đó lại nhất quyết rời khỏi ngôi nhà đó ra ngoài, cho dù bị gọi là kẻ phản nghịch đi nữa, sau đó nữa lại trải qua cuộc sống chiến đấu, mỗi địa phương anh tới đều trở thành nhà mới của anh, nhưng anh vẫn luôn không biết, tới khi quay đầu nhìn lại, mới buồn bã phát hiện ra rằng anh không có nhà.

Hiện tại, Trần Mặc nghĩ, cuối cùng anh cũng có một ngôi nhà thuộc về mình.

43. Chương 43

Sắp tới cuối năm, lại sắp đến một trong những thời điểm bận tới mất mũi của Trần Mặc, phải tổ chức các buổi diễn tập chống khủng bố với đủ các kiểu hay những dự án tương tự như vậy, mỗi ngày công việc đều bị dồn lại một chút, cho nên ngay cả công việc trang trí lại nhà mới cũng do Miêu Uyển toàn quyền quyết định. Cũng may, Miêu Uyển có bạn học rành về nội thất có thể tư vấn cho cô, mà Miêu Uyển đối với chuyện trang trí nhà cửa cũng không yêu cầu quá cao, cô nói với Trần Mặc em có thể làm được. Trần Mặc chỉ việc tập trung một vài chiến sĩ đi ra ngoài làm công nhân bốc vác mỗi khi mua đồ nội thất, còn lại thì hoàn toàn yên tâm thoải mái làm người chỉ tiền.

Trần Mặc đưa thẻ lương của mình cho Miêu Uyển, đây là toàn bộ tiền lương của anh trong năm qua, bình thường thì anh cũng không có việc gì cần phải tiêu nhiều tiền cả, tổng cộng trong thẻ có gần năm vạn tệ, dù sao thì thiết bị trong nhà cũng đã được lắp đặt gần hết rồi, bây giờ chỉ cần đổi lại phong cách nữa thôi, Miêu Uyển tính toán tỉ mỉ, so với số tiền trong dự tính của anh thì ít hơn rất nhiều, tiền độ cũng nhanh không thể tin được. Vừa đúng lúc chủ thuê nhà của Miêu Uyển muốn tăng tiền nhà, tới gặp Miêu Uyển đề nghị giá thuê mới, Miêu Uyển tức giận liền quyết định đến cuối tháng trả lại phòng, cô gái thuê chung phòng với Miêu Uyển nhìn cô bằng ánh mắt đầy hâm mộ, trong lòng Miêu Uyển lập tức lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Mặc dù Trần Mặc đã cầu hôn rất nhiều lần nhưng vẫn có trăm ngàn chỗ sai, lần thứ bốn mươi sáu cũng vậy, thiết là vô tích sự, nhưng cũng không thể không thừa nhận, khi một người đàn ông cầu hôn một người phụ nữ, thì người phụ nữ này là hoàn mỹ nhất trong trái tim người đàn ông này, và khi người phụ nữ đồng ý lời cầu hôn của một người đàn ông, thì là người phụ nữ này tin tưởng người đàn ông đó nhất. Miêu Uyển cảm thấy như bây giờ thật tốt, cô và Trần Mặc, tất cả đều tốt, cô rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, cho dù là bây giờ, rõ ràng vẫn còn rất nhiều điều phải đối mặt, nhưng cô cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Đến ngày chuyển nhà, Trần Mặc bị lôi kéo đến một buổi diễn tập chống khủng bố, anh nhờ Nguyên Kiệt gọi thêm vài chiến sĩ nữa tới giúp Miêu Uyển chuyển nhà. Nguyên Kiệt là người lanh lợi, chỉ sợ Miêu Uyển có ý kiến gì, nên dù là công khai hay mờ ám cũng đều ra sức khen ngợi Trần Mặc. Thật ra thì, Miêu Uyển lại rất dễ tin người, phàm là những ai khen ngợi Trần Mặc thì cô đều cho rằng đó là người tốt, vì vậy khi đã chuyển nhà xong, cô liền mời tất cả mọi người đi ăn, các chiến sĩ thấy được chị dâu xem trọng như vậy thì vô cùng kích động, không ngừng nói cảm ơn chị dâu. Miêu Uyển nghe được một nửa, cuối cùng không nhịn được nói mọi người đừng gọi em là chị dâu có được không? Em nghe mà thấy mặt mình nổi đầy nếp nhăn, cảm thấy đất rất là tốt a!

Nguyên Kiệt khó xử hỏi chị dâu tên gì? Miêu Uyển nói gọi em là Miêu Miêu cũng được! Tất cả binh sĩ đều thấy choáng váng, Nguyên Kiệt ho khan một tiếng nói vậy em gọi chị dâu là chị Miêu thôi. Miêu Uyển buồn bã nói, anh rõ ràng nhiều tuổi hơn em sao lại gọi em là chị? Nguyên Kiệt cúi đầu nghĩ thầm, anh mà gọi cô là Miêu Miêu thì anh làm sao có thể sống tiếp được đây hả? Đội trưởng chỉ cần một viên đạn là có thể cho anh về gặp tổ tiên rồi!

Đêm hôm đó Trần Mặc vốn là tính giúp Miêu Uyển chuyển nhà xong sẽ trở về ký túc xá ngủ, nhưng khi về đến dưới lầu ký túc xá lại để cho Nguyên Kiệt đi lên một mình, Nguyên Kiệt cảm khái nói một câu: Hắc, nhà do chị dâu trang trí thật ấm áp, đúng nghĩa một gia đình nha! Lần này có Miêu trào có thể bắt được trái tim Trần Mặc rồi! Hắc hắc! Trần Mặc đi đi lại lại dưới ký túc xá, cuối cùng, anh đút tay vào túi quần siết chặt chìa khóa cửa chính.

Xe vừa vào cửa chính của tiểu khu, thứ Trần Mặc nhìn thấy đầu tiên chính là cửa sổ với ánh đèn vàng trong suốt, ấm áp ấm áp, nổi bật giữa khu nhà cao tầng. Trần Mặc ngồi trong xe chăm chú nhìn thật lâu, mãi sau mới giật mình nhận ra đó là cửa sổ nhà mình! Trần Mặc vỗ đầu cười khổ, tự cảm thấy mình thật là ngớ ngẩn.

Hai ngày trước anh có mang đồ đến đây, hôm đó anh bận đến tận khuya mới mang đồ tới được, anh nhớ lúc đó trong phòng cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng, có một cánh cửa sổ chưa có đóng kín, gió thổi mạnh làm cánh cửa rung lên, Trần Mặc cũng không mở đèn, để đồ xuống rồi đi ngay. Giờ phút này lại đứng ngay trước cửa, Trần Mặc tra chìa khóa vào ổ lại rút tay về, giờ tay lên nhấn chuông cửa, nếu như bên trong có một người sẽ vì anh mở cửa, thì cũng không cần mượn khối kim loại lạnh như băng này giúp anh nữa rồi!

Miêu Uyển vừa mới gội đầu xong, tóc vẫn còn quần trong khăn lông lớn, ngồi gác chân trên giường, vừa xem ti vi vừa gặm táo. Đây là nhà mới của cô, giường mới của cô, đây cũng là buổi tối đầu tiên cô ở nhà mới, tâm tình thật là tốt, đang định chờ hết tiết mục giải trí sẽ gọi điện thoại cho Trần Mặc, sẽ đặc ý mà khoe khoang với anh một chút, đồng thời cũng muốn trêu chọc anh phải ở ký túc xá đơn xơ. Vì vậy, khi chuông cửa vang lên thì Miêu Uyển vô cùng kinh ngạc, không thể nào:

“Trần Mặc? Anh tới sao không gọi điện thoại báo trước với em chứ?”

Trần Mặc đứng ở cửa không nói lời nào, nhìn vào trong phòng thấy mọi thứ dường như đều đã thay đổi, thật ra thì ghế sa-lon vẫn là ghế sa-lon, bàn ăn cũng vẫn là bàn ăn, nhưng trong không khí lại tràn ngập

một hơi thở mềm mại, dịu dàng và ấm áp. Một tay Miêu Uyển đưa quả táo lên miệng cắn một miếng, một tay lắc lắc bả vai Trần Mặc, cười nói: “Trần Mặc, anh bị choáng hả?”

Trần Mặc tiến lên một bước ôm Miêu Uyển, mỉm cười nói: “Anh về nhà mình tại sao còn phải gọi điện thoại báo trước?”

Mặt Miêu Uyển đỏ bừng lên, thoát khỏi cái ôm của anh oán trách: “Bẩn quá! Trần Mặc! Anh không tắm mấy ngày rồi hả?”

“Ngày hôm qua vừa mới....” Trần Mặc quay đầu đi, nâng tay ngửi một cái, lẩn lộn, rồi bỏ cả một ngày, bụi bặm lẫn mồ hôi trên quần áo thấm vào da của anh, mùi vị quả nhiên làm cho người ta không dám khen ngợi.

Miêu Uyển đẩy anh đi tắm, Trần Mặc quay đầu nói: “Anh không mang quần áo đến!”

Miêu Uyển mím môi cúi đầu cười, cô nói: “Em có! Chuẩn bị cho anh rồi!”

Mở nước nóng, tẩy đi bụi bặm trên người, việc này thật ra thì là chuyện rất bình thường, nhưng Trần Mặc lại không hiểu vì sao trái tim của anh lại cứ nhảy loạn lên như thế này. Miêu Uyển mở tủ lấy quần áo ngủ mới mua cho anh ra, là lại một lần, xóa đi những nếp gấp trên ống tay áo, trong lòng cô rất hạnh phúc, vẻ mặt mơ màng. Bỗng nhiên, tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, truyền tới giọng nói của Trần Mặc: “Đưa quần áo cho anh!”

Miêu Uyển giật mình, vội vàng vàng đáp một tiếng, chạy tới mở cửa phòng tắm ra một chút đưa quần áo vào bên trong, mu bàn tay dính nước và ngón tay em ái lướt qua nhau, trái tim Miêu Uyển lập tức nhảy loạn lên “bịch bịch”....

Thật ra thì trong lúc tắm, Trần Mặc vẫn có chút sợ hãi đối với áo ngủ mới mà cô nói, nhưng mà Miêu Uyển mua áo ngủ thật sự rất khéo, áo nhung màu xanh đậm, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái. Trần Mặc cười rộ lên, cảm thấy khiêu khích mỹ của bà xã anh thật là tốt. Trần Mặc đẩy cửa ra ngoài thấy Miêu Uyển đứng ở bên giường, nhìn có vẻ như cô đang suy nghĩ gì đó, trong phòng TV vẫn đang mở, Trần Mặc gọi nhưng không thấy Miêu Uyển trả lời, anh mỉm cười nhẹ nhàng bước tới hôn “chụt” một cái lên má của cô.....

Miêu Uyển cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Trần Mặc, vậy tối hôm nay anh ngủ ở đâu?”

Trần Mặc đưa tay nâng cằm Miêu Uyển lên nhìn vào mắt cô.

Hắc!

Anh làm sao vậy?

Anh không sao!

À, vâng.....

Từ lần trước sơ ý làm Miêu Uyển bị thương, đối với chuyện gần gũi, Trần Mặc vẫn cảm thấy vô cùng rối rắm. Anh và Miêu Uyển làm một thử nghiệm nhỏ, anh từ từ nắm chặt cổ tay Miêu Uyển, muốn xem xem dùng lực thế nào thì sẽ làm cô bị thương, mà thật sự, gần như là số không. Trần Mặc cảm thấy căn bản là anh chưa có dùng lực, vậy mà, sang ngày hôm sau trên cổ tay Miêu Uyển nổi rõ một vết tím bầm, Trần Mặc nhìn thấy cổ tay Miêu Uyển như vậy thì vô cùng hối hận, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Anh quay đầu suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chuyện này nên hỏi cố vấn Lục Trần thì hơn, dù sao thì đây cũng là vấn đề riêng tư, hỏi phụ nữ thì anh không tìm được đối tượng thích hợp, mà hỏi một người đàn ông thì cảm giác giống như anh thật là ngu, rất mất mặt nha!. Về phần Lục Trần tại sao lại thích hợp đây????..... Trần Mặc chợt dạ suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy đại khái là bởi vì Lục Trần dù thế nào cũng không dám trêu chọc anh thôi!

Trần Mặc đem trọng điểm nói vấn đề với Lục Trần, mà Lục Trần nghe xong liền cười đến sắp tắt thở luôn, Trần Mặc lấy hết dũng khí mà hỏi Lục Trần, vấn đề này nên giải quyết như thế nào? Lục Trần cười lớn nói vấn đề này cũng không có gì, chúng ta có thể tùy ý mà làm

Trần Trần Mặc nổi đầy vạch đen, cảm thấy mình quả nhiên rất là ngu!

Bất quá, Lục Trần vẫn còn có chút lương tâm, anh an ủi Trần Mặc nói thời đại bây giờ khác rồi, không phải chỉ có đàn ông chủ động, mà phụ nữ cũng có thể chủ động, cho nên về loại vận động đặc biệt này thì kỹ thuật là quan trọng nhất. Nghe nói trong đội của anh có một người anh em không biết vì sao lại bị bà xã bỏ, tại sao hả, đơn giản là nửa năm cũng không thấy mặt một lần thôi! Đối với vợ chồng, chuyện gần gũi là không thể thiếu nha! Cho nên Trần Mặc à, cậu cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều, muốn chủ động thì trước hết phải nâng cao kỹ thuật của mình đã.

Trần Mặc lặng lẽ ỏi ra máu, nghĩ thầm, con mẹ nó, mình không chủ động khi nào chứ!

Sau đó Lục Trần còn bí mật chỉ cho Trần Mặc một diễn đàn, mặc dù nói mình hiểu rất rõ phải làm thế nào, nhưng chỉ nói thôi thì cậu cũng không hiểu được, vậy nên Trần Mặc à, tạm thời bỏ sĩ diện của cậu qua một bên, xem thử mấy “cuốn phim” một chút. Trần Mặc mây đen đầy đầu, hỏi Lục Trần phim gì hả?

Lục Trần quét mắt một cái, quả nhiên mỗi thể hệ đều có người tài nha, mỗi người mỗi vẻ, mình cũng rất lâu không xem mấy cái này rồi, không biết trên thị trường có hay không. Vì vậy anh tùy ý chọn cho Trần Mặc hai bộ kích thích cao, dù sao ánh mắt của quần chúng vẫn là sáng như tuyết, mọi người đều khỏe mới là điều tốt đẹp nhất!

Trần Mặc vừa nôn ra máu vừa có tật giật mình giậm chân xuống đất, sự thật chứng minh, ánh mắt của quần chúng đúng là sáng như tuyết, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ mắc phải bệnh tăng nhãn áp. Trần Mặc kéo kín màn cửa sổ, đóng cửa phòng, khóa trái, hít sâu, xem được một chút thì suýt chút nữa phun một ngụm máu tươi lên màn hình. Anh tức giận gọi điện cho Lục Trần hét lớn, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả? Trung tá Lục Trần nghi ngờ vào diễn đàn nhìn lại một chút, nhất thời nước mắt chảy ròng ròng, thật ra thì cũng không thể trách anh được, ai bảo hai chữ nhỏ “SM” màu đỏ lại phải nhỏ như vậy chứ????

Lục Trần lập tức thành thật nói xin lỗi Trần Mặc, mình thật sự xin lỗi.

Trần Mặc lúc này mới nhận ra anh và Lục Trần đã lạc đề đi vạ dẫm rồi, rõ ràng anh đang rất nghiêm túc nghiên cứu xem phải làm sao để Miêu Uyển không bị thương, thế nào mà

Lục Trần lại nói tiếp: Trần Mặc, trong lòng cậu có khuynh hướng bạo lực, cho nên khi xuống tay thì rất mạnh. Trần Mặc sợ hết hồn nói không thể nào, vậy bây giờ phải làm sao? Anh nghĩ thầm, cơ thể Miêu Uyển mềm yếu như vậy, căn bản là không cần dùng đến cái gì gọi là khuynh hướng bạo lực, mới cầm lên lắc nhẹ một chút thì đã bị bầm tím lại rồi. Lục Trần trầm ngâm một lúc nói cũng không thể làm gì được, dù sao thì cậu kiềm chế lại một chút, cùng lắm thì cậu dùng có dùng tay là được. Khóe miệng Trần Mặc giật giật liên hồi, anh nói cậu cũng hay quá đi, mình không dùng tay thì dùng cái gì hả?

Lục Trần cười hắc hắc nói: Cái này thì có khó gì, cậu không thể ở trên cô ấy thì không biết để cô ấy ở trên cậu sao?

Trần Mặc nghiêng rằng, nếu Lục Trần đang ở bên cạnh anh thì đã sớm bị anh bóp chết rồi.

Trần Mặc tức giận cúp điện thoại, anh cảm thấy mình không còn chút mặt mũi nào nữa rồi, vậy mà cũng chẳng có lấy một ý tưởng nào có thể giúp được cho anh. Nhưng khi anh ôm hôn Miêu Uyển, anh không tìm lòng được hai tay khê siết lại ôm chặt Miêu Uyển vào trong ngực.....Miêu Uyển hơi cứng người lại giãy giụa muốn thoát ra....Gần đây Trần Mặc giống như chim sợ cành cong, lập tức buông Miêu Uyển ra hỏi dồn, em làm sao thế? Em thấy đau sao? Lại bị thương rồi hả? Mặt Miêu Uyển đỏ lên, cô lắc lắc đầu, nhút nhát nói bây giờ không đau, nhưng em hơi sợ.

Trần Mặc im lặng không nói gì!

Miêu Uyển khổ sở nói: “Hay là em đi học Karate được không?”

Trong lòng Trần Mặc rỉ máu, anh ngửa mặt lên trời thở dài, bên tai vang vọng tiếng đồng chí Lục Trần cười nham hiểm: “Cậu không thể ở trên cô ấy thì không biết để cô ấy ở trên cậu sao?” Trần Mặc ho khan một tiếng, dịu dàng ôm Miêu Uyển nói, nếu không như vậy đi, anh không đụng em, em.....

Miêu Uyển kinh ngạc hé miệng, ngón tay hết chỉ cô lại chỉ vào Trần Mặc, quay lại chỉ cô, rồi lại chỉ Trần Mặc, chỉ cô rồi chỉ anh, chỉ anh rồi chỉ cô.....

Trần Mặc đau khổ vỗ trán, nghiêng rằng, anh cảm thấy mình thật rất là ngu, lời của tên khốn Lục Trần kia sao mình lại có thể tin được chứ?

Miêu Uyển hưng phấn ôm Trần Mặc hỏi thật sao? Anh để cho em tùy ý đụng anh sao?

Trần Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cười nói đúng, nhưng em phải nghiêm túc một chút.

Miêu Uyển nửa nằm trên giường khẽ mỉm cười nhìn Trần Mặc, nụ cười mềm mại, ngọt ngào, đôi mắt đen to tròn lóe sáng, Miêu Uyển từ từ ngồi ngay ngắn lại, Trần Mặc, hiện tại có thể tùy ý đụng vào anh, cô thật sự vui mừng muốn chết, làm cho cô hưng phấn không thể nói thêm được điều gì. Miêu Uyển đưa tay chọc chọc vào ngực Trần Mặc nói, em sẽ dạy dỗ anh thật tốt!

Trần Mặc cố gắng nhịn cười hỏi em tính toán dạy dỗ anh thế nào?

Miêu Uyển rất nghiêm túc cởi nút áo Trần Mặc, cô nói em muốn trói anh lại, ừ, mỗi ngày đều dạy dỗ anh!

Trần Mặc nghiêm trang gật đầu nói cũng được, tốt!

Miêu Uyển nửa quỳ ở bên cạnh Trần Mặc, cúi đầu hôn lên môi Trần Mặc: nghiêm túc một chút, bắt đầu dạy dỗ thôi!

Trần Mặc cười đến chảy nước mắt, anh híp mắt nhìn cô, bà xã của anh thật xinh đẹp! Trần Mặc phát hiện anh thật sự phải dùng rất nhiều nghị lực để kiềm chế bản thân mình, như vậy mới có thể đối phó lại loại kích động này, loại muốn đè cô ở dưới người anh rồi hung hăng hôn.

Miêu Uyển từ từ cởi nút áo Trần Mặc ra, cô làm vừa vụng về vừa lo lắng, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Khi cô kéo vạt áo ra, lồng ngực rắn chắc của Trần Mặc lộ ra dưới ánh đèn. Miêu Uyển sưng sốt một lát, chân tay luống cuống, Trần Mặc nhướn mày mỉm cười nhìn cô, nụ cười rất vô sỉ, Miêu Uyển thẹn quá hóa giận, muốn quay đầu đi nhưng Trần Mặc đã ngồi dậy chiếm lấy môi cô. Một tay Trần Mặc giữ cổ Miêu Uyển, đầu lưỡi nóng như lửa xâm nhập vào sâu trong miệng Miêu Uyển, hơi thở nóng bỏng tỏa ra bên tai cô.

“Không phải là em muốn dạy dỗ anh sao?”

Miêu Uyển tức giận đè ngực Trần Mặc xuống, dùng sức cắn lên bả vai anh một cái, cười nói: “Được lắm!”

Trần Mặc không nhịn được cười lớn, lồng ngực phập phồng, anh cười không ngừng lại được.

Cô như con mèo nhỏ giả bộ dũng mãnh như hổ, nhưng thật ra lại hoàn toàn không có khả năng. Trần Mặc nhắm mắt lại, cảm thấy đầu lưỡi mềm mại của Miêu Uyển nhẹ nhàng lướt trên ngực anh, không đủ, thật sự là không đủ, hoàn toàn giống như đang trêu chọc anh, lúc có lúc không, giống như một cái lông vũ nhẹ lướt qua trong lòng anh, làm anh ngứa ngáy không chịu được.

Trần Mặc than thở hỏi em đang làm gì vậy, anh sắp ngủ mất rồi nè!

Miêu Uyển ngừng một lát, lại cắn lên ngực anh một cái, nhưng là ngực Trần Mặc quá vững chắc, răng nhọn của Miêu Uyển hung hăng cắn xuống mà chẳng để lại dấu vết gì. Trần Mặc cười nói em cầm tinh con mèo sao? Sao lại thích cắn người như vậy?

Miêu Uyển lại ngừng lại.

Trần Mặc đợi một lát nhưng không thấy Miêu Uyển có động tĩnh gì, nghĩ thầm anh thật là hư, lại chọc cho cô tức giận rồi. Trần Mặc từ từ ngồi dậy, thấy sắc mặt Miêu Uyển lúc trắng lúc hồng thì hơi lo lắng một chút, anh giơ tay lên mới vừa chạm được vào tóc của Miêu Uyển thì cô liền cúi người di chuyển xuống thân dưới của anh.

Trần Mặc sưng sốt, cả người cứng đờ, xưa nay anh chưa từng có xúc cảm xa lạ này, cô cũng chỉ là mới đụng nhẹ một chút thôi, nhưng không ngờ loại khoái cảm này lại khiến anh muốn hôn mê bất tỉnh. Trần Mặc vươn tay đặt lên vai Miêu Uyển ngăn cô lại, hơi thở dồn dập, anh khẽ gọi, Miêu Miêu.....

Nhưng là anh có nói gì đó? Nói em đừng như vậy, anh không cần! Nhưng đó cũng chỉ là giả, anh làm sao lại không cần chứ, anh cũng sắp ngất đi rồi!

Miêu Uyển dừng lại, mở lớn hai mắt nhìn anh, trong mắt ngấn lệ, cả người giống như đang ngồi trên lò nung, trên mặt cũng bốc hơi nóng. Trần Mặc thật sự không dám cử động, anh cố nén dục vọng, cũng vì phải kìm nén dục vọng mà có chút khổ sở nhìn cô, Miêu Uyển dần dần lộ rõ vẻ mặt khó tin, sợ hãi hét lên một tiếng rồi kéo chăn trùm kín người mình lại.

Trần Mặc bị dọa sợ giật mình ngồi dậy, đầu trống rỗng, vội vàng tiến tới kéo chăn ra nhưng không được, liền ôm cô dụi dụi nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Sao em lại làm thế này? Đừng như vậy, sẽ bị ngộp thở đó!

Miêu Uyển cố gắng trốn ở trong chăn làm đả điều, trời ạ...Sao lại nóng đến thế này chứ???

Không còn mặt mũi nhìn ai nữa rồi, trời đất không dung mà, thật khóc không ra nước mắt...Anh! Anh! Anh....Miêu Uyển thở dài, trong lòng không ngừng nghĩ linh tinh.

Trần Mặc dụi dụi nửa ngày cô cũng không lộ đầu ra, trong lòng sợ hãi, sợ cô sẽ bị ngộp chết, lại dùng sức đành chặn với Miêu Uyển, Miêu Uyển cuối cùng cũng chịu thua, từ trong chăn hé ra nửa khuôn mặt.

“Em làm sao vậy?” Trần Mặc nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Anh có coi thường em không, Trần Mặc...” Nhìn Miêu Uyển giống như là sắp khóc rồi.

Trần Mặc không hiểu: “Tại sao anh lại coi thường em?”

Này rốt cuộc là có chuyện gì? Ai có thể giải thích một chút không?

Miêu Uyển yếu ớt nói: “Trong lòng anh nhất định là đang coi thường em!”

Trần Mặc giữ chặt chăn: “Em có thể giải thích rõ với anh được không?”

Hai mắt Miêu Uyển long lanh nhìn anh, quả nhiên giống như tiểu linh dương đang sợ hãi, Trần Mặc hít sâu một hơi, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hả? Tốt... tốt...”

“Em vừa mới, em mới vừa đối với anh....” Miêu Uyển cúi đầu xuống.

Trần Mặc nháy mắt liên tục, cắn răng nghiêng lợi không ngừng oán thăm. Miêu Uyển kinh hồn bạt vía nhìn mặt Trần Mặc hết xanh lại trắng, cuối cùng thở dài một hơi, Trần Mặc ôm cả người và chặn vào trong ngực: “Miêu Miêu, em đừng như vậy được không? Làm anh sợ muốn chết! Đối với em cũng không tốt.”

Miêu Uyển rất lo lắng, ngơ ngác nhìn Trần Mặc.

Trần Mặc kéo chăn ra, tiến tới hôn nhẹ lên mặt cô: “Em tốt với anh như vậy, yêu anh như vậy, anh thật sự rất vui.”

“Nhưng là, bọn họ, mọi người ai cũng cảm thấy....Con gái...nếu quá chủ động....sẽ rất...” Miêu Uyển vẫn cảm thấy không yên tâm.

“Em quan tâm bọn họ nghĩ gì làm gì nhỉ...” Trần Mặc thật hận không thể dỡ bỏ tòa nhà này, chuyện này là chuyện gì nha, ông xã ở nhà cùng ngủ với bà xã, mẹ nó, ai có thể quản được a!

“Anh, anh cảm thấy tốt như vậy sao?” Miêu Uyển do dự.

“Anh cảm thấy như vậy rất tốt.” Trong lòng Trần Mặc rỉ máu, sao lại không tốt chứ? Như vậy thì có gì không được chứ? Anh không muốn cô phải lo lắng rồi lại suy nghĩ linh tinh. Trần Mặc hết sức dịu dàng quần chặt đầu gối Miêu Uyển, hít thở khó khăn, anh có cảm giác mình sắp hôn mê rồi. Anh nhẹ nhàng cắn cổ và vành tai Miêu Uyển, cười nói: “Thật ra thì, anh hơi bất ngờ một chút, làm sao em biết cái này?”

“Chưa từng giết heo, nhưng thịt heo thì em đã từng ăn rồi! Em....Em biết cũng chỉ là do đã từng đọc mấy trăm quyển tiểu thuyết ngôn tình thôi.” Miêu Uyển thở hổn hển muốn thoát ra.

“Tiểu thuyết ngôn tình cũng nói cái này?” Trần Mặc rất kinh ngạc, tiến tới bên tai Miêu Uyển, hô hấp nóng như lửa, nhẹ giọng nói: “Trong tiểu thuyết ngôn tình có dạy em cụ thể làm như thế nào hay không?”

Miêu Uyển uất ức mở to hai mắt: “Trần Mặc, anh thật lưu manh.”

Trần Mặc ôm mặt Miêu Uyển hôn xuống.....Này, anh dạy cho em!

Trần Mặc nói anh dạy cho em, nhưng những lời này, cho dù là khách quan hay chủ quan thì cũng chỉ là muốn thể hiện trước mặt bà xã đại nhân mà thôi, cũng giống như con đực muốn lấy lòng con cái thì phải khoe khoang một chút, chẳng bao giờ biểu đạt thực lực thực sự của mình. Trần Mặc trừ bỏ thân là đàn ông, không biết xấu hổ ra thì thật đúng là không có gì có thể dạy Miêu Uyển.

Vậy mà Miêu Uyển lại dễ dàng mà tin tưởng anh, cô không còn lo lắng nữa, mỉm cười yếu ớt nhìn anh, trong mắt đều là ngượng ngùng, e thẹn, cô chuẩn bị trao tất cả cho Trần Mặc, điều này khiến cho toàn thân Trần Mặc giống như bị lửa thiêu cháy, cảm giác này quá kích thích, trái tim anh vô cùng chấn động. Nơi mềm mại của cô từ từ ôm trọn lấy nơi cứng rắn của anh, Trần Mặc hơi sững người còn Miêu Uyển run lấy bầy. Cô ghé vào bên tai Trần Mặc nói em rất đau, Trần Mặc thở hổn hển hôn lên chóp mũi của cô nói thật ra anh cũng vậy, rất đau.

44. Chương 44

Trần Mặc không thể xác định được cảm xúc của mình, không thể coi là quá thỏa mãn, dĩ nhiên không thể coi là như vậy, trên thực tế anh cẩn thận từng chút một, kìm nén dục vọng của mình, dù rất đau nhưng anh cũng rất vui vẻ, vì đây là lần “yêu” đầu tiên của anh và Miêu Uyển.

Trần Mặc cảm thấy mình đã rất kiềm chế, nhưng dường như Miêu Uyển vẫn bị thương, trên ga trải giường còn lưu lại một vệt máu hồng, điều này khiến cho Trần Mặc không biết phải làm sao, anh lại làm cô bị thương rồi sao? Anh ôm cô đi tắm, để cho nước lạnh tẩy đi mồ hôi và dục vọng còn sót lại của mình.

Miêu Uyển đứng không vững dựa vào Trần Mặc, ánh mắt rất an tĩnh, cô nhìn chăm chăm vào Trần Mặc không chớp mắt. Trần Mặc cảm nhận được ánh nhìn của cô, xoa nhẹ lên đầu hôn trên bả vai Miêu Uyển hỏi em có đau không? Miêu Uyển sững sốt một lát rồi lắc đầu nói không sao, em nghe người ta nói lần đầu tiên sẽ rất đau, bây giờ phát hiện ra cũng không đau lắm. Trần Mặc cho là mình đã hiểu sai rồi, nghi ngờ hỏi đây là lần đầu tiên của em sao? Miêu Uyển đỏ mặt, sắc giọng: để cho anh chiêm tiện nghi, em thiệt thòi rồi! Trần Mặc im lặng cười khổ, nghĩ thầm thật ra thì em cũng chưa thiệt thòi.

Miêu Uyển ngẩng mặt nhìn Trần Mặc, hai tay đưa lên ôm lồng ngực anh, giọt nước bắn vào trong mắt của cô, con người to tròn trong suốt.

“Trần Mặc.” Cô nhìn anh hỏi: “Anh sẽ không bỏ rơi em chứ?”

“Đương nhiên rồi” Trần Mặc nhìn cô cười dịu dàng.

Miêu Uyển nghe xong cười rộ lên, nụ cười ngọt ngào, tràn đầy hạnh phúc.

Trần Mặc vươn tay ôm cô vào trong ngực, tiếng nước chảy ào ào nhưng trong lòng anh lại rất yên tĩnh, anh thề với trời, anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, chăm sóc em, quan tâm em, tuyệt đối không để cho nụ cười hạnh phúc của em trong giờ khắc này phai màu.

Sáng hôm sau, Trần Mặc phải dậy sớm để tới kịp buổi tập thể dục buổi sáng, ngoài trời vẫn còn tối, Miêu Uyển mơ màng mở mắt, ôm hông Trần Mặc mơ hồ hỏi: “Ông xã, tối hôm nay anh có về nhà ăn cơm không?”

Trong lòng Trần Mặc vô cùng rung động, cả người mềm nhũn, không ngừng gật đầu nói về, về, nhất định anh sẽ về. (Su: Ha ha, được Miêu tỷ gọi là ông xã không mừng mới lạ :]]~)

Miêu Uyển ngủ thêm một lúc mới giật mình tỉnh dậy, lúc này cô mới nhớ ra là hôm nay cô còn phải đi làm, làm sao mà về nhà nấu cơm cho anh đây???AAA...!!! Chuyện này dĩ nhiên cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với đầu bếp Miêu Uyển mà thôi, cô vừa dạy các thợ mới vừa suy nghĩ về việc đưa một hay hai thợ mới lên làm bếp chính. Vốn dĩ một người cũng được rồi, vì dù sao thì cửa hàng cũng mới khai trương, Miêu Uyển nghĩ hay là thương lượng với ông chủ một chút, cùng lắm thì đưa cả hai người lên làm bếp chính.

Thật ra thì bây giờ trong quân đội, kiểm tra chính trị khi kết hôn không còn giống như ngày xưa nữa rồi, chỉ là Trần Mặc không biết chuyện này mà thôi, năm đó, trong đội của anh, khi Trung Đội Trưởng Trịnh Giai kết hôn, kiểm tra chính trị phải mất đến ba tháng, gấp đến nỗi lão Trịnh vừa lấy được tài liệu chứng minh liền chạy ngay về nhà kết hôn. Trần Mặc nghĩ bây giờ, trong đội xử lý có hiệu suất thế nào đi nữa

cũng phải mất đến nửa năm, không ngờ một tuần lễ sau đã kiểm tra xong cho anh rồi. Thành Huy cười đến thấy rằng không thấy mất, cầm văn kiện vỗ lên bàn trước mặt Trần Mặc nói mời khách đi thôi! Trần Mặc vui mừng cười rộ lên nhìn Thành Huy, nói lúc đó nhất định sẽ không quên công của cậu. Thành Huy rất không hài lòng, làm anh em cứ nhiên không có lợi ích gì cả.

Vất vả lắm mới đuổi được Thành Huy đi, Trần Mặc vừa ngồi xuống viết được vài nét thì nhạc chuông điện thoại di động vang lên như chuông bố lỗ tai anh, gần đây cứ cách hai, ba ngày thì Phương Tiến lại gọi cho anh một lần, Trần Mặc cảm thấy may mắn vì đã không nói cho Phương Tiến biết sớm là anh và Miêu Uyển yêu nhau, đồng thời anh cũng vô cùng ân hận khi đã sớm nói cho Phương Tiến biết chuyện anh sắp kết hôn.

Trần Mặc rất buồn bực nhưng Phương Tiến lại rất vui vẻ, giọng nói hưng phấn xuyên thấu qua vạn dặm sông núi: “Trần Mặc à, rốt cuộc thì lúc nào cậu mới kết hôn đây? Đã mấy tháng....”

Trần Mặc rất bình tĩnh, rất bình tĩnh nói: “Mình cũng sắp kiểm tra chính trị xong rồi!”

Phương Tiến im lặng một lát, lại vui vẻ nhảy dựng lên: “VẬY là cậu có thể kết hôn? Được a! Rất tốt! Rất tốt! VẬY....Đúng rồi, mình phải mua quà mừng cho cậu, quà...quà...! Nhà tân hôn của cậu còn thiếu cái gì không?”

Trần Mặc nắm chặt điện thoại không nhin được liền cười lên, như nhìn thấy một Phương Tiến mặt mày hớn hở đang đứng trước mặt anh, anh cảm thấy vô cùng xúc động, trong lồng ngực hội đủ năm vị, vì vậy giọng nói có chút trầm xuống, anh nói: “Cái gì cũng không muốn, nhà mình cũng không còn thiếu cái gì, chỉ cần cậu tới là được rồi, mọi người cùng tới là được rồi!”

Phương Tiến cười hắc hắc nói: “Cậu kết hôn, bọn mình không tặng quà mừng làm sao được chứ?”

“Cậu coi như ỉnh một bao lì xì một vạn đồng, đến khi cậu kết hôn, mình cũng phải đi đáp lễ một vạn đồng.” Trần Mặc cười: “Không có ý nghĩ. Các cậu đến là được, cũng nhiều năm rồi mình không được gặp các cậu.”

Phương Tiến nhỏ giọng nói thầm một câu gì đó, rồi lại hỏi tiếp: “VẬY khi nào?”

“Các cậu cứ sắp xếp đi, mình sẽ sắp xếp thời gian cho phù hợp với các cậu.”

“Cậu kết hôn mà còn phải sắp xếp thời gian cho phù hợp với bọn mình sao?” Phương Tiến nhất thời không biết làm thế nào.

“Thấy mình ngu chưa?” Trần Mặc thở dài, nhưng nụ cười lại rất say mê: “Quan trọng là hai đứa bọn mình hạnh phúc, vui vẻ, còn về phần tiệc cưới bày rượu, cũng chỉ là làm cho người ngoài nhìn mà thôi.”

Phương Tiến là một đứa bé rất dễ bị cảm động, Trần Mặc mới nói có một câu liền khóc thút thít, thanh âm nghẹn ngào hỏi: “Chị dâu có xinh không? Đến bây giờ cậu vẫn chưa ỉnh xem hình của chị dâu.”

“Xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, ít nhất với mình là như vậy.” Trần Mặc cảm thấy vô cùng hạnh phúc, anh cười híp mắt, ánh mặt trời xuyên thấu cửa sổ thủy tinh rơi xuống trên vai anh, kim tinh lóe sáng.

Có nhà, có bà xã, có anh em tốt, cuộc sống thật đẹp!

Ừ, còn phải sinh thêm một em bé nữa chứ!

Cơm tối tuy đều là những món ăn đơn giản, nhưng Trần Mặc lại ăn rất ngon miệng, không ngừng đưa bát xới thêm cơm, Miêu Uyển vừa xới cơm giúp anh vừa cười nhìn anh nói anh ăn chậm một chút, để cho em nhìn anh lâu một chút. Trần Mặc cười nói có phải bây giờ em cảm thấy anh giống như là thùng cơm không? Miêu Uyển nghe đầu cười rất vui vẻ, nói không sao, em chỉ thích ăn cơm hàng. Trần Mặc nói vậy thì tốt quá, anh cũng thế.

Ăn cơm xong, hai người cùng xem Tivi được một lúc, Trần Mặc cảm thấy đã muộn rồi, anh phải trở về kiểm tra phòng, Miêu Uyển từ trong phòng bếp đi ra, đưa cho anh một bình giữ nhiệt, híp mắt cười nói cái này để ăn khuya. Trần Mặc đưa tay nhận lấy, đi ra đến cửa anh dừng lại, xoay người hôn lên má của Miêu Uyển rồi mới yên tâm rời đi.

Cuộc sống này.... Trần Mặc vừa xuống lầu vừa phỉ nhổ mình, anh xoay người để chắn gió rồi mở nắp hộp lên ngửi một cái, một mùi hương ấm áp xông vào mũi, tê dại thẳng tới trái tim anh.

Sau khi đã kiểm tra phòng xong, Trần Mặc quay về một mình ngồi trong phòng làm việc viết báo cáo, trong lòng tự nhủ, khi được phê duyệt nghỉ phép để kết hôn anh nhất định sẽ tranh thủ nghỉ ngơi cho thật tốt, những thứ đồ ngổn ngang này anh không viết thì cũng không có ai có thể viết thay anh, còn không bằng một câu “chào buổi sáng”.

Thành Huy trước khi đi còn chạy tới chỗ anh chào hỏi, cũng không biết thế nào, đại khái là đã từng đi lính, từng phải chịu đói cho nên lỗ mũi đặc biệt nhạy, Thành Huy vừa bước vào cửa đã ngửi thấy một mùi canh thơm nức, Trần Mặc có muốn giấu cũng không được, anh đành phải đổ ra chia cho Thành Huy nửa chén canh, Thành Huy uống một ngụm liền nói tên tiểu tử thời này, cậu thật là tốt số a! Trần Mặc nói đâu có, đâu có, nhưng lại cười đến vô cùng đắc ý.

Mấy ngày nay trong thành Tây An đặc biệt yên bình, trời cũng xanh, gió cũng nhẹ, Trần Mặc cảm thấy những tháng ngày này có thể được gọi là “xuân phong đắc ý mã đề dật” (Xuân phong đắc ý mã đề dật là câu thơ trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường – ngọn gió xuân mát rượi leo lên ngựa phóng đi – ý chỉ sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay cuộc sống thì có cảm giác đắc ý, hả hê.). Một ngày sau lính trinh sát nghe điện thoại xong liền chạy tới phòng anh nói mẹ anh đến tìm anh! Trần Mặc vội vội vàng vàng không kịp chuẩn bị gì, dường như là anh bị dọa sợ rồi, đứng ngẩn ra ở trong phòng mất ba phút, giấu tất cả nụ cười vào trong đáy mắt. Nguyên Kiệt gặp Trần Mặc ở ngoài hành lang, vốn định chào hỏi một tiếng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Trần Mặc thì anh sợ gần chết, Nguyên Kiệt vuốt vuốt lỗ mũi vụng trộm liếc mắt nhìn Trần Mặc, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Vi Nhược Kỳ vô tình nghe được tin Trần Mặc sắp kết hôn, vốn cũng định gọi điện thoại cho anh, nhưng vừa cầm điện thoại lên bà lại đặt xuống, toàn thân tỏa ra một tầng lạnh lẽo, Vi Nhược Kỳ cắn răng một cái, bà vẫn thích mặt đối mặt để giải quyết vấn đề hơn.

Trần Mặc ra cửa đón mẹ, Vi Nhược Kỳ một thân trên dưới một màu đen, áo khoác cũng màu đen, cổ áo lông chồn che khuất nửa gương mặt của bà, môi mỏng mím chặt, ánh mắt sắc bén, cả người tỏa ra khí thế của nữ vương.

Lính trinh sát tò mò nhìn bà, trong lòng không khỏi cảm thán, quả nhiên, không hổ là mẹ ruột của đội trưởng!!!

Hai mẹ con vừa mới gặp mặt mà trong không khí đều là mùi thuốc súng, Vi Nhược Kỳ lạnh lùng nói tìm một chỗ, mẹ có chuyện muốn nói với con, Trần Mặc xoay người dẫn bà trở về ký túc xá. Vừa vào cửa Vi Nhược Kỳ liền giơ tay lên, Trần Mặc phản xạ có điều kiện đưa tay lên giữ tay của mẹ mình lại, cánh tay Vi Nhược Kỳ ngừng lại giữa không trung, bà không thể tin được nhìn chằm chằm vào anh, gầm lên: “Trần Mặc!”

“Mẹ!” Trần Mặc buông tay, mắt nhìn xuống dưới đất.

“Có phải sau này con định mang giấy chứng nhận kết hôn về gặp mẹ hay không?” Bàn tay Vi Nhược Kỳ nắm lại thành quyền.

“Con đã nói trước với mẹ rồi, con muốn kết hôn.”

“Mẹ nói rồi, mẹ không đồng ý.”

“Là con muốn kết hôn!” Trần Mặc từ từ ngẩng mặt lên nhìn vào mắt bà: “Mẹ đồng ý đương nhiên là rất tốt, mẹ không đồng ý thì con cũng không còn cách nào. ”

“Tốt! Con.....” Vi Nhược Kỳ cắn răng nghiêng lợi, chỉ tay vào Trần Mặc: “Con có bản lĩnh.....rất có bản lĩnh.....”

“Còn một chuyện khác con cũng muốn nói thẳng với mẹ, tiền con gửi ở chỗ mẹ, con đã báo mất giấy tờ lấy lại rồi.”

Vi Nhược Kỳ sững sốt đứng im tại chỗ, một lát sau mới phản ứng kịp, giơ túi xách nện vào đầu Trần Mặc: “Con quỳ xuống ẹ, quỳ xuống ẹ.....” Một tay Vi Nhược Kỳ quơ quơ trong không trung, bà giận đến mức không thể đứng vững.

Trần Mặc đưa tay đỡ mẹ của anh, giọng điệu bình tĩnh nói: “Mẹ, con hiện tại cũng ngoài ba mươi rồi, không còn là cậu bé mười sáu tuổi nữa, mẹ đừng dùng cách đó đối với con, con sẽ không nghe.”

Vi Nhược Kỳ vô cùng tức giận, bà không còn giữ được bình tĩnh và tỉnh táo nữa, nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Trần Mặc một hồi lâu, chợt cười nói: “Cô gái kia quả thật không tầm thường, mê hoặc con đến mức này rồi!”

“Miêu Uyển không phải là người như vậy, là con chỉ muốn cưới một mình cô ấy!”

“Đây là Tây An, cô ta cũng chỉ là một người từ nơi khác đến....” Vi Nhược Kỳ cười lạnh: “.....Muốn đuổi nó đi cũng không khó”

Trần Mặc bình tĩnh nghe mẹ anh uy hiếp, trên mặt anh cũng không biểu lộ điều gì, anh chợt phát hiện đây là việc duy nhất anh không thể thắng được mẹ của anh, ánh mắt anh trở nên càng sắc lạnh, khí thế bức người anh bước lên đứng đối diện với mẹ của mình, ở trước mặt bà anh vĩnh viễn chỉ có thể phòng thủ, trước kia là vì sợ hãi, còn bây giờ lại là vì bất đắc dĩ.

Bởi vì bà là mẹ của anh, đây là tình thân, anh không có cách nào có thể dứt bỏ!

“Mẹ, con thật sự rất yêu cô ấy, không phải cũng chỉ kết hôn thôi sao, với ai cũng được, vậy thì tại sao lại không thể là cô ấy?” Chính Trần Mặc cũng cảm thấy giọng nói của mình có chút kinh ngạc, có lẽ đó là sự thất vọng và chua xót của anh đi.

Vi Nhược Kỳ ôm bả vai Trần Mặc, nhìn anh nói: “Cô ấy nhất định không được.”

“Bây giờ mẹ có nói không chấp nhận cô ấy cũng vô ích.” Trần Mặc bật cười, có chút giấu cợt nói: “Con đã ngủ với cô ấy rồi, mẹ cũng biết vấn đề tác phong trong quân đội rất nghiêm khắc đúng không? Mẹ cũng không mong con của mẹ sẽ bị mất mặt đúng không?”

Vi Nhược Kỳ kinh ngạc: “Bây giờ con dùng cái này để uy hiếp mẹ sao?”

“Cũng không tính là uy hiếp, là đàn ông thì phải chịu trách nhiệm đúng không mẹ? Mẹ cũng nói cô ấy là “hoàng hoa khuê nữ” đúng không? (hoàng hoa khuê nữ theo Su hiểu thì là con gái chưa có chồng) Nhưng con đã ngủ với cô ấy rồi, mẹ cảm thấy cô ấy cứ như vậy mà bỏ qua cho con?” Trần Mặc nghe được giọng nói của mình đã khôi phục trở lại, nhàn nhạt, anh cũng không còn quan tâm đến phải cư xử sao cho đúng bậc con cái nữa.

“Tùy con, đây là do con tự chọn, sau này đừng hối hận.” Vi Nhược Kỳ cùng anh giằng co một hồi lâu, chợt cười cười, ngồi xuống nhặt vật dụng của bà vào trong túi xách rồi đứng lên xoay người rời đi.

Trần Mặc đứng trước cửa nhìn theo bóng lưng của Vi Nhược Kỳ, áo khoác ngoài màu đen ôm trọn lấy tấm lưng thẳng tắp của bà, tiếng giày cao gót trên nền gạch vang lên từng tiếng từng tiếng rồi nhỏ dần, anh cảm thấy ngực mình đau nhói, có quá nhiều hình ảnh bay lượn trong đầu anh nhưng rồi lại tan biến mất....

45. Chương 45

“Trần Mặc là con trai của tôi.” Vi Nhược Kỳ nhàn nhạt mở miệng, lời mở đầu vô cùng trực tiếp.

“Dạ! Dì khỏe không ạ?” Miêu Uyển cẩn thận từng li từng tí chào hỏi.

“Miêu Uyển đúng không, cô và con trai của tôi hiện tại có quan hệ gì?”

Miêu Uyển ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt Vi Nhược Kỳ, nhưng cô chống đỡ không được bao lâu liền cúi xuống, cô cắn răng nhỏ giọng nói: “Anh ấy là chồng sắp cưới của con.”

“Người xưa có nói không được sự đồng ý mà đã cưới thì cũng không được thừa nhận, cô cũng nên hiểu là tôi không bao giờ thừa nhận cô là con dâu của nhà này.” Vi Nhược Kỳ ngồi thẳng lưng, phong thái từ trên cao nhìn xuống.

Miêu Uyển từ từ cắn môi.

“Được rồi, cô có thể không hiểu loại lễ nghi này, nhưng mà coi như dựa vào cách nói hiện tại thì việc hai người lén lút tự ý kết hôn cũng không đúng.”

“Thật ra thì con vẫn hi vọng có thể tới gặp mặt dì trước.....Nhưng là.....Trần Mặc....anh ấy nói.....” Miêu Uyển cố gắng giải thích.

“Là nó không để cho cô gặp tôi?” Vi Nhược Kỳ nhíu mày, lại cười: “Cô muốn biết tại sao không?”

“Dạ! Bởi vì Trần Mặc nói.....”

“Bởi vì Trần Mặc biết cô không thích hợp làm con dâu nhà này, nó biết tôi sẽ không đồng ý.”

Miêu Uyển kinh ngạc hé miệng, máu trên mặt cô cũng từ từ rút đi.

“Cô cảm thấy con tôi như thế nào? Có được hay không?” Vi Nhược Kỳ cúi đầu quấy ly cà phê của mình.

“Trần Mặc...Anh ấy rất tốt...” Miêu Uyển nhẹ giọng nói.

“Như vậy, cô nói cho tôi biết, tôi nuôi nó lớn đến như vậy, tốt như vậy, vậy tại sao lại phải gả nó cho cô?”

“Con.....” Miêu Uyển cứng lưỡi, cô không biết phải nói như thế nào, từ trước đến nay cô đều không phải là một cô gái kiên cường, hơn nữa cũng chưa bao giờ thực sự trải qua việc gì khó xử như lúc này, nước mắt nhanh chóng ngưng tụ trong đáy mắt, rồi tràn đầy hốc mắt, cô phải rất cố gắng để nó không trào ra.

“Dì. Con cảm thấy vấn đề này, dì nên hỏi Trần Mặc.” Miêu Uyển dùng sức cắn môi, cố gắng không để cho nước mắt chảy xuống.

“Cho nên, thật ra thì cô cũng không biết tại sao Trần Mặc lại thích cô, đúng không?”

“Chúng ta nên gọi Trần Mặc đến đi, con cảm thấy những chuyện này...” Miêu Uyển luống cuống tìm điện thoại di động, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, làm ướt một góc màn hình điện thoại.

Vi Nhược Kỳ giơ tay ngăn cô lại: “Đây là thói quen của cô sao? Núp ở sau lưng của Trần Mặc, lệ thuộc vào nó mà sống qua ngày sao?”

“Con không có!” Miêu Uyển rất cuộc không chịu nổi.

“Tốt, coi như cô không có, như vậy cô nói xem, cô hiểu Trần Mặc được bao nhiêu? Đối với chúng tôi cô hiểu được bao nhiêu? Cô có biết công việc của Trần Mặc là gì sao? Cô biết tôi làm việc gì sao? Cô biết cha của Trần Mặc đang giữ chức vị gì sao?”

Thanh âm của Vi Nhược Kỳ rất đều, nói chuyện đơn giản lại mau lẹ: “Tôi không phải là loại người coi trọng chuyện môn đăng hộ đối, nhưng mà hôn nhân là chuyện hai gia đình cùng kết hợp, cô thật ra cũng chỉ là cùng Trần Mặc nói chuyện yêu đương, quan hệ rất đơn giản, cô nghĩ cô chỉ cần biết rằng Trần Mặc rất tốt là xong sao? Chuyện kết hôn không phải như vậy, cô cần bản không hiểu rõ về nhà chúng tôi thì làm sao có thể làm con dâu cái nhà này? Còn nữa, cô cảm thấy cô hiểu rõ Trần Mặc sao? Cô biết nó cần gì sao? Làm người không thể chỉ nghĩ tới thứ mình cần, cô kết hôn với nó, về sau này, cô có thể giúp nó được cái gì? Những thứ này cô đã từng nghĩ đến rồi sao?”

Miêu Uyển im lặng không nói gì, chỉ theo bản năng nắm thật chặt điện thoại di động, giờ phút này cô rất cần rất cần một đồ vật để có thể nắm chặt nó.

Đúng thế, những chuyện này cô chưa bao giờ nghĩ tới, kết hôn, kết hôn trong tưởng tượng của cô, chính là mặc váy lụa trắng cùng người mình yêu ở chung một chỗ, nhận những lời chúc phúc từ người thân và bạn bè của mình. Kết hôn??? Nếu như không suy nghĩ đến những vấn đề kỳ quái kia, chỉ là hai người yêu nhau, chỉ là cô yêu anh, cho nên muốn ở chung một chỗ với anh, muốn mỗi buổi tối nằm bên cạnh anh, ôm anh cùng nhau đi vào giấc ngủ, muốn mỗi sáng sớm được nhìn anh thức giấc, muốn mỗi ngày nấu cơm cho anh, chăm sóc anh, bảo vệ anh, an ủi anh, cho anh tất cả, cho anh tất cả.....Như vậy, cũng không đủ sao???

Chẳng lẽ nào, những thứ Trần Mặc cần, lại không phải là những thứ này sao?

“Tôi biết, hai người đã” Vi Nhược Kỳ dừng lại một chút, dùng ánh mắt nói cho Miêu Uyển biết bà đang nói đến điều gì, Miêu Uyển hốt hoảng lại cúi đầu xuống.

“Đàn ông mà, cô cũng biết, cũng có lúc bọn họ không kiềm chế được.... Chỉ là Trần Mặc là đứa bé tốt, nó cảm thấy nó phải chịu trách nhiệm chuyện nó đã làm, cho nên nó đồng ý kết hôn với cô, nhưng mà tôi lại cảm thấy cô cũng nên biết rõ, nếu mà vì chuyện này mà kết hôn thì hôn nhân cũng không thể lâu dài được. Tôi không biết hai người có dùng biện pháp ngừa thai hay không, nhưng nếu như mà không có, tốt nhất nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, còn về phần chi phí, nếu như không quá thái quá, tôi nhất định sẽ không để cho cô phải chịu thiệt thòi.” Vì Nhược Kỳ ném cái muỗng vào trong ly cà phê, từ từ khoan tay lại, chỉ cần tính toán một chút, nhất định sẽ làm cho cô gái này tự động rút lui. Trần Mặc, con xem, đây chính là cô gái con chọn làm vợ sao, mềm yếu, nhút nhát, không làm được việc gì, dường như cái gì cũng rất tệ.

“Không! Không cần...Không cần phiền toái như vậy ạ!” Miêu Uyển rút cuộc không nhịn được đứng lên, cô chạy thật nhanh ra khỏi quán cà phê.

Miêu Uyển có một thói quen rất tốt, cô luôn cảm thấy chúng ta nên về nhà rồi hãy khóc, khi cô có chuyện gì uất ức, cô cũng không muốn chạy tới gây phiền toái cho cha mẹ, người thân và bạn bè... Miêu Uyển vừa chạy về đến cửa chính của Nhân Gian thì cả người dường như bị nhấn chìm trong nước mắt, thời gian dường như cũng dừng lại tại giây phút này, Dương Duy Đông trên tay vẫn còn dính bột mì màu trắng, Vương Triều Dương đang gói bánh ngọt lại cho khách, Mạt Mạt đang ghi lại số lượng bánh, thợ mới Tiểu Như đang làm bánh sữa socola, tất cả từ từ ngẩng đầu lên nhìn ra cửa chính.

Một giây sau, Dương Duy Đông bắt đầu lau tay, Vương Triều Dương ra hiệu cho khách hàng rời đi sớm một chút, Mạt Mạt ném cuốn sổ xuống chạy tới chỗ Miêu Uyển, Tiểu Như nhanh chóng tắt bếp nướng. Hai mắt Miêu Uyển đỏ hoe, nhòe nước, tất cả mọi người đều bị cô dọa cho sợ. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải cô đang rất vui vẻ chuẩn bị cho việc kết hôn sao?

Mọi người vây xung quanh Miêu Uyển, cô khóc đến thở không ra hơi, lời nói không được mạch lạc kể lại chuyện mẹ Trần Mặc hẹn gặp cô, Mạt Mạt từ đầu đến cuối vẫn cắn chặt răng, mọi người nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều tràn đầy căm phẫn. Mạt Mạt khom lưng xuống vỗ nhẹ má Miêu Uyển: “Cô bé này, cậu khóc thì giải quyết được gì chứ, chỉ bằng suy nghĩ xem tiếp theo phải làm sao?”

“Mình nghĩ, mình không thể kết hôn với Trần Mặc được.” Miêu Uyển ngây ngô nói: “Mẹ anh ấy quá đáng sợ!”

Bỗng nhiên ý thức được hai người yêu nhau lại không thể ở bên nhau, Miêu Uyển cảm thấy uất ức, trong lòng chua xót, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, lần này còn dữ dội hơn nữa.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, tuy rằng vẫn nói là khuyên hợp không nên khuyên tan, làm ảnh hưởng đến nhân duyên của hai người, nhưng mà mẹ Trần Mặc lại đáng sợ như vậy, nghe Miêu Uyển kể xong, trong lòng mỗi người đều lạnh đi vài phần. Mạt Mạt thở dài, ngồi xuống bên cạnh Miêu Uyển, ôm lấy cô nói: “Miêu Uyển! Hít sâu, cậu đừng khóc nữa, mau lấy điện thoại ra gọi cho Trần Mặc đi.”

“Ừ! Đúng vậy, mình hiểu! Bây giờ mình sẽ gọi nói cho anh ấy.” Miêu Uyển hít sâu, hai tay cô run lên, lấy điện thoại từ trong túi xách ra rồi bấm phím mở danh bạ.

Trần Mặc vẫn còn đang ngồi ngẩn ra trong ký túc xá, đủ các loại câu hỏi không ngừng bay tới bay lui trong đầu của anh, giống như một cuộc giằng co chiến sự, năm đó, khi Trần Mặc thực hiện nhiệm vụ, điều anh sợ nhất chính là nghe được yêu cầu phải bắt sống tội phạm. Lúc điện thoại di động vang lên, anh cũng không để ý xem là ai gọi tới thì đã vội nhấn phím trả lời, giọng nói nghẹn ngào của Miêu Uyển trong nháy mắt nuốt trọn tim gan của anh, Trần Mặc giận dữ đá mạnh lên tường một cái!

Mẹ nó! Anh phải sớm nghĩ đến mẹ của anh sẽ hành động chứ!

Trần Mặc nói em đừng chạy đi đâu, ở đó chờ anh, anh sẽ tới đó ngay, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện có được không?

Mở cửa lên xe trong nháy mắt, Trần Mặc tra chìa khóa vào ổ, anh vừa khởi động xe lại tắt máy, chạy như bay xông về phòng làm việc, không hề do dự cầm lấy một tập tài liệu, còn có chút tâm tư nhờ Thành Huy giúp anh xử lý chuyện trong đội. Thật sự, chính anh cũng cảm giác được mình đã quá bình tĩnh. Trần Mặc vừa khởi động xe vừa tự nguyện rửa mình, vừa chạy xe vừa tập đi tập lại một vài câu thoại, Trần Mặc ơi Trần Mặc, mày nói trong lòng mày chưa từng tập những câu thoại này, ai tin đây?

Đại khái là Miêu Uyển, cô gái ngọc này sẽ tin tưởng anh, cô bằng lòng để cho anh lừa gạt chứ sao!

Thành phố lớn thì bao giờ cũng vậy, giao thông thật không tốt, bình thường không nhận ra, đến khi có việc gấp, trong lòng nóng như lửa đốt rồi mới biết, bỗng trong đầu Trần Mặc hiện lên hình ảnh năm đó, anh tràn đầy hy vọng đi vào quán cà phê, tưởng tượng một buổi chiều tốt đẹp, tưởng tượng đến vô số những buổi chiều tốt đẹp, nhưng ba chữ trên một tờ giấy lại khiến lòng anh lạnh như băng.

Lần này, cô có rời bỏ anh không, bất luận thế nào thì lần này anh cũng không thể để cho cô rời bỏ anh nữa, Trần Mặc nắm chặt tay lái dùng sức ấn còi, trong lòng bứt rứt không yên.

Dĩ nhiên, khi Trần vừa bước vào cửa Nhân Gian, mọi người trong quán nhìn anh bằng ánh mắt không thân thiện chút nào, ánh mắt xem thường giăng khắp nơi, trên dưới ngang dọc đan thành vòng lưới, Trần Mặc lấy lại bình tĩnh hỏi Vương Triều Dương là Miêu Miêu đâu rồi? Vương Triều Dương không trả lời mà chỉ chỉ tay ra sau lưng.

Phòng chứa đồ rất nhỏ, sát chân tường kê một học tủ cao vào một tủ lạnh, Miêu Uyển ngồi giữa các túi bột mì xếp bên cạnh học tủ, đầu cúi thấp nên anh không nhìn rõ khuôn mặt cô. Trần Mặc đi tới đứng trước mặt Miêu Uyển, nhỏ giọng nói: “Em muốn chia tay với anh sao?”

Miêu Uyển khóc nức nở giải thích: “ Cũng không phải là em muốn chia tay với anh, nhưng mẹ anh không đồng ý cho chúng ta kết hôn.”

“Mẹ anh không đồng ý thì em sẽ phải chia tay với anh sao? Mẹ anh quan trọng hay là anh quan trọng?” Trần Mặc nâng mặt của Miêu Uyển lên, anh nhìn sâu vào mắt cô.

Mắt cô nhoe nước, cô giống như con mèo nhỏ, uất ức, yếu ớt, tức giận, tất cả đều viết rõ dưới đáy mắt.

“Nhưng....mẹ anh không thích em!”

“Mẹ anh không thích ai cả, ngay cả là anh, cũng chưa từng có một lần trò chuyện vui vẻ với mẹ, em đừng để ý đến lời của mẹ anh!”

“Nhưng....Nhưng” Miêu Uyển quay đầu đi, thoát ra khỏi tay Trần Mặc: “Không được cha mẹ chúc phúc thì hôn nhân sẽ không thể bền chặt được!”

Trần Mặc dừng lại vài phút, lại nói: “Nói cho cùng là em yêu anh không đủ sâu!”

“Anh nói vậy!” Miêu Uyển lập tức nổi giận: “Rõ ràng mẹ anh ức hiếp em, anh lại còn dám.....”

“Anh cầu hôn em rất nhiều lần em mới bằng lòng gả cho anh, vậy mà mẹ anh nói ba câu em liền không chịu lấy chồng, em làm như vậy mà nói rất yêu anh sao?” Trần Mặc từ từ đứng lên, rất có bộ dạng của một người đang rất tức giận.

Miêu Uyển nhảy dựng lên đập anh một cái, nước mắt lại trào ra, vừa khóc vừa mắng: “Trần Mặc! Anh! Tên khốn kiếp này, anh không có lương tâm, em đối với anh như vậy còn chưa đủ yêu.....”

Trần Mặc vươn tay ôm cô vào trong ngực: “Em yêu anh đúng không? Vậy bây giờ chúng ta cùng đi đăng kí kết hôn.”

Miêu Uyển sửng sốt.

Trần Mặc kề sát mặt cô hỏi: “Em không dám???”

“Ai không dám? Trần Mặc! Anh biết lý lẽ hay không hả....”

“Dám thì đi nha, thừa dịp Ủy ban vẫn chưa hết giờ làm việc.”

Trần Mặc cầm tay Miêu Uyển, xoay người kéo cô rời đi, mọi người trong tiệm nhìn thấy hai người đi ra liền xông tới chặn lại, vốn định là ra mặt bắt bình thay cho Miêu Uyển, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Mặc, ai cũng theo bản năng lui lại từng bước.

Mãi cho đến khi ký hết lên các giấy tờ xong đâu đấy, bước ra khỏi cửa Ủy ban rồi thì Miêu Uyển mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng, cô ngồi ngây ngô rất lâu bên cạnh tài xế Trần Mặc.

Tất cả những gì vừa xảy ra giống như trong mơ, cô không giải thích được tại sao nước mắt lại xuất hiện trong đám người đang hân hoan chờ nhận giấy đăng ký kết hôn. Trần Mặc một mình làm hết tất cả mọi việc, từ trong cặp tài liệu lấy ra toàn bộ giấy tờ, giấy chứng minh..., loáng một cái đã làm xong thủ tục kết hôn. Nhân viên của Ủy ban rất cẩn thận nhìn hai người, một đôi mắt đầm lệ, một đôi mắt sắc lạnh, nhìn thế nào cũng ra một tổ hợp quỷ dị, cô nhân viên nhiều lần muốn hỏi Miêu Uyển có thật sự muốn kết hôn hay không nhưng lại thôi, nhìn sắc mặt Trần Mặc vẫn là không có đủ dũng khí để mở miệng nói chuyện.

Kết hôn rất rẻ, vẫn chưa tới mười vạn, Miêu Uyển nắm chặt tờ giấy đăng ký kết hôn màu đỏ thắm trên tay, cô vẫn cảm thấy chuyện này không phải là thật, chợt cô xoay người níu lấy cổ áo Trần Mặc hỏi: “Chúng ta....như vậy... thì coi như là kết hôn rồi sao?”

Trần Mặc im lặng nhìn cô, ánh mắt ảm áp, nở nụ cười dịu dàng: “Đúng vậy đó, từ góc độ pháp luật mà nói thì đúng là như vậy!”

“Nhưng mà.....A.....” Miêu Uyển từ từ buông lỏng tay, tiếp tục ngồi ngây ngô bên cạnh tài xế Trần Mặc.

Trần Mặc dừng xe bên rìa đường, đưa tay vuốt nhẹ đuôi tóc Miêu Uyển: “Lấy anh không tốt sao?”

“Không! Không phải như vậy!” Miêu Uyển sững sờ, không thể bình tĩnh được: “Vậy mẹ anh thì phải làm sao?”

“Cưới thì cũng đã cưới rồi, bà cũng không dám làm cho anh ly hôn.”

“Mẹ anh nhất định sẽ rất tức giận!”

“Đại khái là như vậy!”

“Mẹ có đánh anh hay không?”

Trần Mặc cười rộ lên: “Không, không sao, bà sẽ không đánh anh bị thương.”

“Nhưng mà.....Nhưng mà.....Em cảm thấy chuyện này! Thật ra không nên làm như thế này! Dù sao đó cũng là mẹ của anh mà!” Đôi tay Miêu Uyển lăm lăm thành quyền, dường như cô muốn phát điên.

“Không lẽ em sợ sao?” Trần Mặc nghiêng người hôn lên má Miêu Uyển, vỗ nhẹ lên lưng cô: “Chuyện mẹ của anh, là vấn đề của anh, em yên tâm, mẹ anh sẽ không cắt đứt quan hệ mẹ con với anh đâu.”

“Nhưng em vẫn cảm thấy như vậy thật không tốt!” Miêu Uyển vô cùng lo lắng.

“Không tốt sao? Mới vừa rồi....Là anh quá kích động! Nhưng mà, làm sao bây giờ đây? Cũng không thể lập tức quay lại đó ly hôn chứ????”

“Đương nhiên.....” Đầu lưỡi Miêu Uyển thất lại, đầu óc vẫn cảm thấy có chút mơ hồ.

“Anh đưa em về nhà, nghỉ ngơi một chút đi!” Trần Mặc hôn lên chóp mũi Miêu Uyển.

Miêu Uyển cúi thấp đầu, nhẹ nhàng gật gật hai cái, thật sự cô cần phải nghỉ ngơi, đầu của cô hiện tại giống như bị một trăm con ngựa dẫm đạp lên, đầu đau như muốn nổ tung, cô cần ngủ một giấc thật sâu, tất cả có thể đợi đến khi tỉnh ngủ rồi mới lại nói tiếp.

Trần Mặc ngồi bên giường chờ Miêu Uyển ngủ, cả ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Miêu Uyển khóc quá lâu, trong đầu hỗn loạn, hô hấp nhanh chóng bắt đầu chậm dần. Trần Mặc cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ửng hồng, hơi nhú lại, cô ngủ thiếp đi cũng không phải là bộ dạng thoải mái, mí mắt sưng đỏ lên, bên khóe mắt có một vệt ướt mới. Trần Mặc thừa nhận hôm nay anh làm như vậy là không đúng, nhưng anh cũng không còn biện pháp nào tốt hơn, không phải sao?

Đến cuối cùng, vẫn luôn có cách giải quyết, không phải sao?

Trần Mặc kéo chăn ra nằm xuống bên cạnh cô. Bất luận thế nào, mẹ vẫn là mẹ, tức giận, nổi trận lôi đình, có đánh đuổi anh ra khỏi cửa cũng không sao, dù sao thì chuyện như vậy trước nay cũng không phải là chưa từng có, anh không sợ. Dù sao lần thứ nhất không được còn có lần thứ hai, một ngày không được thì một tháng, đến cuối cùng người nhượng bộ cũng sẽ luôn là mẹ, rốt cuộc, vẫn là không thể không nhận đứa con trai là anh.

Nhưng mà.....

Trần Mặc nhồm dầy hôn lên mi tâm của Miêu Uyển.

Nhưng mà.....

Miêu Uyển không giống như vậy, cô còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, tràn đầy sức sống khiến ai cũng yêu thích, cô cho tới bây giờ đều không kiên định, không đủ chấp nhất, lại sợ cô đơn, cần có người dự dõ, cần có người ở bên cạnh, cô sẽ rất nhanh yêu một người khác, và rồi sẽ cùng người đó chạy mất!

46. Chương 46

Miêu Uyển ngủ không ngon giấc, cô vì gặp ác mộng mà tỉnh lại, nhìn ra bên ngoài thì trời đã tối rồi, Trần Mặc cũng đã rời đi, trên bàn ăn có bày vài món ăn, vừa nhìn là biết tay nghề của đàn ông rồi, đem hâm nóng lại vẫn có thể ăn được. Miêu Uyển nhai được vài miếng, chợt cảm thấy rất đau lòng, nếu như Trần Mặc là người có nhân phẩm không tốt, thì cô đã dứt khoát chia tay với anh rồi. Nhưng, đây lại là người đàn ông cô yêu nhất, mà mẹ của anh cũng là người cô sợ nhất, vì vậy, Miêu Uyển càng nghĩ càng cảm thấy uất ức.

Trên ghế sa-lon là con thỏ tai dài mà ngày đó Trần Mặc thắng bắn súng giành về cho cô, nó rất to, bông mềm mại, vừa nhìn đã cảm thấy rất ấm áp. Miêu Uyển ôm lấy con thỏ nằm trên sofa, mặt dán chặt vào lỗ tai con thỏ, cảm nhận được một dòng nước lạnh chảy qua trên mặt cô, thì ra là nước mắt. Trên tivi đang mở một kênh rất náo nhiệt, ai ai cũng cười rất vui vẻ, nhưng Miêu Uyển càng xem lại càng cảm thấy đau lòng. Cô không giải thích được tại sao lại chạy đi đăng kết hôn với Trần Mặc? Anh với cô như vậy là đã kết hôn rồi sao? Mẹ của anh đáng sợ như vậy, những ngày tháng sau này làm sao mà sống đây?

Nhịn! Nhịn! Thật sự là nhịn không được, Miêu Uyển gọi điện thoại về nhà!

Hà Nguyệt Địch vừa mới nhắc máy lên, trong điện thoại liền truyền tới những tiếng khóc nức nở làm bà sợ hết hồn, vội vàng ra hiệu cho Miêu Giang giảm âm lượng của tivi xuống. Miêu Uyển ghen ngào nói câu được câu mất, nhưng dù sao, Hà Nguyệt Địch cũng là mẹ của cô, nghe hơn hai mươi năm cũng thành thói quen, muốn hiểu Miêu Uyển nói gì cũng không tốn quá nhiều công sức, nhưng càng nghe thì sắc mặt bà lại càng khó coi, cuối cùng nhịn không được hét lớn: “Cái gì, cứ như vậy chạy đi đăng ký rồi hả?”

Miêu Uyển chợt dạ, thấy mẹ mình hét lớn lên như vậy, lại càng khóc to hơn.

Hà Nguyệt Địch day day thái dương, hít sâu một hơi rồi nói: “Con chờ một chút, con chờ một chút, để mẹ suy nghĩ một chút, một lát nữa mẹ sẽ gọi lại cho con.”

Miêu Uyển biết điều cúp máy, nhìn chằm chằm vào điện thoại đi động giống như nhìn vị cứu tinh của mình. Hà Nguyệt Địch suy nghĩ nửa ngày, quay đầu hỏi Miêu Giang: “Ông cảm thấy Trần Mặc, đứa nhỏ này như thế nào?”

“Rất tốt! Nhưng mà làm sao?” Miêu Giang khản trương hỏi lại.

Hà Nguyệt Địch lấy lại bình tĩnh, tắt tivi rồi gọi điện thoại cho Miêu Uyển.

Miêu Uyển vừa bắt máy liền nói, mẹ, mẹ nghe con giải thích Nhưng Hà Nguyệt Địch lại ngắt lời cô, bây giờ không cần giải thích, con nghe mẹ nói đã! Miêu Uyển yếu ớt “ạ” một tiếng, Miêu Giang cầm một cái điện thoại khác lên nghe, ông nghe được giọng ghen ngào của Miêu Uyển, nước mắt cũng nhanh chóng chảy xuống.

Hà Nguyệt Địch là một bác sĩ, bà có suy nghĩ logic, muốn rõ ràng rành mạch, kê đơn đúng bệnh, có bệnh chữa bệnh.

“Thứ nhất, chuyện lớn như vậy, không nói trước với người lớn trong nhà, nhất định là hai đứa không đúng, về sau nếu có chuyện gì mà không biết làm thế nào, phải gọi điện về nói với mẹ.”

Miêu Uyển nức nở nói dạ.

“Thứ hai, con muốn tiếp tục ở bên Trần Mặc sao? Con cũng biết, gia đình bên đó, còn có, mẹ của nó cũng chưa chấp nhận con?”

Miêu Uyển áp úng do dự một hồi lâu, cuối cùng cắn răng, kiên quyết nói: “Muốn!”

Hà Nguyệt Dịch than thở, nghĩ thâm, Trần Mặc dùng chiêu này cũng thật lợi hại, cưới thì cũng đã cưới rồi, bây giờ bà cũng không thể khuyên con gái bà cưới chưa được ba ngày liền ly hôn.

“Được, chuyện kết hôn là con tự nguyện, mẹ cũng không mắng con, con muốn tiếp tục ở bên cạnh nó.....Dù sao bây giờ con cũng biết mẹ của nó không dễ chọc vào, cuộc sống của con có thể sẽ không tốt đẹp như con vẫn nghĩ...”

“Mẹ!” Miêu Uyển lại muốn khóc.

“Đừng khóc, được rồi đừng khóc! Giấy chứng nhận kết hôn cũng đã lấy rồi, lại tìm mẹ khóc lóc, cưới rồi thì phải sống cho thật tốt, đứa nhỏ Trần Mặc này, là do con chọn, dĩ nhiên mẹ cũng thấy nó không tệ, nó đối xử với con cũng rất tốt. Hai đứa là vợ chồng mới cưới, có chuyện gì cũng đừng lớn tiếng cãi nhau, bên cạnh còn có mẹ chồng như vậy, có chuyện gì con cũng nên nhẫn lại một chút, nên hiểu chuyện một chút, chớ có tùy hứng, kết hôn rồi không giống như ở nhà, đừng tưởng rằng ai cũng giống như cha con nuông chiều con.” Hà Nguyệt Dịch ân cần dặn dò, hốc mắt cũng bắt đầu ửng hồng, bà dừng lại một lát, cố gắng giữ bình tĩnh.

Miêu Uyển vừa khóc vừa nói: “Mẹ, nhất định con sẽ sống thật tốt!”

“Được rồi, điều cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, con phải nhớ kỹ, theo như lời con nói, tình cảm giữa Trần Mặc và mẹ của nó dường như không tốt lắm. Tình cảm của hai người đó như thế nào mẹ cũng không thể xen vào, nhưng mà, con phải nhớ kỹ, dù sao đó cũng là mẹ của nó, từ trước đến nay, quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt, chỉ có ly hôn bỏ vợ chứ không có chuyện cắt đứt quan hệ mẹ con. Cho nên, bất luận Trần Mặc và mẹ của nó có gay gắt thế nào con cũng không được chạy vào giữa hai người họ, cho dù Trần Mặc có nổi giận đến thế nào đi nữa, con cũng không được chạy đến gần nó, hiểu không? Ở trước mặt Trần Mặc cũng đừng nói xấu mẹ của nó, con có hiểu không?”

Miêu Uyển uất ức nói: “Con hiểu...”

“Đừng cảm thấy uất ức, con không thể như vậy, ai bảo con tình nguyện gả cho người đàn ông như vậy!” Hà Nguyệt Dịch cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm nằm trên giường, một lát sau vội vàng khoác áo rời giường, Miêu Giang chạy theo hỏi, bà định làm gì thế? Hà Nguyệt Dịch cũng không thèm quay đầu lại, chỉ nói, tôi phải viết một lá thư cho tên tiểu tử Trần Mặc kia.

Đêm hôn đó, Trần Mặc phải ở lại làm thêm một số việc nên về hơi trễ, anh về đến nhà thì Miêu Uyển đã ngủ rồi, trên mặt cô đều là nước, tay vẫn ôm chặt lấy con thỏ tai dài, Trần Mặc đứng bên cạnh nhìn cô một lát, khom lưng bế cô về giường.

Dường như, chỉ có trong đêm khuya yên tĩnh, khi tất cả mọi người đều đã ngủ say, Trần Mặc mới có thể thừa nhận, thật ra, anh cũng có lúc sợ hãi.

Miêu Uyển đã ngủ say, một cánh tay khoác lên ngực của anh, vì một lần mất đi mà sợ hãi, sợ sẽ mất đi một lần nữa, chỉ có người có hai bàn tay trắng mới không sợ mất đi, cho đến bây giờ, anh luôn là người khiến cho người ta phải khiếp sợ. Trần Mặc từ từ xoay người, ôm Miêu Uyển vào trong ngực.

Đây là mối tình đầu của anh!

Cho dù lúc vừa mới bắt đầu, hết lần này đến lần khác anh đều không để ý đến, từng có oán hận, cũng từng có chia tay, nhưng mà, đây là người con gái đầu tiên cũng là cuối cùng trong cuộc đời của anh.

Người vợ duy nhất của anh!

Trần Mặc vẫn dậy sớm để trở về đội, Miêu Uyển vươn tay kéo kéo gấu áo của anh, đôi mắt lóe sáng dưới ánh trăng nhàn nhạt, Trần Mặc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Uyển, cúi người hôn lên má cô: Anh sẽ về nhà ăn cơm tối. Miêu Uyển gật gật đầu, buông áo của anh ra. Trần Mặc cầm tay của Miêu Uyển nói, em không cần phải lo lắng, cũng không cần phải sợ, mẹ của anh sẽ không ăn thịt người, chuyện này anh sẽ tự giải quyết. Miêu Uyển nhích người, hay tay của cô ôm chặt hông Trần Mặc: “Hôm qua em gọi ẹ”

“Ừ!” Trần Mặc xiết chặt tay của cô.

“Mẹ nói, em phải sống cho thật tốt, nhưng mà, anh cũng không được để ẹ anh ức hiếp em.”

Trần Mặc thở phào một cái: “Đương nhiên rồi.”

Công việc của anh ngày nào cũng như ngày nào, nhưng hôm nay anh không thể tập trung vào công việc được, dù thế nào anh cũng phải trở về nhà, nhưng về rồi, sau đó thì thế nào, anh không có cách nào mở miệng, anh biết chuyện này phải nhanh chóng xử lý, nhưng anh lại không biết làm sao để đối mặt với mẹ của anh, anh thật sự không biết. Nhất định sẽ âm ỉ, nhất định sẽ cãi vã, Miêu Uyển nói không sai, mẹ của anh nhất định sẽ tức chết.

Thành Huy thấy Trần Mặc ủ rũ còn tưởng rằng anh đang lo lắng chuyện cầu hôn, nhin không được cười nói: “Miêu Uyển nhà cậu còn lo lắng điều gì nữa, ốc cũng đã ăn rồi không phải sao?”

Trần Mặc cười khổ.

Hà Nguyệt Định chọn mười giờ sáng gọi điện thoại cho Trần Mặc, bà nghĩ, vào giờ đó anh nhất định sẽ rảnh, Trần Mặc rất nhạy bén, vừa nghe là có thể biết được ai gọi tới, lập tức ngồi thẳng lưng, dáng vẻ này còn cung kính gấp trăm ngàn lần dáng vẻ khi anh đối diện với Tổng Đội Trưởng. Hà Nguyệt Định trầm giọng hỏi địa chỉ nhận thư của Trần Mặc. Trần Mặc lập tức đọc địa chỉ cho bà. Hà Nguyệt Định dừng lại một chút, dường như rất hài lòng với thái độ của anh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn một chút, bà nói cô có viết cho cậu một lá thư, trong đó cũng đã viết rõ ý của cô và cha Miêu Miêu, chắc ngày mai là cậu nhận được.

Trần Mặc nắm chặt điện thoại di động: “Dì à, chuyện này...có thể nghe con giải thích....”

“Không cần, cậu đọc thư là được rồi.” Hà Nguyệt Định cắt ngang lời anh, bà là một bác sĩ, bà thích viết trực tiếp vào sổ khám bệnh, bà không thích tranh cãi cùng bệnh nhân.

Trần Mặc từ từ buông lỏng cây bút trong tay, Thành Huy cảm thấy có gì đó không đúng, kinh ngạc hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, Trần Mặc phát tay một cái, ý nói không có gì.

Thật ra, Miêu Uyển là cô bé rất dễ dụ dỗ, trời sinh cá tính giống như đà điểu, sang đến ngày thứ hai phát hiện nguy hiểm không còn cận kề thì tâm trạng của cô cũng tốt lên rất nhiều. Trần Mặc vừa mở cửa chính, Miêu Uyển vội vàng chạy ra đặt một đôi dép trước cửa cho anh, trên tay cô vẫn đang cầm cái xéng xào rau, Trần Mặc ngơ ngác lo lắng nhìn cô, cẩn thận gọi Miêu Miêu, em.....

Miêu Uyển vung tay một cái, nói anh xem ti vi một lát đi, nửa tiếng nữa có thể ăn cơm rồi. Trần Mặc không đi xem ti vi, anh đứng ở cửa phòng bếp nhìn Miêu Uyển bận rộn, mỗi người đều có không gian riêng, những lúc như thế này nhìn Miêu Uyển lại càng đáng yêu hơn.

Đêm hôm đó, sau khi hai người triển miên hôn môi, tay Miêu Uyển nắm vạt áo của Trần Mặc, đầu cô gối lên ngực anh rồi ngủ, cô rất thích tư thế này, cô thích lúc ngủ cũng có thể nghe được tiếng tim đập, hơi thở thuần túy và tinh khiết của anh bao quanh cô, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn.

Hà Nguyệt Định dùng chuyển phát nhanh nên sáng sớm tinh mơ ngày thứ hai Trần Mặc đã nhận được thư, anh không vội đọc ngay mà đợi đến giờ nghỉ trưa mới đem về ký túc xá để đọc, anh không muốn để bất kỳ ai biết được chuyện này.

Mở ra, trong phong bì chỉ có hai tờ giấy rất mỏng, Trần Mặc hít sâu một hơi, lấy thư ra đặt lên bàn.

Chuyện kết hôn của hai đứa, Miêu Miêu đã nói hết với tôi rồi. Phải nói như thế nào đây, cậu làm cho tôi rất thất vọng, lúc ấy Miêu Miêu dẫn cậu về đây, có thể nói mọi người trong nhà đều đối xử với cậu rất tốt, tôi cũng đã nói tôi không muốn gây khó dễ cho cậu, chỉ hy vọng cậu có thể đối xử tốt với Miêu Miêu một chút, đừng để con bé phải khóc mà chạy về tìm tôi.

Kết quả? Ngay trong ngày hai đứa kết hôn, con bé gọi điện cho tôi khóc đến sắp ngất đi! Còn nữa....chuyện kết hôn là chuyện lớn như vậy, người lớn của hai gia đình còn chưa gặp mặt nhau, hơn nữa, mẹ của cậu căn bản là không đồng ý, vậy mà cậu vẫn lôi kéo Miêu Uyển đi đăng ký kết hôn khiến tôi không thể không nghi ngờ động cơ của cậu. Trước kia Miêu Uyển nói với tôi, trong quân đội, kiểm tra chính trị phải mất đến nửa năm, tôi cũng không nghi ngờ cậu, hoàn toàn tin tưởng cậu nên mới lập tức gửi hộ khẩu, chứng minh,... cho

hai đứa, nhưng bây giờ tôi lại nghe ngóng được không phải như vậy, kiểm tra chính trị căn bản không mất nhiều thời gian như thế, có thể nói, cậu hoàn toàn phụ sự tin tưởng của tôi dành cho cậu.

Vốn dĩ hai đứa cũng đã lớn rồi, những người làm cha làm mẹ như chúng tôi cũng không thể can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của hai đứa. Tôi vẫn luôn cho rằng cậu rất tốt, cho nên dù hai thành phố cách nhau rất xa, tuổi của cậu lớn hơn Miêu Uyển nhà tôi rất nhiều, nhưng Miêu Miêu, con bé nói nó thích cậu nên tôi cũng không thể ngăn cản. Có thể nói, tôi cũng không bạc đãi cậu, tôi giao con gái tôi cho cậu, một đứa bé ngoan như vậy, tôi nuôi nó từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng để nó phải chịu uất ức gì, bây giờ lại bị mẹ cậu cay nghiệt. Tương lai cậu cũng sẽ có con, suy bụng ta ra bụng người, tôi hy vọng cậu có thể thông cảm cho tâm trạng của một người làm mẹ như tôi.

Còn nữa, cậu và mẹ của cậu rất cuộc có mâu thuẫn như thế nào tôi cũng không muốn hỏi tới, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, không cần đem con gái của tôi ra làm vũ khí chiến đấu giữa hai người. Tính tình của Miêu Miêu như thế nào chắc cậu biết rõ, nó không có khả năng làm chuyện lớn như vậy đâu. Nếu cậu muốn tìm một bà xã thật lợi hại giúp cậu đối phó với mẹ của cậu, vậy hãy buông tha cho con gái của tôi, nó còn trẻ, còn có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

Tôi chỉ có duy nhất một đứa con gái, tôi là mẹ của nó, tôi vĩnh viễn cảm thấy nó là đứa bé ngoan nhất, tốt nhất, là cậu chạy tới đây nói với tôi, cậu phải cưới nó, cậu cũng nói cậu sẽ đối xử với nó thật tốt. Thật sự mà nói, yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản, chỉ hy vọng hai đứa có thể sống vui vẻ. Từ nhỏ, Miêu Miêu...con bé này đều rất biết nghe lời, chưa bao giờ gây chuyện, cũng không biết giành cái gì ỉnh, nếu như cậu đã cưới nó làm vợ, như vậy nói cách khác, chứng tỏ cậu rất hiểu nó.

Cậu là đàn ông, cậu nên bảo vệ con bé, không để cho bất kỳ ai ức hiếp nó. Nếu như, cậu không làm được điều này, cậu cũng không có tư cách kết hôn với con bé.

Cậu và mẹ của cậu, mời sớm giải hòa.

Tôi hi vọng cậu có thể tự giải quyết cho tốt, không cần làm chúng tôi thất vọng thêm nữa.

Miêu Giang

Hà Nguyệt Địch

XXXX. XX. XX

Trần Mặc ngã người ra sau tựa lưng vào ghế, anh ngửa mặt lên nhìn trần nhà, thư thả để trên bàn, ngón giữa kẹp một điều thuốc. Trong phòng có mùi thuốc lá nhàn nhạt, đôi mắt nhạy cảm của Trần Mặc có thể cảm nhận được những biến đổi nhỏ và áp lực, không ngờ điều thuốc lại tàn nhanh như vậy. Anh nghe có tiếng bước chân ngoài hành lang, vội chạy ra ngăn Nguyên Kiệt lại hỏi cậu có thuốc lá không, Nguyên Kiệt sững sốt ba giây mới phản ứng kịp, sờ hết các túi ngoan ngoãn đưa cho Trần Mặc bao thuốc lá Hồng Phát.

Trần Mặc phất tay một cái, nói cậu có thể đi, rồi xoay người bước vào phòng, Nguyên Kiệt lại ngây ra mắt ba giây, sau đó chạy đi như người mộng du.

Bỗng nhiên Trần Mặc lại nghĩ, có thể anh là một người rất cố chấp... Trước kia, chỉ vì huấn luyện viên nói hút thuốc lá không tốt ắt, anh lập tức cai thuốc, thậm chí còn không để cho bất kỳ ai hút thuốc trước mặt anh. Anh luôn theo đuổi sự chính xác, điều đó thật sự rất khủng khiếp, năm đó, đội trưởng Hạ Minh Lăng đã khuyên anh, nếu như theo đuổi quá mức sẽ ảnh hưởng đến tỷ lệ thành công, nếu như cứ khăng khăng làm theo ý mình, thì tới một giới hạn nào đó, sẽ làm cho hệ số an toàn giảm xuống còn rất thấp. Lời này rất chính xác, chỉ là, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, có những thói quen giống như là bẩm sinh. (bẩm sinh: vừa sinh ra đã như vậy)

Mẹ của anh.....

Trần Mặc dùng sức hút vào một hơi, sau đó thành công bị sặc, không ngừng ho khan, anh tiện tay dập điều thuốc, đôi mắt mơ hồ bỗng nhiên lóe sáng. Cho dù anh chưa bao giờ thừa nhận, cũng không dám đối mặt, nhưng trong lòng anh vẫn luôn có một vị trí dành riêng cho Vi Nhược Kỳ, thỉnh thoảng anh cũng ép mình phải mở lòng nhận lỗi, anh biết tính cách của anh, một phần là di truyền từ mẹ anh, một phần là từ cha

anh và còn lại là từ những kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn của anh. Nhưng, phần lớn lại là thừa hưởng từ mẹ của anh, nó vững chắc giống như tầng dưới cùng của Kim tự tháp.

Bao nhiêu năm qua, trong cuộc chiến giữa anh và mẹ anh, anh chỉ phản kháng lại hai lần, lần đầu tiên là khi thi đại học, Vi Nhược Kỳ giúp anh điền cả ba nguyện vọng, anh tự mình đi tìm thầy thủ nhiệm để sửa lại. Kết quả? Anh thi đậu!

Vi Nhược Kỳ xem xong thông báo trúng tuyển liền giận đến run người, bà hỏi anh tại sao lại muốn làm như vậy. Trần Mặc nói, không làm như vậy, mẹ sẽ đồng ý sao?

Sau đó mẹ anh nói gì? Anh cũng không nhớ nữa, anh chỉ nhớ, ngày hôm đó là ngày vui nhất của tất cả học sinh lớp mười hai, còn anh, nửa đêm rồi anh vẫn đang quỳ trong phòng khách. Và sau đó, dĩ nhiên là anh đã trốn đi, trường học quả thật cũng không tệ.

Tại sao nhất định phải làm như vậy?

Trần Mặc hỏi, Tại sao?

Nếu như ban đầu anh nói với mẹ của anh, xin bà đồng ý thì mẹ của anh có đồng ý không?

Nếu như lúc ấy mẹ anh tha thiết nói với anh, bà chỉ thích những trường bà chọn giúp anh, anh có còn kiên trì với nguyện vọng của chính mình không?

Nhưng mà tại sao bọn họ ai cũng cố chấp như vậy?

Trần Mặc vui mặt vào lòng bàn tay.

Trần Mặc, thừa nhận đi.....

Thật ra thì mày luôn mong đợi có một lần, mẹ cũng sẽ giống như những người mẹ khác, có thể từ bỏ ý nguyện của mình mà hết lòng ủng hộ mày.

47. Chương 47

Trần Mặc cẩn thận gấp lá thư lại, mặc áo khoác chuẩn bị đi, anh đứng trên trạm gác gọi điện thoại cho Thành Huy, nói bây giờ anh phải đi ra ngoài, không biết khi nào mới về, Thành Huy không nhận được chế giễu anh một câu, đi lo chuyện kết hôn hả?! Trần Mặc cười khổ nói, đúng vậy!

Về quê lâu như vậy rồi, bây giờ Trần Mặc mới phát hiện ra anh chưa bao giờ đến chỗ làm việc của Vi Nhược Kỳ, giống như đó là khu vực cấm, trong tiềm thức của anh luôn dặn mình phải tránh xa nơi ấy. Chỗ đó có tất cả đặc thù của cơ quan chính phủ, lười biếng, nhìn thì có vẻ như đang rất bận, nhưng sắc mặt lạiờờ dẫn. Trần Mặc chặn một cô gái trẻ thoát nhìn giống như nhân viên lại, anh nói anh muốn gặp trưởng phòng Vi, cô nhân viên chỉ một cái ghế trong góc phòng rồi nói: anh đợi một lát, trưởng phòng bây giờ đang bận. Trần Mặc cũng không muốn gặp mẹ ngay, thậm chí, ở đâu đó trong trái tim anh, anh còn hy vọng có thể trì hoãn thêm một, hai ngày nữa.

Nửa tiếng sau, Trần Mặc thấy cửa phòng làm việc mở ra, một người đàn ông hơi mập, quần áo chỉnh tề đi giật lùi ra khỏi phòng, vừa quay người, sắc mặt anh ta đã biến thành kiêu căng, hống hách. Trần Mặc nhớ cha anh đã từng nói với anh, chức vụ hiện tại của mẹ anh mặc dù cũng không quá cao, nhưng rất có địa vị ở đây, cho tới bây giờ, chỉ có người khác phải cầu xin mẹ anh chứ bà tuyệt đối không bao giờ phải cầu xin người khác. Trần Mặc cười khổ, công việc này rất phù hợp với tính cách của Vi Nhược Kỳ.

Cô thư ký bước vào phòng hỏi trước một tiếng, sau đó ra ngoài nói với Trần Mặc, anh có thể đi vào, nhưng cũng đừng nói quá lâu, một giờ sau trưởng phòng còn có một cuộc hẹn khác.

Một giờ! Trần Mặc nghĩ, vậy là đủ rồi.

Vi Nhược Kỳ ngẩng mặt lên nhìn thấy Trần Mặc thì khẽ sửng sốt, vội cầm cái ly lên rót nước để che giấu sự kinh ngạc của bà. Trần Mặc buông lỏng hai tay đứng trước bàn làm việc, những câu mở đầu anh đã cẩn thận suy nghĩ trước đó giờ như đám mây bay lơ lửng trong đầu anh, Trần Mặc bình thản nói: “Hai ngày trước, con và Miêu Uyển đã kết hôn rồi!”

Vi Nhược Kỳ nhìn chăm chăm vào anh, trên mặt đều là không thể tin được: “Con nói lại lần nữa xem.”

“Chúng con đã nhận giấy đăng ký kết hôn rồi, từ góc độ pháp luật mà nói...”

Vi Nhược Kỳ tức giận, tiện tay cầm cái ly ném về phía Trần Mặc, Trần Mặc cũng không tránh, ly sứ thô cứng nặng nề va vào trán anh rồi rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh, tuy rằng vết bầm hơi mờ và cũng không chảy máu, nhưng nếu ai nhìn thấy cảnh đó cũng sẽ phải rùng mình.

“Tại sao không tránh?” Vi Nhược Kỳ giật mình, bà cũng chỉ là nhất thời tức giận nên mới hành động như vậy, bà biết con trai của bà thân thủ bất phàm, bà không thể ngờ anh lại không tránh, thật sự thì bà cũng không muốn đánh anh.

“Vì mẹ muốn đánh con chứ sao!” Trần Mặc xoa trán: “Con không sao, chúng ta nói chuyện tiếp được chứ mẹ?”

Vi Nhược Kỳ từ từ ngồi xuống, hai tay đặt trên bàn:

“Được, giải thích đi, con làm như vậy là có ý gì?”

“Mẹ...” Trần Mặc ngồi xuống trước mặt Vi Nhược Kỳ, nhưng anh không nhìn thẳng vào mắt bà: “Con biết con làm vậy là không đúng!”

Vi Nhược Kỳ sững sốt, cười lạnh: “Mẹ còn tưởng con không biết đấy chứ!”

“Nhưng nếu không làm như thế, mẹ sẽ đồng ý sao?...” Trần Mặc vắn các ngón tay của mình, anh không ngờ động tác nhỏ này lại bán đứng tâm trạng đang căng thẳng của anh: “Nhưng mà con không thể đợi được nữa, nếu mẹ cứ kiên trì như vậy thì Miêu Miêu, cô ấy..... Thật ra thì, con trai của mẹ không phải là người duy nhất, không phải ai cũng nghĩ không phải là con thì không được...”

“Cái gì, con nói cô ta còn có.....A, thật không biết con đang nghĩ gì...” Vi Nhược Kỳ tức giận đến mức bật cười.

“Ở cùng cô ấy, con cảm thấy rất thoải mái, mẹ muốn con đi xem mắt con cũng đã đi rồi, thật sự mà nói, con chẳng có cảm giác gì với những người đó, cả đời này con chỉ muốn cưới một mình Miêu Miêu, nhưng mẹ lại không đồng ý.” Trần Mặc nhìn thẳng vào mắt Vi Nhược Kỳ nói: “Mẹ hi vọng con có thể sống tốt đúng không? Chỉ có ở bên cạnh cô ấy, con mới thấy hạnh phúc!”

Vi Nhược Kỳ không nói gì, hai bàn tay từ từ nắm lại thành quyền, đây không phải là thói quen nói chuyện giữa hai người bọn họ, điều này khiến bà cảm thấy khó xử.

“Con lớn rồi, con biết con muốn cái gì, con không biết phải làm sao để mẹ đồng ý chuyện này, chỉ là, con thích Miêu Uyển, con chỉ muốn cô ấy làm vợ của con, con biết cô ấy không giống với mẫu con dâu lý tưởng trong mắt mẹ, nhưng mà..... Mẹ coi như, mẹ coi như tác thành cho con một lần này, có được hay không?”

Đáng lẽ ra, để làm ẹ anh động lòng thì khi nói đến chỗ này Trần Mặc phải khóc, nhưng anh lại không muốn làm thế, cứ cố gắng nhìn thẳng vào mắt của mẹ anh khiến mắt anh vô cùng khó chịu. Anh đang cầu xin mẹ anh nhượng bộ, bao nhiêu năm qua, rất ít khi xảy ra tình huống này trong cuộc sống của anh, và đối với mẹ anh thì chưa bao giờ có tiền lệ này. Hai người họ không bao giờ thử nói rõ với nhau, không bao giờ thẳng thắn nói ra những suy nghĩ trong lòng của mình, hai người họ luôn luôn lấy cứng chọi cứng, nhưng mà họ, ai cũng mong đợi đối phương sẽ hiểu mình mà nhượng bộ trước.

Giờ khắc này, Trần Mặc cảm thấy mình thất bại thảm hại, giống như cuộc chiến giữa anh và mẹ anh xảy ra nhiều năm trước, kết quả là anh thua.

Bây giờ có thể làm gì đây? Bây giờ anh không còn một thân một mình như trước nữa, nhưng anh cũng không muốn kéo cô vào cuộc chiến giữa hai mẹ con anh!

“Con muốn mẹ phải làm sao?” Vi Nhược Kỳ buồn bực hỏi, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn.

“Mẹ sẽ đến uống rượu mừng chứ?” Trần Mặc hỏi.

“Để xem xem, nếu rảnh rồi.....”

Vi Nhược Kỳ đứng dậy, bà muốn nói tiễn khách, nhưng lại chợt nhớ ra, người vừa ngồi trước mặt bà trong căn phòng này là con trai duy nhất của bà, không phải là khách, mà là người một nhà. Thế nhưng Trần Mặc lại cười, trong nụ cười có một chút mệt mỏi, anh ngồi trên ghế bành, bỗng nhiên lại thấy mệt chết đi được, vì thế anh ngồi hơi cong lưng, khẽ ngẩng đầu lên, ngẩng đầu nhìn về phía mẹ của anh, góc độ này, khoảng cách này, cảm giác này, thật giống như khi anh còn bé.

Một cái liếc mắt mà như cả vạn năm, ai cũng cảm thấy thật mệt mỏi. Chợt, Trần Mặc kích động đứng lên ôm chầm lấy mẹ của anh, anh cũng chẳng quan tâm giữa hai người còn có một cái bàn lớn, lại giật mình khi phát hiện được, hóa ra, bờ vai này lại mỏng manh như vậy!

“Con sẽ sống tốt, sẽ sống thật tốt!” Trần Mặc vội vàng nói bên tai bà: “Con và mẹ, rồi cũng sẽ tốt thôi!”

Vi Nhược Kỳ khẽ chớp mắt, đẩy anh ra: “Biết!”

“Con sẽ thông báo ẹ biết trước, con chờ mẹ có thời gian rảnh.” Trần Mặc nói.

Vi Nhược Kỳ nói: “Biết!”

Thua thì thua đi, trong nháy mắt khi Trần Mặc đóng cửa phòng, anh đã nghĩ như vậy.

Dù sao, cũng không phải kẻ thù!

Miêu Uyển đang nấu sô cô la, có thể nói sô cô la là một trong những thực phẩm huyền diệu nhất thế giới này, nó đến từ mảnh đất nhiệt đới, đã từng được những người quý tộc châu Âu rất ưa thích, là thức ăn của các vị thần. Nó có rất nhiều tính chất thần kỳ mà người ta không thể hiểu được, ví dụ như không ai biết tại sao, khi làm tan chảy sô cô la, sau đó để nguội, rồi thay đổi một số thuộc tính của nó lại khiến bề mặt của sô cô la trở nên mịn màng hơn, sáng bóng hơn.

Có thể có một cái gì đó đã biến đổi, giống như khi chúng ta nhào bột mì, protein trong bột mì vỡ liên kết, rồi phản ứng với cac-bon-đi-ô-xít, khiến cho bột mì từ cứng nhắc dần dần trở nên mềm mịn hơn.

Khi nhào bột lực phải đều, chú ý trước sau, bỏ vào một chút yêu thương, và cả một chút kiên nhẫn nữa.

Trần Mặc đứng ở cửa phòng bếp nghe Miêu Uyển dạy Tiểu Như, Miêu Uyển luôn dịu dàng chỉ bảo người khác khiến người ta yêu mến, Trần Mặc nghe rất say sưa.

Tiểu Như đứng bên cạnh ho khan một tiếng, chỉ ra ngoài cửa, Miêu Uyển mờ mịt quay đầu lại, cô sững sờ vài giây khi nhìn thấy Trần Mặc, tháo khẩu trang xuống hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì?” Trần Mặc xông vào khoác tay cô, Miêu Uyển không hiểu mình đã ra ngoài bằng cách nào.

Trần Mặc kéo cô qua một bên nói: “Mẹ anh không phản đối nữa rồi!”

“À”

“Mẹ anh nói, sẽ tới hôn lễ uống rượu mừng.”

“Thật hả? Nhanh như vậy sao?” Miêu Uyển vui đến mức suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Trần Mặc vội vàng ôm cô nói: “Không, không, em hãy nghe anh nói, mặc dù mẹ anh đã không phản đối, nhưng thái độ của bà ấy, có thể sẽ không tốt ngay được. Sẽ không thân thiết như những người mẹ khác, nhưng bà ấy sẽ không gây khó dễ cho em nữa.”

“À..Là vậy sao?...Không sao...” Miêu Uyển vui vẻ xoa xoa tay: “Dù sao chúng ta cũng không ở cùng bà ấy đúng không?”

Trần Mặc bị sự khoan dung của Miêu Uyển làm cho ngây người, Miêu Uyển nhất thời cảnh giác hỏi lại: “Chúng ta sẽ không cần phải ở chung với mẹ của anh chứ?”

Trần Mặc lập tức lắc đầu: “Không, dĩ nhiên là không!”

Miêu Uyển thở phào nhẹ nhõm, nhảy lên ôm cổ Trần Mặc: “Vậy thì tốt quá, Trần Mặc, anh rất tài giỏi”

Tất cả khách hàng trong quán đều quay đầu lại nhìn hai người, Miêu Uyển vui mừng giơ tay: “Các đồng chí, tôi muốn kết hôn!”

Trần Mặc nhất thời cảm thấy.....ừ, có một chút.....

Trần Mặc vẫn cảm thấy có lỗi với Miêu Uyển, từ sau khi anh cầu hôn với cô, càng về sau anh càng thấy có lỗi với cô, nhưng Miêu Uyển lại không để ý, giống như cô chưa từng oán trách anh, từ khi hai người mới bắt đầu cũng vậy. Chưa bao giờ cô khiến anh rơi vào tình cảnh lúng túng, cũng chưa bao giờ nghi ngờ anh, khi cô sợ hãi nhất cô lại hỏi, mẹ anh có đánh anh hay không?

Đã có lúc anh nghĩ, cô gái này có thể đối với anh vô cùng tốt, hoàn toàn không so đó, tính toán, anh muốn gì được đó, nhưng mà, đối với cuộc sống hạnh phúc cô tự nhiên lại có mấy yêu cầu, nếu như anh không làm cho cô vui vẻ, cô nhất định sẽ vừa khóc vừa rời bỏ anh, cho nên, anh nhất định phải giữ cô thật chặt, không để cho cô phải thất vọng về anh.

Trần Mặc quả thực là người đàn ông rất tốt, nam tử hán đại trượng phu, anh sợ sẽ phụ cô, sợ sẽ phải nói lời xin lỗi với cô.

Vì vậy, Miêu Uyển không bận tâm đến chuyện này, nhưng Trần Mặc lại cảm thấy như anh thiếu cô một số tiền rất lớn mà anh chưa trả được, lỗi mẹ đẻ lỗi con. Trần Mặc cảm thấy căm ghét chính mình, anh đã chiếm quá nhiều tiện nghi của cô. Kể từ khi mẹ anh không can thiệp vào chuyện hôn sự của anh, cuộc sống của hai người từ từ ổn định, vợ chồng mới cưới, Trần Mặc cảm thấy anh bị chìm trong mật ngọt đến đau răng rồi, cuộc sống này, quả thật rất cần cao lộ khiết nha!

Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì phải trả, Trần Mặc nghĩ, cho dù Miêu Uyển không muốn tính toán với anh, anh cũng phải tự mình trả món nợ này, nam tử hán đại trượng phu lại đi chiếm tiện nghi của một cô gái! Vậy còn coi ra cái gì? Rất mất mặt đi!

Đúng thế! Rất mất mặt! Đồng chí Lục Trần bức xúc.

Mặc dù Lục Trần không đáng tin cậy, nhưng lại là người anh tin tưởng, cậu ấy sẽ không can thiệp quá sâu vào những chuyện không liên quan tới mình, cho nên Trần Mặc nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn chỉ có thể nhờ Trung tá Lục Trần giúp đỡ. Lục Trần nói linh tinh đủ thứ bát quái hết nửa ngày, lại trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói, Trần Mặc, mình cảm thấy cậu nên cầu hôn Miêu Uyển một lần nữa. Trần Mặc kinh ngạc, như vậy cũng được sao? Trung tá Lục Trần cười hắc hắc, nói, cậu không hiểu gì cả, một lần cầu hôn ấn tượng sẽ khiến người ta nhớ cả cuộc đời, sẽ khắc sâu vào trái tim người đó, tuyệt đối hữu dụng hơn những thứ bình thường kia của cậu.

Trần Mặc bị dao động, tò mò hỏi năm đó cậu cầu hôn như thế nào? Lục Trần khinh miệt nói, đẳng cấp của cậu kém xa với mình, chiêu đó của mình cậu không học được.

Trần Mặc âm thầm lặng lẽ mắng một câu, mẹ kiếp!

Giọng Lục Trần vô cùng hào hứng, bừng bừng khí thế, nói, chuyện này để mình lo, ngày mai cậu mở hộp thư, mình gửi kịch bản gốc cho cậu. Vì vậy, hôm sau Trần Mặc nhận được kịch bản của Lục Trần, anh vừa xem vừa âm thầm nguyên rửa ai đó, xem xong liền học máu.

Lục Trần vui vẻ gọi điện thoại tới hỏi cậu nhận được chưa? Trần Mặc âm trầm, cậu đang trêu chọc mình đấy à? Lục Trần nói, cậu không biết cái gì gọi là lãng mạn sao? Lãng mạn, lãng mạn đó! Lãng mạn chính là sẵn sàng vì người kia đi làm những chuyện người bình thường không bao giờ làm! Mình đang giúp cậu, cậu còn nói mình trêu chọc cậu, mình nói cho cậu biết, những cái cậu nói chẳng có chút gì lãng mạn hết, nếu cậu thấy mình trêu chọc cậu, vậy cứ làm như cách của cậu là được rồi!

Trần Mặc im lặng nửa ngày, vỗ bàn: Được, chết thì chết!

Ở bên kia, Lục Trần hả hê vỗ tay, nói: Được! Vậy mới là đàn ông chứ, người anh em, mình ủng hộ cậu!

(P/S: Ha Ha, Vậy là Đồng chí Trần Mặc sẽ làm chuyện người bình thường ko bao giờ làm à)

48. Chương 48

Chương 48.1

Vì vậy Trần Mặc chọn một ngày đẹp trời, dĩ nhiên trước đó anh đã tham khảo ý kiến rất nhiều người để lên một kế hoạch hoàn mỹ cho ngày này, buổi sáng hôm đó, Miêu Uyển mơ hồ tỉnh lại thấy Trần Mặc vẫn đang nằm bên cạnh, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy ánh sáng nhàn nhạt, nghi hoặc tự hỏi, sao hôm nay trời mau sáng như vậy, xoay người lại chuẩn bị ngủ tiếp, vì thế Trần Mặc liền bóp mũi của cô gọi cô dậy. Miêu Uyển hoang mang nhìn Trần Mặc, hôm nay anh không đi làm à? Miêu Uyển vẫn cảm thấy Trần Mặc dậy là để đi làm, từ năm giờ sáng đến mười giờ tối, muốn ra vào phải đăng kí vào sổ ghi chép.

Trái tim Trần Mặc nhảy loạn lên, anh nói anh xin nghỉ. Miêu Uyển thở dài, anh xin nghỉ mà không nói cho em biết một tiếng là sao, anh xem, lãng phí cả một ngày.

Trần Mặc không nhịn được bật cười nhìn Miêu Uyển, ánh mắt cô vì vừa mới ngủ dậy mà có chút mù mịt, anh nói: “Anh đã xin nghỉ cho em rồi, bởi vì....Anh muốn chiếm dụng cả ngày hôm nay của em, tặng cho em một món quà mà vĩnh viễn em không thể quên được, hôm nay là ngày 24 tháng 11 năm 2013, anh tặng ngày hôm nay của anh cho em!”

Miêu Uyển cố gắng mở to hai mắt, đôi mắt sưng mù nhìn thẳng vào anh, à....Vâng! Cô như người mộng du dậy đi đánh răng, vừa đánh răng vừa nghĩ thầm, Trần Mặc nhất định là điên mất rồi, chỉ có điều, điên khủng cũng thật đáng yêu!

Trần Mặc ngồi dậy dựa người vào đầu giường, quá kinh tởm, quá ghê tởm rồi, những lời ghê tởm như thế này sao tên tiểu tử kia lại viết ra được???

Bữa sáng là do Trần Mặc tham khảo ý kiến của Vương Triều Dương, gần đây Miêu Uyển thích ăn nhất là sữa chua và bánh bông lan. Miêu Uyển vừa cẩn thận để sữa chua không chảy ra ngoài vừa có cảm giác vô cùng không chân thật, giống như đang ở trong mơ, vì vậy cô cũng không dám nói nhiều, chỉ sợ âm thanh lớn một chút sẽ làm Trần Mặc tỉnh lại, cho nên vô cùng phối hợp với Trần Mặc, thái độ này của cô lại an ủi Trần Mặc đang vô cùng lúng túng và thấp thỏm không yên kia rất nhiều, khiến biểu hiện của Trần Mặc cũng từ từ mà tự nhiên hơn.

Buổi sáng, hai người đi đến quán cà phê gần nơi đóng quân, bây giờ Mạt Mạt đã lên chức cửa hàng trưởng, cô đặc biệt mở cửa sớm hơn nửa giờ đồng hồ. Khi Miêu Uyển bị cô kéo đến phía sau quầy pha chế, trong đầu cô vẫn thấy mơ hồ, không hiểu là xảy ra chuyện gì, bỗng chuông trên cửa reo vang, Trần Mặc mỉm cười đẩy cửa bước vào, trên người mặc bộ đồ cảnh sát vũ trang màu xanh lá cây đậm, hình dáng anh thấp thoáng trong ánh nắng vàng buổi sớm, trong trí nhớ, bộ dáng kia cũng từng tốt đẹp như vậy, sau buổi chiều ấy, người đàn ông kia liền trở thành độc nhất vô nhị.

Miêu Uyển ngơ ngác nhìn ra cửa, mỉm cười, hai mắt nhanh chóng bị bao phủ bởi một tầng sương mù, nhìn cô như sắp khóc, Mạt Mạt quay đầu nháy mắt với cô mấy cái, cầm thực đơn đi đến dẫn Trần Mặc đến một bàn gần cửa sổ, Miêu Uyển tìm số cô la cất thành khối, nhìn nó từ từ tan chảy trong chén thủy tinh, nổi bong bóng phát ra tia sáng nhàn nhạt, bỗng cô thấy mọi thứ mơ hồ trong nháy mắt rồi lại hiện ra rõ ràng, cô nhìn thấy một giọt lệ rơi xuống, biến mất trong chất lỏng màu nâu sẫm.

Hương vị say lòng người trôi bồng bềnh trong không khí, đậm đà, mềm mại, đó là hương thơm của ca-cao, là thức ăn của các vị thần.

Nhưng mà, có một câu châm ngôn nói như thế nào nhỉ?

Chỉ tiện duyên ương bất tiện tiên!

(Chỉ muốn làm đôi duyên ương, không muốn thành tiên!)

Miêu Uyển cầm thực đơn đi đến nhìn Trần Mặc, Trần Mặc mỉm cười nói, tôi không uống cà phê. Miêu Uyển đưa tay đặt lên má Trần Mặc, đôi mắt long lanh giống như mặt hồ lung linh, ánh mắt trời chiếu lên vai Trần Mặc, giờ khắc này, cô có thể nhìn rõ tất cả, tất cả đều đẹp, nhưng vẫn có chút không chân thực.

Miêu Uyển nói em biết, cho nên em chuẩn bị cho anh một phần đặc biệt.

Theo như Lục Trần nói, thì đây gọi là ôn lại những kỉ niệm đẹp, cho nên, khu trò chơi dĩ nhiên là phải đi. Ông chủ cộc gỗ vừa nhìn thấy Trần Mặc liền nhận ra anh ngay, ông chủ trò câu cá ở bên cạnh đã đổi nghề mới rồi, Trần Mặc dứt khoát nói cho tôi hai mươi bao cát. Ông chủ cộc gỗ cười ha ha, vui vẻ nói, người anh em, cậu lại đến à, này cho cậu, cầm chơi đi, làm bạn gái của cậu vui đi.

Trần Mặc vô cùng đắc ý cười nói, chúng tôi đã nhận giấy đăng kí kết hôn rồi, bây giờ cô ấy là bà xã của tôi. Ông chủ quầy hàng bên cạnh, trước kia mở gian hàng câu cá, hú lên quái dị: A, nhìn đi, nhìn đi, nhìn những gì người đàn ông này làm đi, kết hôn rồi còn lãng mạn như vậy, thật hiếm có, ông hãy học cậu ta một chút đi. Ông chủ cọc gỗ nghiêm mặt, lườm ông chủ quầy hàng bên cạnh, nghĩ thầm, sao ông không học đi? Ông không phải đàn ông hả?

Ông chủ trước mở gian hàng câu cá cười hắc hắc, lôi kéo Miêu Uyển qua nói nhỏ, ha ha, lần trước chồng cô đánh vật, tôi có chụp hình lại, cô có muốn xem không? Hai mắt Miêu Uyển lập tức sáng lên, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra mở bluetooth lên để nhận hình.

Hiệu suất làm việc của Trần Mặc luôn rất cao khiến người khác khiếp sợ, giống như anh chỉ tùy tiện ném đi, thế nhưng các cọc gỗ lại lần lượt ngã xuống, mọi người xung quanh cũng kéo lại hồ hào cổ vũ cho anh, lần này Miêu Uyển đứng giữa đám đông, cô cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, vô cùng hạnh phúc.

Mặc dù, được rồi, kiêu ngạo như vậy rất hư vinh, nhưng hạnh phúc rất mong manh, cuộc sống lại khá dài, cho nên cũng nên cần một chút hư vinh như vậy, bởi vì hư vinh luôn làm cho cuộc sống của chúng ta hoàn mỹ hơn.

Trần Mặc liên tục thắng trong các trò chơi, khi anh đến sạp bắn súng điện tử thì phía sau anh đã có rất nhiều fan hâm mộ rồi, lần này anh muốn thêm đạn, rút cuộc, những tiếng “bang bang” không ngừng vang lên, những mảnh vụn của bóng bay lại rơi lả tả như tuyết. Ông chủ trước mở gian hàng câu cá cũng bỏ việc làm ăn của mình chạy đến bên này góp vui, lớn tiếng la hét: gả cho cậu ấy, gả cho cậu ấy....

Tự nhiên, cả người như đang bay lên.....

Hai má Miêu Uyển ửng hồng, trong hốc mắt bỗng chốc ướt nhẹp, gần như không nhìn rõ mọi thứ xung quanh, cuối cùng vẫn là Trần Mặc ôm lấy cô mở đường máu đi ngồi đu quay.

Lần này, thành Tây An không có tuyết, ở trên cao nhìn xuống, nhìn về phía xa xa, mọi thứ đều có màu xám, đây là một thành phố cổ, đã có mấy ngàn năm thịnh và suy, vậy mà trong lúc này Miêu Uyển lại giật mình cảm thấy, thành phố này có tường thành nguy nga, có gác chuông, có ngàn năm tuổi, cũng chỉ vì có một ngày, anh và cô sẽ gặp nhau ở đây.

Trần Mặc ôm cô thật chặt, hơi thở của anh phả vào bên tai cô.

Trần Mặc nói, anh thích em, quá khứ và tương lai, thích nhất một mình em.

Miêu Uyển không trả lời, nước mắt không ngừng chảy xuống, Trần Mặc không cần cô phải đáp lại, chỉ lặng lẽ ôm lấy cô.

Từ đu quay xuống, Miêu Uyển khoác cánh tay Trần Mặc nói, “Lát nữa chúng ta đi đâu?”

Về mặt cô đáng yêu lại dịu dàng, giống như cung nữ thời cổ đại, ngượng ngùng cúi đầu, hoàn toàn tin tưởng anh. Trần Mặc cúi đầu khẽ cười, “Anh nói đi đâu thì chúng ta sẽ đi đến đó sao?”

Miêu Uyển nghiêm trang gật đầu.

“Núi đao biển lửa cũng đi theo anh sao?” Trần Mặc giật mình hoảng hốt, trong kịch bản kia không có lời thoại này.

“Ừ!” Miêu Uyển rất nghiêm túc gật đầu: “Nếu như có, nhưng mà, em sợ anh sẽ ghét bỏ em, vì em liên lụy anh.”

Trần Mặc hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, anh nói: “Anh không sợ em liên lụy anh, núi đao biển lửa anh cũng sẽ đi cùng với em!”

Bầu trời vẫn còn xanh, thành phố này cũng rất lạnh, nhưng Trần Mặc lại không cảm thấy. Đúng là, cô bé này chưa bao giờ biết cái gì mới chân chính là núi đao biển lửa, cho nên lời cam kết của cô có thể không chịu được khảo nghiệm thực tế, nhưng lời cam kết này là tâm ý của cô, không phải sao?

Chỉ là, dĩ nhiên, kế tiếp không phải là lên núi đao xuống biển lửa, mà theo như kế hoạch của Lục Trăn, thì gọi là đi tới tương lai. >”

Trần Mặc dẫn Miêu Uyển đến thăm mỹ viện tốt nhất của thành phố, dĩ nhiên kế hoạch này do bạn học Mạt Mạt đưa ra, Mạt Mạt bị hành động của Trần Mặc làm cho dao động, cho nên toàn lực ủng hộ anh, còn hết sức nhiệt tình nữa. Miêu Uyển lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô hưởng thụ cái gì gọi là đãi ngộ dành cho khách quý, cô có cảm giác giống như mình là quả táo trên cây bị hái xuống, lúc đầu họ bó tay bó chân của cô khiến cô vô cùng sợ hãi.

Cô gái tên Mỹ Dung nói chuyện phiếm với cô, không ngừng khen ngợi người đàn ông đưa cô đến đây, nào là trẻ tuổi, nào là anh tuấn. Miêu Uyển lập tức hớn hỏ, nói là A, tôi cũng thấy vậy, ông xã của tôi là đẹp trai nhất rồi. Mỹ Dung khề cứng người, hỏi đó là ông xã của cô à? Miêu Uyển nói đúng vậy, chúng tôi mới kết hôn không bao lâu.

Mỹ Dung sững sốt một lát, mỉm cười nói ông xã của cô thật tốt với cô.

Dáng vẻ vô cùng hâm mộ.

Miêu Uyển nhất thời tự tin hơn rất nhiều, không hề thấy gò bó nữa.

Đương nhiên, đồ dạ hội cũng là do Mạt Mạt chọn, kiểu dáng công chúa, vô cùng lộng lẫy, lại mềm mại như mây, Miêu Uyển vượt đường viền hoa nói tôi thật sự muốn khóc. Cô gái đứng bên cạnh nói cô khóc đi, không sao, ngay cả tôi cũng muốn khóc, nếu sau này cô không cần người đàn ông này nữa, phải lập tức nói cho tôi biết.

Ngược lại, việc cần làm của Trần Mặc đơn giản hơn rất nhiều, anh chỉ cần tìm một phòng tắm rửa, thay áo phộc, lúc đeo caravat, anh cảm thấy vô cùng phiền phức, điều này cũng làm cho anh ý thức được, anh chưa bao giờ học thắt caravat, anh xoay xoay cái caravat một hồi, cảm thấy mờ mịt.

Cuối cùng cũng xong, nhìn mình một lượt từ trên xuống dưới, nhìn không quen mắt cho lắm, đột nhiên anh hơi sững người, nhìn thế nào cũng thấy người mình ánh lên một tầng hào quang.

Trần Mặc chờ ở trong phòng khách, vẫn cảm thấy rối rắm về trang phục của mình, Miêu Uyển cầm túi xách tinh xảo, chậm rãi đi về phía anh, Trần Mặc ngẩng đầu lên nhìn cô một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Thật sự không quen”

Miêu Uyển hơi thất vọng: “Rất khó coi sao?”

“Không, em rất đẹp.” Trần Mặc đứng lên, chợt anh phát hiện ra anh không biết nên đặt tay mình ở đâu, một cô gái xinh đẹp động lòng người như vậy, để ở đâu cũng thấy không thích hợp, Miêu Uyển đến gần chủ động khoác tay anh, cười híp mắt nói: “Trần Mặc, anh mặc áo phộc rất đẹp trai.”

“A....Có thật không?” Trần Mặc lại cảm thấy anh mặc bộ quần áo này, aiz, không tự nhiên.

Ăn mặc như vậy, đương nhiên là để xứng đôi với cô chứ sao, mặc dù Tiểu Mễ chỉ là một đầu bếp nhỏ, không có sức ảnh hưởng lớn, nhưng bất đắc dĩ, “bất quá” lại là thiên tính bẩm sinh của anh, lại luôn luôn thích làm người tốt, cho nên chuyện vui như vậy, dĩ nhiên anh phải tham gia rồi. Vì thế, Miêu Uyển vừa đi vào phòng ăn liền phát hiện ra có gì đó không đúng, nhân viên tạp vụ đi ra đi vào đều nhìn cô bằng ánh mắt quý dị, Miêu Uyển kéo tay Trần Mặc, nhỏ giọng hỏi, anh lại giở trò quý gì rồi hả? Trần Mặc rất vô tội lắc đầu nói, anh không có làm gì mà

~Ừm, đúng rồi, đều là tên tiểu tử Lục Trần kia đang làm trò quý!

Ăn cơm trong nhà hàng Tây có rất nhiều quy tắc, người mang nước chanh đến là một cô gái xinh đẹp, cô gái đó khom lưng đặt ly nước chanh trên bàn trước mặt cô, đề phía dưới cái ly là một tờ giấy nhỏ được gấp lại tỉ mỉ, Miêu Uyển nghi ngờ mở ra, thấy trên tờ giấy có một hàng chữ màu hồng nhạt:

“Miêu Uyển thân mến, Trần Mặc nói anh ấy sẽ chăm sóc cho bạn cả đời, bạn có nguyện ý lấy anh ấy không?”

Miêu Uyển che miệng lại, gương mặt đỏ bừng lan đến tận mang tai, Trần Mặc mỉm cười nhìn Miêu Uyển, anh vô cùng bình tĩnh, Miêu Uyển dùng giày cao gót đạp cho anh một cái ở dưới gầm bàn, ngượng quá hóa giận: “Trần Mặc....”

Trần Mặc gõ gõ cái ly hỏi: “Nguyện ý lấy anh sao?”

Miêu Uyển tròn tròn mắt hạnh: “Không lấy đó!”

Vậy là bắt đầu từ ly nước chanh, đến món ăn, canh, món chính, trái cây, món điểm tâm, mỗi một món ăn được mang ra cũng đổi một nhân viên phục vụ, bọn họ đều cười thần thần bí bí, giống như mờ ám lại có chút thô tục, lén lút đưa cho Miêu Uyển một tờ giấy nhỏ, màu chữ khác nhau, kiểu chữ khác nhau, nhưng lại chỉ viết đúng một câu:

“Miêu Uyển thân mến, Trần Mặc nói anh ấy sẽ chăm sóc cho bạn cả đời, bạn có nguyện ý lấy anh ấy không?”

Nhạc công violon vừa đi đến vừa kéo bài “Hôm nay em phải gả cho anh”, nhạc công kéo rất nhiệt tình, phát ra những giai điệu vui vẻ rộn rã, rốt cuộc có người khách phát hiện ra có một bàn đặc biệt, sau đó từng người từng người quay đầu lại nhìn bàn của bọn họ, Miêu Uyển có cảm giác mình đã trở thành trung tâm, ngưỡng ngừng không dám ngẩng đầu lên, Trần Mặc lấy dũng khí, anh nghĩ khó hơn nữa cũng không sánh bằng việc đối diện với viên đạn đang bay tới được ngắm bắn ở cự ly 7.62 milimet, ngay cả chuyện như vậy anh cũng không sợ, giờ lại sợ những người ở đây sao?

Trần Mặc đứng lên ho khan một cái lấy giọng, rốt cuộc Miêu Uyển không nhận được nữa đưa tay kéo tay của anh, nhỏ giọng cầu xin: “Em gả cho anh, em gả cho anh, không phải em đã gả cho anh rồi hay sao, xin anh, đừng quậy nữa!”

Trần Mặc cố chấp đứng im tại chỗ, anh không muốn từ bỏ, đoạn này anh phải luyện tập hai giờ đồng hồ, tập khom lưng, luyện giọng, đâu có dễ dàng gì...Miêu Uyển kéo kéo cánh tay của anh không buông, gương mặt càng ngày càng đỏ, tựa như màu cánh hoa tường vi buổi sớm. Trần Mặc từ từ ngồi xuống, cười nói: “Được, vậy anh không nói nữa là được chứ gì.”

Chuyện này thật sự quá mức kinh hãi, quá kích thích, quá khảo nghiệm sức chịu đựng của cô rồi, Miêu Uyển phát hiện hóa ra rất nhiều sách ngôn tình viết đủ mười phần lãng mạn, nhưng nếu chỉ áp dụng một phần vào thực tế thôi, quả thực cũng đã tưởng chừng như là kinh thiên động địa rồi. Khi Miêu Uyển phát hiện ra tất cả mọi người trong nhà hàng đều đang thảo luận chuyện của bọn họ thì tâm hồn yếu ớt như thủy tinh của cô rốt cuộc không chịu nổi áp lực lớn như vậy, cô dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Trần Mặc, giọng tha thiết: “Trần Mặc, chúng ta về nhà đi!”

Cuối cùng Trần Mặc cũng gọi phục vụ tính tiền, Miêu Uyển thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận gấp những mảnh giấy nhỏ kia lại, bỏ vào trong túi xách.

Rốt cuộc cũng về nhà!

Từ khi Miêu Uyển đứng ở cửa nhà liền bắt đầu cười không ngừng, đôi mắt cười híp lại thành một đường thẳng, cô nói: “Trần Mặc, em biết nói như vậy là không tốt, nhưng mà thật sự em thấy hôm nay anh không bình thường.”

“Anh có chỗ nào không bình thường?” Trần Mặc giả ngu, không lấy được hiệu quả thâm tình chấn động như trong kịch bản, trong lòng anh vô cùng buồn bực.

Miêu Uyển cười chỉ chỉ vào đầu.

Trần Mặc nghiêm mặt làm bộ muốn đánh cô, vì thế Miêu Uyển cười khúc khích chạy về phía phòng khách, trên ghế sa-lon trong phòng khách có để một bó hoa hồng đỏ rực như lửa, Miêu Uyển “A” lên một tiếng, sau đó sững sờ đứng yên tại chỗ.

Đúng vậy, hoa hồng tầm thường, quá tầm thường, tầm thường không giới hạn, nhưng lại miêu tả chính xác nhất tình yêu cuồng nhiệt, nồng nhiệt, rực rỡ, xinh đẹp như ráng mây.

Trần Mặc ôm Miêu Uyển từ phía sau, hơi thở nóng bỏng quần quít bên tai cô: “Em thích không?”

“Ừ!” Miêu Uyển cười lau nước mắt trên khóe mắt: “Anh đừng làm tốt hết tất cả mọi thứ trong cùng một ngày, em sẽ sợ.”

“Sẽ không!” Trần Mặc kéo Miêu Uyển đến ngồi trên ghế salon, một chân quỳ trên đất, ôm bó hoa đặt vào tay Miêu Uyển.

Ở giữa bó hoa hồng đỏ rực có một bông màu hồng, bên trong cất giấu một chiếc nhẫn, kim cương lóe sáng dưới ánh đèn, Trần Mặc rút bông hồng đơn độc đó ra kẹp ở ngón giữa, không khí vừa đúng, trái tim đập

kịch liệt cũng vừa đúng.

Miêu Uyển vô cùng mong đợi nhìn anh, Trần Mặc há miệng, trong mắt chợt thoáng qua vẻ lúng túng.

Ừ... con người...khi họ khấn trương...thường thường họ sẽ quên mất từ cần phải nói! Nhất là khi những từ kia được viết ra hết sức không phù hợp.....

“Trước tiên, em hãy nhắm mắt lại!” Trần Mặc dịu dàng nói.

Miêu Uyển hoàn toàn bị anh lấy đi tinh thần, nghe theo lời anh nhắm mắt lại, Trần Mặc lập tức luống cuống lật kịch bản ra xem, đoạn cuối cùng! Đoạn cuối cùng, quên cái gì không quên lại quên điều mấu chốt nhất...Trần Mặc âm thầm tự trách, nhanh chóng lật qua vài trang A4, đáng tiếc, không tìm thấy trang anh cần!

Không thể nào! Trần Mặc nhất thời sửng sờ.

Miêu Uyển lén lút hé mắt nhìn trộm, nói: “Trần Mặc, anh đang làm gì?”

Trần Mặc vô cùng quẫn bách, trở mắt nhìn kịch bản bị Miêu Uyển lấy mất, Miêu Uyển cúi đầu nhìn, từng tờ từng tờ được lật đi, Trần Mặc căng thẳng nhìn cô chăm chăm. Miêu Uyển không tin, gương mặt nhỏ nhắn càng ngày càng co rúm lại, giờ kịch bản lên hỏi: “Người nào viết?”

Trần Mặc cảm thấy không còn khí thế gì nữa, nhỏ giọng nói: “Chủ yếu là Lục Trăn, nhưng mà anh cũng viết rất nhiều....Thật....”

Miêu Uyển mím môi cười, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, cô nâng mặt Trần Mặc lên in lên đó một nụ hôn, cười nói: “Trần Mặc, anh thật tốt.”

“Em không để ý sao?” Trần Mặc kinh ngạc?

Miêu Uyển cười đến mức không khép miệng lại được: “Có vài người a, trời sinh đã không có bản lĩnh này, nhưng mà, xét đến tinh thần tích cực cầu tiến, cũng đáng được khích lệ đấy! Có điều, bây giờ, đoạn kết đâu?”

Trần Mặc ngượng ngùng gãi đầu: “Anh quên mất rồi.”

“Như vậy tùy ý nói vài câu đi.”

“Sao có thể tùy tiện nói được.”

“Vậy thì không tùy tiện, anh nói vài câu xem nào.”

“Không tùy tiện thì nói như thế nào đây?”

“Trần Mặc!”

“Aiz!”

Miêu Uyển rất cố gắng nghiêm mặt lại để tiếng hét lên có chút khí thế, đáng tiếc, cuối cùng hai người cùng cười lăn cười lộn, chứng tỏ chỉ số thông minh của hai người này có xu hướng là số âm.

Chợt Trần Mặc kéo Miêu Uyển lại nói: “Xin hỏi, em có muốn, sau khi chết sẽ được nhập vào mộ phần tổ tiên nhà anh không?”

“A!” Miêu Uyển đỏ khốc đỏ cười: “Có lời cầu hôn như thế này sao?”

“Cái này hay, cái này hay, thật mà!” Trần Mặc nghiêm trang giải thích: “Xin em hãy gả cho anh, có thể không sinh con, nhưng em phải đồng ý với anh, đời này hãy giao phó cho anh, thế nào? Có làm hay không?”

“Làm!” Miêu Uyển cười híp mắt rồi dứt khoát trả lời, lại nghĩ đến một chuyện: “Trần Mặc, nhà anh bây giờ còn có tổ phần sao?”

“Cái này!” Trần Mặc đã đứng lên, anh ôm Miêu Uyển vào trong ngực, nhìn cô một lát: “Đến lúc đó anh cho em một cái! Hai chúng ta ở chung một cái, sau này khi con trai chúng ta cầu hôn cũng phải như vậy, từ dương gian đến âm gian, lúc còn sống đến khi chết đi, tất cả cũng đều phải như vậy!”

Miêu Uyển im lặng một lát, rất bình tĩnh nói: “Trần Mặc, anh cảm thấy tốt như vậy sao? Anh không được lừa gạt con của em, sao em lại cảm thấy, hình như... anh cũng không có nhiều tiền!”

“Không nhiều cũng phải tìm nha!” Trần Mặc nói lớn xong đưa tay lên đặt ngang lưng Miêu Uyển, anh bế bổng cô lên, cúi đầu hôn lên mặt Miêu Uyển, hạ thấp giọng trầm thì bên tai cô: “ Cùng anh vào động phòng, bà xã!”

Miêu Uyển ngửa ngáy cười mãi không ngừng, mắng anh lưu manh.

Bởi vì vui vẻ, rất vui vẻ, cho nên càng nhiệt tình hơn, thiết tình, muốn chứng minh cái gì hử! Trần Mặc đặt Miêu Uyển dưới người anh, vuốt ve làn da non mịn ướt mồ hôi, hơi thở hỗn loạn mà nặng nề, cảm giác khi cao triều giống như đang bay lơ lửng giữa những đám mây, kích tình mạnh mẽ đánh thẳng vào mạch máu toàn thân, cả người tựa như muốn nổ tung, đắm chìm cực độ, hưng phấn cực độ, thỏa mãn cũng cực độ.

Trần Mặc ghé vào tai Miêu Uyển, chậm rãi nói từng câu một:

Anh bảo đảm, bắt đầu từ bây giờ, chỉ yêu một mình em.

Chỉ cưng chiều em, không lừa gạt em, mỗi một chuyện anh hứa với em, anh đều sẽ làm được.

Đối với em, mỗi một câu anh nói đều là thật lòng.

Không ức hiếp em, không mắng em.

Tin tưởng em, có người ức hiếp em, anh sẽ là người đầu tiên lấy lại công bằng cho em.

Khi em vui, anh sẽ vui cùng em.

Khi em không vui, anh sẽ cố gắng chọc cho em vui.

Vĩnh viễn thấy em là người xinh đẹp nhất.

Nằm mơ cũng sẽ mơ thấy em.

Trong lòng anh, chỉ có em.

Miêu Uyển im lặng chớp chớp mắt, từng cái, từng cái, lông mi giống như cánh bướm bay lượn. Lúc đầu cô cho là mình đang khóc, nhưng sau đó lại phát hiện không phải, tất cả mọi thứ trước mắt đều rõ ràng, đều sáng ngời như vậy mà, sáng lấp lánh trong bóng đêm. Người đàn ông của cô nói những lời thoải dung tục trong phim truyền hình bên tai cô, từng chữ, từng chữ, vừa nghiêm túc vừa sến như thể sẽ khiến người xem phim cảm thấy buồn cười.

Nhưng Trần Mặc không xem phim truyền hình, cũng không thích nói đùa, anh không biết những lời kia đều đã bị vô số nam nữ nói đi nói lại đến trăm ngàn lần, anh chỉ từng nghe cô nói, anh chỉ nói ình cô nghe.

Miêu Uyển vẫn không khóc, mặc dù cô là cô gái rất thích khóc!

Mọi người khóc khi đau khổ, vui vẻ cũng có thể khóc, cô đơn, hạnh phúc, đau đớn... Tất cả mọi cảm giác đều có thể khiến người ta khóc thút thít, dùng nước mắt để buông thả mình. Vậy mà Miêu Uyển lại quên mất, cô mở to hai mắt chống đỡ mỗi một phút, một giây, cô nghe được tiếng trái tim mình đang đập vang dội, trong mắt là ánh đèn vàng ấm áp.

Cô chợt cảm thấy không có gì hạnh phúc hơn, thật sự, cuộc sống chẳng qua cũng chỉ mong như vậy!

Giữa Hồng Trần [Hồng Trần: nhân gian] vạn tượng tìm được nửa kia của mình, gặp nhau, quen biết, sau đó gây gổ ... Vì vậy, thế giới này bởi vì yêu anh mà trở nên khác biệt, cuộc sống này bởi vì có anh mà cũng trở nên khác biệt, không liên quan đến bất luận là chuyện gì.

Anh khiến mọi thứ đều trở nên đặc biệt, chỉ có anh mới có thể khiến những ác tục trở thành kích động lòng người, trở thành kinh điển, anh nói những lời thoải đã được nói qua ngàn lần có lẽ nhưng lại khiến tim cô đập nhanh đến mức gần như đau đớn.

Đúng vậy, anh chẳng qua cũng là một người đàn ông bình thường, vậy mà tình tình, tình yêu giữa thể tục phi phạm thần bí, nó lại biến mục nát thành thần kì. Ở bên anh, dường như ngay cả ăn cơm uống nước cũng biến thành thể nghiệm lãng mạn.

Chỉ có anh... Chỉ vì cô!

Miêu Uyển mở to hai mắt nhìn lồng ngực rắn chắc lên xuống trước mặt, quá khứ và tương lai nối tiếp nhau, trong sinh mệnh của cô từng xuất hiện vô số người vẫy tay mỉm cười với cô, nhưng lí trí mách bảo cô chính là anh. Miêu Uyển ôm chặt lấy Trần Mặc, cô là cô gái nhu nhược nhất, nhưng lúc này lại giống như một chiến sĩ kiêu ngạo đầy đắc ý.

Tương lai của cô... Miêu Uyển tuyệt đối tin tưởng rằng: cô sẽ hạnh phúc!

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc cũng chỉ là mèo ăn cá, chó ăn thịt, Miêu Uyển làm bánh ngọt cho Trần Mặc!

Miêu Uyển nắm chặt tay, điều chúng ta thật sự cần, cho tới bây giờ, cũng chỉ đơn giản như vậy!

HOÀN CHÍNH VĂN

< align="center">

49. Chương 49: Ngoại Truyện

Nếu cởi bỏ hết lớp vỏ ngoài trắng lệ rườm rà động lòng người, thì xem ra đại công trình – kết hôn – này cũng chỉ còn lại có hai việc: mời khách và ăn cơm.

Mà hôn sự của Trần Mặc và Miêu Uyển lại tương đối phiền toái, bởi vì bọn họ phải mời khách ba nơi: nhà Trần Mặc, quê nhà Miêu Uyển, còn có các anh em của Trần Mặc. Trần Mặc không biết bao lâu nữa mẹ của anh mới nhận thức được anh đã nhún nhường bà đến mức nào, mà các anh em của anh phải chờ quyết định của Hạ Minh Lăng, vì vậy từ “ba” bỗng nhiên lại biến thành chỉ còn “một” là có thể thực hiện đúng theo kế hoạch. Đối với vấn đề thiết kế lễ cưới, có lẽ Miêu Uyển là người có yêu cầu thấp nhất thế giới, cô muốn màu trắng, lụa trắng mềm mại tinh tế, ngọt ngào tựa bánh kem nhiều tầng, có thật nhiều bạn bè và người thân tham dự, nhận thật nhiều, thật nhiều lời chúc phúc từ họ.

Đây là chuyện lớn nhất cuộc đời cô, dĩ nhiên cô cho rằng mình cần được tôn trọng và được nuông chiều, cũng may, những lễ tiết rườm rà này cũng không hề gì đối với Trần Mặc, cô nói gì anh cũng đồng ý, bởi vậy nên Miêu Uyển rất vui mừng, Trần Mặc thì tươi cười, cứ chỉ cực kỳ ân cần, thậm chí Miêu Uyển còn cho rằng cô là cô dâu hạnh phúc nhất thế giới. Nếu không tính đến mẹ chồng đáng sợ kia của cô thì hôn nhân của cô quả thật gần như hoàn mỹ, mà bây giờ cũng không còn quan trọng nữa, vì thiếu sót cũng là một loại hoàn mỹ, chỉ cần người nào đó cảm thấy trong lòng thỏa mãn, hoặc một ai đó có đủ tự tin thì người đó có thể thưởng thức loại hoàn mỹ này.

Rất dễ dàng nhận thấy, Miêu Uyển là loại người thứ nhất.

Thành phố quê nhà Miêu Uyển không lớn, vì vậy một nửa thành phố là có họ hàng thân thích với nhau, tiệc rượu mời khách lên đến hai mươi mấy bàn, Trần Mặc nhúc nhủ, nhà anh ít người, họ hàng thân thích cũng cực ít, cảm giác phải nhớ mặt, nhớ tên, nhớ bối cảnh của hơn hai trăm bạn bè thân hữu quả thật tựa như đầm rồng hang hổ.

Nhà Miêu Uyển là thượng Chiêm Sơn Vi Vương trong vùng, anh chị em của cô đều tới đây. Hai bên gia đình nhà Miêu Giang và Hà Nguyệt Địch là hai gia tộc lớn, có đủ người để gây sức ép cho cô. Trần Mặc chợt có cảm giác như đang bị nhấn chìm giữa chiến tranh mông lung. Buổi tối anh gọi điện thoại cho Lục Trần báo cáo tiến độ kế hoạch, khi nói đến chuyện này, Lục Trần nhắc nhở anh ngàn vạn lần đừng sót ruột, Trần Mặc ậm ừ đáp một tiếng. Nhưng mà thật kỳ quái, anh thật sự không thể nhịn được, hôn nhân đối với anh là một trang mới, anh cũng rất tò mò, anh muốn biết từng bước, từng bước nên làm như nào.

Anh em của Trần Mặc không nhiều lắm, anh xin nghỉ phép, Thành Huy phải trực thay, muốn nhờ người khác trực thay ngoài Thành Huy cũng khó, cuối cùng vẫn là Nguyên Kiệt có nghĩa khí, nhân dịp nghỉ đông đi cùng anh đến đây, nghiêm nhiên cậu ấy trở thành người duy nhất bên nhà trai, và dĩ nhiên, cậu ấy cũng

sẽ là phù rể. Phương Tiến biết được tin này rất buồn bã, nhất quyết đòi anh cho xem hình, xem hình xong lại cảm thấy người nọ không đẹp trai đến mức có thể thay mặt mình đảm nhiệm vai trò đón khách, Trần Mặc bất đắc dĩ, anh phải an ủi Phương Tiến rất lâu.

Trong hôn lễ, bên nhà trai không có ai tới, họ hàng thân thích bên nhà gái tự nhiên cũng sinh lòng nghi ngờ, tuy nhiên, đều bị Hà Nguyệt Dịch lấy “anh là con trai độc nhất trong nhà, cha anh thân thể không tốt, đi lại cũng không tiện” làm lý do để giải đáp tất cả những nghi vấn đó.

Thật ra thì Hà Nguyệt Dịch cũng đồng tình chuyện mẹ Trần Mặc không tới đây, bà có ấn tượng không tốt với người này, lúc gặp nhau nhất định là sắc mặt sẽ khó coi, Trần Mặc cũng biết mẹ mình không phải là đèn đã cạn dầu, ngộ nhờ hai bà mẹ âm ỉ với nhau, ở thành phố nhỏ này tin tức truyền đi rất nhanh, chỉ chớp mắt là tất cả mọi người trong thành phố này đều biết hết, như vậy mọi chuyện lại càng khó giải quyết. Hai bên thông gia không gặp nhau tuy có hơi kỳ quặc, nhưng cũng tốt hơn là gặp nhau rồi âm ỉ một trận.

Bởi vì Trần Mặc đến đây một mình nên những thủ tục rườm rà lưu truyền nhiều đời nay cũng hoàn toàn không có đất dụng võ, chị em của Miêu Uyển cảm thấy không cam lòng, hung hăng đòi Trần Mặc một khoản phí mở cửa khá cao, bất chệt đến nỗi Miêu Uyển nhỏ máu trong lòng, cô nghĩ thầm, đây là các chị cướp tiền của em a

Ngày tổ chức hôn lễ, Trần Mặc không mặc Tây phục, anh mặc lễ phục cảnh sát võ trang, ngày hôm trước còn đặc biệt mang đi giặt, trang phục màu xanh lá cây đậm được là phẳng phiu, ủng quân nhân đen bóng, đứng thẳng lưng trước cửa, cho dù không có một Gia Tường Lâm đứng bên cạnh, thì nhìn anh vẫn rất bắt mắt.

Chị em của Miêu Uyển núp phía sau cánh cửa không chịu mở cửa, cười hì hì hỏi một đồng vấn đề khó khăn, Trần Mặc chưa từng có năng lực cũng như kinh nghiệm nói chuyện dây dưa với người khác, Nguyên Kiệt bất đắc dĩ đứng ra chịu trận, trở thành người bất hạnh bị người khác đùa giỡn – vô cùng thảm a!!! Miêu Uyển ở trên lầu, len lén nhìn xuống qua cửa sổ, cô chỉ cảm thấy hình ảnh kia rất vui mắt, mà, người đàn ông của cô, là người đẹp trai nhất thiên hạ.

Cuối cùng, đồng chí Trần Mặc phóng khoáng dùng một số tiền lớn phá cửa, các chị em vui vẻ đón người vào, Đào Dịch dẫn Miêu Uyển từ trong phòng ra ngoài, Trần Mặc nhất thời kinh ngạc. Ấn tượng đầu tiên của anh về người này liền không tốt, anh có cảm giác như người này đang giành bà xã với anh, mặc dù buổi tối ngày hôm trước, Miêu Uyển đã giải thích cặn kẽ cho anh cả quá trình đón dâu, nhưng Trần Mặc vẫn phản xạ có điều kiện, lập tức tiến lên cướp người. Đào Dịch mới chớp mắt một cái, người trong tay đã bị cướp mất, về mặt ông như đưa đám nói: ai, sốt ruột cũng không cần vội như vậy chứ! Muốn ôm người xuống lầu thì anh phải đưa tiền cho tôi nha, tôi là cậu của anh đó!

Trần Mặc cười cười với ông, dễ dàng ôm Miêu Uyển đi xuống lầu.

Đây là hôn lễ náo nhiệt nhất, phức tạp nhất, cũng lộn xộn nhất bình thường, người điều khiển chương trình cười cười nói nói, huyền não trên sân khấu, rất nhiều em nhỏ chạy qua chạy lại đuổi bắt nhau. Miêu Uyển mặc sườn xám màu đỏ đi theo Trần Mặc tới từng bàn mời rượu. Cô có chút không vui, cảm thấy làm như vậy hơi kiểu cách, nhưng nghĩ lại một chút lại cảm thấy không có gì không vui, dù sao chuyện nên làm thì đều phải làm.

Ngược lại, Trần Mặc lại cảm thấy cũng không tồi, anh vốn xem hôn lễ như một nhiệm vụ khó khăn, chưa từng mong đợi cao, cũng không hy vọng nhiều. Anh nắm tay Miêu Uyển hỏi em có mệt không? Miêu Uyển lắc đầu một cái, hai má ửng hồng, vì uống rượu, nhưng có lẽ vì trong lòng cô kích động thì đúng hơn.

Người ta nói đêm xuân đáng giá ngàn vàng – đêm động phòng hoa chúc, vì vậy tự đáy lòng Miêu Uyển cảm khái, sau một ngày tiếp khách còn có thể lực động phòng, này không phải là thể lực quá dũng mãnh rồi không? Chỉ có điều, cũng đúng thôi, cô dâu thời xưa đâu cần phải ra ngoài, họ chỉ cần ngồi trong phòng chờ một người đàn ông xa lạ tới vén khăn voan.

Nhưng mà.... Miêu Uyển tập trung tinh thần nhìn Trần Mặc, sao lại đáng sợ như vậy?

Chồng!

Là người sống gắn bó bên nhau cả một đời người, phải là người mình tự chọn, phải là người mình yêu mới tốt. Trên đời này còn nhiều người đàn ông tốt hơn, đẹp trai hơn thì thế nào? Cũng không phải là của mình! Trong lòng cô chỉ có người đàn ông này, người đàn ông trước mắt này.

Anh là của mình.

Cho nên, dù có nhiều chỗ thiếu hụt, cho dù có rất nhiều, rất nhiều điểm thiếu sót, Miêu Uyển cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nghe nói hôn nhân có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt đáng sợ, dù sao cũng phải có tình yêu, mới đủ làm tiêu tan hết những điều vụn vặt đáng sợ ấy.

Trần Mặc bận rộn với công việc, Miêu Uyển cũng không rảnh rỗi gì, tổng cộng có năm ngày nghỉ phép để kết hôn mà quay qua quay lại đã hết, Mạt Mạt còn nói đùa, cái này gọi là “kết hôn bay”. Trên máy bay quay về, Trần Mặc thấy vẻ mặt Miêu Uyển hơi cứng lại, không còn nét vui vẻ thường ngày, trong lòng liền thắc mắc, có phải cô vẫn đang để tâm chuyện hôn lễ không, vì vậy anh quyết định lần này tổ chức ở Tây An, nhất định phải làm lớn hơn, uy nghiêm hơn, anh phải làm cho cô cảm thấy mỹ mãn.

Chỉ có điều, bên phía Vi Nhược Kỳ vẫn trước sau như một, Trần Mặc đề nghị mấy khách sạn nhưng bà đều cự tuyệt, mặc dù trong lòng Trần Mặc rất bất mãn nhưng cũng chỉ có thể nghe theo bà, anh cũng biết mẹ anh không phải không ưng khách sạn nào, bà chỉ đang biểu hiện quyền uy của mình mà thôi, cũng may, mẹ vẫn là mẹ, một ngày nào đó mẹ hết giận sẽ chịu nhượng bộ, Trần Mặc không nóng nảy, anh có thể chờ.

Phụ nữ, quả nhiên đều là sinh vật phiền toái, Trần Mặc cảm khái.

Mà đàn ông.... Chính là sinh vật thỉnh thoảng sẽ làm anh mừng rỡ như điên.

Một cú điện thoại của Hạ Minh Lăng khiến Trần Mặc hưng phấn không thôi, vị đội trưởng đáng đánh đòn kia thản nhiên hỏi Chủ nhật có rảnh không, nếu rảnh thì cùng nhau ăn chút gì đó! Trần Mặc sững sốt hồi lâu mới phản ứng được, kích động đến mức thanh âm có chút mơ hồ, anh không cần suy nghĩ đã lập tức nói có, Hạ Minh Lăng cười cười, nói được, đến lúc đó lái xe đến đón bọn ta, người không ít đâu.

Trần Mặc trong lòng thấp thỏm, hỏi Hạ Minh Lăng có bao nhiêu người có thể tới. Hạ Minh Lăng cố ý dừng lại một lát, cười xảo quyệt, anh nói, đến lúc đó chẳng phải cậu sẽ biết sao?

Trần Mặc cảm ổng nghe, im lặng không nói gì.

Chủ nhật... Cũng chẳng còn mấy ngày nữa là tới, Trần Mặc quyết định phải chia sẻ niềm vui này, anh trịnh trọng nói với Miêu Uyển, những người kia đều là anh em của anh, là anh em thân thiết nhất, tốt nhất, đã vô số lần cùng anh sống chết trong mưa bom lửa đạn. Trần Mặc càng nói càng kích động khiến Miêu Uyển kinh ngạc đến mức không biết nên biểu lộ thế nào.

Mưa bom lửa đạn... Cùng sống cùng chết!

Buổi tối, Miêu Uyển lật người ôm lấy nửa người Trần Mặc: thật tốt, sau này anh không cần phải trải qua những thứ đó nữa.

Chủ nhật, Trần Mặc thuê một chiếc xe khách nhỏ, sự kỳ vọng trong lòng anh không hề phù hợp với thực tế, anh chỉ cảm thấy xe càng lớn thì người tới sẽ càng nhiều. Trần Mặc không biết số chuyến bay, đứng trước cửa ra ngõ nghiêng chờ đợi, Miêu Uyển chưa bao giờ thấy Trần Mặc gấp gáp như vậy, liền đi tới nắm tay anh. Trần Mặc xoay người ôm Miêu Uyển vào trong ngực, cúi đầu nói với cô: “Bọn họ đều là anh em của anh!”

Miêu Uyển kinh ngạc khi thấy đáy mắt Trần Mặc thoáng có ánh nước, mặc dù tầng nước vô cùng mỏng, nhưng đây cũng là “kỳ văn dị sự” [chuyện lạ], cô vươn tay ôm Trần Mặc, nói: “Em biết, em hiểu mà.”

Trần Mặc có thị lực hơn người, cho dù đoàn người của Hạ Minh Lăng mặc trang phục ngày thường cũng đã vừa nhìn liền nhận ra bọn họ ở phía xa, Phương Tiến giống như một con báo nhỏ nhanh nhẹn, linh hoạt len lỏi giữa đám người, bồng bồng khí thế chạy tới chỗ anh, Trần Mặc giang hai cánh tay ôm lấy cậu ta.

“Trần Mặc, mình nhớ cậu muốn chết!” Phương Tiến khoa trương kêu to, đôi mắt to lóe sáng. Miêu Uyển tò mò nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Trần Mặc ôm từng người anh em của mình, cuối cùng mới đến phiên Hạ Minh Lãng, đội trưởng Hạ cười hi hi ôm vai rất có phong thái rồi nhìn anh, trong lòng Trần Mặc chợt khẽ động, đứng nghiêm chào theo nghi lễ quân đội: “Đội Trưởng, ngài khỏe!”

Hạ Minh Lãng vội vàng đáp lễ, giọng thân mật xen chút oán trách: “Đùa cái gì vậy, người này là..?”

Trần Mặc cúi đầu cười, đưa tay kéo Miêu Uyển lại, đẩy cô tới trước mặt Hạ Minh Lãng: “Vợ em!”

Miêu Uyển cười ngọt ngào, vừa khéo léo vừa dễ thương, nghiêm trang cúi chào Hạ Minh Lãng, cười nói: “Đội trưởng, ngài khỏe!”

“A...ô ô, mau, đừng như vậy...” Hạ Minh Lãng khoa trương chỉ vào Miêu Uyển: “Xinh đẹp như vậy à?” Anh ghé vào tai Trần Mặc, cười cười, nhỏ giọng nói: “Cậu được lắm, tiểu tử... Trâu già gặm cỏ non à? Làm sao lừa được con gái nhà người ta thế? Chân nhân bất lộ tướng sao?”

Mặt Trần Mặc lập tức đỏ lên, sờ sờ sống mũi hỏi: “Lục Trần đâu? Khi nào thì đến?”

“A, cậu ta còn đang ở trên trời, bay sau một chuyến.” Hạ Minh Lãng mặt không biến sắc nói.

“Này, tìm một chỗ đợi cậu ta một chút thôi.” Trần Mặc xoay người nói với các anh em.

Người tới không tính là nhiều, hơn mười người, nhưng cũng không quá ít, Trần Mặc nhớ tới một người, hỏi sao Từ Tri không tới, Hạ Minh Lãng nói cậu ta đã đi huấn luyện rồi, Trần Mặc gật đầu một cái, về mặt hơi cứng lại.

Anh biết cơ hội huấn luyện đó, anh cũng đã từng mong đợi nó, có điều, như bây giờ cũng tốt, rất tốt.

Cho dù là mặc quần áo thể thao bình thường nhất, nhưng mười người đàn ông thân hình cao lớn xóc vác đứng xúm lại một chỗ vẫn làm cho người khác chú ý, Trần Mặc dẫn bọn họ tới quán cà phê trong sân bay, tùy tiện gọi vài thứ, đồ ăn chẳng có mấy ai đụng đến, nhưng nước chanh lại uống sạch sẽ. Phương Tiến đã lâu không được gặp Trần Mặc, hưng phấn quá độ, nín lấy anh oa oa nói chuyện không ngừng, mấy người khác cũng thế, nước Bắc trời Nam, tựa như tất cả mọi người đã giữ những lời này trong bụng rất lâu rồi. Miêu Uyển cực kỳ khéo léo, không chen ngang vào cuộc trò chuyện của bọn họ, chỉ im lặng lắng nghe, Trần Mặc nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, trong lòng thầm cảm ơn cô hiểu chuyện như vậy.

Khi đang nói chuyện, Trung tá Lục Trần tác phong nhanh nhẹn từ ngoài cửa đi vào, vì là đi du lịch, anh cũng mặc trang phục thường ngày, áo len cao cổ màu sáng, áo khoác ngoài màu bạc, quần lao động, dưới chân mang một đôi ủng quân nhân màu đen, mười phần tinh anh, mười phần nhã nhặn chất phác, vừa đẩy cửa lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, đem những thứ này đánh chết dân công uy mãnh đến rằng rơi đầy đất (ngôn ngữ của Lục Trần).

Hai mắt Miêu Uyển sáng lên, chỉ vào Lục Trần nói: “Anh, anh... Em...hình như...đã từng gặp anh....”

Lục Trần tươi cười rạng rỡ: “Cô gái, espresso, uống ngon tôi mới tới nữa nha.”

“Đúng rồi!” Miêu Uyển khẳng định mình không nhớ nhầm, vui vẻ nói: “Anh bây giờ trắng hơn lúc trước rất nhiều, nhìn rất trẻ... Em không nhận ra nữa rồi!”

“Vậy sao?” Lục Trần đưa tay lên sờ sờ mặt của mình.

Hạ Minh Lãng đột nhiên nổi hứng, ghì chặt cổ Lục Trần từ phía sau, cố làm ra vẻ hung ác uy hiếp: “Nhiều người như vậy chờ một mình cậu, còn chú trọng ngoại hình hả? Muốn chuộc lỗi thế nào đây?”

Lục Trần bị anh ghì chặt đến nổi lão đảo lui lại phía sau một bước, lập tức xin tha thứ: “Phạt ba ly rượu!”

Mọi người khinh thường ồ lên giễu cợt, này mà tính là chuộc lỗi sao?

“Thôi đi, cậu, phạt cậu 30 chén cũng như không.” Hạ Minh Lãng buông tay ra, lại có hứng thú vò mái tóc ngắn của Lục Trần rồi bù cả lên.

Lục Trần hiển nhiên cũng không ngại, vẫn cười đến cực kỳ rạng rỡ, ra sức đâm đầu vào những chiến hữu cũ rồi ân cần hỏi thăm. Trần Mặc vui mừng phát hiện lực chú ý của mọi người nháy mắt đã rời đi, anh thở phào một cái, thoát ra khỏi vòng vây của mọi người. Miêu Uyển kéo tay của anh: “Đã đông đủ người rồi, để bọn họ về rồi nói chuyện tiếp?”

Trần Mặc nhỏ giọng nói: “Nhiều người, đợi lát nữa uống rượu vào, sẽ có chút ồn ào.”

“Không có chuyện gì, cùng lắm là phá nhà thôi!” Miêu Uyển đẩy mạnh anh một cái.

Theo ý Trần Mặc, vốn là anh muốn đến quán ăn, nhưng Hạ Minh Lãng lại cảm thấy anh em bọn họ khó có dịp được tụ tập, quan trọng là vui vẻ, còn thì ăn cái gì cũng được, ai mà quan tâm đến chuyện đó, ở trong quán ăn cũng hơi gò bó, không được thoải mái, Trần Mặc suy nghĩ một chút thấy cũng có lý, liền gọi vài món ăn ở một tiệm cơm quen rồi nói với bọn họ mang tới vào buổi trưa.

Trần Mặc dẫn mọi người về nhà, trên hành lang cười cười nói nói, vừa vặn có một người cũng muốn xuống lầu, khi đi lướt qua nhau, Trần Mặc liếc nhìn thấy quen mắt, thần xui quỷ khiến thế nào anh lại chủ động chào hỏi người đó, người nọ cứng mặt, thụ sủng nhược kinh, cũng cười đáp lại, gật đầu với Trần Mặc một cái. Trần Mặc chỉ vào đám người Hạ Minh Lãng, kiêu ngạo giới thiệu với người nọ: “Chiến hữu cũ của tôi!”

“À à... Ngưỡng mộ đã lâu...” Người nọ vội vàng làm dáng vẻ vui mừng, vươn hai tay ra dùng sức bắt tay Hạ Minh Lãng, lắc lắc hai cái.

Hạ Minh Lãng mặt vẫn bình thản như đám mây, nói: “Tôi cũng vậy!”

Rồi người nọ ngẩng ngực đi qua, tới chỗ rẽ cầu thang còn không nhìn được mà quay đầu lại nhìn xung quanh một hồi, Hạ Minh Lãng cười híp mắt vẫy tay với người đó một cái, quay đầu nói với Trần Mặc: “Cậu hù được người ta rồi.”

Trần Mặc sững sờ một giây, dứt khoát quyết định quên chuyện này đi.

Miêu Uyển rốt cuộc cũng nhận ra lúc này Trần Mặc không bình thường, không thể hình dung anh theo lẽ thường được, cô cầm chìa khóa mở cửa mời mọi người vào nhà. Mấy người đàn ông quanh năm suốt tháng ở trong ký túc xá bị loại “nhà” ấm áp, hạnh phúc mỹ mãn này kích thích mà gào khóc không thôi, toát ra đủ loại ánh mắt từ hâm mộ đến ghen tỵ đuổi giết Trần Mặc.

Trần Mặc khoác một tay lên vai Miêu Uyển, cười đầy kiêu ngạo, trong lòng sóng trào cuộn cuộn, nhưng vẻ mặt vẫn bình thản.

Vì vậy, mọi người đều không ngừng kêu gào: Trần Mặc, con mẹ nó, cậu có vận cứt chó... Trần Mặc, chuyện tốt này sao lại rơi trúng người cậu rồi... Trần Mặc, cậu như vậy mà cũng có người muốn.... Trần Mặc...

Miêu Uyển bê đĩa trái cây từ phòng bếp đi ra, các loại trái cây được cắt gọt tỉ mỉ, bên cạnh bày một đĩa điểm tâm tinh xảo, Miêu Uyển xoa xoa tay, đứng bên cạnh cười ngượng ngịu: “Mọi người nếm thử đi, đều là do em làm.” Kết quả, vừa mới yên tĩnh được một lát mấy người đàn ông này lại bắt đầu ầm ĩ, Phương Tiến chìa tay ra nhìn một hồi lâu vẫn không lấy một miếng nào, thật sự quá tinh xảo, quá đẹp, không giống đồ anh có thể ăn, Phương Tiến chợt cảm thấy đầu tê dại, quay đầu, hướng ánh mắt cầu cứu vào Trần Mặc.

Trần Mặc giật giật khóe miệng, cầm quả táo trên bàn trà ném qua, Phương Tiến đưa tay chụp lấy, xoa xoa vào quần áo xong liền đưa lên miệng gặm, Miêu Uyển vội vàng cản: “Ai, đưa cho em rửa đã.” Lục Trần ngăn cô lại, cười nói: “Thôi, em rửa cậu ta lại ăn không vào nữa, cậu ta ấy à, chính là trời sinh tiện miệng đó!” Anh ngửa đầu cảm khái, dùng tăm xâu một miếng dưa đỏ, cực kỳ ưu nhã và lịch sự nuốt vào, Phương Tiến gặm mấy cái đã hết quả táo liền lên qua, ngáng chân, đè Lục Trần xuống nền đất.

Mỗi người khác nhau đều có cách bày tỏ niềm vui sướng hay nhớ nhung khác nhau, có vài người thích ôm, có vài người không thích, bọn họ cũng có phương thức trao đổi cá nhân riêng, nói ví dụ như: đánh!

Phương Tiến mặc dù đủ mạnh, nhưng kungfu của Lục Trần cũng tương đối khá, mọi người vây xem cũng bắt đầu hào hứng, còn đòi đặt cược, Hạ Minh Lãng ngồi trên sofa như một đại gia, vừa thưởng thức xiếc vừa ăn trái cây, vẻ mặt nhàn nhã đầy hưởng thụ.

Miêu Uyển len lén kéo áo Trần Mặc chỉ vào Hạ Minh Lãng, hỏi, đó là lão đại của bọn anh sao? Trần Mặc nói, anh ấy là lão đại. Miêu Uyển ngay lập tức cảm thấy kính nể.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 2

Rất nhanh, mọi người đã chia thành hai phe, Trần Mặc và Hạ Minh Lăng ngồi một góc ghế sofa thảo luận về thay đổi lòng người trong quân đội rồi tới các học thuật mang tính thực tiễn, bất quá, Hạ Minh Lăng ngay cả khi đang nói chính sự cũng không nghiêm chỉnh, mắt nhìn sáu phía, tai nghe tám hướng, thỉnh thoảng lại cầm cái gì đó đập đập lên ghế, kêu gào: Lục Trần, áp chân của cậu ta...

Vì thế, Trung tá Tiểu Lục lau mồ hôi xong lại tiếp tục chiến đấu.

Cuối cùng, hai người đánh tới khi quần áo của cả hai đều dính vào người mới tận hứng mà dừng lại, dĩ nhiên, khách xem cũng thấy thoải mái trong lòng. Miêu Uyển lại bê thêm một đĩa trái cây mới cắt ra ngoài, thậm chí cảm khái, quả nhiên là tham ăn nha, cũng may cô đoán chừng có khoảng mười Trần Mặc mà chuẩn bị đồ. Hạ Minh Lăng nghe Trần Mặc phàn nàn mấy khuyết điểm chung xong cười hì hì vỗ bả vai Trần Mặc: được rồi, nhớ năm đó chúng tôi gặp các cậu, còn không phải một bụng tức sao? Không phải giờ cũng rất tốt đó sao.

Trần Mặc sưng sốt một lát, có chút bất đắc dĩ.

Lục Trần đánh nhau xong chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, Phương Tiến không xem trọng vẻ ngoài như vậy, đứng dậy phủi bụi trên người lại tiếp tục cười nói với mọi người. Lúc đầu, Miêu Uyển bị cậu ta lôi kéo, kể cho cô nghe vinh quang chiến sử của Trần Mặc, Miêu Uyển càng nghe, mắt hạnh càng mở lớn kinh ngạc, cái miếng nhỏ nhắn hé mở, cô luôn luôn cảm thấy ông xã mình là đệ nhất thiên hạ, anh minh thần võ, nhưng đến bây giờ cô mới biết, chồng của cô quả nhiên là anh minh thần võ thật. Nhưng không được bao lâu, quần chúng nhân dân đều cho rằng chuyện này bọn họ đã nghe nhiều rồi, đã không còn cảm giác mới mẻ nữa, rốt rít yêu cầu một tiết mục mới. Miêu Uyển bị buộc phải ôm ảnh cưới tới như hiến vật quý, Phương Tiến nhìn mà hai mắt phát sáng, không ngừng kêu gào: A, Trần Mặc rất đẹp trai... A, chị dâu thật xinh đẹp...

Phương Tiến bưng bưng khí thế, hai tay nắm lại thành quyền, thế, tương lai mình kết hôn cũng muốn mặc lễ phục, lễ phục bộ binh của bọn họ cũng đẹp lắm! Bên cạnh có người trêu chọc cậu ta, nói, lễ phục còn đang treo trong tủ quần áo kia, muốn có bà xã hả? Chỉ dựa vào cậu thôi sao?

Lời này tựa như một cước hung hăng đá vào lòng Phương Tiến, cậu ta nháy nháy mắt, ánh mắt vô tội mà buồn bã, Miêu Uyển thấy Phương Tiến không vui liền cố gắng an ủi, cô muốn nói, nói: “Phương...Phương...” Đáng tiếc là vừa rồi phải chào hỏi quá nhiều người, đến giờ cô cũng chưa nhớ tên từng người, nói “Phương” một hồi lâu mà vẫn chưa nhớ ra tên đầy đủ, đành nói: “Cậu Phương, cậu không phải lo lắng, cậu đẹp trai như vậy, nhất định sẽ có cô gái thích cậu.”

“Thật không, chị dâu?” Phương Tiến mừng ra mặt, anh rất hài lòng khi Miêu Uyển gọi anh là “Cậu Phương”, nhất là khi Miêu Uyển chỉ gọi anh là cậu Phương mà không phải gọi người khác như cậu Lục, anh Hạ... Rất hài lòng, vì vậy lại càng thừa nhận vị chị dâu này: nhìn đi, nhìn đi, chị dâu thật tinh mắt! Nhìn một cái đã biết Trần Mặc thân với ai nhất!

“Ừ, ừ! Đương nhiên là thật!” Mặc dù bạn học Miêu Uyển rất thích cái từ chị dâu này, nhưng lời đuổi lời, cô cũng chỉ có thể nhắm mắt gật đầu.

“Vậy nhờ chị dâu giới thiệu cho em một người nha?” Lục Trần sửa soạn xong lại xuất hiện với bộ dạng vô cùng đẹp trai, thuận miệng đáp một câu.

Hai mắt Phương Tiến phát sáng, lập tức túm áo Miêu Uyển nói: “Đúng vậy, chị dâu giới thiệu cho em một người bạn gái đi!”

“A!” Miêu Uyển vô cùng có trách nhiệm mà nghiêm túc nhíu mày, mải miết suy nghĩ, quay đầu nhìn Lục Trần đang cười đến rạn ngồi, thật lòng hỏi thăm: “Ai, cậu có bạn gái chưa? Có muốn tôi để ý giúp cậu không?” Cô nghĩ thầm, mình đây thật không phải là người trông mặt mà bắt hình dong đâu, chỉ là, người này xem ra bán rất được giá! Đáp thêm một chút là có thể bán đi được rồi.

Lục Trần mặt cứng đờ, loáng thoáng thấy ánh mắt hài hước của Hạ Minh Lăng chiếu tới đây.

“Em có rồi!” Lục Trần rất nghiêm túc và hết sức thành khẩn nói.

Miêu Uyển ờ một tiếng, bắt đầu đánh số thứ tự cho những cô gái mình quen biết mà tuổi phù hợp, độc thân, chưa kết hôn.

Tiệm cơm đưa thức ăn đến vào giữa trưa, Trần Mặc mở cửa thấy bà chủ Tô Hội Hiền đích thân mang đồ đến, lập tức sững sờ trong giây lát, vì vậy Tô Hội Hiền cười ôn hòa, thân thiết nói: “Vừa khéo tôi cũng đang rảnh nên giúp bọn họ mang tới.”

Trần Mặc nhường đường để cho họ vào nhà, theo sau còn có một người mặc bộ đồ trắng của đầu bếp, Tô Hội Hiền nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của anh vội vàng giải thích: “Hôm nay trong tiệm cũng không bận lắm nên tôi gọi Tiểu Bát đi theo, thức ăn này ăn nóng mới ngon.” Trần Mặc không ngừng gật đầu, trong lòng rất cảm động.

Tô Hội Hiền là một người phụ nữ tỉ mỉ, chỉ cần nghe những lời lọt tai bà nói với Trần Mặc cũng biết bữa cơm này có ý nghĩa không hề tầm thường. Đời người là vậy, có đôi khi chúng ta làm rất nhiều việc giúp người khác, bọn họ cũng không nhớ lâu vì những chuyện đó không quan trọng, nhưng đôi khi tận tâm giúp một lần, họ lại nhớ rất lâu, vì đối với họ chuyện đó có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Tô Hội Hiền là một thương nhân tốt, bà luôn hiểu làm thế nào để bỏ ra ít thời gian và nguồn lực nhất nhưng lại đổi được báo đáp lớn nhất, tình người là thứ đầu tư tốt nhất xã hội Trung Quốc.

Miêu Uyển đi theo họ vào phòng bếp, Tô Hội Hiền giúp Tiểu Bát mở đồ ra cho cô nhìn, phần lớn là những món ăn gia đình, đều là mỹ vị truyền thống. Tiểu Bát xắn tay áo bắt tay vào làm, Miêu Uyển thấy một đầu bếp chuyên nghiệp làm việc, thanh âm có chút sợ hãi, chỉ vào chiếc túi trên bàn bếp, nói, tôi có thể làm. Tô Hội Hiền liền vui vẻ nói, vậy thì tốt quá, thế thì giao cho chị Trần vậy.

Trước mặt Miêu Uyển bỗng tối sầm lại, dùng sức túm lấy Tô Hội Hiền nói: “Tên tôi là Miêu Uyển.”

Tô Hội Hiền gật đầu tỏ ý đã biết.

Hạ Minh Lãng thông thả đi vào hỏi: “Có chuyện gì cần tôi giúp một tay không?”

Miêu Uyển sợ hết hồn, vội vàng khoát tay nói: “Không cần, không cần đâu.” Ngược lại, Tô Hội Hiền là người tùy cơ ứng biến, chỉ vào cái túi trên bàn bếp nói: “Cậu xem làm đi!”

Hạ Minh Lãng lấy thịt bò muối ra khỏi túi. Anh rửa tay, hơi thả lỏng năm ngón tay, rút dao từ trên kệ xuống, miết một cái, nháy mắt với Miêu Uyển. Ánh dao sèn soẹt liên tục chớp lóe, các miếng thịt thật là mỏng lại đều, Tiểu Bát ngừng tay nhìn Hạ Minh Lãng đầy hâm mộ: “Sư phụ, tay nghề này người luyện bao lâu rồi?”

Hạ Minh Lãng cũng không dừng tay, thuận miệng đáp: “Mười mấy năm thôi!”

Chỉ chốc lát sau, Hạ Minh Lãng đã thái xong thịt bò nguội, Miêu Uyển và Tô Hội Hiền bưng thức ăn bày lên bàn ăn, chia bát đĩa, gọi mọi người ngồi vào bàn. Lục Trần đảo dắc ngó quanh phòng bếp, bị Hạ Minh Lãng túm cổ áo xách ra ngoài: rửa chén thôi cũng đập nó thành tám mảnh, không an phận còn chạy tới phòng bếp quấy rối à?

Miêu Uyển bị dọa sợ, lạnh run đứng ở cửa phòng bếp nhìn Hạ Minh Lãng ngậm một miếng thuốc, trong lòng cảm thán, lão đại đúng là lão đại, chỉ thái thịt thôi cũng có phong thái hơn người. Lục Trần mặt ửng hồng, đại khái là có lòng tốt muốn giúp một tay nhưng lại bị đuổi ra ngoài, ngượng ngùng nói nhảm: “Đẹp trai quá!”

Miêu Uyển gật đầu nói: “Đúng là đẹp trai”

“Hôm nào để Trần Mặc nhà chị thể hiện mới được”

Đôi mắt Miêu Uyển sáng rực, quay đầu lại nghĩ một lát, vẫn là... Thôi đi!

Hạ Minh Lãng ra tay xào nấu vài món, không đặc biệt nhưng nhìn cũng rất đẹp mắt, đặc ý hả hê xếp lên bàn ăn. Miêu Uyển bị Tô Hội Hiền đẩy ra khỏi phòng bếp, bà nói cô là chủ nhà, nên ra ngoài kia tiếp khách. Vì thế, Miêu Uyển nhún nhó, ngượng ngùng ngồi bên cạnh Trần Mặc. Được một lát, đột nhiên Phương Tiến tự vỗ vào trán mình một cái rồi lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa cho Trần Mặc, còn cực kỳ phóng khoáng nói: “Tặng cho anh!”

Trần Mặc nhú mào: “Không phải đã nói đừng tặng quà rồi mà!”

“Vậy sao được... Anh kết hôn, chuyện lớn như vậy em phải có quà mừng chứ! Chúng ta là gì nào!” Phương Tiến tròn tròn hai mắt.

Trần Mặc không biết làm sao đành cười cười, nhận lấy cái hộp nhỏ rồi mở ra, lập tức sững sờ, bên trong hộp trang sức là một chiếc nhẫn kim cương đang phát ra thứ ánh sáng chói mắt, theo mắt thường quan sát, chiếc nhẫn này so với chiếc vài ngày trước anh tặng cho Miêu Uyển còn lớn hơn, ước chừng khoảng 1 carat. Đồng chí Trần Mặc im lặng hết mười giây, ngẩng đầu, vô cùng hoang mang nhìn đồng chí Phương Tiến: “Cậu làm vậy là muốn làm gì?”

Là cậu muốn cầu hôn với tôi hay là muốn đập tôi vào xó nhà hả?

“Cho anh để anh tặng chị dâu nha!” Phương Tiến trả lời như chuyện này rất hợp tình mà còn hợp cả lý, “Trần Mặc, chuyện kết hôn là quan trọng nhất rồi, nhất định phải mua cái lớn, em biết ngay anh không nghĩ tới cái này...”

Trần Mặc hắng giọng một cái, nói: “Chủ ý này ai nói với cậu.” Anh tin rằng thằng nhóc này không nghĩ ra được cái chủ ý thiên tài thế này.

Phương Tiến nháy mắt một cái, hơi do dự, anh không biết chủ ý này có phải cùng người khác chia công lao hay không, Lục Trần đang ngồi im bỗng nhiên chạy tới đứng sau lưng Hạ Minh Lãng.

Trần Mặc vỗ bàn: “Lục Trần!”

Lục Trần cười đến thở không ra hơi: “Tôi làm sao biết được cậu ta thật sự sẽ mua chứ? Tôi cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi...”

Phương Tiến ngây thơ đơn thuần, nhưng không phải ngu dốt, anh lập tức ý thức được mình bị chơi xỏ, liền đứng dậy đuổi theo. Hạ Minh Lãng nhắc chân lên cản anh lại, cười nói: “Được rồi! Ăn cơm! Cậu không có đầu óc à? Lục Trần nói gì cũng tin được sao? Cậu thật là...”

Phương Tiến không dám phản kháng đành đứng lại, trong lòng vô cùng buồn bực. Trần Mặc thở dài, đẩy nắp hộp trang sức lại đưa trả cho anh: “Được rồi, đừng buồn nữa, cái này cậu cất đi, sau này cậu sẽ dùng đến đấy.”

Ngữ điệu của Trần Mặc ôn hòa như vậy khiến Phương Tiến càng cảm thấy mình oan ức, mình có lòng tốt muốn giúp người mà, tại sao lại bị người ta làm rối tung lên biến thành trò cười???

“Trần Mặc, tôi thật sự không cố ý đâu!” Lục Trần khoát một tay lên vai Hạ Minh Lãng, hùng hồn biện hộ dùm mình: “Là tại cậu ta hỏi tôi, kết hôn thì cái gì là quan trọng nhất, tôi nói nhẫn kết hôn là quan trọng nhất, mà tôi cũng không nỡ để cậu mua.... Được! Được rồi.... Cậu đừng trách tôi, là tôi có nói qua, bằng không cậu cho Trần Mặc một chiếc nhẫn kim cương thật lớn đi...Để giải quyết vấn đề thay cậu....Mà tôi chỉ nói đùa thôi, tôi cũng không ngờ cậu ta lại đi mua thật!”

Trần Mặc chụp hai tay lên bả vai Phương Tiến kéo cậu ta ngồi lại vào bàn: “Được rồi, tâm ý của cậu tôi nhận!”

“Thấy chưa... Cậu xem đi, Trần Mặc không để bụng đâu...”

“Được rồi mà!” Trần Mặc liếc ánh mắt giết người về phía Lục Trần.

Lục Trần nhận được ánh mắt đó thì lập tức im bặt, nhưng miệng vẫn cười hì hì, quả nhiên là cậu ta cũng chẳng sợ.

Miêu Uyển không hiểu tình huống này rốt cuộc là thế nào, biết điều không lên tiếng, cô len lén kéo vạt áo Trần Mặc dưới gầm bàn, Trần Mặc vỗ vỗ lên mu bàn tay của cô, dùng ánh mắt an ủi trấn an cô, nói không có chuyện gì, bọn họ giỡn một chút thôi. Đầu ngón tay của Trần Mặc chạm phải một vật cứng có hơi lạnh của kim loại, trong lòng hơi chùng xuống, viên kim cương trên chiếc nhẫn kia lại lớn hơn viên kim cương trên chiếc nhẫn anh mua những một carat!!!! [Su: bị đá kích! Trần Mặc nhà ta bị đá kích =))~]

Phương Tiến, tên nhóc này, cậu thật sự không cố ý làm tôi mất mặt sao?

Viên kim cương trên tay Miêu Uyển cũng đầu nhỏ tới nỗi người ta không thể nhìn thấy đâu? Tôi thấy viên kim cương cũng không cần quá lớn, quá lớn nhìn sẽ giống một tảng đá, đeo vào nhìn đẹp mắt là được, với lại Miêu Uyển, cô ấy cũng không đòi viên kim cương phải lớn mà, không phải sao? A! A! [Su: Ngụy biện, ngụy biện! Cơ mà dễ thương, ha ha]

Trần Mặc không nói gì, anh không thể mắng Phương Tiến, anh biết tên đáng trách chính là Lục Trần, Trần Mặc bị nội thương rất nặng!

Phương Tiến có cảm giác mình làm hỏng chuyện tốt rồi, anh rất khổ sở, nhưng anh không thể kể khổ với Trần Mặc, bởi vì lần này anh làm hỏng chuyện tốt của Trần Mặc, nhưng anh cũng không thể xông lên đánh Lục Trần, bởi vì tên đó đang được Hạ Minh Lăng che chở, cho nên Phương Tiến cũng bị nội thương rất nặng. Còn nữa, lấy chuyện này làm ngòi dãn, đến giữa bữa cơm, mọi người còn vạch trần một chuyện năm xưa của anh, Phương Tiến nhìn thấy Miêu Uyển ngồi trước mặt anh đang xấu hổ thì vô cùng không vui. Mà đáng tiếc hơn chính là, tất cả mọi người đều cảm thấy anh là người không tim không phổi, có buồn cũng chỉ có thể buồn trong ba giờ đồng hồ, cho nên mọi người cảm thấy không cần thiết phải quan tâm đến một người đang không vui là anh.

Miêu Uyển lén nhìn sắc mặt của Phương Tiến, thầm nghĩ, không biết có phải bọn họ hơi ức hiếp người quá đáng rồi hay không, ơ...Nếu mà mấy người cường tráng này thật sự muốn quậy thì nhà của cô, xem ra sẽ rất thể thảm mất...Miêu Uyển kêu thầm trong lòng!

Trên bàn ăn, mấy người đàn ông này đều không phải là nhân vật nhai kỹ nuốt chậm, cho nên, thức ăn trên bàn dù rất phong phú nhưng cũng chưa được bao đã bị chén sạch, Tô Hội Hiền mỉm cười nói bọn họ thật là khách hàng mà những quán cơm thích nhất. Lúc đầu Trần Mặc có mời Tô Hội Hiền và Tiểu Bát cùng ăn cơm nhưng Tô Hội Hiền cười và từ chối, nói họ không quen, như vậy khác nào khiến bà và Tiểu Bát phải về nhà sớm. Trần Mặc cũng không mời nhiều, anh không thích phải nghe những lời khách khí, anh nhất định sẽ tôn trọng ý muốn của người khác.

Sau bữa cơm, Phương Tiến lặng lẽ đi theo Miêu Uyển, cuối cùng kéo Miêu Uyển vào một góc không có người chú ý tới, nén lau mồ hôi nóng hổi trên trán, vội vàng nói: “Chị dâu, bây giờ hai người còn thiếu cái gì không, để em biểu hiện một chút.”

Miêu Uyển sưng sốt hồi lâu, cố gắng giải thích: “Chúng tôi thật sự không thiếu gì cả.”

“Chị dâu, chị cũng thấy đấy, chuyện hôm nay.....” Phương Tiến bối rối gỡ đầu.

Miêu Uyển nghĩ một lát rồi nói: “Bằng không cậu mua cho tôi một cái lò nướng đi, vẫn muốn mua một cái để ở nhà, những mà lại nghĩ trong quán.....”

“Được! Được!... Không thành vấn đề, em sẽ mua cho chị!” Phương Tiến chưa đợi cô nói hết câu đã xen ngang, nói xong liền xoay người muốn chạy, Miêu Uyển túm lấy cậu ta: “Cậu biết tôi muốn mua loại nào sao?”

“Yên tâm, em sẽ chọn cho chị loại tốt nhất và lớn nhất.” Phương Tiến rất phóng khoáng nói.

Miêu Uyển đỏ mồ hôi trán, nghĩ thầm, thật may là tôi kéo cậu lại, nếu không nhất định cậu sẽ mang về cho tôi một cái tủ hai tầng, cô quay đầu tìm một tờ giấy, nặng nề viết tên nhãn hiệu và loại lò nướng lên trên. Đối với việc Phương Tiến nhất định đòi tặng quà kết hôn, Miêu Uyển cảm thấy lò nướng 400 đồng cũng đã rất tốt rồi, cô tin Trần Mặc cũng sẽ không nói gì.

51. Chương 51: Ngoại Truyện 3

Phương Tiến nhận lấy tờ giấy như nhận được bảo bối, cẩn thận gấp lại bỏ vào trong túi rồi chạy như bay ra cửa, Trần Mặc vừa tiễn Tô Hội Hiền đi, chậm một bước nên không túm được người, quay đầu lại hỏi Lục Trần, Phương Tiến đi đâu vậy? Lục Trần nhún vai, tỏ vẻ chuyện lần này không liên quan đến mình. Phương Tiến chỉ sợ Trần Mặc sẽ cản mình lại nên vội vã chạy đi, cũng chưa kịp hỏi đường, anh đứng ở dưới lầu rồi mới bắt đầu thấy mờ mịt, mới suy nghĩ đến vấn đề thực tế là: mình phải mua lò nướng ở đâu đây? Bất quá, dù sao cũng chỉ là một cái lò nướng thôi nha, tùy tiện tìm một siêu thị hẳn là sẽ bán, Phương Tiến

càng thêm tự tin, quyết định đi hỏi đường, hỏi đường là át chủ bài, chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến chết sao?

Bên kia, Tô Hội Hiền mới vừa để mọi thứ vào trong xe, xe chuyển bánh chạy về phía cổng chung cư, nhìn thấy Phương Tiến đi một mình trên đường thì trong lòng khẽ động, cô nói Tiểu Bát dừng xe bên cạnh Phương Tiến, hạ kính xe xuống, gọi: “Cậu đi đâu, lên xe đi tôi chở cậu một đoạn?”

Phương Tiến nhận ra đó là bà chủ quán cơm đã đến nhà Trần Mặc nấu cơm, lập tức không khách khí mà bò vào trong xe.

Lại nói, người kinh doanh quán cơm, để mọi người đều được ăn no trong nhân gian cũng đều là người một nhà, Phương Tiến suy nghĩ một chút, cảm thấy mình có thể nhờ Tô Hội Hiền cố vấn, quả nhiên Tô Hội Hiền vừa mở tờ giấy ra xem liền nói: A, cái này cũng dễ thôi... Đợt lát nữa, tới đầu đường tôi thả cậu xuống, nhà Tô Trữ ở ngay đó.

Phương Tiến gật đầu, cười vô cùng đắc ý.

Tô Hội Hiền gấp tờ giấy lại rồi trả cho anh, đột nhiên nhìn thấy trên tay Phương Tiến có vết rạch dài chồng lên vết sẹo cũ, bất giác thốt lên: “Cái này là?”

Phương Tiến nhìn xuống vết thương, thản nhiên nói: “A, mới bị thương hai ngày trước.”

“Aiz, cậu cũng thật là, vết thương sâu như vậy phải khử trùng, băng bó lại cẩn thận đấy!” Tô Hội Hiền kéo tay Phương Tiến qua nhìn kỹ hơn, cô tuổi còn trẻ đã một mình đứng ra mở quán cơm nên nội tâm lúc nào cũng giống như người chị, sợ nhất là người làm xung đột xảy ra chuyện, nhất là những người trẻ tuổi suy nghĩ còn bông bột, sợ ý một chút thôi là có chuyện lớn, lại còn tự cho rằng chuyện đó rất thú vị nữa!

Phương Tiến để cô cầm một lúc nhưng lại thấy đối phương không có ý định thả tay mình ra, cả người bắt đầu thấy không tự nhiên. Đối với con gái, anh hết như Diệp Công thích rỗng, mặc dù tính tình anh cũng rất phóng khoáng nhưng đối diện với một cô gái xinh đẹp, lại ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng anh tựa như có ngàn vạn con trùng đang bò tới bò lui.

Tô Hội Hiền là người tinh tế, lập tức lại phát hiện thêm một vết thương mới, nhất thời nổi giận, chỉ vào vết thương đó quở trách: “Cậu xem cậu đi, tại sao lại như vậy, vết thương mới chồng vết thương cũ... Các cậu...tôi cũng thấy nhiều rồi, ý tuổi mình còn trẻ không coi thân thể mình ra gì.”

Mặt Phương Tiến thoáng ửng hồng, chỉ nhỏ giọng phản bác: “Tôi không còn nhỏ.”

“Không nhỏ hả?” Tô Hội Hiền trêu ghẹo anh: “Cậu hai mươi tuổi rồi sao?”

Mặt Phương Tiến lại đỏ bừng lên, nhỏ giọng ấp úng: “Tôi...cũng ba mươi rồi, tôi sinh năm 83.”

Tô Hội Hiền kinh hãi, những người có giọng nói và tuổi tác không tương xứng với nhau cô cũng gặp nhiều rồi, nhưng giống như Phương Tiến này thì... cô thật sự rất muốn hỏi anh một câu: anh thật sự đã ba mươi rồi sao? Phương Tiến bị cô nhìn chăm chú thì mặt càng nóng rất, lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên, anh muốn rút tay ra khỏi tay Tô Hội Hiền, Tô Hội Hiền liền căng thẳng, Phương Tiến cũng lập tức cứng ngắc, lúc này Tô Hội Hiền mới ý thức được phản ứng này...là anh đang xấu hổ.

Lẽ ra, bà chủ Tô thường ngày xinh đẹp, biết cách ăn mặc, chỉ chớp mắt một cái cũng đủ khiến mấy người đàn ông trong quán phải ngây người, nhưng hôm nay cô ra ngoài lại không trang điểm, tùy tiện mặc một bộ quần áo đơn giản vậy mà cũng có thể khiến người ta xấu hổ, khiến bà chủ Tô vô cùng thỏa mãn.

Tô Hội Hiền chỉ do dự mấy giây, giọng nói liền dịu dàng hơn, nhẹ nhàng buông tay Phương Tiến ra: “Anh xem anh đi, lớn tuổi như vậy rồi mà làm việc giống hệt đứa bé, nếu không phải anh nói anh ba mươi tuổi rồi thì tôi thật sự cảm thấy anh chỉ mới mười tám tuổi thôi.”

Phương Tiến cúi đầu, anh vô cùng xấu hổ.

“Đúng rồi, vừa rồi các anh ở bên ngoài ồn ào cái gì vậy? Nhấn gì?” Tô Hội Hiền không tự chủ được lại muốn trêu chọc anh, đầu năm nay đàn ông biết xấu hổ thật sự là quá ít, nhất là những người đàn ông mạnh mẽ. Phương Tiến lại càng xấu hổ hơn, càng không dám ngẩng đầu lên, đáng tiếc, anh theo học rất nhiều khóa huấn luyện, nhưng lại không có khóa huấn luyện nào dạy anh phải đối xử thế nào với cô gái dịu dàng, trực

giác nói cho anh biết anh không có cách nào cự tuyệt cô, vì vậy do dự một lát rồi lấy chiếc nhẫn trong túi ra: “Là cái này, tôi bị người ta lừa, Trần Mặc kết hôn, tôi còn cho rằng cái này có thể làm quà cưới.”

Không thể nào, thật sao??? Mặc dù lúc ấy cô và Tiểu Bát ở trong bếp nghe loáng thoáng cũng đã biết, nhưng khi biết sự thật, vẫn không nhịn được muốn cười to.

Mặc dù Tiểu Bát không quay đầu lại, nhưng vẫn vừa lái xe vừa cười thành tiếng, Tô Hội Hiền bản lĩnh thâm hậu, nhịn cười đến ê cả răng, đồng tình nhìn Phương Tiến nói: “Anh nha, thật là, tại sao lại có thể như vậy!”

“Đúng vậy! Tại sao lại có thể như vậy chứ!” Phương Tiến lập tức kích động.

Tô Hội Hiền tiện tay mở chiếc hộp ra nhìn, trong lòng thầm khẽ kêu một tiếng: anh cũng thật hào phóng. Cô ngẩng đầu nhìn trộm Phương Tiến, mày rậm mắt to, quý xui thần khiến thể nào cô lại đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út....

“Oa, thật là vừa vặn nha.” Phương Tiến rất vui.

Tô Hội Hiền nhìn chiếc nhẫn thần thờ mất mấy giây, chợt ngẩng đầu cười nói: “Này, cho tôi đi!”

“Hả!!!?” Phương Tiến sửng sốt.

“Thế nào? Không bỏ được à? Dù sao anh giữ lại cũng không dùng đến nha, anh xem tôi đeo vừa như vậy...” Tô Hội Hiền cười rạn vỡ.

“Nhưng... Nhưng...Thật đắt!” Phương Tiến ngây ngô nói, nói được một nửa lại cảm thấy nói chuyện tiền bạc với một cô gái xinh đẹp thật không tốt, vì vậy lại càng quẩn bách, anh chỉ biết gãi đầu: “Cô xem, tôi còn không biết tên cô là gì đấy.”

“Tên tôi là Tô Hội Hiền!” Tô Hội Hiền khoe miệng khẽ nhếch lên, vô cùng xinh đẹp.

“A...A, a, cô hẳn là không thật sự muốn lấy đi, tôi ...tôi... Tôi mua cho cô một cái rẻ hơn được không?” Phương Tiến có chút nóng nảy, mặc dù anh trước sau vẫn như một, không có ý xem trọng tiền bạc, nhưng hơn một vạn đồng thể này cũng không phải chuyện nhỏ, Trần Mặc là anh em sinh tử của anh, anh có tặng món quà giá trị cao hơn nữa cũng không thành vấn đề, nhưng cô gái này là, xinh đẹp, xinh đẹp...cũng không thể nói lấy đi hơn một vạn đồng là có thể lấy đi, có được không ???

Tô Hội Hiền nhìn anh chằm chằm: “Rẻ hơn là bao nhiêu?”

“Một, một ngàn...” Phương Tiến nhìn sắc mặt cô, đoán đối phương thật sự có ý đồ: “Bằng không hai ngàn cũng được thôi... Nhưng cô xem, tôi với cô cũng không quen biết, cô nói...”

Tô Hội Hiền cuối cùng không nhịn được nữa bật cười thành tiếng, tháo chiếc nhẫn ra đặt vào trong hộp trả lại cho Phương Tiến: “Được rồi, tôi chỉ đùa với anh một chút thôi, anh còn tưởng là thật, còn một ngàn với hai ngàn, anh thật sự coi tiền như rác à?”

P/S: lời riêng: Phương Tiến dễ lừa quá == Anh hai của tôi ơi, anh ba mươi tuổi rồi đó == [Su Boice]

Phương Tiến thở phào nhẹ nhõm, cười hắc hắc: “Vậy không phải cô muốn nó sao?”

Tô Hội Hiền sửng sốt vài giây, đột nhiên không biết nói gì, mãi sau mới nói: “Nói anh coi tiền như rác, anh thật sự coi tiền như rác, con gái muốn cái gì thì anh cho cái đó, anh cho nổi sao?”

Phương Tiến không hề để ý: “Kẻ bất tài này cũng chỉ có một, hai ngàn thôi, còn nếu thật sự cho không nổi thì không cho chứ sao.”

Tô Hội Hiền cúi đầu cười, một lát sau mới chỉ ra ngoài cửa kính nói: “Đến rồi!”

Phương Tiến “ồ” một tiếng, nhảy xuống xe, động tác linh hoạt mà nhanh lẹ, Tô Hội Hiền hạ cửa kính xuống hỏi: “Aiz, tên anh là gì?”

“Phương Tiến!” Phương Tiến quay đầu nhìn cô cười, làn da ngăm đen, mày thô mắt to rạn ngời, nhìn thể nào cũng giống anh chàng hai mươi tuổi. Xe chậm rãi chuyển bánh, Tô Hội Hiền nhìn anh phất phất tay,

đội đến khi xe đã chạy xa, Phương Tiến nắm chặt tờ giấy trong tay, đặc ý chuẩn bị đi làm chuyện lớn của mình.

Mặc dù mua lò nướng rẻ như vậy khiến Phương Tiến cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng anh lại giống như cậu em ngoan ngoãn, mua một chiếc lò nướng giống y hệt miêu tả của Miêu Uyển. Trần Mặc đứng ở cửa nhìn anh cười khỏ, nói “cậu vất vả rồi”.

52. Chương 52: Ngoại Truyện 3 Tiếp Theo

Quân khu không thể thiếu người, nhất là lại thiếu nhiều người như vậy, cho nên bọn người Hạ Minh Lăng cũng chỉ đi được hai ngày. Trần Mặc vốn đã tính thuê khách sạn để buổi tối bọn họ ngủ lại, nhưng lại bị tất cả nhất trí bác bỏ. Làm gì phải phiền phức như vậy, ở đâu mà không phải ngủ, huống chi tụi tụi cũng không có ai muốn ngủ! Tận mắt thấy người anh em của mình tìm được hạnh phúc thật sự, trong lòng tất cả các đồng chí, ai ai cũng đều vô cùng kích động.

Bữa tối chủ yếu là do Miêu Uyển và Hạ Minh Lăng trổ tài, dĩ nhiên cũng có các đồng chí khác trổ tài nữa. Lục Trần xung phong nhận việc rửa chén, sau khi làm vỡ một cái chén thủy tinh, Lục Trần liền giải thích: Tôi cũng là vì nền công nghiệp thủy tinh của nước nhà mà thôi! =.=

Hạ Minh Lăng nhìn anh cười rất quỷ dị, vì thế, Lục Trần cũng không giải thích thêm gì nữa.

Gần khuya, Miêu Uyển đề nghị: mọi người có ăn khuya không? Mọi người nghe vậy lại một lần nữa vì ghen tị mà cùng công kích Trần Mặc. Miêu Uyển dùng lò nướng Phương Tiến mới tặng làm bánh pudding ọi người, thật ra cũng chỉ là làm điểm tâm, nhưng chính là khi bắt đầu nướng, cái hương vị đó thật sự làm người ta không chịu nổi, cả căn phòng tràn ngập vị ngọt của sữa, trong không khí thì thoang thoảng hương mật ong, lòng mọi người quện lại hết như đang nếm từng giọt, từng giọt mật.

Lục Trần ôm bụng thành tâm nói: “Mặc Gia, cẩn thận mất dáng.”

Mọi người không ngừng gật đầu tán thành, ánh mắt ghen tị càng ngày càng rõ ràng rành.

Trong lòng vui vẻ liền chơi đến quên trời quên đất, cái gì cũng muốn chơi, đánh bài, đánh cược, rồi tranh đấu. Lục Trần thấy Miêu Uyển mệt mỏi, vừa ngồi xem vừa dụi mắt, đi tới gần cô cười nói: “Chị dâu, chị có mệt không? Làm phiền chị rồi.”

Miêu Uyển vội vàng lắc đầu nói: “Không mệt, em không sao, mọi người đều vui vẻ là tốt rồi.”

“Đúng nha!” Lục Trần cười rộ lên, khoe miệng cong cong.

Miêu Uyển len lén liếc nhìn anh, không thể phủ nhận, người đàn ông này rất tốt. Trên người Trần Mặc có một loại khí thế bức người, dù có nhắm mắt lại cũng vẫn bị anh hấp dẫn, vì thế gương mặt không phải là trọng điểm. Nhưng Lục Trần thì khác, anh rất đẹp trai, mặt mày sáng sủa, sống mũi thẳng, khoe miệng cong cong tựa như lúc nào anh cũng cười, trong đám đông chỉ cần nhìn lướt một cái là có thể nhận ra anh, hơn nữa, càng nhìn càng thấy thoải mái.

Lục Trần cảm nhận được ánh mắt của Miêu Uyển liền cười: “Chị dâu, có chuyện gì sao?”

Miêu Uyển ảo não: “Đừng gọi em là chị dâu!”

“Vậy gọi là gì, Miêu Miêu sao? Em sợ Mặc Gia sẽ đánh em đó!” Lục Trần cười càng vui vẻ hơn.

Ôi ôi, đẹp trai quá rồi, mặt Miêu Uyển lại càng giống như đưa đám, chợt bắt đầu cảm thấy may mắn vì không nhận nhiệm vụ gian nan là giới thiệu bạn gái cho Lục Trần, anh ta giỏi hoạt, đẹp trai lại phúc hắc như thế thì thật là khó bán, người bình thường sẽ không có ai dám vào xem hàng đâu. Miêu Uyển nghĩ như vậy, lại càng tò mò về bạn gái của Lục Trần, cô nhìn trộm Trần Mặc một cái, thấy anh vẫn đang bận rộn, vì vậy mạnh dạn hỏi: “Aiz, anh thật sự có bạn gái rồi à?”

Lục Trần bày ra dáng vẻ kinh ngạc: “Sao? Nhìn không giống à?”

“Cũng không hẳn thế,” Miêu Uyển cố gắng bày tỏ, “Thì, thì nghĩ không ra bạn gái của anh sẽ có diện mạo như thế nào, chắc là rất xinh đẹp phải không?”

Lục Trần chần chừ một lát, nói: “À..Có đôi khi nhìn người không cần quan tâm đến diện mạo, khí chất, quan trọng nhất là khí chất, và tính cách có hợp với mình hay không nữa.”

“Đúng thế!” Miêu Uyển vô cùng kích động, như gặp được bạn tri âm: “Em cũng nghĩ như vậy, khí chất tốt là tốt nhất!”

“Ừ, Trần Mặc nhà chị khí chất vô cùng tốt, chỉ có điều tính tình không tốt cho lắm, người bình thường sẽ không dễ chấp nhận cậu ấy.”

“Rất tốt mà, em cảm thấy tính khí Trần Mặc vô cùng tốt.” Miêu Uyển lập tức phản bác, từ xưa đến nay cô không để cho bất kỳ ai nói xấu Trần Mặc.

Lục Trần chỉ có thể cười, hòa theo câu nói của Miêu Uyển, tận lực diễn đạt rõ ý của mình: “Trần Mặc, đương nhiên là rất tốt, ngay cả có bệnh cậu ta cũng không muốn nói cho người khác biết, nếu cậu ta không vui thì cũng chỉ một mình buồn bực, chị dù sao cũng nên khoan dung với cậu ấy...đừng đấu khẩu với cậu ấy.”

Miêu Uyển gật đầu một cái, rất có ý thức trách nhiệm nói: “Em biết!”

“Được, cố gắng lên!” Lục Trần nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Miêu Uyển, đột nhiên lại muốn trêu chọc cô một chút, anh nhỏ giọng nói: “Nhanh lên một chút, anh em chúng tôi đều mong nhìn thấy con của hai người chào đời đó.”

Miêu Uyển trở mặt, cô ngàn vạn lần không nghĩ tới ngay lần đầu quen biết mà người này lại nói thẳng thắn như vậy, cô vô cùng xấu hổ, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, tay chân luống cuống, sững sờ một lát rồi quay người chạy lên trước. Trần Mặc cảm thấy có chút không đúng, quay đầu lại nhìn cô, Miêu Uyển mặt vẫn ửng hồng đi đến bên cạnh anh. Hạ Minh Lăng giơ một ngón tay chỉ vào Lục Trần hỏi: “Cậu ta bắt nạt em à?”

Miêu Uyển gật đầu rồi lại lắc đầu: “Đúng thế. Á, không có!”

“Đừng sợ, anh giúp em trừng trị cậu ta. “ Hạ Minh Lăng nháy nháy mắt, xắn tay áo lên đi về phía Lục Trần, Lục Trần cực kỳ nhạy bén, lập tức nhảy dựng lên chạy trốn ra ngoài ban công.

Aiz. Miêu Uyển trong lòng thở dài, em biết rất rõ các anh thân thủ ai cũng giỏi, nhưng nhà chúng em là ở lầu năm, không phải anh định nhảy từ đây xuống dưới đấy chứ???

Cứ ồn ào như vậy, ai cũng thấy rất vui, mới chớp mắt một cái mà trời đã sáng rồi. Trần Mặc lái xe chở mọi người đi một vòng quanh thành cổ, Lục Trần mang theo máy chụp hình màu đen, nghe nói là mượn của anh rể cậu ta, tên gọi cái gì mà Thỏ vô địch. Lục Trần cầm máy ảnh hệt như một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, vô cùng đắc chí, Phương Tiến muốn mượn một chút, lập tức bị Lục Trần hù dọa: cậu mà làm bể thì phải đền bốn vạn tệ.

Phương Tiến khinh thường, quệt miệng nói: “Cậu đừng có khoác lác! Tại sao cậu không nói đây là cái máy ảnh đắt nhất trên Thế Giới đi? Đòi bốn vạn tệ, cậu hù dọa ai đó?” Lục Trần nghiêm trang nói: “Thật sự thì nó không phải là cái máy ảnh đắt tiền nhất, mà đắt nhất là Đại mã tam...Mười vạn tệ đó.”

Phương Tiến hoài nghi, nhìn Lục Trần cười ha ha: “Vậy là ‘mã’ đáng tiền hơn ‘thỏ’ rồi!”

Hạ Minh Lăng đi tới hỏi: “Cái gì mà thỏ, cái gì mà mã?”

Lục Trần luống cuống giấu máy ảnh đi, nói: “Đội trưởng, không có gì, tại Phương Tiến đói bụng, muốn ăn thịt thỏ.”

Hạ Minh Lăng suy nghĩ một chút: “Được, tôi cho hai người các cậu nghĩ biện pháp.”

Phương Tiến nhìn Hạ Minh Lăng xoay người đi, giơ chân đạp Lục Trần: “Tại sao cậu lại nói là mình muốn ăn?”

Lục Trần thuận thực tránh được, đề thấp giọng nói: “Cậu dám nói là cậu không muốn ăn không?”

Ở quân khu, Hạ Minh Lăng phát tay là có thể có thịt thỏ nướng, nhưng đây là thành phố lớn, cuối cùng bọn họ phải quay lại tìm một quầy hàng ở con hẻm bên cạnh, Hạ Minh Lăng mượn người ta bếp than để

nướng, thịt thơm nức mũi, ngay cả ông chủ quầy hàng cũng chạy tới làm quen để học bí quyết. Miêu Uyển mỉm môi nói nhỏ với Trần Mặc, đội trưởng của các anh thật đúng là người đàn ông tốt nha! Trần Mặc kinh hãi, mặt lập tức biến sắc, tức tới run người, hận không thể san bằng mấy chữ “Hạ Minh Lăng – người đàn ông tốt” này, vì vậy, anh cảm thán, suy nghĩ của phụ nữ quả nhiên là quỷ dị.

53. Chương 53: Ngoại Truyện 3 Tiếp Theo 2

Dù thế nào cũng đến lúc phải chia tay, thời gian chỉ còn tính từng giây từng phút, Trần Mặc lái xe chở mọi người đến sân bay, suốt đường đi anh không nói một tiếng nào, Phương Tiển đứng trước cửa vào hung hăng ôm chặt lấy anh, thanh âm nghe tựa như rất đau đớn, cậu ấy nói: sang năm xin nghỉ được, tôi sẽ tới thăm cậu, đến lúc đó phải có thêm một nhóc con cho tôi chơi nha. Trần Mặc gật gật đầu nói được.

Hạ Minh Lăng kéo kéo Miêu Uyển, vô cùng thành khẩn lại rất dịu dàng nói, em đừng sợ, sau này nếu Trần Mặc dám bắt nạt em, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em dạy dỗ cậu ấy.

Miêu Uyển rất cảm động, nước mắt lưng tròng, cô nói vâng.

Giọng nữ dễ nghe phát ra từ radio của sân bay lại lần nữa thúc giục hành khách lên máy bay, Lục Trần bay chuyển đầu tiên nên đi trước. Hạ Minh Lăng và những người còn lại từng người một đi qua cổng vào, Phương Tiển cứ bước được một bước lại quay lại vẫy tay với Trần Mặc, Miêu Uyển thấy khóe môi Trần Mặc co quắp, hai mắt rưng rưng. Cô dang hai tay ôm ngang hông Trần Mặc, nói: anh em của anh thật tốt. Trần Mặc cúi đầu, trên mặt nở nụ cười rất phức tạp, anh đáp: đúng!

Anh ôm lấy Miêu Uyển, từ từ xoay người lại, tất cả mọi thứ giờ đều ở lại sau lưng.

Trần Mặc nghĩ, dường như đến giờ phút này, anh mới chân chính bỏ được quá khứ, thanh xuân của anh, những gì anh đã từng trải qua, rồi cuộc anh cũng có một câu trả lời thỏa đáng.

Những con người đó, những người đã từng góp mặt trong cuộc đời anh, cuối cùng cũng nhìn thấy cuộc sống của anh bây giờ, vậy nó giống như một cuộc khảo hạch, nhưng chính anh cũng không biết mình đang khẩn trương, đang mong đợi cái gì, giống như nhất định phải để bọn họ thấy, để bọn họ công nhận rằng, anh có thể tiếp tục sống tốt.

Anh chuyển đến đây ba năm, cuối cùng vẫn phải bắt được một bàn tay khác mới có thể thản nhiên đi tiếp về phía trước, tương lai, có thể có nhiều khó khăn, sẽ còn có vô số điều không thuận lợi, nhưng ít nhất vẫn có một người, sẽ bầu bạn với anh. Hiện tại, nửa đời sau của anh rồi cuộc cũng quan trọng như nửa đời trước.

Trần Mặc xiết chặt tay Miêu Uyển, Miêu Uyển ngẩng đầu dùng ánh mắt kháng nghị nhìn anh, nhỏ giọng oán trách, anh làm em đau.

Trần Mặc cười cười nói: đau cũng không buông.

Miêu Uyển ý thức được tâm ý của anh, trịnh trọng nói: Được!

Sân bay rộng lớn như vậy chứa đầy người từ nam chí bắc, giống như nhân gian lúc này chỉ còn là một điểm nhỏ, ở đây, có gặp gỡ, có chia ly, có người tiếp tục đi về trước, có người xoay người đi. Trần Mặc nắm tay Miêu Uyển, chậm rãi bước ra ngoài.

Hồi cuối.

Sau khi hai người họ xoay lưng, máy bay khổng lồ hướng bầu trời bay lên, mang theo ước mơ của họ cất cánh.

Mọi người kỳ vọng vào Thiên đường, có lẽ nó rất xa xôi, nhưng hạnh phúc, lại ở ngay đây, tại ngay lúc này, tại nơi bàn tay nhỏ bé kia, hoặc là...

Đúng thế...

Hoặc là...

Thiên đường quá xa, nhân gian thì gần...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-qua-xa-nhan-gian-thi-gan>